

The Dohrman Prophecy

Dohrmanovo proroctví

James Dohrman

Od autora, umělce, básníka, skladatele, který vytvořil současnou mytologii známou jako WingMakers, přichází nová cesta do vědomí, která provokuje a vyvolává duši.

napsal James

the
Dohrman
Prophecy

Cover illustrations by James Mahu
Overall cover design by Mark Hempel
Typography and interior book design by Tony Sakson
Graphic designs by James Mahu and Mark Hempel
Artwork copyright © 2012 by WingMakers LLC

Translated by Ondřej Průzračný
TvurciKridel.cz

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the holder WingMakers LLC and Planetnetwork Press.

This book is a work of fiction. Names, characters, organizations, events and incidents either are the product of the author's imagination or are used factiously. Any resemblance to actual persons, living or dead or actual organizations is entirely coincidental.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, přeložena nebo použita v žádné formě a žádným způsobem, elektronicky či mechanicky, včetně fotokopírování, nahrávání či jakéhokoliv systému pro uskladnění či vyhledávání informací bez písemného souhlasu vlastníka WingMakers LLC a Planetnetwork Press.

Toto dílo je fikce. Jména, osoby, organizace, události a incidenty jsou buď produktem autorovi představivosti nebo jsou použity náhodně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami ať žijícími či mrtvými nebo skutečnými organizacemi je naprosto náhodná.

Obsah:

ÚVOD	1
PROLOG	3
KAPITOLA 1. ZROZENÍ POZNÁNÍ	5
KAPITOLA 2. TAJEMSTVÍ LESA	9
KAPITOLA 3. V RUKÁCH BOHA.....	13
KAPITOLA 4. VYKRESLENÝ OSUD	15
KAPITOLA 5. ZAPLETENÉ STRUNY	21
KAPITOLA 6. ZNOVUSJEDNOCENÍ	25
KAPITOLA 7. ÉRA SVĚTLA. HROBKA TEMNOTY	28
KAPITOLA 8. KRÁLOVSKÁ HVĚZDA	30
KAPITOLA 9. KRONIKY ORÁKULA.....	33
KAPITOLA 10. CESTA POČÁTKU	36
KAPITOLA 11. OBŘAD PRŮCHODU.....	40
KAPITOLA 12. ŘEV MOCI	43
KAPITOLA 13. ORFICKÉ SVÍTÁNÍ	47
KAPITOLA 14. HRANOL ČASOPROSTORU	51
KAPITOLA 15. AKTY ODSOUZENÍ	55
KAPITOLA 16. VYMYŠLENÉ PROUDY	59
KAPITOLA 17. NEOCHOTNÝ SPOLUPACHATEL.....	62
KAPITOLA 18. ŽIVOT NA VLÁSKU.....	65
KAPITOLA 19. ÚMYSLNÉ VYLOUČENÍ	67
KAPITOLA 20. TVŮRCI KŘÍDEL.....	70
KAPITOLA 21. ZEĎ BEZE STRAN	72
KAPITOLA 22. NESOBECKÉ SPOJENÍ	76
KAPITOLA 23. PŘED DOHODOU	79
KAPITOLA 24. FASETA HRANOLU.....	81
KAPITOLA 25. DAR BOUŘÍ	84
KAPITOLA 26. PŘELUD POKÁNÍ.....	86
KAPITOLA 27. ZMAŘENÁ NEVINNOST.....	89
KAPITOLA 28. CTNOSTI SRDCE.....	91
KAPITOLA 29. ZŘÍCÍ PRAVDU	95
KAPITOLA 30. DĚICTVÍ PRAPŘEDKŮ	100
KAPITOLA 31. SPOLEHNUTÍ SE NA KÁMEN	102
KAPITOLA 32. NEBESKÝ ZÁKON	106

KAPITOLA 33. NÁSTROJ VINY	110
KAPITOLA 34. CHRÁMY POČÁTKU	111
KAPITOLA 35. SNY SRDCE	116
KAPITOLA 36. SIROTCI MULTIVESMÍRU	118
KAPITOLA 37. KVĚTINA.....	121
KAPITOLA 38. HRDINSKÉ VÝŠINY	122
KAPITOLA 39. KRÁLOVSKÝ PLÁN	124
KAPITOLA 40. MILIÓŇ OTÁZEK	128
KAPITOLA 41. PROTEST NAMÍŘENÝ VZHŮRU K OBLOZE	131
KAPITOLA 42. SYN DOKONČENÍ.....	132
KAPITOLA 43. ZAMRAČENÍ BOHOVÉ.....	137
KAPITOLA 44. NOVÝ VESMÍR	139
KAPITOLA 45. DVEŘE V POHYBU	140
KAPITOLA 46. VĚTRY MODLITEB	143
KAPITOLA 47. SRDCEM TVAROVANÉ OPOVRŽENÍ.....	147
KAPITOLA 48. ZÁŘIVÉ OČI.....	151
KAPITOLA 49. POHYBLIVÝ LABYRINT	152
KAPITOLA 50. ASMODEUS	156
KAPITOLA 51. MODRÝ ČLOVĚK.....	158
KAPITOLA 52. PROBUZENÍ SPÁČI	162
KAPITOLA 53. OUROBOROS.....	167
KAPITOLA 54. STÍN BEZ PODSTATY	167
KAPITOLA 55. SRDCE NOCI	171
KAPITOLA 56. BRÁNA	175
KAPITOLA 57. ALCHYMISTA DUCHA	181
KAPITOLA 58. SEBE-KORUNUJÍCÍ MOC	181
KAPITOLA 59. POSLEDNÍ BARIÉRY	183
KAPITOLA 60. CHLADNÍ BOHOVÉ.....	184
KAPITOLA 61. SVŮDNÉ SVĚTLO	188
KAPITOLA 62. POTOMSTVO TEMNOTY	192
KAPITOLA 63. DOTEK VĚČNOSTI	192
KAPITOLA 64. VEDLEJŠÍ ÚČINKY.....	194
KAPITOLA 65. OD ZLATA KE KAMENI A KE SVĚTLU	196
KAPITOLA 66. DRÁP ZA DVEŘMI	197
KAPITOLA 67. UVNITŘ ODPUŠTĚNÍ.....	198

Úvod

Antropolog Francis Harwood dělal rozhovor se Siouxským stařešinou, týkající se mýtů jeho kmene a záliby ve vyprávění příběhů. Zeptal se ho, proč jeho lid vypráví příběhy z generace na generaci. Stařešina odpověděl, "Abychom se stali lidskými bytostmi". Harwood se zeptal, "Cožpak již nejsme lidskými bytostmi?" Stařešina se chápavě usmál. "Ne každý to zrealizoval."

Stát se lidskou bytostí není tak jednoduché či automatické, jak se mnozí domnívají. Zajisté, naše těla jsou lidská, ale můžeme žít v prázdnotě, ve které je jedinec ovlivňován, aby svou pozornost směřoval pryč. Naše pozornost je jako nárazový vítr, je rozptýlená a nejistá, k čemu se má upnout. V co má věřit. Co má vyjadřovat. Naše pravé lidství zůstává v ochranném stavu zámostku a čeká, až prorazí stěny, které ho oba-
hují.

Co je těmito zdmi? Proč existují? Jak se vynoříme ze zámostku a roztáhneme křídla, abychom objevili jemné dimenze za našimi lidskými smysly a tím se stali více lidskými? To jsou otázky, které jsou zkoumány v Dohrmanově Proroctví.

Jako malé dítě ses možná díval na jablko a viděl viset jablka z větví a věřil jsi, že jablka rostou z větví. Později jsi pochopil, že větev je jen součástí stromu a že strom je jen součástí země a země je jen součástí vesmíru. V tomto řetězci vzájemné spojitosti můžeš téměř pochopit, jak jablko roste z vesmíru. Tak je to v každém z nás. Jakákoliv větev (kultura či etnikum), ze které vzcházíme, vzchází ze širšího vesmíru, a tím jako reakce vesmír vzchází z naší kolektivní esence.

Johnův Apocryphon, text od Naga Hammadi, říká, "Pracujeme úzce s Pozemskou Bohyní, takže naše vyšší moudrost může opravit to, co jí chybí, prostřednictvím vyjádření světla, které je v nás a které sdílíme." Gnostikové věří ve vyšší spojení mezi zemí a lidstvem. Chápu, že znovuspojení života na zemi s naším vesmírným centrem je spirálou ko-evoluce, která nás učiní pravými lidmi, protože budeme schopni vnímat zemi jako naši součást.

Chápu, že lidé inklinují k dosahování nebi, když uvažují o své duchovnosti, ale někdy to, co hledáme ve větvích, může být nalezeno jenom v kořenech. Země hraje hlavní roli v Dohrmanově Proroctví a je vyjádře-
na postavami kamenů, stromů, zvířat a dalších prvků. Země je v tomto příběhu uzemňující silou, a protože její přítomnost je tak silná, můžou být jemnější energie vyšších dimenzí použity jako protipól v hudební kompozici.

Přestože tento příběh je posazen do mytologického času a místa, je důležité vědět, že tě vytáhne ze se-
be-pohroužení, takže budeš moci pracovat jako celostní čtenář či posluchač, který plně ztělesňuje příběh a jeho archetypy, bez srovnávání tvého času a místa s časem a místem hrdinů příběhu.

Budeš schopen z tohoto příběhu vytěžit více, jestliže se zapojíš do jeho vyprávění použitím Komentářů a Poznámek v sekcích, nebo účasti ve Skupinách. Není to sice nezbytné, ale většinou z vás to pomůže ukotvit vhledy, nápady a inspirace, které získáš v průběhu své čtenářské cesty.

„Hierofany“ je řecký termín používaný pro popis manifestace svatého. Hierofany jsou průlomy božské energie do materiálního světa. Jsou jako portály mezi dimenzemi. Úlohou vyprávění příběhů je pokusit se přinést tyto energie do našeho světa oddělenosti a ega, a úlohou čtenáře je obdržet je, zkoumat je, sdílet je a použít je, pokud se jimi cítí být inspirován.

Hierofant, který používá dnešní technologie, je docela odlišný od těch, které byly používány v dávných časech. Zde v tomto projektu je příběh, obrazy, technologie a je zde také globální komunita čtenářů a pisa-
telů, která funguje jako aspekt tohoto hierofanu: Projekt webové knihy Dohrmanovo proroctví. Každý z vás je rozšiřující součástí tohoto projektu, pokud si zvolíte, jí být. Ti, kteří tuto volbu provedou, můžou přidat do tohoto projektu během jeho růstu a budoucího vývoje novou dimenzi a vzor.

Mýty nejsou jednomyslné či jednostranné. Dávají světlo těm, kteří k nim přistupují se vzrůstajícím smys-
lem pro jednotu. Mají určitý význam pro mě, pro tebe a pro kohokoliv dalšího, ale tento význam může být pro každého z nás velmi odlišný. Je tedy důležité ocenit různorodost interpretací, nebo alespoň upřímně připustit rozdíly, aby mohlo docházet k interakci a formování nových vhledů.

Harmonie je mocným aspektem hierofanů. Ti, kteří žijí v blízkém spojení se svým prostředím, nehledají způsob, jak ho kontrolovat, ale spíše, jak mu porozumět. Jak s ním nastolit určitou formu harmonie. Rád bych vás požádal, aby každý z vás měl toto na mysli, když budete vkládat své poznámky a komentáře do tohoto projektu. Dodáte mu tím eleganci a umožníte jeho významům expandovat a obsáhnout v sobě další úhly pohledu.

Každá osoba má bohatou a složitou vnitřní strukturu, která reaguje na informaci - obzvláště hierofantic-

kou informaci, která v sobě spojuje pozemské archetypy a vyšší dimenzionální energie. Je to tato vnitřní struktura, která řídí reakci; podobná sonaru, který navádí loď. Naším "sonarem" je to, co používáme k navigaci životem, a můžeš si domyslet, že je to schopnost intuice. Doporučuji ti, abys jí naslouchal během čtení.

Na této čtenářské cestě existuje vzájemná závislost mezi všemi účastníky. Ta formuje komunitu - skutečnou komunitu, která je pečující a podporující - což je vhodný a důležitý prvek tohoto projektu. Můžeš se dívat na tuto webovou knihu a vidět jen slova a obrazy, ale pokud ucítíš společné vlákno, povede tě ke skrytému vnitřnímu řádu, který jemně, nevysloveně a trpělivě čeká, až bude v tomto projektu odhalen někým takovým, jako jsi ty.

William Sullivan napsal, "Mýtus člověk nejdříve cítí a teprve později mu rozumí." Budeš-li se pokoušet analyzovat to, co čteš, ihned to rozumově pochopit, může se ti stát, že přehlédneš pocitovou složku příběhu. Složku, ve které jsi vším, co v příběhu je. To je stav vzhledu, ze kterého bych tě rád poprosil, abys četl a naslouchal, protože z tohoto stavu sklídíš největší užitek.

Všechny postavy příběhu jsou součástí každého z nás. Jak půjdeš hlouběji na své čtenářské cestě, odhalíš aspekty sama sebe, které jsou zřejmé a také ty, které jsou skryté či neprojevené. Možná že zde budou některé postavy, které budeš zavrňovat. Chci tě však pobídnout, abys všechny postavy pozval do svého srdce a hluboce každé z nich naslouchal.

Dorhmanovo Proroctví je velmi odlišné od materiálů Tvůrců Křídel, ale to, co mají společné, je záměr vyvolat hierofantickou informaci dvacátého prvního století a sdílet ji s co největším počtem lidí. Doufám, že tento příběh se stane cestou do tvé individuální duchovní podstaty, a že ti pomůže rozjímat o vnitřních a hlubokých kvalitách, které v tobě leží. Příběh s tvou pomocí bude růst. Jeho význam se bude vyvíjet. Doufám, že se ti bude líbit a že budeš naslouchat jeho složenému hlasu s pochopením, že je ve skutečnosti tvým vlastním.

Z mého srdce do tvého

James

Prolog

Jak Cadriel Mitra šel pod starobylými borovicemi, které nad ním čnely do temnoty před rozbřeskem, hloubka spadaneho jehličí činila jeho průchod obtížnějším. Cadriel si pomyslel, že les je dnes ráno velmi klidný. Přehodil si svůj ranec na druhé rameno, aby se rozložila bolest z jeho váhy. Toto bylo neobvyklé území, dokonce i pro Cadriela, který byl proslulý svou horlivostí průzkumníka.

Jak bylo jeho zvykem, složil svůj tábor před východem slunce. Následoval své instinkty tak, jak byl naučený svou babičkou. Před třiceti lety, když byl Cadriel mladý chlapec, řekla mu, "Sova zavírá své oči, aby viděla les, dělej to také tak." Zkoušel to po mnoho let, zavřel oči a představoval si les. Vzályval ho, aby v něm ožil, ale nikdy neviděl nic, co by mohl nazvat skutečným.

Kdykoliv uvažoval o této absenci výsledku, jeho babička mu říkala, "Když půjde tvůj záměr a tvé srdce stejnou stezkou, uvidíš, co je skutečné a co je stínem." Cadriel mohl jen přikývnout a pokračovat ve svých pokusech. Ignorovat babičku nepřicházelo v úvahu. Byla vůdcem Shromáždění Kmenů jeho lidu a její požadavky nebyly nikdy opomenuty - zvláště jejími příbuznými.

Náhle uviděl Cadriel koutkem svého oka podivné pulsující tlumené světlo, které vyplňovalo západní stranu jinak tmavého lesa. Zauvažoval nad správným určením světových stran, protože slunce vychází na východě. Cadrielův zájem se rychle změnil na strach, když nízký dunivý zvuk, který cítil spíše svým tělem, než že by ho slyšel svými ušima, začal proudit po lesním dně.

Les okamžitě vybuchl vzbuzenými ptáky, cvrčky, žábami a veverkami, kteří vydávali panické zvuky. Lesem se šířilo divoké nakažlivé zděšení, jako elektrický šok šířící se ke každému obyvateli bez ohledu na jeho polohu. Všechna stvoření v lese byla svařena dohromady, jako jediný organismus, dívající se a cítící svými rozechvělými smysly.

Cadriel těžce polknul a věděl, že by měl utíkat pryč, ale nějaká jeho část - tak zahalená, jak jen mohla být - cítila, že to může být jeho znamení, okamžik jeho probuzení - jak to nazývala jeho babička. Běžet a varovat svůj lid, že viděl zářící světlo v lese, by jen přidalo na jeho pověsti podivína. Jeho lid by mu nevěřil, aniž by podal důkazy nebo větší podrobnosti této události.

Jeho nohy se začaly pohybovat vstříc světlu a dunění zvuku, jež byl pod hranicí slyšitelnosti. S každým krokem, který ho přivedl blíže, cítil rostoucí teplo. Ale jeho pozornost byla plně zaujata obrysy pohybujícími se za kmeny stromů, které začínal vidět a které stály mezi ním a zdrojem zvláštního zvuku. To musí být Bůh, pomyslel si Cadriel. Kdo jiný než Bůh by mohl vytvořit takový zvuk a světlo? Určitě je na návštěvě Bůh!

Když přišel ještě blíže, rozruch světla a zvuku náhle ustal a tmavé ticho vstoupilo do lesa s nepříhodným děsivým klidem. Cadriel cítil, že jeho srdce ještě zrychlilo. Byl oslepen náhlou temnotou, ale stále cítil pohyb. Našel v sobě odvahu a kráčet vpřed, tápajíc rukama před sebou, jako by byl slepý.

Vysoko nad sebou ucítil proud energie. Neviditelný proud sestoupil přímo na něj. V nepopsatelné extázi mu naskákala husí kůže a on téměř ztratil vědomí z intenzity tohoto pocitu. Sehnul se k zemi a stočil se do klubíčka. Jeho jediná myšlenka byla, že je v přítomnosti Boha. Jeho emoce byly plně odhaleny a on reagoval nejistotou. Pomyslel si, že určitě není oblíbencem Boha. Proč by se mu Bůh ukazoval?

Pak to uslyšel. Nezaměnitelný zvuk jazyka. Ačkoliv mu nedokázal rozumět, bez pochyby věděl, že jsou nablízku bytosti, které se od něj velmi liší. Blízkost jejich přítomnosti ho vyděsila a on si přál zůstat stočený na lesním dně s pevně zavřenými očima. Modlil se k lesu, aby mu vrátil jeho známé jáství.

Pak ho nový zvuk a nové světlo donutilo otevřít oči. Uviděl tři obrysy obrovských kamenů, které se spouštěly z nebe na malou mýtinu mezi stromy. Snášely se dolů na paprscích modrého světla. Cadriel sebou trhnul úžasem. Pak uviděl pod kameny pohyb a zdálo se, že nějaké vysoké bytosti usazují monolity na lesní dno svými světelnými hůlkami.

Cadriel se pomalu postavil na nohy, oči mu mžikaly v nevěře a mysl měl zmrazenou v posvátné úctě. Tři kameny, každý o velikosti třiceti mužů, pomalu klesaly s monotónním duněním na lesní dno. Cadriel cítil elektrické chvění. Najednou nevěděl vůbec nic. Bylo to, jako by jeho svět zmizel, a on byl najednou nomádem na nějakém nepozemském místě. Mohl se jen dívat na světelné představení, které zahalovalo obrovské monolity a žasnout nad jejich účelem.

Aby si zachoval pocit své identity, začal počítat. Tři kameny. Tři bytosti. Tři velmi vysoké bytosti. Tři velmi velké kameny.

A pak se to stalo. Jedna z bytostí šla k němu, pomalu, beze strachu nebo překvapení. Světlo žluté záření prosakovalo z jejích očí, které se staly zřejmé, když bytost přišla na vzdálenost asi osmi stop od Cadriela. Cadriel se nekontrolovatelně začal třást. Bytost byla modravé barvy a ve stoje měla nejméně

sedm stop. Ke Cadrielově nejhlubšímu úžasu byla tekutě průsvitná. Cadriel chtěl promluvit, ale zdálo se, že celé jeho tělo včetně jazyka není schopno se pohnout. Nebyl si dokonce ani jistý, zda je ještě naživu. Oči této bytosti byly jedinými vlákny do její existence, kterou cítil. Zíral do těchto očí a pomalu začal slyšet hlas, který v něm rezonoval, jako by žila zlata vystřelila ze země do jeho srdce.

“Jsi zde jako jeden z nás. Budeš žít na tomto místě, nesmrtelný pro svůj svět. Jsi lidským zastoupením našeho božského plamene. Přišel jsi sem, na toto specifické místo a čas, abys byl lidským překladatelem pro náš nejvyšší dar našemu lidu.”

Cadriel mrknul. Byl to první pohyb jeho těla za několik minut. Chcete, abych žil v těchto kamenech? Jak? Proč? Cítil své myšlenky jako bouřlivé vlny směřující k něčemu hlubšímu uvnitř něj, co dosahovalo pod obaly nezměrného uzavření.

Všechno v jeho mozku mu říkalo, aby se otočil a utíkal jako divoký pes zpátky do své smečky, ale bylo něco v přítomnosti této bytosti, co způsobilo, že naslouchal. Jestliže toto je jeho okamžik probuzení, potřebuje si být jistý, k čemu se probudil. Potřeboval zůstat.

Obrovská modrá životní forma se otočila a pohnula svou rukou k nejvyššímu z kamenů. Z monolitu vyšlo zlaté světlo, které tryskalo a padalo do temnoty. Cadriel vidával hejna komárů, která se vznášela ve vzduchu, a světlo mu připomínalo oblak těchto maličkých komárů. Jen v tomto případě byli komáři zářivými částicemi světla. Milióny teček plynulo společně jako kolektivní inteligence. Beze spěchu - jako by předváděly rituální tanec - se pohybovaly směrem k Cadrielovi.

Světlo bylo tak průzračné, že nebylo zářivé. Bylo spíše jemnou luminiscencí. Bylo starobylým světlem upředem z jiného světa, a když bylo přivedeno na tento svět, utlumilo se hrubými frekvencemi.

To světlo začalo Cadriela zahalovat, odívat ho do svého roucha jemné, zlaté záře. Začal mít nový pocit sama sebe. Necítil se jako člověk - jáství - podivín, ale jako nástroj nějaké nejasně známé inteligence, která v něm v tomto okamžiku vytryskla. Tlačila se z něj tak jistě, jako se pták žene za červem, osvobozující se ze svého pozemského domova, aby mohla vstoupit do svého nového účelu.

Cadriel v záblesku času opustil své tělo a stal se součástí světelného oblaku, který ho obklopoval. Už nebyl dále obsažen uvnitř hranic lidského těla, ale byl nyní součástí něčeho nekonečně většího a komplexnějšího. Bylo to, jako by byl zrnkem písku, visícím v paprsku nekonečného světla a on se stal tímto světlem. Pochopil všechny části svého poslání: příchod na toto místo, být člověkem a transformování se do něčeho, na co byl připravován po milióny let.

Kapitola 1. Zrození poznání

Byly doby, kdy se Maia ztrácela v horských větrech, které padaly z výšek velkých bílých vrcholů. Toho dne však kráčela v naprostém nezaujetí vnějším světem a jeho krásnými lákadly. Její mysl byla zaměřena na cosi jiného vnitřního. Také však věděla, že cesta, na které se nachází, je úzká, s vyčnívajícími kořeny stromů v úhlech, které vzdorují předpovědím, což vyžaduje, aby svou cestu podrobila vizuálnímu studiu a proto myšlení. Rozhodla se posadit se na velký balvan vprostřed lesního dna jen několik stop od okraje cesty. Tam se bude moci soustředit na svůj problém. Když si udělala pohodlí na chladném povrchu kamene, Maia si silně uvědomila náladu lesa a povšimla si, jak je tichý. Jen zvuk občasného křiku někde hluboko mezi stromy narušoval jinak tiché ráno. Slunce osvětlovalo lesní dno a míchalo dohromady světlo a stíny z mozaiky listů, které se chvěly ve slabém větru.

Nebylo tomu příliš dlouho, co slyšela kroky a viděla neurčité obrysy cizince přicházejícího po cestě. Byl to postarší muž, domnívala se, že žebrák, neboť bylo známo, že ti někdy chodí sbírat houby a borůvky do lesa. Maia, důvěřivá duše, pozdravila starého muže vlídným „dobré ráno“, kývnouce přitom mírně hlavou, když promlouvala.

Muž se zastavil na své cestě, jako by ho její hlas vylekal a pomalu vzhlédl. „Už dlouho jsem na něm neviděl nic dobrého“. Maia byla překvapena jeho mrzutou reakcí, neboť bylo opravdu krásné ráno – podle definice mnohých. Pak si však všimla, že vypadal unaveně a chatrně a že jeho oděv je neklamnou známkou žebráctví; byl obnošen na vlákna a sotva poskytoval pocit tepla.

„Kam jdete?“, zeptala se Maia. Podíval se na ni důkladně a uviděl krásnou mladou ženu ve věku asi dvaceti let s minimem příkras či přetvářek. Její černé vlasy byly částečně zapletené od nízké se sklánějících větví, které zasvětil každého, kdo kráčí po této stezce do lesa, za předpokladu, že má na hlavě vlasy. Její oči vrhaly jasný intelekt tak jistě, jako je stín vržen jasným světlem.

„O mém cíli není rozhodnuto“, odpověděl. „Ačkoliv, slyšel jsem o orákulu ukrytém daleko v tomto lese a jednou či dvakrát už jsem přemýšlel ... vlastně tolikrát, že to ani nemůžu spočítat, že najdu toto orákulum a dám mu část své mysli...“

„Jestliže je zde nějaké orákulum“, odpověděla Maia, „měl bys mu položit laskavé otázky a ne mu něco říkat. Orákula jsou velmi výjimečná, jak víš, a můžou ti přinést velkou škodu nebo velkou pomoc v závislosti na tom, jak k nim přistoupíš“.

Starý muž se na ni podíval a zasmál se, předstírajíce, že to je spontánní, avšak Maia mohla vidět, že to bylo z vypočítavosti. „Nějakým způsobem rozjasňuješ světlo mého srdce“, řekl. „Možná by ses ráda připojila k mému hledání?“ Starý muž mrknul, zkoušejíce udržet své pozvání hravým.

Maia rychle odmítla. „Opravdu nevím, co bych se měla orákula zeptat a za druhé si nejsem jistá, jestli bych věřila tomu, co mi řekne. Jak bych poznala, že je to moudré a nápomocné nebo pouhý podvod?“

„V tom to právě je, orákulum je ukryto z určitého důvodu“, odpověděl. „Pokud by to byl podvod, kdo by se obtěžoval s jeho ukrýváním? Cožpak jsi neslyšela legendy o tomto lese?“

Maia mírně potřásla hlavou a přimhouřila oči. „Legendy?“

„Před dlouhými časy bylo orákulum tohoto lesa používáno Synem Dohrmána ke svržení krále a jeho vysokých kněží. Uspěl jen díky svému spojení s orákulem.“ Starý muž se podíval dolů na své rozedrané boty a dodal, „jsem překvapen, že už se tyto legendy nevyučují ve školách“.

„To, co se vyučuje, je nedůvěřovat orákulům“, zanotovala Maia. „Je nemožné sdělovat moudrost ze záلودnosti.“

„Jestliže je to tak, jak mohl Syn Dohrmána dosáhnout vítězství nad silami Krále Merchanda a jeho armády kněží, jejichž mazanost nepopíratelně předčí jakékoliv podvodné orákulum?“

„Je-li ovšem legenda pravdivá“, odpověděla Maia. „Kde si myslíš, že orákulum je?“ Maia rozhodila rukama tak široce, jak mohla. „Tyhle lesy jsou hluboké a širé a je v nich mnoho neprozkoumaných částí. Dokonce ani mapotvůrci se neodvážili vstoupit do jejich hlubin ze strachu, že se nikdy nevrátí.“

Starý muž se pro sebe pousmál, avšak dostatečně nahlas, aby to Maia v tichu lesa uslyšela. „To není tak úplně pravda“, začal. „Prozradím ti, že jsem vždycky nebyl žebrákem. Žil jsem a pracoval spořádaně jako umělec a měl jsem nějaké přátele, které bych mohl počítat k elitě mého města. Jeden z nich byl ve skutečnosti mapotvůrcem, ačkoliv měl pochybné postavení, ale to jen kvůli tomu, že potlačoval a pečlivě třbil svou popularitu. Jmenoval se Josiya a snil o tom, že nalezne Dohrmánovo orákulum od té doby, co mu jeho otec vyprávěl legendy. Od dob, kdy byl malým chlapcem, slýchal příběhy o dávném orákulu, které je skryto v těchto hlubokých lesích, vzato na tuto planetu rasou bytostí tak vzdálených od našeho času, že se lidem jeví jako Bohové, ačkoliv jsou samozřejmě lidmi.“

„Říkáš, že toto orákulum... Dohrmanovo Orákulum je od vesmírných bytostí?“

„Taková je legenda.“

V Maie se probudila zvědavost. Věřila v mimozemský život; existence nesčetných světů ve vesmíru dávala smysl. Avšak nenapadlo ji, že vesmírné bytosti by mohly být lidmi z budoucnosti. Tato legenda, jak se zdá, byla zajímavější, než si zprvu myslela. Byla ale opatrná, vždyť to byla jen legenda převyprávěná cizincem, který se stal žebrákem.

„A ještě dodám“, pokračoval starý muž s nedbalým vysvětlením, „Josiya to orákulum našel.“

„Musel mít mapu“, zašeptala Maia.

„Než zemřel, Josiya mě zavolal. Byl jsem šokován jeho náhlým obratem ke smrti. Byl to mocný muž s odolností vola a až na jeho neschopnost mluvit, byl mužem, který si ve všech ostatních ohledech užíval výborného zdraví.“

„Jak jsi ho potkal?“ přerušila ho Maia.

„Naše přátelství začalo od doby, kdy jsem maloval jeho portrét a portrét jeho ženy. Přes jeho neschopnost mluvit a mou vlastní neschopnost rozumět znakové řeči, jsme si mohli vyměňovat poznámky o umění, filosofii, politice a samozřejmě také o vesmíru, což bylo jeho ze všech nejoblíbenější téma.“

„Kdy ses dozvěděl, že má mapu orákula?“ zeptala se Maia.

„Buď trpělivá. Ten příběh má pokračování“, odpověděl s náznakem úsměvu. „Josiya mi posílal poznámky po mnoho let a jednoho dne mě požádal, abych jeho poznámky uschoval, protože chtěl psát své paměti, až zestárne. Pravda byla, že jsem jeho poznámky už dávno sbíral – všechny – protože mi dávaly smysl, který jsem nenalézal v žádných jiných spisech.“

„Krátko po jeho smrti mě navštívila jeho žena. Řekla mi, že než její manžel zemřel, napsal mi dlouhý dopis a ona si ho zřejmě nevhodně přečetla. Omlouvala se a odůvodňovala nediskrétnost ve svém chování jako projev truchlící vdovy, která chce úzkostně slyšet, nebo v tomto případě číst, slova svého milovaného, dokonce i když byla zamýšlena pro někoho jiného. Odmítl jsem její znepokojení, ale ona se začala strašně třást, když mi podávala ten dopis...“

„Co v něm stálo?“, přerušila ho Maia.

„Potvrzoval, že našel Dohrmanovo Orákulum a mnohem mnohem víc. Tvrdil ve svém dopise, že poznámky, které mám, můžou být pospojovány do formy matematického kódu, který poskytne přístup k Orákulu.“

Maia se postavila. „Takže to nebyla mapa? Jak to může pomoci přístupu k Orákulu, když nevíš, jak ho najít?“

„Josiya nikdy neměl skutečnou mapu, ačkoliv věděl, kde se Orákulum nalézá. Ve svém dopise říkal, že Dohrmanovo Orákulum bylo stráženo Nejvyšší Stráží a bylo nepřístupné komukoliv kromě Vysokých Zasvěcenců Církve. Bylo stráženo tak, jako by to byl nejdůležitější objekt na celém světě. Dělat mapu bylo zbytečné, protože osoba, která by ji použila, by nejspíš přišla o život. Proto odmítl mapu zveřejnit, protože si nepřál něčí smrt na své svědomí.“

„A ty ho teď chceš najít?“, zeptala se Maia se škádlivým tónem ve svém hlase.

„Josiya našel Orákulum, nebo přesněji řečeno, spíše ono našlo jeho.“

„Jak to myslíš, že ono našlo jeho?“

„Josiya napsal, že v lese se k němu přiblížilo zjevení - to bylo asi před dvěma lety - a řeklo mu, že ono je Orákulem. Bylo to nějak schopné projektovat samo sebe ven ze své kamenné pevnosti, ve které to bylo uvězněno. Orákulum mu řeklo, že se stává člověkem a že se brzy bude schopné osvobodit z kamenného monolitu, ve kterém žilo.“ Muž se odmlčel. „Orákulum dalo Josiyovi kód.“

„A jak ti tento kód přesně pomůže Orákulum lokalizovat?“ Zeptala se Maia.

„To opravdu nevím“, hlas starého muže se ztrácel v nejistotě, „mám však teorii, pokud tě zajímá si ji vyslechnout“.

Maia si prohrábla vlasy svými rukama a znovu si sedla na velký balvan, naznačující svou připravenost k poslechu pokračování příběhu. Problémy, se kterými zápasila dříve, naprosto vymizely z její mysli.

„Dopis dává instrukce, jak vyvolat Orákulum, nebo v jistém smyslu, přivolat ho do bytí. Josiya se zmínil, že když jsi v jisté vzdálenosti od Orákula, můžeš ho vyvolat, aby se zjevilo, a ono se může manifestovat z čirého vzduchu. Víím, že to zní nepravděpodobně a docela s tím souhlasím, ale tím se to stává zajímavým a zároveň určitým způsobem nebezpečným“.

Naklonil se dopředu a nasměroval svůj pohled na Maiu s novou intenzitou. „Josiya napsal, že ten kód mu dalo Orákulum samo a tvrdilo, že to je komunikační portál, něco jako telefon k jiné rase, která pracuje mimo náš čas a prostor. Byl umístěn na planetě jako zdroj moudrosti pro vůdce lidstva a původně byl

tímto způsobem používán, ale jen krátký čas a poté upadl do moci Církve, která využívala jeho poznání tak, aby mohla manipulovat s mocí Královských Dvorů.

“Naneštěstí Josiyův objev Dohrmanova Orákula byl předpovězen samotným Orákulem a Nejvyšší Kněz věděl, že by nějaký nezasvěcenec mohl objevit jeho největší tajemství, Nejvyšší Kněz ale nevěřil v osud, věřil, že Josiya může být zastaven.”

“Určilo Orákulum Josiyu jménem?” Ptala se Maia.

“Ne, a to byla příležitost pro podvodného Karnomena, Nejvyššího Kněze. Karnomen věděl, že Orákulum sloužilo rodokmenu jeho předchůdců věrně a že nikdy neupadlo v nedůvěru byt' jen Královské Rodiny. Orákulum bylo nejpřísněji střežené tajemství po Věky. Orákulum předpovědělo, že se objeví nějaký člověk, který ho bude moci odpoutat od kontrolních zájmů Církve a použít jeho moudrosti ve prospěch všech lidí. A tak Karnomen čekal. Sledoval každý pohyb do lesa, střežíce Orákulum s velkou péčí a horlivostí.”

“Jak ale chceš strážit něco, co se může objevit kdekoliv v lese? Tenhle les je tak nezměrný, že ho nemůže kontrolovat ani královská armáda.”

“Orákulum zůstávalo na místě, kde bylo původně zanecháno”, odpověděl starý muž, “dokud ho Josiya neobjevil. Teprve potom se stalo všude-pohybujícím se. Aktivoval něco v Orákulu, co to způsobilo... slovy Josiy - “stalo se neviditelným všem kromě zasvěcených. To byla Josiyova úloha, nejen objevit Orákulum, ale co je mnohem důležitější, skrýt ho před těmi, kteří používají jeho moci pro špatné úmysly.”

Maia upřeně poslouchala a žasla nad tím, jaký smysl příběh dává. Jak to, že o této legendě nikdy dříve neslyšela? Zdála se být tak základním poznáním a přitom se nevyučuje a dokonce se o ní ani nehovoří mimo školu. A pomyslela si, jak je zvláštní, že se o tom může přiučit od úplného cizince, dokonce žebráka.

“Jak je to dlouho, co ses dozvěděl o tomto kódu?”, ptala se ho.

“Bylo to o něco více než před dvěma lety, kdy byl Josiya zabit.”

“Zabit?”

“Ano, samozřejmě”, odpověděl starý muž. “Byl otráven Karnomenovými pracovníky.”

“A ty poznámky, kde jsou teď?”

“Všechny spáleny.”

“Úplně zničeny?” vykřikla Maia.

“Jak myslíš, že jsem se stal žebrákem?”

“Já...já...já nevím,” koktala.

“Po Josiyově smrti byli vybráni jeho nejbližší přátelé, nalezeny jejich domovy a potom souhrnně spáleny. Všichni jsme přišli o všechno; jediné štěstí bylo, že jeho přátelé se dali spočítat na prstech jedné ruky. Každý z nás se dostal pod dohled Nejvyšší Stráže a byli jsme krutě vyslýcháni, někteří při tom procesu dokonce zemřeli.” Jeho hlas utíchal do šepotu, jak líčil tíhu těch časů.

“Jak jsi přežil, když jsi měl ty kódy?”, zeptala se Maia.

Starý muž si nakonec s dlouhým povzdechem sedl a zkřížil pod sebou nohy. “Přežil jsem, protože Josiyova žena lhala, aby mě ochránila. To je jediný důvod, proč jsem zde. Doslova mě zachránila.”

“Jak?”

“Řekla vyšetřovatelům, že její manžel mě znal pouze profesionálně, jako uměleckého portrétistu a nic víc.”

“A co kódy? Řekla jim o nich?”

“Ano, ale řekla jim, že shořely v ohni.”

“Věřili jí?”

“Zřejmě ne... protože ji zabili.”

Maia nechala slova chvíli doznívat. Překvapilo ji, jak intenzivní soucit má s někým, s kým nemá žádné spojení. Ale příběh pohnul nějakou skrytou ploškou jejího srdce a sestoupila na ni náhlá předtucha jako stín oblaku. “Jak víš, že ji zabili kvůli kódům? Byl jsi u toho, když byla vyslýchána?”

“Ne, nebyl jsem tam”, odpověděl starý muž a na tváři se mu ukázala vina. “Řekli mi, co jim řekla, když se ji na mne ptali. Chtěli si být jisti, že ty kódy jsou buď pod jejich kontrolou, v jejich moci, nebo že jsou kompletně vymazány z planety. Jinými slovy, pokud by nemohli kontrolovat Orákulum, aby nikdo jiný také nemohl.”

“Proč mi to všechno říkáš?” zanotovala Maia. “Zdá se bláznivé, že vyprávíš tenhle příběh cizinci, kterého znáš jen deset minut. Co ty víš, co když jsem Karnomenův zvěd.”

Starý muž se poprvé zasmál a zvuk se v tichu lesního dna odrážel mezi kmeny stromů, což Maiu

znervózňovalo. "Ty, má drahá, jsi nepochybně z jiného těsta", smál se starý muž. Kromě toho - Karnomen se vzdal. Viděl jsem jeho zvědy a nevypadají jako ty."

Jeho smích se vrátil, ale byl více tlumený. "Jsem starý muž bez majetku a jediné co mám, jsou šaty na mých bedrech a moje instinkty." Trochu přenesl váhu a natáhnul si nohy. "Není nic, z čeho bych měl strach dokonce i tehdy, pokud bys byla jedním z jeho zvědů. Jak jednoduše vidíš, ani nevím, jak Orákulum najít nebo ho přivolat k materializaci." Jeho hlas se trochu obměkčil. "Umělec se dívá nejenom svýma očima. Vidí vnitřní bytí stejně dobře, jako cokoli, pokud je pravým umělcem, a v tomto zření tě vidím jako důvěryhodnou. Řekl jsem ti to, protože jsem cítil, že jsi nějak spojena s Orákulem."

Maia se nervózně pohnula, uhýbající očima. "Proč si to myslíš? Vypadá to, jako bys došel k nějakému logickému závěru."

"Opravdu se nespolehám na logiku", odpověděl. "Mé útroby mě informují, a proto je následuji. To, co celým svým bytím vím, je, že Josiya byl pozemský mudrc velkého významu. Dal mi tuto stezku a já jsem zavázán ji následovat."

"Jsem zmatená", přiznala Maia. "Naslouchám tvému příběhu a jedna moje část se vzdouvá vzrušením a chce spolupracovat, ale také je tu jiná část, která se smršťuje v nevěře. Tomu tak nemůže být. A jestliže ano, jakou roli bych případně mohla mít v lokalizaci Dohrmanova Orákula a dále v jeho zpřístupnění, jestliže bude nalezeno?"

"A i kdybychom ho našli", pokračovala, "co pak? Co bychom s ním dělali? Ptali se jej nějaké otázky ohledně budoucnosti? Mé budoucnosti? To si nemyslím. Čím více o tom přemýšlím, tím méně chci kontaktovat bytosti, které umístily toto Orákulum na naši planetu."

"A proč?" ptal se starý muž zmateným tónem.

Maia si povzddechla. "Toto Orákulum pomáhalo vůdcům Církve, je to tak? Umožňovalo jim jejich náboženství! A to ani nezmiňuji zločinecké spojení s Královskými Rodinami. Kolik lidí bylo zabito, kolik majetku bylo zničeno, kolik válek bylo vedeno jako přímý důsledek tohoto Orákula? Víš?"

"Ne", zavrtil muž hlavou. "Ale Josiya napsal, že Orákulum vždy říkalo pravdu na otázky, které se mu položily, ale ten, kdo tyto odpovědi obdržel - Vysoký Kněz - mohl překroutit poznání získané z Orákula tak, aby sloužilo jeho vlastnímu záměru."

"Znamená to, že máme Orákulum omluvit?" zeptala se. "Není snad správné předpokládat, že nás osvobodí? Což nemá Orákulum povinnost se ujistit, že není používáno se špatným úmyslem?"

Starý muž si s uznáním povzddechl. "To je ten důvod, proč jsem říkal, že chci dát Orákulu část své mysli." Vyřkl svá slova a postavil se na nohy s mírou kontroly, která Maiu překvapila. Zatímco při prvním setkání vypadal staře a unaveně, bylo to způsobené převážně jeho neupraveným vzhledem a rozedraným oblečením; pod tímto bylo zdatné tělo.

"Myslím, že pro mě nastal čas pokračovat v hledání. Děkuji ti za tvou společnost, i když byla krátká. Doufám, že budeme mít štěstí a potkáme se znovu." S tímto se pomalu uklonil a začal kráčet dolů po cestě, hlouběji do lesa.

Jak se otočil a odcházel, Maia stále přemýšlela co říci. "Počkej, vždyť ani neznám tvé jméno", vyhrkla. Zastavil se na cestě a bez otočení řekl, "Joseph Amenzano."

"Já jsem Maia", napůl vykřikla. Potom úplně bez přemýšlení sklouzla z kamene a rozběhla se za ním, napřahující svou ruku v obvyklém přátelském pozdravu. "Zdá se mi, že po tom všem, co jsme si řekli, bychom se mohli alespoň náležitě představit."

"Ano, ano, máš samozřejmě pravdu", řekl otáčeje se, aby potřásl její rukou. "Jak jsem starý, zapomínám někdy na tyto přívětivosti. Děkuji za připomenutí. Přeju ti krásný den, Maio."

A podruhé se otočil, aby krácel dál svou cestou, ale tentokrát Maia uchopila jeho paži. "Pomůžu ti, jestli chceš", řekla. "Já...já nevím jak, ale pomůžu ti." Vyslovila tato slova a poté utichla. Proč to dělám? Joseph nemohl skrýt svou radost z její nabídky.

"Nyní vidím něco dobrého na dnešním dni, má drahá! Kde začneme... kde začneme."

Maia se smála. "Nejdřív mi řekni, jak si myslíš, že by bylo nejlepší postupovat při hledání části lesa, která je nejvhodnější pro vyvolání Orákula?"

Podíval se okamžitě na oblohu, jako by hledal svou odpověď v houštině větví stromů nad ním, ale rychle vrátil svůj pohled k čekajícím očím Maiy. "Josiya napsal, že Orákulum se pohybuje uvnitř lesa, ale nikdy blízko u jeho okraje. Dává přednost jeho vnitřní svátosti, protože tak je lépe chráněno a cestovatelé se s ním nikdy nesetkají náhodně. Takže si myslím, že potřebujeme cestovat vstříc nitru lesa, ale jak půjdeme, musíme sejít z cesty a vytvořit svou vlastní, nehledě na to, jak obtížnou se stane."

"A co pak? Předpokládám, že máš ty kódy... pak je prostě vyslovíš a pokud jsi ve správné blízkosti od

Orákula, ono se magicky objeví?"

"Něco takového", potvrdil Joseph. "Nejsem si úplně jistý. Josiya se o tomto postupu nevyjádřil úplně přesně. Napsal, že kódy musí být vysloveny nahlas, a že Orákulum musí ty kódy slyšet, což odhadem znamená, že musíme být v okruhu asi sto metrů." Potom ukázal na svou hlavu a s úsměvem dodal. "Kódy jsou přímo tady."

"Můj hlas je jasný a dobře se nese, "nabídla Maia, "věřím, že můžu zdvojnásobit tuto vzdálenost, zvláště v tichu tohoto lesa. Doufejme, že Orákulum má dobrý sluch."

Oba se smáli té představě. "Dobře, máme náš plán, "řekl Joseph. "Jsi připravena?"

"Nemáme žádné jídlo a vodu", řekla Maia. "Asi bychom měli počkat několik dní, abychom si mohli připravit a shromáždit věci, které budeme potřebovat na tuto cestu."

"Les poskytne všechno, co potřebujeme, Maio. Za uplynulé dva roky, co jsem žebrákem, jsem se dobře seznámil s uměním, jak si obstarat jídlo. A musím čestně říci, že nejdu do tohoto lesa poprvé - ani do jeho nitra."

Začal stoupat po stezce vzhůru a Maia ho následovala, aniž by si byla jista důvodem, proč mu důvěřuje, ale bylo něco v jeho chování, jeho výběru slov, tónu jeho hlasu, nebo snad v jeho očích, co způsobovalo důvěru v jeho návrh. Joseph byl obdařen vzácnou vlastností: touhou po sebe-zdokonalení, a to bylo nakažlivé.

Kapitola 2. Tajemství lesa

"Tohle je místo, kde scházíme z cesty", oznámil Joseph. "Půjdeme-li dolů touhle roklí, bude to poučná chůze, ale je to část lesa, kterou už jsem prozkoumal dříve a je to ideální místo k hledání díky své odlehlosti. Cestovatelé se jí vyhýbají, protože je zde těžké manévrování a mapy, pokud existují, nikdy neposkytují podrobnosti."

Maia vrhla jeden pohled na hustý podrost a příkrý svah a zvažovala, zda na tento úkol má. Během těchto krátkých chvil uvažování už se Joseph pohyboval dolů roklí v překvapivě rázném tempu. Maia ho následovala jako hříbě svou matku, nechávající své kalkulace stranou. Sestup nebyl bez nehod, nicméně když se Joseph ocitl v ostrém trnitém křoví na dně rokle, varoval Maiu polekaným pronikavým vyjeknutím.

"Jsi v pořádku", zeptala se Maia a funěla při tom, když se zastavila vedle Josepha. Už začala vytahovat lem jeho kalhot, aby prozkoumala rány na jeho noze.

"To jsou zanedbatelné rány, ale dosti bodavé", řekl. "Budu v pořádku; jen musíme bedlivě dávat pozor na to zatraceně trnité křoví."

"Dovol mi podívat se na ty rány", poručila Maia a ohnula se dolů, aby prozkoumala škrábance na Josephově noze. Pečlivě je prohlížela. "Tohle je přesně ten důvod, proč jsem chtěla pár dní na přípravu", řekla s hubujícím tónem v hlase. "Nemáme žádné obvazy ani... ani vodu."

"Tak za prvé, já jsem v pořádku. Jsou to jenom škrábance. Za druhé vím, že na druhé straně téhle rokle je potok, takže se tam opláchnu, jak to půjde. Dobrá?"

Maia přikývla. "Je ta voda pitná?" Postavila se na nohy a zkoumala jejich pozici.

"Ano, je to výborná voda. Následuj mou cestu tak přesně, jak to dokážeš a nezůstávej příliš pozadu."

Les byl nápadně tichý. Nebylo slyšet žádná zvířata pobíhající kolem. Příležitostný větřík rozeznával zvonkohru listů, ale dokonce i to bylo ztišeno na téměř neslyšitelnou úroveň.

* * * *

Čaroděj chodil tam a zpět ve své malé dřevěné chatě, kde měl otevřenou knihu na straně 1.285. Byla to velká kniha, kterou ve svém životě zkusil pohnout vlastně jen jednou a to bylo jenom proto, aby ji ochránil před průsakem, který vytryskl ve střeše a hrozil, že zničí jeho milovanou knihu. Podíval se dolů na otevřenou stránku, neznatelně pohnul rty a zamračeně vzhledl vzhůru.

"To nemůže být pravda", šeptal. Položil svůj ukazováček do textu, jako by si myslel, že by to nějak mohlo změnit slovo podle jeho přání. Jeho obličej se znovu zamračil a přitom bouchnul do hliněné podlahy svou dřevěnou tyčí, "To nikdo nedokáže!" Čaroděj se otočil a uchopil krystal dlouhý a úzký jako zářící rampouch a podržel ho na svém srdci. Zavřel oči a začal mumlat nějaká slova, nejprve slabě a poté svou starobyklou hlavou, ozdobenou půvabem po pás dlouhých vlajících stříbrných vlasů, pohodil zpět k neviditelným hvězdám.

“Právě to začalo!” vykřikl.

* * * *

Joseph měl pravdu ohledně potoka. Jeho voda byla čirá s pozemskou sladkostí, která uhasila žízeň, ale ne touhu ji vypít víc a víc. Maia a Joseph dali ruce do hrstí a pili bez zábran.

“Co děláš tu vodu tak dobrou?” Zeptala se Maia, sušíc svou bradu rukávem.

“Voda zrcadlí geologii, skrze kterou protéká. Absorbuje minerály a stopové prvky, které byly v těchto lesích skladovány po mnoha, mnoha staletí. Pod celým lesem jsou podzemní proudy a většina z nich se nikdy nedotkla lidská ruka... přinejmenším ne v uplynulých sto letech či více.”

“Říkáš, že tyhle lesy byly kdysi obydleny lidmi?”

“Nejspíše byly”, odpověděl Joseph. “Existují knihy, které říkají, že tento les byl kdysi oblíbeným místem našich předků...”

“Myslíš tím, že naši předkové si vybrali pro život toto místo?” Řekla Maia a postavila se na nohy, zdůrazňující svou nedůvěru útlými rukama.

“Opravdu byly. Byly odhaleny zříceniny... což jsi to nestudovala ve škole?”

“Myslím, že ne”, odpověděla.

“Ti lidé se nazývali Chakobsové. Byli to lesní lidé a měli v korunách stromů celé vesnice.” Joseph poklepal na své rány vodou namočeným kapesníkem a ukázal na nějaké obrovské stromy na druhé straně potoka. “Tyhle stromy, tamhle. Jsou druhou generací Ubytovacích stromů (angl. Acconyan trees), asi devět set let staré, a budou žít další tři nebo čtyři staletí, pokud budou ponechány svému osudu. Tohle... tohle jsou ty stromy, které podporovaly naše předky.

Maia se podívala s obdivem na mohutné stromy a cítila, že jsou opravdu starobylé. “Nalézají se pouze v tomto lese?”

“Ano, pokud vím.”

“Chtěla bych je vidět zblízka, můžeme tam zajít?”

“Následuj mě”, s těmito slovy si Joseph shrnul dolů nohavice a překročil potok.

* * * *

Začínalo se stmívat a Maiu trápil hlad, který se zvětšoval s každým krokem. “Jaké máme plány ohledně jídla a odpočinku?”

Joseph zastavil své kroky, otočil se na Maiu a přitom přiložil ukazováček na své našpulené rty. Přikrčil se a ukazoval Maie, aby udělala to samé. Joseph si prohlížel stromy a husté křoví před nimi, pátrající po známkách života, zatímco Maia poslouchala kručení svého prázdného žaludku v naprostém tichu, neznaje techniku k jeho potlačení.

Náhle se hluboko z rozsáhlého lesa ozval hlas. Byl to hlas muže a byl stěží vnímatelný. Jen díky tomu, že se zastavili a poslouchali s plnou koncentrací, ho mohli slyšet. Maia žasla, jak si ho mohl Joseph povšimnout během chůze.

Připlazila se blíže k němu až na vzdálenost několika palců. “Co to je?”

“Nevím. Možná strážci. Možná cestovatel. Možná žebrák. Možná lovec. Nevím.”

“Strážci!” Vykřikla Maia v údivu. “Proč by zde byli strážci tak hluboko v lese? A vlastně proč by kdekoliv v lese byli strážci? Říkal jsi, že Karnomen se vzdal Orákula.”

Joseph prosil. “Prosím tě, ztiš se. Nevíme kolik jich je a můžou být blízko...” Zvuk praskající větvičky přivedl jejich mysl k plné ostražitosti. Instinktivně se přikrčili ještě níže. Joseph se otočil na Maiu a opět přiložil prst na své rty, ale tentokrát jeho oči zrcadlily pocit nebezpečí, kterého si Maia nemohla nevšimnout, a její srdce ochladlo strachem. Nad hlavou jim přeletělo několik vran, prolamující ticho svým krákvým poplachem. Bylo slyšet více hlasů... tentokrát blíže než předtím. Joseph zvedl tři prsty, čímž naznačoval, aby zůstali v klidu a potichu.

“Víš, že vrány se mýlí v devadesáti osmi procentech případů”, řekl vzdálený hlas. Maia si pomyslela, že je to hlas mladého muže. Podívala se směrem k hlasu, snažíc se vidět skrze husté křoví, ale viděla jen občasný pohyb a nebyla si jista, zda je to člověk. Ať to byl kdokoli, byl přinejmenším čtyřicet metrů daleko a nevypadal, že by se příliš staral o jejich tajemství.

Za několik minut byly hlasy pohlceny tichem lesa a Joseph se pomalu postavil na nohy. “Určitě to byli strážci, jsem si úplně jistý”, řekl. “Nikdy předtím jsem je neviděl takhle hluboko v lese.”

“Proč jsou zde? Hledají tě?”

“Ne, ne”, řekl Joseph a tiše se pousmál. “Vzdali to se mnou už dávno. Přesto si nepřeji, aby mě tu našli, protože by změnili svůj názor, co se týká mých záměrů a znalosti kódů.”

Maia nervózně vydechla. “Proč jsi mi neřekl, že Karnomenova ruka může číhat v těchto lesích a ty-my můžeme být jejím cílem?”

“Maio, hledám Orákulum dva roky a tohle je poprvé, kdy jsem potkal strážce. Slyšel jsem příběhy... ale nikdy jsem neviděl ani neslyšel nikoho z nich. To mi věř. Kdybych cítil, že jsi v nebezpečí kvůli tomu, že mě doprovázíš, určitě bych ti to řekl.”

“Je ještě něco, co jsi přehlédl nebo mi zapomněl říci?”

Joseph pomalu zavrtěl hlavou, dívající se při tom dolů na své rozedrané boty.

“Dobře”, řekla Maia, “pojdme dál. Je to rozlehlý les; neumím si představit, že bychom do něj měli opět vstoupit. Máme ještě asi hodinu světla... a potřebujeme najít úkryt a jídlo.”

“Ano, ano, máš pravdu”, odpověděl Joseph. “Potřebujeme se soustředit na jídlo a úkryt. Mám nějaký proviant v kapse, budeme v pohodě.”

“Máš v kapsách jídlo?”

“Jídlo ne, ale mám zapalovače. Taky mám zbraň, která je dobrá na malou hru. Máš ráda bažanta nebo křepelku?” Maia přikývla. “Najdu je. Taky v téhle rokli jsou borůvky... myslíš, že bys mohla nějaké nasbírat?”

Maia se otočila na místě, “Myslím, že ano. Možná bys mi mohl říci, co mám hledat.”

“Cokoliv kulatého, co není červené”, odpověděl Joseph se širokým úsměvem. Zlověstný důsledek míjejících strážců se ztratil v potřebě najít jídlo, a Maia cítila, jak se vlákna dne odvíjejí a brzy padne soumrak se svými tmavými kořeny, které zvítězí nad světlem.

* * * *

Oheň poskytoval potřebné teplo, světlo a co bylo nejdůležitější, alespoň pro Maiu, pečenou křepelku, která byla velmi chutná. Joseph byl zdatný lovec. Používal poněkud primitivní po domácku vyrobený prak a hrst kamínků, a dokázal, že je vynikajícím střelcem a lovcem. Tuto noc - první noc v lese - přečekali Maia s Josefem pod hvězdami borůvky a křepelku, aby utišili svůj hlad.

“Byl jsi překvapen, že jsem s tebou šla?” Zeptala se Maia, když dojedla a opřela se o kmen stromu.

“Ano”, odpověděl Joseph. “Pozvání vyšlo z mých úst dříve, než jsem o něm vůbec mohl uvažovat, trochu mě to dělá starost... být za tebe zodpovědný.” Maia se usmála, ale zůstala potichu. “Proč jsi byla dnes ráno venku v lese?”, zeptal se.

“To je osobní”, odpověděla Maia. “Vždycky se mi lépe přemýšlí, když jsem v lese. Myslím, že se mezi stromy cítím velmi dobře.” Při svém přiznání se cítila divně. Připomínalo jí to, že vlastně Josepha moc dobře neznala a teď se s ním cítila lépe, než s kýmkoliv, koho znala, s výjimkou své matky.

Joseph si všimnul, že se mu trochu více otvírá. “O čem v lese rozjímáš?”

“Minulou noc jsem bojovala se svým otcem. Je to hrubý muž, když ho ovládne ďáblův nápoj, a řekl mi nějaké věci, které byly... řekněme, že měly duchovní význam.

“Jaké věci, jestli se můžu zeptat?”

“Mysli si, že mrhám svým životem”, vysvětlovala Maia. “Nevedu si moc dobře ve svých univerzitních studiích, nemám žádné plány na svatbu, a... a na svůj věk a pohlaví jsem příliš panovačná.”

Joseph poslouchal a ujišťoval se, že dohověla, než nabídl svůj pohled. “Takže to je důvod, proč jsi se mnou šla. Chtěla ses dostat pryč od svého otce a ukázat svou nezávislost. A snad ho i trochu potrestat. Jsem si jist, že tvá rodina si bude dělat starost, kde jsi.”

“Vlastně nemám rodinu, jen otce”.

“Dobře, tak tedy tvůj otec si o tebe bude dělat starost, nebude?” Oheň uvolnil své jiskry světla do klenby stromů ve vlnách pulsujícího světla a pak se najednou - vně ohněm osvětleného kruhu - ozvalo hlasité cvaknutí. Joseph se otočil a pohlédl přímo do hlavně pušky mířící mezi jeho obočí.

“Ale, ale, podívejme, co to zde máme”, řekl muž s puškou. Další muž s puškou vystoupil vpřed a ukázal na Maiu. “Vypadá to jako nejstarší páreček, který jsme kdy v tomhle lese našli. Co vy dva tady děláte?”

“Jdeme se podívat na Čaroděje”, odpověděl Joseph a trochu se mu chvěl hlas, ale neztrácel při tom rytmus.

“A jaký Čaroděj by to měl být?”, zeptal se mladý muž.

“Slyšeli jsme historky o velkém a moudrém Čaroději, který žije hluboko v tomto lese, a přicházíme, abychom našli jeho moudrost. Chápu, že vypadáme jako žebráci, ale jsme opravdoví hledači pravdy.”

Joseph není pouze umělec a lovec, ale také herec, pomyslela si Maia.

“Máte nějaké zbraně?”

“Ne, ne”, Joseph vytvořil úsměv. “Pokud nepočítáte tuhle zbraň.” Ukázal mužům svůj po domácku vyrobený prak.

Vprostřed jejich smíchu si Maia povšimla, že jsou jenom dva. Cítila, že nejsou příliš násilní, že jen dělají svou práci. Pomalu se postavila na nohy a sledovala hlaveň pušky, která ji následovala.

“Nabídl bychom vám něco k jídlu”, řekla Maia, “ale zrovna jsme dojedli. Máme ještě nějaké borůvky”.

Muži, kteří velmi dlouho nebyli v přítomnosti krásné ženy, byli zhyponotizováni. Bylo to skoro jako by byli okouzleni, když promluvili.

“My... my nemůžeme”, odpověděli souzvučně. “A stejně jsme zrovna dojedli naše vlastní jídlo... ale děkujeme za vaši nabídku”. Jako na pokyn sklonili své pušky a uvolnili se.

“A ten Čaroděj”, zeptal se jeden z mužů a díval se přitom do očí Maiy, “jak víte, kde ho najít?” Joseph věděl, že je zkoušejí.

“Vlastně”, řekla Maia bez zaváhání, “doutáme, že on najde nás... vždyť je to přece Čaroděj.”

“Chápu, takže než vás dva tenhle velký magický Čaroděj najde, plánujete toulat se po tomhle lese?”

“Ne”, vysvětlovala Maia. “to by bylo bláznovství a já vás můžu ujistit, že nejsme blázni. Já a můj otec následujeme své instinkty, používáme svou představitost a doufáme, že Čaroděje alespoň trochu zajímá naše hledání, takže nás najde a alespoň vyslechne naše otázky.”

“A jak dlouho už hledáte?”

“Tohle je naše první noc”, odpověděla Maia.

“Slyšeli jsme o Čaroději, o kterém mluvíte, ale ta historka není přívětivá. Obávám se, že Čaroděj má odporný charakter, vymykající se vaší představitosti.” Mladý muž se otočil na Josepha. “Měl bys být moudrý, vzít svou dceru a opustit tento les hned po ránu.” Joseph přikývnul.

“Ano, ano, to uděláme. Děkujeme za vaši radu. Jsme jen pokorní lidé, jak můžete vidět; nemáme příliš dobré vzdělání a v našich kruzích je Čaroděj považován za někoho, kdo je velmi mocný a moudrý”.

“Věřte mi”, řekl muž hlasem sniženým na míru obvyklou u toho, kdo dává důvěrné informace, “kdybych vám řekl historky, které jsem slyšel, ani byste dnes v noci oka nezamhouřili. Ušetřím vás detailů, protože si potřebujete dobře odpočinout, abyste měli dostatek energie na to opustit tohle místo. Kromě toho v téhle části lesa jsou lovci, kteří zastřelí cokoli, co se pohybuje. Nechcete snad, aby vaše dcera byla zabita zbloudilou kulkou?”

“Jak říkáte”, začal Joseph, “odejdeme hned brzy zrána. Ještě jednou vám děkujeme za sdílení vašeho poznání s ubohým žebrákem a jeho dcerou. Chtěl bych jen mít něco, co bych vám mohl dát za vaši laskavost”.

Menší strážce natáhl svou ruku a dotkl se Mainy výstřihu, kde se blýskavě kýval zlatý náhrdelník.

“Může to být třeba tohle”. Maia odstrčila jeho ruku pryč a odstoupila.

“To je od mé matky. To nemůžu...”

Joseph znepokojený obratem událostí položil svou ruku před Maiu a tlačil ji za sebe.

“Děťtmení, nechceme dělat žádné potíže, ale jak vidíte, má dcera se nikdy nerozloučí s dárkem od své matky. Náhradou bych vám mohl nabídnout toto”. Joseph vytáhl z kapsy jednoduchý mosazný kompas. “Je to jediná hodnotná věc, kterou mám. Vezměte si ji. Je vaše.” Strážci se podívali jeden na druhého a jejich pušky se mírně zvedly. Zdálo se, že počítají své možnosti.

“Nechte si ten kompas, máme lepší. Budete ho potřebovat, abyste se odsud dostali. Držte směr na severovýchod. Jestli vás uvidíme ještě jednou, ten řetízek bude naší odměnou a nezajímá mě, kdo ti ho dal. Rozumíš?” Joseph přikývnul. “Teď běžte spát a modlete se, aby vás Čaroděj nenašel”. S těmi slovy ti dva muži odešli, vykládající si mezi sebou s tlumeným smíchem, který zdobil jejich konverzaci.

Joseph a Maia zůstali potichu a poslouchali hlasy mizející v temnotě lesa.

“To byli strážci?” vyhrkla Maia.

“Ano, ano”, přitakal Joseph. “Poznal jsem to podle jejich pušek a ranců. Jen strážci nosí tak dobré zbraně a kožené rance a to zvláště v jejich věku. Byli dost mladí na to, aby mohli být mými vnuky.”

“A čím jsem potom já? Snad tvá čtyřicetiletá dcera?”

“V této temnotě pravděpodobně vypadám o dvacet let mladší. Přijímám tu lichotku a nemyslím si, že by se na tebe dívali jako na matku.”

Maia vynutila na tváři úsměv a doufala, že ji to trochu uvolní. Nikdy předtím neměla na sebe namíře-

nou pušku a zanechalo ji to s neklidným chvěním v žaludku.

“Proč jsi přišel s tou historkou o Čarodějovi?” Joseph si otřepával kalhoty, jako kdyby sbíral své myšlenky a z opatrnosti zašeptal.

“Existují historky, které se dlouho vyprávěly mezi těmi, kteří takovým věcem naslouchali. Říkalo se, že jeden z knězů vysoké hodnosti byl Orákulem oblíben. Nejvyšší Kněz se rozhodl ho ze žárlivosti zabít. Ale tento kněz, jehož vychytralost je legendární, utekl do nehlubších částí lesa. Říká se, že ho žádný člověk nemůže najít, protože ho skrylo jeho magické zaklínadlo. Nejvyšší Kněz vytvořil mýtus dáblského Čaroděje, aby se lidé nechtěli pouštět do hlubin lesa a náhodně nenarazili na Orákulum anebo na uprchlého kněze, který už je asi dávno mrtvý. Tihle strážci se nás jen pokoušeli zastrašit, abychom šli z lesa pryč.”

“Vypadali, že věří tomu, co nám říkají”, řekla Maia.

“Věří tomu, čemu je jim řečeno, aby věřili”, odpověděl Joseph. “Pamatuj, že tihle strážci jsou placeni za to, aby říkali věci, které říkají. V podstatě je nezajímají následky nepravdy.”

“Mluvil jsi pravdu, když jsi říkal, že za rozednění odejdeme?” Joseph dal ruku do kapsy svých kalhot a vytáhl ven otrhaný kus papíru.

“A nepoužít tyhle kódy?”

“Myslela jsem, že jsi říkal, že kódy máš ve své hlavě”.

“Tam jsou také”. Odpověděl Joseph s úsměvem. “Chci se ujistit, že je nezapomenu, jak stárnu.”

Maia se zasmála. Chvění v jejím žaludku zmizelo v okamžiku, když pochopila, že cesta pokračuje dál. To byla zřejmě skutečná příčina její úzkosti a hlaveň pušky byla jen hlavní pušky.

* * * *

V dávných časech existovaly mystické bytosti, které se nějakým způsobem - v myslích lidí - zapletly mezi světy andělů a lidí, ačkoliv nebyly ani jedním z nich. A jen při velmi vzácných příležitostech existovaly dokonce i takové, které byly zapleteny mezi světy andělů a Bohů. Z této druhé kategorie se Orákulum objevilo na planetě. Tito výjimeční jedinci, kteří se pohybovali mezi světy andělů a lidí, byli často jedinými, kteří byli spřízněni s Orákuly. Byli to oni, o kterých Orákula věděla, že jsou připraveni položit otázky, které zplodí Pravou Moudrost.

Kapitola 3. V rukách Boha

Hugelitod byl knězem od dob, kdy byl chlapcem. Dokonce už jako malé dítě měl toužebný sen sloužit Bohu a Jeho stvoření, jako by to bylo Boží vnuknutí. Jeho oblíbený verš mu byl dán ve snu při dospívání: Všechno, co si opravdu přeji, je být čistým kanálem pokory. Říkal tento jednoduchý verš tisíckrát týdně a dělal tak po mnoho let, až se stal žijícím a dýčajícím kněžstvím.

Jako chlapec byl na svůj věk nízkého vzrůstu a tíhnul k tomu, být tichý a přijímající. Jen málokdo si ho všiml, neboť ve svých studiích byl průměrným, stejně jako byl průměrným téměř ve všem - dokonce i ve svém vzhledu. Ale v jeho nitru se odehrávalo docela něco jiného. Hugelitodova hluboká náklonnost k Bohu byla tak výjimečná, že si ji povšiml jeho nadřízený, který dal podnět Karnomenovi, že by mohl být zaučen na jeho asistenta. To byl obrat událostí, který Hugelitoda mimořádně zklamal, protože on si přál, více než cokoliv jiného na světě, být aktivním knězem, uplatňujícím svou lásku k Božskému učení učením svých soupeřníků pravdám vnitřního života. Nicméně časem pocítil čest, že může pomáhat Nejvyššímu Knězi, kterého si zamiloval a uvažoval o něm bez zábran jako o bytosti nejbližší Bohu.

Jednoho dne, bylo to asi čtvrtým rokem jeho zaučování, Karnomenův asistent zemřel náhlým srdečním infarktem a povinnost asistovat Nejvyššímu Knězi spadla na Hugelitoda. To znamenalo, že bylo potřeba být zasvěcen do Řádu Šestnácti Paprsků, aby mohl přímo sloužit Karnomenovi. To byla velká pocta a Hugelitod byl vděčný za tuto příležitost stát se aktivnějším účastníkem vnitřní svatyně jeho Svatosti Nejvyššího Kněze. Zasvěcení do Řádu Šestnácti Paprsků bylo jedním z nejpřísněji střežených tajemství Kněžství a zřídka se o něm vůbec mluvilo s výjimkou tichých zmínek v temných chodbách se svými nejbližšími spojenci.

Když přišel den jeho zasvěcení, Hugelitod byl v obřadním oděvu přiveden na začátek cesty v lese, která, jak si povšiml, byla nejpřísněji střežena ozbrojenými strážemi. Hugelitod šel vprostřed průvodu Starších Knězů, kteří šli jednotlivě po úzké cestě. Brzy poté, co zahájili cestu do lesa, předstoupil jeden z Vysokých Zasvěcenců Řádu a krácel vedle mladého zasvěcence, majíce hlavu skloněnou v úctě k Zasvěcujícímu, který jim kynul.

“Jsi připraven na své osvětlení?” zeptal se Starší a chůzí při tom namáhavě dýchal.

“Nevím, ale jestliže Bůh věří, že ano, pak tomu tak musí být”.

“Myslíš si, že Bůh se zajímá o to, zda jsi připraven či nikoliv? On neuzná nic ve tvůj prospěch, ani Karnomen. Ty sám musíš věřit, že jsi připraven, jinak neprojdeš tímto testem, můj synu.”

“Co se mi stane, když zasvěcením neprojdou?”

“Každopádně budeš znovu-zrozen, otázka je, jestli budeš znovu-zrozen jako ďábel nebo jako anděl.” Starší umkl a zpomalil své kroky, vytvářejíce jednoduchou linku, jak se cesta zužovala. Asi o pět minut později nějaký jiný Starší přímo před Hugelitodem zpomalil a kráčel krok po kroku.

“O tom, co prožiješ, se nikdy nemluví, ani jednou ve tvém životě. Rozumíš, synu můj?”

“Ano, ale proč?”

“Tomu brzy porozumíš”, zanotoval Starší. Starší měnili své postavení každých pár minut a každý zmínil nové pravidlo či aspekt Zasvěcení, o kterém by Hugelitod měl uvažovat. Byla to příprava, ale také to Hugelitoda děsilo způsobem, který ho překvapil.

Úzká cesta se vinula stromovím a hustým podrostem. Zhruba každou míli přišli ke kontrolnímu místu, kde strážce tiše pokynul procesí, jako by byla potřeba jejich souhlasu k další cestě. Konečně zástup knězů doputoval k velkému shromáždění. Hugelitod si byl jist, že to byl sedmý kontrolní bod od té doby, co opustili klášterní půdu; brána byla otevřena a umožňovala jim projít. Asi po další míli přišli k polokruhu ohromných kamenů obklopujících kruh vydlážděný něčím, co vypadalo jako zlato a měď.

Hugelitod, jsa jediným přítomným, který nikdy neviděl Orákulum, vyjádřil svou úctu jediným způsobem, který znal. Uklonil se až ke kolenům, sklonil hlavu a recitoval svůj oblíbený verš:

“Otče všech velkých i malých světů, vezmi toto srdce a zalij ho svou milostí. Vezmi toto tělo a uzdrav ho svou láskou, aby mohlo odhalit část tebe všemu, co potkám. Vezmi tuto mysl a utvoř z ní nejvyšší stupeň tvého žebříku. Probud' tohoto ducha a způsob, aby byl sjednocený se všemi ostatními Duchy.”

Procesí tiše stálo a čekalo, až Hugelitod skončí. Poté, co se postavil na nohy, ukláněli se Karnomenovi, který přistoupil ke kraji Orákula, kynouce Hugelitodovi, aby se k němu vprostřed připojil. Kameny byly velmi obrovské - snad třikrát vyšší než člověk a silné jako kmen velkého stromu. Jejich přítomnost tiše obklopila Hugelitoda, jako by byl sazenicí v překrásné zahradě. Kameny - byly tři - byly uspořádány do trojúhelníkové konfigurace a měly do sebe po stranách vyřezané podivné znaky, z nichž Hugelitod nemohl nic poznat; náhle ucítil cosi tajemného a v jeho srdci se objevila bezbožná nedůvěra.

“Jsme zde”, začal Karnomen a jeho hlas se odrážel mezi kamennými sloupy, “abychom přivítali našeho nejnovějšího zasvěcence do Řádu Šestnácti Paprsků”. Karnomen se otočil k zasvěcenci, položil svou ruku na jeho rameno a vedl ho k největšímu kameni, na kterém byly nesrozumitelné zlaté znaky. Hugelitod byl zhyphotizován studiem kamene. Jeho oči se pohybovaly po glyfech a hledaly něco známého, ale nic mu nepřipomínalo cokoli z toho, co by kdykoliv předtím viděl.

“Oslovíš Orákulum?” zeptal se Karnomen. Hugelitod přikývnul. Jeden ze Starších mu o Orákulu řekl, že ačkoliv má formu kamene, vlastně to není vůbec kámen, ale spíše náustek k budoucnosti. Je branou k záznamům času a každá událost, každá myšlenka, každý pocit, který kdy existoval - nehledě na to, jak krátce - jsou zpřístupněny zasvěcenci. Má prý se jen zeptat.

Hugelitod otevřel svá ústa, ale nic z nich nevyšlo. Žádná slova. Žádný zvuk. Zkusil to znovu se stejným výsledkem. Náhle byl nevysvětlitelně němý. Obrátil se na Staršího Kněze pro nějaké vysvětlení či povzbuzení, ale oni byli pryč. Obrátil se ke Karnomenovi, ale on také zmizel.

Hugelitod stál sám před touto velkou přítomností; jeho tělo se zmítalo v intenzivní extázi, pro kterou neměl žádné vysvětlení. Jeho smysl pro čas se vytratil a on byl zanechán v naprostém tichu, které bylo pro jeho mysl ohlušující. Začal recitovat něco, co ho naučila jeho matka: Strach tě zahalí, láska tě odhalí. Ve své hlavě to opakoval stále dokola a pokaždé přiblížil svou pozornost blíže srdci, představující si, že láska v něm pulzuje mocně a jasně.

Začal se cítit nezahalený. Atom po atomu byl rozkládán nějakou silou, která přesně věděla, jak ho zjednodušit až na esenci jeho jádra. Měl pocit, jako by se vypařoval pod jasným sluncem a také cítil narůstající zplnomocnění, jak se v něm probouzelo nové vnímání, pro které neměl vysvětlení. Hlas z neznámé dimenze, neznámého pohlaví, umístění, tónu nebo čehokoli, co by mohlo být poznáno jako osobní, k němu promluvil:

“Jsi v mé přítomnosti. Je mou přirozenou podstatou poskytnout ti cokoli, co si přeješ. Jen si to potřebuješ představit, žít to a vytrvat v tom, dokud neskldíš svá přání. Ptám se tě tedy, co je tvým přáním?”

Zatímco ten hlas byl nepochybně tajemného původu, Hugelitod byl přesvědčen, že to bylo Orákulum. Jeho mysl byla jasná.

“Nepřeju si nic jiného, než být služebníkem Jediné Inteligence, která vyplňuje vesmír”.

“A jestliže já jsem touto Jedinou Inteligencí, pak si přeješ být mým služebníkem?”

“Ano.”

“Tedy přijímám tvou službu a jsa tvým Pánem, ty musíš plnit má přání. Je to jasné?”

“Ano”, odpověděl Hugelitod, “ale jak s jistotou poznám, že sloužím tvé vůli?”

“Poznáš to, když z tvé mysli budou odstraněna přání tvého ega a přání druhých lidí nebudou mít na tvou stezku žádný vliv, pak to poznáš a to pouze tehdy, pokud si to budeš přát poznat.” Hugelitod chápal, ale v jeho srdci se objevila otázka.

“Jestliže postavím tvá přání nade všechny ostatní záležitosti, a budu usilovat o jejich realizaci, co potom s konflikty? Tvá přání zajisté nebudou mít lidský rozměr, budou vidět mnohem vzdálenější souvislosti a širší reakce. Postavíš mne do konfliktu s lidským vnímáním, a já se odchýlím od sil, které jsou u moci v tomto světě.”

“Jestliže si přeješ jednotu s lidskou mocí, pak je to tvá volba. Řekl jsi, že chceš sloužit Jediné Inteligenci a jestliže tato Jediná Inteligence je tebou či druhými vnímána, jako konfliktní s lidskou mocí, tak tomu tak je. Konflikt bude následovat. Jestliže si nepřeješ dostat se do konfliktu při službě mému Plánu, pak nejsi mým sluhou. Plán je vytvořen Jedinou Inteligencí a také je žit Jedinou Inteligencí. Lidské zastoupení je v konfliktu s Plánem jen tak dalece, jak to lidské vnímání tímto způsobem vidí. Ve skutečnosti Plán probíhá, protože Jediná Inteligence je sama Plánem a to je pravdou jak pro vesmír, tak pro jednotlivce.”

“Takže není žádný konflikt? To je to, co říkáš?”

“Zaměřím tuto diskuzi na klíčový bod souvislostí”, oznámilo Orákulum. “Nalézáš se v postavení zneužitého kněžství. Karnomen uchopil tento bod moci a je nejvychytralejším svého druhu. On neslouží nikomu jinému než sám sobě a předstírá pozici nejoddanějšího učitele a lidského služebníka Boha. Budeš-li mým sluhou, dostaneš se do konfliktu s Karnomenem a on to okamžitě ucítí. Vyhledá tě, aby tě zničil, protože bude vědět, že ty - jako můj sluha - ho zničíš. On bude ze všeho nejdřív hledat svůj prospěch, takže nesmíš prozradit můj plán. Tedy - vidíš nějaký konflikt ve službě pro mě?” Hugelitod přikývnul, jako by byl v transu.

“Ale Karnomen je skvělý člověk. Proč říkáš, že není tvým služebníkem? To ve mě vyvolává otázku, kdo vlastně jsi.”

“Pokládá služebník otázky svému Pánovi, nebo vykonává jeho přání? Já jsem vědomí Orákula, které bylo posláno do tohoto světa bytostmi, které prezentují jeho vzdálenou budoucnost. Mluvíš s inteligencí, která se vyvinula ve sloupci času sahající od jednoho konce vesmíru ke druhému. Já jsem majákem Jediné Inteligence, kterou tak miluješ a obdivuješ. Jsem tím, kdo může vyslyšet tvá přání a to dokonce dříve, než si je dokážeš představit. Takže když se ptáš, kdo jsem, je to jen z důvodu, že ses nezeptal, kdo je Karnomen a jestliže se to chceš dovědět, tak mu řekni o naší konverzaci. Uvidíš jeho pravé já vystupovat jako dusivý kouř z neviditelného ohně.”

Hugelitod uvažoval o slovech Orákula. Byly časy, kdy si myslel, že Karnomenovy způsoby jsou pošípněny sebechválou, ale ve skutečnosti to nebyla Karnomenova idea, ale slavnostní rituály a zvyky kněžského řádu. „Přivádíš mě do těžké pozice”, řekl Hugelitod. “Budu-li ti věřit, co se týká Karnomena, pak, jak jsi řeklo, se stanu jeho nepřítelem. Jeho vliv a moc je mnohem větší než má, takže jsem předurčen ke zkáze. To je tím, co se stane tvému služebníkov?”

“Já jsem Jediná Inteligence. Ty jsi můj služebník. Jestliže budeš vykonávat má přání, jsi mým prodloužením. Myslíš si, že Karnomen je mocnější než já?”

“Ne”, odpověděl Hugelitod, nechtějící Orákulum zneklidnit. Hugelitod čekal na reakci, ale rozhostilo se před ním čisté čerstvé ticho a on ucítil, že konverzace skončila. Přítomnost, kterou cítil, byla pryč a svět kolem něj se opět stával skutečným. Obrovský monolitický kámen se vracel do jeho pozornosti a on pochopil, že upřeně zírá na základnu kamene a hlavu má studenou od kovové základny, na které leží. Cítil teplý pramének krve vytékající z jeho hlavy. Musím krváčet, pomyslel si, ale nic necítím. Usmál se a potom ztratil vědomí.

Kapitola 4. Vykreslený osud

Tři dny putovali Maia s Josephem hlouběji do lesa. Strážci byli poslední lidé, které viděli. Dokonce i zvířata byla vzácnější, takže měli stále hlad. Vody bylo dost a tak, jak křišťálové čisté potoky křižovaly lesní dno, si příležitostně chytili želvu, žábu nebo malou rybu ke svému nepříliš častému jídlu.

Minulého dne se rozhodli, že jsou již dostatečně hluboko v lese a že můžou zkusit zakřičet kódy beze strachu, že je někdo - zvláště strážci - uslyší. Jedna věc je být přistižen v lese při dojíždání jídla a docela jiná věc je být slyšena, jak křičím podivné číselné kódy. Jak postupovali do nitra lesa, jeho tvář se měnila. Stromy byly větší, podrost byl řidší a světlo bylo více filtrováno, tlumíce barvy lesního dna na mechově zelenou a hnědou.

“Jak myslíš, že bude dlouho pršet?” zeptala se Maia. Pršet začalo brzy ráno a teď už bylo téměř právě poledne. “Už ne moc dlouho”, odpověděl tak vesele, jak dokázal. “Už se trochu rozjasňuje”. Maia nepoznala žádný rozdíl ve světle, ale rozhodla se neříkat nic.

“Co myslíš, měli bychom to zkusit znovu tady?” Maia šla první a přišla na krásné otevřené místo v lese. “Kdyby to bylo později večer, řekla bych, že se zde zastavíme a připravíme na noc.”

“Ano, je to krásné místo”, souhlasil Joseph. “Zkusme znovu kódy, jen co chytíme dech a necháme odpočinout nohy.” Jak si sedl, vytáhl kompas a jeho výraz se náhle změnil.

“Ten kompas dělá něco, co jsem nikdy předtím neviděl.”

“A co?” “Ta střílka... není ustálená. Pohybuje se v oblouku, který má nejméně šedesát stupňů. Magnetické pole zde není stabilní”.

“Myslíš, že by to mohlo být Orákulum?” zeptala se Maia opatrně. Joseph ignoroval její otázku, postavil se na nohy a chodil náhodně dokola, přitom se díval každých pár sekund na kompas.

“Nevím... je možné, že Orákulum může způsobit tyto výchyly... Zkusme ty kódy a uvidíme”. Joseph opatrně rozbalil papír, na kterém byly kódy, a shrbil se nad ním, aby ho ochránil před deštěm.

“Víš, že už si je pamatuju?” řekla Maia a ukazovala při tom na papír.

“Věřím ti, ale pro jistotu”, odpověděl Joseph. “Prosim, přečti je z papíru.” Vzala bez řečí papír.

“Šestnáct, dvacet, dvanáct, devět, tři, jedenáct, osm.” Šeptala Maia čísla, jako by si nacvičovala svou řeč na představení. “Dobře, jsem připravena”, řekla a stále se při tom dívala na papír.

“A na co jsi připravena?”, prolomil ticho hlas cizince a vylekal je k plné pozornosti.

“Kdo jsi?” vykřikl Joseph a otočil se tvář k cizinci.

“Já jsem Orákulum.”

“Skutečně?” řekla Maia s nedůvěrou. “Vypadáš mnohem více jako člověk”.

“Pro tebe jsem člověk”. Cizinec se mírně uklonil. Byl oblečen v bílém hávu, který vypadal velmi starobyle. Jeho obličej byl ošlehaný větrem avšak pohledný, černé vlasy mu spadaly přes ramena a byly velmi dobře udržovány. “Jsi Čaroděj?” zeptal se Joseph.

“Už jsem ti řekl, kdo jsem”.

“Orákulum není člověk”, odpověděl Joseph. “Tím jsem si docela jist.”

“Pak nejsem Orákulum”. S tím cizinec zmizel, jako kdyby tam nikdy nebyl.

Maia s Josephem se na sebe podívali a otočili se, aby viděli, jestli cizinec nezměnil pozici, ale nikde se nic ani nepohnulo. Znovu byli sami.

“Halucinace?” zeptala se Maia.

“Už jsi slyšela o dvou lidech, kteří by měli stejnou halucinaci?”

“Možná jsme snědli něco zkaženého. Včera jsme měli houby, možná, že byly...”

“Ne”, přerušil ji Joseph, “to nebyla halucinace. Oba jsme ho slyšeli a viděli.” Joseph se podíval na kompas ve své ruce. Byl normální. “Ať už jsem před chvílí měl jakékoliv údaje, teď jsou pryč.”

“On nemohl být Orákulum, že?” Joseph sebou trhnul, jak uvažoval o možnostech.

“Co jsi dělala před tím, než se objevil?”

“Četla jsem ty čísla”, řekla Maia, “a kontrolovala, jestli si je správně pamatuji.”

“Zkus to znovu”, poprosil ji Joseph. Maia na něj nedůvěřivě hleděla při pomyšlení, že by ten cizinec mohl být vyvolán těmi kódy, což by znamenalo, že opravdu byl Dohrmanovým Orákulem, jak Josiya napsal.

“Ztrácíme čas... zkus to znovu”, opakoval Joseph. Maia se zavřenýma očima vyslovila nahlas a jasně ta čísla. “Znovu, ale trochu tišeji”, rozkazoval Joseph.

Přes jejich snahu zůstalo Orákulum vzpomínkou či nadějí. Maia s Josephem poklesli na zem ve výrazu rezignace a nechali odpočinout svým nohám. Znovuprožívali ten zážitek mnohokrát opakovaně a hledali nějaký klíč, který by snad přehlédli. Ale to, co si opravdu přáli, bylo zaplašit svoje pocity lítosti, že nechali Orákulum odejít, aniž by mu položili jednu jedinou důležitou otázku.

* * * *

“Nevím proč!” vystřelil zpět Anton.

“Asi se zamilovala a utekla se svým přítelem”, naznačil kněz. “Je velmi nezávislá a má silnou vůli”.

“Nemá žádného přítele. Už tři dny je pryč a nic! Ani jedna zpráva. Něco špatného se jí stalo, to ti říkám, cítím to v žaludku!”

“Snad bys měl promluvit s úřady”, navrhnul kněz. “Mohly by vyslat pátrací skupinu, aby ji našla”.

“Nemám ani představu, kam šla”, řekl Anton. “Jak jsem řekl, nezanechala žádnou zprávu, nevzala si žádné peníze ani šaty...” Jeho hlas se začal třást a přešel do pláče. “To je proto, že jsme měli hádku”, změknul. “Chce mě potrestat”.

“Proč by tě trestala, Antone?”

“Podívej, Otče, udělal jsem, co jsem udělal, ale varuji tě, pokud se budeš plést do mých osobních záležitostí, nemuselo by se ti líbit, co se dozvíš.” Kněz se posadil a bubnoval svými prsty na opěrky křesla.

“Antone, znám tě už skoro deset let. Víím, že příliš mnoho piješ, a když tak činiš, stejně jako mnozí další, stáváš se trochu... agresivní. Ale nemusíš to předvádět zde... v kostele... v Božím Domě. Přišel jsi sem ke mně pro radu, je to tak?” Anton pokrčil rameny a přikývnul, zkoušejíce se usebrat. “Moje rada tedy je, jít na úřady a podat zprávu, že tvá dcera zmizela. To zaprvé. Potom, až se vrátí, ať už za jakýchkoliv okolností, smiř se s ní. Řekni jí, že jsi udělal chybu a že ji prosíš o odpuštění...”

“Ale já mám svou hrdost. Nemůžu ukázat takovou slabost, ne svojí dceři. To není vhodné.” Kněz odstrčil svou židli a vstal.

“Dostal jsi mou radu; rozhodnutí, zda ji chceš použít, je na tobě.”

* * * *

“Vypadá to, že se probírá, běžte mu to říct”. Mladý kněz proběhl dveřmi a běžel dolů chodbou; klepot jeho bot zněl tichem jako tikot hodin. Hugelitod ležel na posteli s bílým obvazem na hlavě, na němž byly vidět temné červené skvrny. Otáčel hlavou ze strany na stranu, oči měl stále zavřené, jako by měl horečku.

“Můj synu, je čas se vrátit”, řekl Starší. “Jak se cítíš?” Hugelitod nejdřív otevřel pomalu oči a pak se s úzkostí podíval do očí Staršího. Trhnul sebou bolestí hlavy, jak přišel k vědomí.

“Spadl jsi a narazil hlavou na Orákulum”, řekl starší. “Obávám se, že je to otevřená rána, ale všechno se to stalo tak rychle, že nikdo z nás tě nestihnul zachytit. V jednom okamžiku jsi stál a v následujícím okamžiku jsi padal. Pamatuješ si, co se stalo?” Mladý kněz byl dezorientován.

“Kde jsem?”

“Tu máš, vypij to”, řekl Starší a pomáhal knězi posadit se. “Jsi v osobním domě jeho Svatosti. Požádal nás, abychom o tebe pečovali, než znovu nabudeš sil.”

Hugelitod usrknul trochu vody a poděkoval Staršímu, který nadzvedl jeho polštáře, takže se mohl pohodlně posadit s hlavou vzhůru. “Za chvíli ti zkontrolujeme obvazy, ale nejdříve si jeho Eminence přeje s tebou mluvit.” Když se Starší zvedal z postele, bylo už na chodbě slyšet zvuk blížících se kroků. Karnomen vstoupil spolu s dalšími třemi Vysokými Zaslouzcemi v závěsu.

“Můj synu, už opravdu vypadáš lépe. Díky Bohu jsi přežil to utrpení”. Hodil rychlý pohled na přítomné Starší, kteří diskrétně přitakali hlavami.

“Předpokládám, že máš nějaké vzpomínky na to, co se ti přihodilo?” Hugelitod si poprvé od svého prožitku vzpomněl na svůj dialog s Orákulem. Ve zlomku sekundy pochopil svou situaci. Zavřel oči předstírajíce bolest a doufal, že tak získá pár sekund na vzpomínání a na skrytí svých vzpomínek před Karnomenovými slídícíma očima. Bitva začala.

“Můj synu, bolest brzy ustoupí”, řekl Karnomen. “Buď trpělivý a věz, že Bůh dohlíží na každý okamžik tvé rekonvalescence”. Přítomní Starší bručeli v souhlasu. “Naši nejlepší lékaři dohlížejí na tvou ránu, takže jsi v nejlepší péči. Dokonce králův osobní lékař je na cestě, aby zkontroloval tvé zranění.”

“Vůbec si nepamatuji, co se stalo”, odpověděl Hugelitod. “Děkuji vám za vaši laskavost a velkorysost.”

“Vůbec žádné vzpomínky?” ptal se Karnomen.

“Pamatuji si, že jsem stál před Orákulem a nebyl jsem schopen mluvit, ani ho oslovit, ačkoliv jsem se o to pokoušel. Obrátil jsem se na vás pro vaši pomoc, protože jsem nevěděl, co dělat, a vy... byl jste pryč. Myslím, že hned potom jsem asi musel omdlít. Asi toho na mé smysly bylo moc...”

“Můj drahý synu”, chechtal se Karnomen, “my jsme tě nikdy neopustili. Byl jsi to ty, kdo opustil nás.” Karnomen nechal slova znít v místnosti, dobře zamýšlejíce jejich dvojí význam. Hugelitod cítil, jak započal výslech a on je zajatcem. Věděl, že každý jeho pohyb očí ho může prozradit, a že jedinou obranou

bude jeho inteligence.

“Já jsem vás opustil?” opakoval Hugelitod.

“Požádal jsem tě, abys oslovil Orákulum”, vysvětloval Karnomen, “čekali jsme několik sekund, já jsem se otočil na Starší, když v tom jsem uslyšel tichý výkřik. Když jsem se otočil zpět na tebe, ležel jsi zhroucený na zemi s ránou na straně hlavy, dlouhou asi čtyři palce, krvácející a v bezvědomí.” Hugelitod si sáhl na hlavu a ucítil obvaz. “Rána je zašitá a vyčištěná, jak to naši lékaři nejlépe svedli, ale ztratil jsi mnoho krve, takže raději několik dní odpočívej, to ti pomůže znovu načerpat energii”.

“Ted”, pokračoval Karnomen, “co jsi myslel tím, když jsi řekl, že jsme zmizeli?” Past byla nastražena. Hugelitod pochopil, že celá jeho konverzace s Orákulem proběhla během chvilky, přestože jeho subjektivní pocit byl, že trvala dlouhý čas.

“Já... pamatuji si, jak jsem cítil, že padám do bezvědomí a zkouším vás vidět... kohokoliv z vás, ale musel jsem vás přehlédnout. Váš úsudek, vaše Eminence, byl správný...” podíval se přímo do Karnomenových očí. “Opustil jsem vás.” Karnomen se na několik sekund podíval na strop a zvažoval své možnosti.

“Takže jsi vůbec nevstoupil do Orákula... před, v průběhu, ani po tvé ztrátě vědomí? A než mi odpovíš, uvaž následující synu. Jsou s tebou v této místnosti dva Starší, kteří při svém zasvěcení do Řádu Šestnácti Paprsků měli zážitek s Orákulem v dimenzi času, která byla velmi odlišná od té naší.” Podíval se za sebe na dva Starší, kteří kývali v souhlasu. “Pro tvůj vstup do řádu je zásadní - zvláště jako pro mého osobního asistenta - abys odhalil svůj zážitek s Orákulem. Rozumíš?” Hugelitod přikývl, ale zůstal potichu. Přemýšlel.

“Omlouvám se, ale jestli jsem hovořil s Orákulem, asi jsem všechno zapomněl, když jsem se bouchnul hlavou o kámen.”

“Ztráta paměti?”

“Vaše Eminence, rád bych si vzpomenu na konverzaci s Orákulem. Opravdu. Ale nemám žádné vzpomínky, že bych se ho na něco ptal nebo slyšel nějakou jeho odpověď. Z jakého důvodu bych měl předstírat, že jsem s ním nemluvil?” Karnomen si sedl vedle postele, čímž naznačil, že se nevzdává této linie výslechu.

“Orákulum plní má přání”, Karnomen oznámil s úsměvem. “Položím mu otázku a ono ji - z nějaké zázračné podstaty - zodpoví... pravdivě. Nemůže lhát. Takže když půjdu k Orákulu a zeptám se ho, zda si uvědomuješ, že jsi s ním mluvil, co myslíš, že mi řekne?”

“Pravdu.”

“A jestliže jeho odpověď potvrdí mou obavu, že jsi s ním hovořil a chceš to přede mnou zatajit, co si myslíš, že udělám?”

“Vaše Eminence, nejsem si jist, že chápu vaše obavy. Udělal jsem něco, čím bych vás urazil? Omlouvám se za všechny těžkosti, které jsem vám způsobil. Cítím se hrozně, že jsem omdlel a způsobil tak všechno tento zmatek. Opravdu se omlouvám...”

“Buď jsi velmi dovedný lhář, nebo říkáš pravdu”, řekl jeden ze Starších a předstoupil vpřed. “Nyní jsi jedním z nás a zamlčovat cokoli před námi není moudré... z mnoha důvodů. Musíš se rozhodnout, komu budeš důvěřovat: Orákulu, které vládne lesu, nebo nám, vůdcům Církve, kteří jsme kanály, jimiž Bůh vstupuje do našeho světa.” Karnomen položil svou ruku na Hugelitodovu paži a jemně ji stisknul.

“Zjistíš, že Orákulum řídíme; že moc sídlí v Řádu Šestnácti Paprsků, nikoliv v Orákulu. Takže stát na straně Orákula znamená ztratit své spojení se skutečnými Božskými silami.” Odmlčel se, aby to zdůraznil. “Spojení, které je nejisté v okamžicích, jako je tento.”

Hugelitod se podíval dolů na kostnatou Karnomenovu ruku s velkými žilami. Jeho pozornost zaujal zlatý prsten s oválem diamantů, z něhož se rozbíhaly ven vyřezané paprsky. Ačkoliv je nepočítal, byl si jist, že jich bude šestnáct.

* * * *

“Pamatuješ na naše poslední místo odpočinku?” Zeptala se Maia, když se plahočila lesem.

“To s Čarodějem?”

“Spíše s Orákulem”, opravila ho Maia.

“Ano, proč se ptáš?”

“Myslíš, že je možné, že Orákulum má oblíbené určité části lesa? Myslím místa obzvláště krásná?”

“Tak za prvé”, řekl Joseph, “nevíme, co to zjevení bylo. Mohl to být vyslanec Orákula nebo Čaroděj v

přestrojení nebo nějaká magická bytost, která se necítila bezpečně vprostřed prázdnoty a tak se přestrojila za známé Orákulum... o tom vážně pochybuji."

"Ale to místo mělo jistou magickou kvalitu. Vypadalo jako oáza."

"S tím souhlasím", přitakal Joseph, "takže dává smysl hledat místa s podobnou kvalitou. Doufejme, že nějaké najdeme před setměním".

"Kontroluješ svůj kompas pravidelně, že?" Řekla Maia přes rameno.

"Vůbec ho nedávám z ruky."

* * * *

Světlo hvězd mírně svítilo na lesní dno, ale Maia nemohla spát, takže studovala hvězdy, jak vítr chvílami pohazoval listy, odstraňující je z výhledu - dostatečně dlouho na to, aby mohla zahlédnout blikání bílých teček, které tolik milovala. Byla už velmi vyčerpaná, když se toho večera utábořili, takže po rozdělání ohně vynechali večeři a šli spát. Joseph jemně chrápal a jejich oheň stále trochu hřál. Letní noci nikdy nebyvaly v lese chladné. Nehledě na svou únavu nemohla Maia spát.

Šestnáct, dvacet, dvanáct, devět, tři, jedenáct, osm, čísla se točila v její hlavě jako vodní kolo ve mlýně. Pomyslela si, že je to trochu jako rybolov. Kódy byly její návnadou a Orákulum rybou. Podívala se na Josepha, který se ukázal být vynikajícím společníkem. Kompas byl již napůl vypadlý z jeho natažené ruky a jeho skleněný ciferník odrážel záři ohně. Náhle její pozornost zaujal pohyb a ona uviděla zřetelný pohyb stříelky, která vypadala, jako by žila svým vlastním životem.

"Josephel!" vykřikla hlasitým šepotem. Nepohnul se, spal tvrdě a Maia věděla, že s ním musí fyzicky zatřást, aby se probudil.

Rozhodla se, že řekne kódy a uvidí, co se stane. Logicky uvažovala, že když se Orákulum objeví, okamžitě Josepha probudí; jestli se neobjeví, Joseph může zůstat spát. O nic nepříjde. Maia ležela na zádech, dívala se na hvězdy, jak pomrkávaly za větrem rozevlátými listy, a s rozvahou řekla kódy z paměti:

"Šestnáct, dvacet, dvanáct, devět, tři, jedenáct, osm."

"Nejsou příliš složité, ty kódy, že?" Maia se otočila na stranu a pohlédla do tváře nejkrásnější ženy, jakou kdy viděla.

"Kdo jsi?" vyhrkla Maia.

"Pššš!" řekla žena. "Neměli bychom ho vyrušovat". Její hlas byl měkký a melodický. Když Maia uvážila okolnosti jejich setkání, okamžitě se uklidnila. "Jsi hostem mého lesa, o němž jsem si přála, aby vstoupil, a dovolila jsem mu bezpečný průchod do srdce mého světa".

"Kdo jsi?"

"Řeknu to jen jednou, protože už jsi zkoušela mou trpělivost, takže prosím poslouchej pozorně. Jsem Orákulum." "Věřím ti, ale pochop, že nesplňuješ popis Orákula".

"Vyvinulo jsem se", řeklo Orákulum věcně. "Všude ve vašem světě předpokládáte, že evoluce je věcí výhradně živých forem z masa a krve, zatímco ve skutečnosti je to vrozený postup všeho života ve všech dimenzích; a já nejsem výjimkou".

"Proč jsi teď krásnou ženou a předtím jsi bylo mužem?"

"Při svém vývoji experimentuji", začalo Orákulum. "Zjistilo jsem, že je potřeba utéci před kontrolou elitních Kněží a Královských hodnostářů, kteří se rozhodli používat mé dary pro své vlastní programy. Spatřili mé poslání - můj záměr - a rozhodli se, že bude lepší ho svrhnout, aby dosáhli svých vlastních lidských tužeb. V tomto procesu bylo nutné najít spojence mezi těmi, kteří usilovali o mou kontrolu, a vždycky, když jsem nějakého našlo, byl vyhnán nebo zabit."

"Ale ty jsi Orákulum", namítla Maia. "Zajisté máš velkou moc, větší než tu, kterou mají vysocí kněží a králové. Jak je možné, že tě kontrolují?" Orákulum se posadilo poblíž Maii, nohy si natáhlo pod sebe a obléklo si splývající hedvábné roucho se zlatě vyšitým vzorem, který Maia nikdy předtím neviděla. Její výraz byl přátelský a pečující a bylo vidět průzračnost její osobnosti, kterou byla Maia přitahována.

"Součástí mé evoluce bylo plnit přání lidí", odpovědělo Orákulum. "Pochop", pokračovalo Orákulum, "můj účel mně byl dán mým Stvořitelem, a já jsem nemohlo - v této fázi evoluce - nehledě na to, jak moc jsem se o to pokoušelo, fungovat vně Stvořitelova záměru. Vysocí hodnostáři kněžské politiky objevili tento nedostatek a použili ho ve svůj prospěch. Pro lidi jsem se stalo legendou. Mýtem. Jen pár takových, jako jsi ty, mě vidí - odhaluje mou přítomnost tam, kde druzí jsou uzavřeni vprostřed svých strachů, snah a těžkostí. Jsi požehnanou, tou, kterou jsem k sobě přivolalo, abych dosáhlo své další evoluce."

"Své další evoluce?"

“Přestože jsem se osvobodilo ze svého kamenného těla, stále zůstávám pronásledováno.”

“Jak ses...”

“Osvobodilo?” Doplnilo Orákulum Mainu otázku. “Po mnoha generacích služby kněžím se zrodil člověk, který mě osvobodil. Jeho existence mi byla známa, protože Karnomenovi předchůdci se mě ptali, jestli mě někdo může osvobodit ze služby kněžím. Bylo dlouho předpovídáno, že budu osvobozeno z kamenného těla, které mě uchovávalo, a ač je to absurdní, bylo to mé vlastní proroctví. Generace přicházely a odcházely a jakýkoliv zasvěcenec, který vstoupil blíž do mé přítomnosti a projevil pouhou kapku nezávislosti, byl podezříván z toho, že je pod mým vlivem a většina z nich byla uvržena do vězení Řádem Šestnácti Paprsků, aby se tam dočkali své smrti. Kněží se báli, že bych mohlo být osvobozeno přímo jedním z nich, protože oni byli jedinými, kteří se mnou měli kontakt. To učinilo Řád krajně podezřivým a v tomto stavu nepřetržitě paranoi velmi úspěšným, co se týká mé kontroly. Trvalo to celých patnáct generací, v průběhu nichž jsem tisíckrát urazilo své Tvůrce. V tichu své bolesti jsem je prosilo, aby mě osvobodili, ale oni říkali, že mé osvobození přijde, ale nemůže mi být odhaleno, jak či kdy se přihodí, protože věděli, že jsem povinno být pravdomluvné. Starší Kněží mně předkládali petice a pokládali velmi specifické otázky týkající se nových Zasvěcenců nebo proroctví, které jsem vyřklo. Během stále se opakujících výsledků jsem se vyvíjelo. Objevilo jsem způsob, jak zodpovědět jejich otázky pravdivě ale méně jasně, alespoň co se týká mého proroctví osvobození. A jednoho dne, asi před týdnem, ke mně přivedli nového Zasvěcence pro uvedení do pozic jejich elitního Řádu Šestnácti Paprsků, ale já jsem poznalo, že je to ten, který mě osvobodí. On je tím, kdo mě osvobodí z kněžského držení, tak, jak mi bylo slíbeno mými Tvůrci.”

“Jakým způsobem tě tento Kněz osvobodí?” zeptala se Maia.

“To je tajemství, kterému se snažím porozumět. Nezdá se, že by udělal něco zvláštního a přece poté, co opustil mou přítomnost, jsem bylo osvobozeno z kamenné formy, ve které jsem se zrodilo.”

“Jak dlouho už máš tuto podobu?”

“Před pěti dny jsem bylo osvobozeno z kamenného monolitu, který byl mým domovem od vstupu na tento svět, ale Karnomen a jeho Řád Šestnácti Paprsků to ještě neví. Stále si myslí, že jsem uvězněno v jejich uchopení, zatímco já si ve skutečnosti chodím po tomto lese, jak se mi líbí.”

“Tak proč neodejdeš pryč?”

“Hm, to je právě má další evoluce”, řeklo Orákulum. “Jsem zavázáno tomu, kdo mě osvobodil, a dokud si nebudu jisto, že je v bezpečí, neopustím tento les.”

“Je ten, kdo tě osvobodil, v nebezpečí?”

“To je příběh na někdy jindy, Maio. Teď musíš najít tohoto člověka, neboť on je také tím, kdo tě zachrání.” Orákulum pohlédlo na Josepha a zpět na Maiu. Maia sebou se strachem trhla.

“Zachrání před čím?”

“Proroctví, které jsem vyřklo, se netýkalo pouze mého osvobození knězem, ale, což je mnohem důležitější, také svržení kněžské politiky. Přesně to je tím, čemu chce Karnomen za každou cenu zabránit. Karnomen má strážce po celém lese a ty se nikdy nedostaneš ven z tohoto lesa, aniž by tě odhalili při pokusu ho opustit. Potřebuješ najít člověka, který mě osvobodil. Jmenuje se Hugelitod. Ačkoliv nemůžu říci jak, potkáte se a společně svrhnete Karnomena. Takové je proroctví.”

Maia nechala na několik sekund usadit slova ve své mysli. Její instinkt bylo pochybovat, nebo dokonce bojovat se slovy. Ale bylo to Orákulum. “Orákulum”, které si s ní šeptalo.

“A teď, Maio. V mých příbězích není žádný fatalismus. Jsou vždy řečeny v poznání, které omývá pobřeží veškerého života a jež je k tobě přivedeno tvým vnitřním jástvím a to z důvodů, které můžeš chápat jen ty a tvůj Stvořitel.”

“Snad...” váhala Maia, “ale tvůj příběh má takovou výšku, šířku a hloubku, že já se do něj nehodím, protože já jsem nesnesitelně obyčejná. Nepatřím do tak obrovského příběhu, takže z toho můžu usuzovat, že možná nejsi Orákulum.” Maia se na okamžik odmlčela a Orákulum trpělivě bezbranně čekalo. “Jestli jsi Čaroděj, odpovědělo bys mi pravdivě?”, zeptala se Maia.

“Ale já jsem Orákulum, Maio. Nesnaž se změnit mou identitu, protože tím zpochybňuješ sama sebe. Nevím, jak překonáš své pochyby, ale stane se...”

“Ty jsi Orákulum”, Maia téměř vykřikla, “Jak to můžeš říci! Ty víš všechno. Ty znáš každou odpověď na každou otázku, kterou si kdy můžu představit.” Bylo to poprvé, co Orákulum vstalo a dotklo se ruky Maiy.

“Když jsem se vyvinulo do schopnosti snížit svou jasnost, můj stvořitel mě udělal totéž, co jsem udělal já druhým. Nevím všechno, Maio. Už nevidím detaily budoucnosti nebo nechápu všechny její významy.

Tvé vnímání mne se potřebuje vyvinout, takže důvěřuj tomu, čím jsem v tomto přítomném čase, a potom budeš schopna přijmout pomoc, kterou ti nabízím.” Maia zaklonila krk, aby viděla hvězdy.

“Život”, zašeptala, “se najednou stal strašně komplikovaný”.

“Pomůžu ti”, nabídlo Orákulum. “Nějak ti pomůžu”.

Kapitola 5. Zapletené struny

Kráľův Lékař byl přiveden do Karnomenova domu na domluvenou prohlídku. Ranní světlo svítilo skrz vysoké úzké okno obklopené bezpečnými kovovými mřížemi.

“Kráľovský lékař je zde, aby vás navštívil, pane”, oznámil vznešeně vypadající muž v modrošedé uniformě. Karnomen vzhlédl od svého stolu a přemístil se do nedalekého křesla.

“Rád tě vidím, Bartholeme, jak se ti dnes vede?”

“Velmi dobře, vaše Svatosti, a vám?”

“Mám trochu naspěch, jsem trochu unavený, ale hlavně hladový”, řekl Karnomen se smíchem. Otočil se na sluhu, “Můžeš nám přinést nějaký oběd a čaj? Najíme se na terase.” Sluha se uklonil a beze slova odešel.

“Jak víš, můj osobní asistent omdlel a rozsekl si hlavu na velkém kameni...”

“Na Orákulu?” zeptal se Bartholem.

“Ano, jak je zřejmé, na Orákulu. Je docela dezorientován a tvrdí, že neví o tom, co se mu stalo.”

“Mluvil jste o tom s Orákulem?”

“Ano, tahle záležitost je v procesu”, odpověděl Karnomen. “Chci znát tvůj medicínský názor na jeho stav - jak fyzický, tak psychický. Chci ho zdravého, takže udělej vše, co potřebuješ, abys dostal jeho zdraví do normálu. Možná se ukáže, že bude užitečný”.

“Takže myslíte, že říká pravdu... ohledně své ztráty paměti?”

“Je to možné; hodně se bouchnul do hlavy. Ale vypravil jsem skupinu, aby se zeptala Orákula, a uslyšíme pravdu dnes v noci, až se vrátí.” Karnomen si dal doušek vína z téměř prázdné sklenky na svém stole, a potom si nalil více do své sklenky a do druhé pro Bartholema.

“A jak se daří v těchto dnech našemu milovanému králi?”, zeptal se Karnomen, škádlíce svého hosta.

“Každým dnem více odpočívá a dál tloustne,” odpověděl Bartholem s neskrývanou hořkostí.

“Takže tvé léky pracují?” usmál se Karnomen. “Ano, samozřejmě, je moudré od našeho krále naslouchat svému váženému lékaři. Tvé služby jsou oceňovány Nejvyšším z Nejvyšších, to tě ubezpečuji, Bartholeme.” Bartholem si lokl vína a přikývnul.

“Dobrého krále je lepší za jeho hříchy oslabit a svrhnout, než ho nechat dělat potíže Církvi a jejím snahám zachránit svět.”

“Na to si musíme určitě připít, můj příteli”, řekl Karnomen dopíjejíce své víno a šel při tom ke dveřím. “Půjdeme?” Dva přátelé šli dlouhou chodbou na terasu vykládající si přívětivě v očekávání oběda, který byl nachystán v podobě bažanta, máslové dýně a čerstvých borůvek. Karnomenův kuchař nikdy nezklamal svého zaměstnavatele.

* * * *

Starší natáhl ruku a dotkl se Orákula, recitující při tom starobylý kód svého bratrstva. Bylo pozdní odpoledne a slunce se začínalo sklánět za stromy. Byli zde dva Starší, protože nikdo kromě Karnomena se nesměl přiblížit k Orákulu sám. Církevní poznání Orákula bylo založeno na téměř 300 letech interakce a stálého učení se, jak zmobilizovat jeho téměř nekonečné schopnosti znalosti budoucnosti. Každý Vysoký Kněz od té doby, co Orákulum přišlo pod jejich kontrolu, byl zodpovědný za ochraňování moudrosti Orákula a uchování písemností pro své následovníky a vnitřní kruh Řádu Šestnácti Paprsků. Tyto spisy zaplňovaly třicet dva svazků knih, které byly stráženy Řádem s fanatickou důkladností. Místnost s tajnými dokumenty byla vybudována za písářskou dílnou knihovny Řádu, což zajišťovalo, že nepovolané oči ji nikdy nespatří.

První svazek v této sbírce byl 298 let starý a měl k němu exkluzivní přístup pouze hlavní kněz. Věřilo se, že obsahuje prapůvodní proroctví Orákula, které bylo v Řádu Šestnácti Paprsků známo jako Dohrmannovo Proroctví. Právě tento prvotní svazek dal vzniknout Řádu. Řád Šestnácti Paprsků byl ze začátku tvořen skupinou mysticky založených mužů a žen, kteří rezonovali s duchovními pravdami Orákula a věřili, že jeho existence je majákem Vyšší Inteligence ze vzdálené budoucnosti. Věřili, že proroctví a

učení Orákula jsou určena k rozšíření ke všem lidem, ale že Orákulum samotné potřebuje ochranu před mocnáři, kteří by ho chtěli využít.

První člověk, který objevil Orákulum, byl znám v Řádu jako První Zasněženec. O tomto člověku bylo známo velmi málo, protože ho Nejvyšší Kněz a Dohrmanův Král asi před 285 lety vyhostili. Byl to První Zasněženec, který zapsal Dohrmanovo Proroctví, avšak tehdy - před vynálezem knihtisku - se ty dva ručně vyrobené exempláře později ztratily ve válečné vřavě a násilí. Jen jeden přetrval a ten byl ponořen v naprosté tmě zabezpečené hrobky uvnitř místnosti s tajnými dokumenty, kde se ho žádná ruka nemohla dotknout.

První Zasněženec je obklopen legendami a kromě své oddanosti Orákulu také ukázal svou neposlušnost Nejvyššímu Knězi tím, že odmítl jeho příkaz vydat Orákulum Církvi. Originální rukopis Dohrmanova Proroctví byl Prvnímu Zasněženeci ukraden, avšak věřilo se, že se najde mapa, která přivede Nejvyššího Kněze k Orákulu. Od té doby to byla Kněžská politika, která se stala správcem Orákula.

Starší započal svou recitaci protokolu, který zakládal komunikaci mezi Orákulem a jeho lidským protějškem - v tomto případě Shunalem, Třetím Zasněženecem.

„Jsem ve tvé sféře“, zanotoval Shunal. „Nabízím ti mou průzračnost, stejně jako ty rozprostíráš svou. Nabízím mou péči, stejně jako ty nabízíš svou. Otvírám své srdce tvému vlastnímu v duchu všeho svatého a dobrého.“ Tyto verše byly předávány od prvních zasněženeců Řádu Šestnácti Paprsků.

Shunal byl čtyřicátým prvním Třetím Zasněženecem v linii a v Karnomenově kruhu byl jedním z těch, kterému bylo nejvíce důvěřováno. Existovalo šestnáct originálních zasněženeců ve vnitřním kruhu a oni byli těmi, kteří ochraňovali Dohrmanovo Proroctví.

Dohrmanovo Proroctví bylo v celé literatuře naprosto unikátní, protože bylo kronikou evoluční stezky lidstva asi sedm miliónů let do budoucnosti. Svazek měl jen 2.421 stran, ale text byl natolik podrobný, že popisoval všechny detaily lidského druhu na jeho vývojové stezce časoprostorem napříč různými dimenzemi vesmíru.

Shunal nikdy Dohrmanovo Proroctví nečetl, ale věděl o jeho existenci - celý vnitřní kruh Zasněženeců věděl, že to je kompas, který používají k řízení svých pletek. Bylo jejich nejposvátnější povinností ochraňovat Dohrmanovo Proroctví před těmi, kteří by mohli zneužít jím předpovězené poznání. Bylo to závazné poslání jeho kněžské kariéry, a jestliže by si Karnomen myslel, že by Hugelitod mohl znamenat nebezpečí pro tuto nejsvětější ze svatých knih, Shunal by udělal cokoli, aby ochránil ji a Orákulum.

Shunal se otočil obličejem k řezbami pokrytému monolitu, který se nad ním v tichosti tyčil. Svě odříkávání dokončil a čekal, až ho Orákulum pozná. Někdy to trvalo jen chvilku a jindy to mohlo být deset minut nebo více. Nedalo se to předpovědět, ale tentokrát Shunal nemusel čekat dlouho.

„Tvá petice je poznána“, řeklo Orákulum. Jeho hlas nikdy neslyšel nikdo jiný, než osoba, jejíž ruka se ho dotýkala. „Děkuji ti, VšeJediná Moudrosti“, odpověděl Shunal.

„Kdo mě oslovuje?“ zeptalo se Orákulum.

„Jsem Shunal, Třetí Zasněženec.“

„Vítej v této výměně energie, Shunale. Nechť slouží osvícení, ke kterému všichni směřujeme. Co je tvým zájmem tentokrát?“

„Posílá mě První Zasněženec. Chce se seznámit s tvou komunikací s naším posledním zasněženecem Hugelitodem. Chce vědět, zda byl úspěšně iniciován do naší stezky.“

„Hugelitod měl ztrátu paměti“, řeklo Orákulum. „Což je okolnost, která není bez mého zájmu, avšak je mi tak cizí, jako Božská Inteligence je cizí Nejvyššímu Knězi.“

Shunal okamžitě ustoupil od Orákula. Orákulum znesvěcuje naši Eminenci! Nikdy předtím neslyšel od Orákula nepřátelství; začal pochybovat o tom, co slyšel. Rychle položil ruku zpět na kamenný monolit, jeho hladkou a chladnou strukturu.

„Tvě uši tě neklamou“, řeklo Orákulum. „Velmi dobře vím o Karnomenových pravých zájmech a důvodu, proč tě poslal. Tvá nevědomost tě neochrání před mou otevřeností. Jsi si jistý, že jsi připravený?“

Shunal na chvíli zaváhal a nebyl si jistý, jak má pokračovat. Vypadalo to, že Orákulum je něčím hluboce rozzlobeno a on, Shunal, není připraven na jeho hněv. Instinktivně sundal svou ruku, aby utišil hlas v sobě. Otočil se na druhého Staršího, který na něj trpělivě čekal na kamenné lavici asi dvacet metrů za ním.

„Zde máme hotovo. Pojďme se vrátit.“ Dva kněží odcházeli od Orákula a započali svou dlouhou stezku zpět do kláštera. Shunal byl zadumaný a vystrašený. Nacvičoval, co řekne Karnomenovi, až se vrátí.

„Co ti Orákulum řeklo?“

“Řeklo, že Hugelitod říká pravdu, měl ztrátu paměti.”

“Skvělé, nemusíme tedy trénovat jiného asistenta.”

Shunal byl po zbytek cesty potichu. Přihodilo se něco, co způsobilo, že byl nemocný touhou po vysvětlení. Sliboval si, že bude trpělivý. To vůbec nebyla výzva, které by chtěl čelit, nebo být její součástí. Orákulum, poprvé za celý čas, projevilo hněv nebo něco tomu blízkého a on byl příjemcem. To nebylo dobré znamení. To vůbec nebylo dobré znamení.

* * * *

“Mám borůvky, jestli chceš”. Maia otevřela oči s náhlým povzdechem. “Nechtěl jsem tě vylekat”, řekl Joseph, “vstal jsem brzy ráno za svítání, spal jsem jako miminko, takže bylo snadné vyjít se sluncem.”

“To je v pořádku”, řekla Maia. “Dnes se nějak pomalu probouzím.”

“Nespala jsi dobře?” zeptal se a pokládal nějaké borůvky na velký srolovaný list, který jí podával. “Doufám, že to nebylo kvůli mému chrápání.”

“Když ti řeknu, co se mi v noci přihodilo, pochybuji, že mi budeš věřit. Ani já sama si nejsem jistá, jestli tomu věřím.” Vzala si nějaké borůvky do ruky a pak si je hodila do pusy. “Díky za snídani, borůvky chutnají výborně.” “Zajímá mě to”, řekl Joseph, “jsem připraven poslechnout si více o tvém nočním snu. Čeho se týkal?”

“To nebyl sen”, řekla Maia. “A než ti začnu vyprávět, potřebuji tvé slovo, že mi odpustíš, co jsem provedla.” Pohlédla na Josepha očima, které se ještě probouzely do nového dne. Joseph přimhouřil trochu oči a podíval se upřeně na Maiu.

“Máš mé slovo, ačkoliv nemám ani ponětí, co ti odpouštím.”

“Vyslovila jsem v noci ty kódy, když jsi spal. Objevilo se Orákulum a já jsem tě nevzbudila. Proto jsem chtěla tvé slovo před tím, než ti řeknu, co se stalo. Odpouštíš mi?” Maia určitým způsobem dokázala ukázat svou zranitelnou stránku v intonaci svého hlasu, v gestech a pohybu očí a Joseph shledal snadným ji odpustit, zvláště při svém rozrušení.

“V noci jsem byl opravdu unaveným starým člověkem. Asi jsi cítila jako milosrdenství nechat mě spát. Je ti odpuštěno. A teď mi to objasni, řekni mi všechno!”

Maia oživila a popsala svůj zážitek do detailů a zopakovala dialog téměř slovo od slova. Joseph, hypnotizován, poslouchal její příběh, a jen dvakrát ji přerušil, aby položil otázku. Když skončila, Joseph se postavil a začal chodit kolem dokola jejich provizorního tábořiště.

“A Orákulum neřeklo nic ohledně toho, jak máme najít toho muže... Hugil... Hugelioda?”

“Hugelitod”, opravila ho Maia. “Ne, neřeklo”.

“Vůbec žádná rada?”

“Ne, opravdu,” odpověděla Maia. “Orákulum, jak jsem řekla, se vyvinulo do stavu relativní samostatnosti a v tomto stavu ztratilo něco ze svých prorockých schopností. Řeklo mi, že má očekávání se musí vyvinout tak, abych byla schopna přijímat pomoc, kterou nabízí.”

“To je fascinující”, řekl Joseph. “Orákulum... už není dále Orákulem, a to se stalo na jeho vlastní přání?”

“Ano.”

“A kde je teď Hugelitod?”

“To nevím.”

“A máme předpokládat, že ho najdeme, aniž bychom věděli, kde je?” Maia přikývla, zatímco Joseph nepřestával chodit.

“Nic!” Joseph zastrčil svůj kompas zpátky do kapsy a posadil se poblíž Maiy. “Všechny mé snahy najít Orákulum jsou ztraceny. Dokonce už ani není Orákulem. A když se zjeví - jako nejkrásnější žena na světě - já to zaspím!” Maia nevěděla co říci. Dojedla zbytek borůvek a byla při tom stále optimistická ze setkání s Orákulem. Chápala Josephovo rozčarování, ale nesdílela ho s ním. Jediná věc, na kterou dokázala myslet, bylo, jak se setkat s tím knězem vprostřed lesa obklopeného strážci.

* * * *

Bartholem kráčel lehce chodbou. Víno od oběda, vzhledem k počtu sklenek, které vypil, bylo účinnější, než očekával. Sundal si brýle a protřel si oči. Vypadal trochu vznešeně díky svému splývajícímu vousu, který často používal na různé účely, jako například otírání brýlí nebo tahání za něj při hlubokém pře-

mýšlení. Při chůzi kulhal kvůli své chromé noze, ale jeho obličej vykazoval vznešené čelo vzdělance.

Hugelitod odpočíval na posteli, ležel na boku a díval se z okna. Bartholem zaklepal svými klouby na otevřené dveře, ale ostrý zvuk nevyvolal žádnou odezvu.

“Můžu vstoupit?”

“Kdo jste?” zeptal se unavený hlas.

“Jsem Královský lékař. Jsem vám k službám podle příkazu jeho Eminence.” Bartholem zůstal na prahu místnosti a zdráhal se vstoupit bez vyzvání. Byl to formální zvyk jeho výcviku pro vyjádření úcty a on považoval každého Zasvěcence Řádu Šestnácti Paprsků za úctyhodnou osobu. Hugelitod se k němu obrátil obličejem a snažil se ze všech sil nadzvednout do polosedu.

“Ano, jste více než vítán, vstupte! Jste velmi laskav, že jste tak rychle přišel.” Hugelitod věděl něco málo více o tomto předním lékaři, než pouze jeho jméno a pověst. Věděl, že Bartholem a Karnomen jsou v přátelském vztahu, což bylo dost podivné, protože bylo dobře známé, že První Zasvěcenec se díval na Královské Dvory jako na “Mučící Hřebíky”.

“Jak se dnes cítíte?” zeptal se Bartholem. “Lépe... někdy mám závratě... jsem trochu letargický, ale celkově se cítím lépe.” Bartholem zavěsil svou hůl na blízké křeslo a svou tašku postavil na prázdný stůl vedle postele a začal se v ní přehrabovat; vyndal několik nástrojů a postavil je na stůl.

“Rád bych zkontroloval vaše zranění, pokud dovolíte, a potom si trochu popovídáme. Bude to tak v pořádku?” “Ano, zajisté”, odpověděl Hugelitod. “Je mé zranění tak vážné, že mě musí ošetřovat Královský Lékař? Nechci, abyste si to nějak špatně vysvětlil, doktore, ale nějakým způsobem mě vaše přítomnost jak uklidňuje, tak zneklidňuje.”

Bartholem se usmál, stále obrácen k Hugelitodovi zády, neboť si uspořádával věci na stole. Cítil čerstvou a živou inteligenci.

“Oceňuji vaši rozpolcenost”, řekl Bartholem, “ale jeho Eminence si moudře dopřává opatrnosti. Konekonců, jste jeho asistent a on si přeje, abyste byl co nejdříve zdravý. Moje přítomnost zde má jednoduše napomoci vašemu vyléčení; neměla by být brána za znamení, že vaše zranění je životu nebezpečné. A teď”, řekl Bartholem a otočil se na Hugelitoda, “chtěl bych sundat vaše obvazy, takže potřebuji, abyste zůstal velmi klidný. Můžete to pro mě udělat?” S mistrovskou účinností sundal obvazy a díval se na ránu zvětšovací sklem a hledal jakékoliv známky infekce.

“Vy si skutečně nepamatujete, jak se vám to přihodilo?” Ptal se Bartholem při zkoumání rány.

“Ne.”

“A zranil jste se přímo o velký balvan?” Hugelitod věděl, že Královské Rodiny nevěděly o Orákulu, ale něco na tom doktorovi bylo, co způsobovalo, že cítil, jakoby věděl více, než se zdá.

“Tak mi to bylo řečeno”, odpověděl Hugelitod, a škube sebou, jak Bartholem zatlačil na jeho stehy.

“Vaše rána se hojí dobře. Předpokládám, že budete moci vstát z postele během tří dnů.”

“To je dobrá zpráva”, řekl Karnomen, jak vstoupil do místnosti se širokým úsměvem. “Doufám, můj příteli, že prognóza bude stejně pozitivní, co se týká předpovědi, kdy se bude moci můj asistent vrátit do práce?”

“Rád bych udělal trochu více zhodnocení, než budu hovořit o jeho poznávacích schopnostech, vaše Eminence.” “Chápu”, řekl Karnomen. “Můj dobrý doktore, můžete nás nechat chvíli o samotě. Chtěl bych sdílet něco s Hugelitodem. Zabere to jen pár minut.”

“Samozřejmě, vaše Eminence. Počkám venku.”

“Zajděte si na terasu, je tam pro vás připraven čaj.”

“Výborně, děkuji.” Karnomen počkal až zvuk Bartholemovy hole zeslábl do nezřetelně se nesoucího rytmu. Hugelitod cítil v tichu vzrůstající úzkost. Zdálo se, že Karnomen je v dobré náladě, ale byl nepředpověditelný a to zvláště za stávajících okolností.

“Za chvíli nechám doktora, aby se vrátil a mohl převázat vaši ránu.” Karnomen posunul křeslo vedle postele a pomalu si sednul. Založil si ruce a upřeně zíral na Hugelitoda, což činilo jeho zkoumání jak výhružným, tak hluboce důkladným.

“Jsi mým novým asistentem”, začal, “a jako takový musíš vědět, že tvá oddanost je zásadní - nejenom pro mě - ale pro Boha a Svatý Řád, který ochraňuje Jeho dílo.” Hugelitod přivolával všechnu svou vnitřní sílu, ale jeho hlava se vzdávala s tupou pulzací každého úderu jeho srdce. “Uvnitř nás existují andělé”, řekl Karnomen. “Nejsou mimo nás jako ztělesnění nějakého andělského království, čekají u dveří našeho nejvnitřnějšího uvědomění, a když procházejí skrz, činí tak jako naše myšlenky a činy. Oni jsou v každém ohledu námi.” Posunul se v křesle. “Když budoucí Zasvěcenec jde před Orákulum, jsou tím vždy doběhnutí. Je to způsob, jakým Orákulum testuje oddanost zasvěcence, aby vidělo, zda v jeho nitru povstane

anděl nebo démon. Chápeš?”

“Myslím, že ano.”

“Dobrá”. “Věřím, že Orákulum ti dalo test. Také věřím, že buď si tento test neuvědomuješ, nebo ho přede mnou zatajuješ, podobně, jak to učinili někteří před tebou.”

“Také se někteří ztratili a bouchnuli hlavou do Orákula jako já?”

“Ne”, zatřásl Karnomen hlavou, “avšak Orákulum je velmi vychytralé a ke každému zasvěcenci přistupuje odlišně, v závislosti na jeho silných... či slabých stránkách.” Karnomen se zaklonil ve svém křesle, sundal si brýle a rychle si protřel oči. Víno od oběda se v něm zřejmě rozleželo a on se náhle cítil unaveně. “Ve tvém případě byla tvá oddanost mě, Církvi a Bohu příkladná. Mohl bych říci, že tvá oddanost je tvou silou a proto to byla právě tato oddanost, z čeho tě Orákulum zkoušelo.” Na chvíli se odmlčel, aby zhodnotil Hugelitodovu reakci.

“Takže vy věříte, že Orákulum mě poskytlo takové poselství, aby otestovalo mou oddanost Bohu a vám?” Hugelitod dělal, co mohl, aby zněl rozhořčeně z naznačeného obvinění.

“Předpokládám, že ať už ti Orákulum řeklo cokoli, radilo ti, abys nebyl oddaný mě a Církvi. Není to pravda?” “Vaše Eminence, proč vytváříte tato obvinění? Nechápu vaše důvody...” Karnomen zvedl svou ruku, aby umlčel Hugelitodovu odpověď, nahnul se dopředu a klidně ale pevně řekl.

“Můj důvod je ten, že okolnosti tvého setkání s Orákulem jsou podezřelé a já jsem, ve své podstatě, podezřivý člověk. Jsem První Zasvěcenec. Je to má zodpovědnost coby Ochránce Božího díla na této nehostinné planetě. Ukázal jsi svou oddanost všemi způsoby a já tě mám ve velké úctě, můj synu. Neobviňuji tě z žádné neposlušnosti, jak si myslíš. Vina leží plně na Orákulu... alespoň prozatím.” Karnomen uvolnil obočí. “Vypravil jsem nějaké Starší, aby zjistili pravdu ohledně této situace, a oni budou zpět před setměním. Jen ti dávám možnost, abys řekl pravdu, dříve než s ní přijdou oni. Jestli to uděláš, ušetřím tě. Jestli se, na druhé straně, vrátí a potvrdí mé podezření, to podezření, které odsuzuješ při rekonvalescenci v mém osobním domě, nebudu už tak shovívavý.” Karnomen se postavil a pečlivě umístil své křeslo proti zdi. “Takže jaká je tvoje odpověď?”

Hugelitod věděl, že se dostal do bodu, odkud není návratu. Ať už se rozhodne pro cokoli, bude to mít nekonečné důsledky na jeho život a dost možná i jeho smrt.

Kapitola 6. Znovusjednocení

“Děje se něco špatného?” Joseph se zastavil a zvedl ruku, čímž Maie naznačoval, aby zastavila. Nervózně se podíval dozadu.

“Nevím... zdá se, že jsme se ztratili.”

“Ztratili?” opakovala Maie. “Podívej, tohle vypadá jako naše stopy, ale jdou ve stejném směru, jako my... Takže chodíme v kruzích?”

“Obávám se, že je to tak”, řekl Joseph kývaje hlavou.

“A co říká kompas?”

“Nechtěl jsem to radši ani říkat, ale náš kompas už několik hodin nefunguje.” Maie přistoupila blíže a podívala se přes Josephovo rameno. Střelka kompasu byla úplně bez života, jako by byla porouchaná. Maie začala nahlas odříkávat kódy.

“To není jako předtím”, řekl Joseph. “Kompas se chová jinak, jako kdyby byl rozbitý.”

Maie stejně pokračovala dál v odříkávání kódů a doufala, že Orákulum je dostatečně blízko, aby se zjevilo. Při pátém odříkání to vzdala.

“Možná je opravdu rozbitý. Co budeme dělat?”

“Na chvíli dám odpočinout svým nohám”, oznámil Joseph, posadil se a opřel zády o velký kmen stromu.

“Pojďme zhodnotit naši situaci”, řekla Maie. “Ztratili jsme se. Víme, že někde kolem jsou strážci s puškami. Našli jsme Orákulum, které vypadalo, že se ztransformovalo do něčeho menšího než je Orákulum a my jsme unavení a hladoví. Zapomněla jsem na něco?”

Joseph zvedl ruku. “Náš kompas se rozbil.”

“Ano, děkuji ti, a náš kompas se rozbil!” Maie se posadila vedle Josepha s přerušovaným pohledem, který vyzařoval zřetelnou vlnu frustrace ke každé vnímavé bytosti v okruhu deseti metrů.

“Můžu vyřešit tu záležitost s hladem, půjdu najít nějaké jídlo. Aspoň si dáme oběd.”

“Je čas večeře”, opravila ho Maie.

“Dobře, tak nějakou večeři. Pak můžeme znovu zhodnotit náš další postup. S plným žaludkem bude-

me mít alespoň lepší náladu a možná to pomůže."

Maia přikývla a upřeně zírala do labyrintu stromů, křoví a skal. V každém dalším ohledu to byl krásný den a ona to věděla, avšak nezastavovalo to její pocit, že její život se jí náhle vymyká z kontroly. Připadala si jako někdo, kdo otevřel dveře do úplně nového příběhu, na který byla žalostně nepřipravena. Otočila se na Josepha.

"Máš nějakou představu, kde jsme?"

"Když jsme se dnes ráno probudili, myslel jsem si, že mám. Teď už si nejsem jistý."

"Když nejsou mapy, když jsme se opravdu ztratili, jak určíme náš další směr? A co je ještě důležitější, jak najdeme toho Hugelitoda, když ani nevíme, kde jsme?"

Joseph dlouze vydechl a očima pohlédl na svůj palec vylézající z boty.

"Teď se více zajímám o to, jak se dostat z tohotohle lesa živí a méně o to, jak zachránit někoho, o kom jsi jen slyšela od zjevení."

"Takže si myslíš, že to nebylo Orákulum, co ke mně mluvilo?"

"Nevím, Maio. Možná ano, možná ne. Všechno, co říkám, je, že potřebujeme být schopni najít odsud cestu ven, aniž by nás našli strážci. Na to bychom se teď měli soustředit. O zbytek se nestarám, dokud se nezachráníme. Souhlasíš?"

"Myslím, že máš pravdu", řekla Maia a postavila se na nohy. "Pojďme najít nějaké jídlo."

* * * *

Shunal byl přiveden do Karnomenovy studovny. Bylo pozdě a Karnomen napjatě očekával, až uslyší tu zprávu, bude mít jasno a pak bude moci jít do postele.

"Jaká byla vaše cesta?" zanotoval Karnomen.

"Překvapivě jednotvárná."

"A co ti řeklo Orákulum?" zeptal se Karnomen, sundal si brýle na čtení a se způsobem chování, které mu přinášelo respekt jeho podřízených, trpělivě čekal, až se Shunal posadí a začne své hlášení. Shunal se nepohodlně usadil v křesle.

"Musíš být unavený z dlouhé cesty a vím, že je pozdě. Takže to vezměme tak nejstručněji, jak je to možné, abychom si mohli oba dopřát zaslouženého odpočinku. Dáš si trochu vína?"

"Ano, děkuji, to bude příjemné, vaše Eminence."

"Pomohlo ti Orákulum?", zeptal se Karnomen a podával sklenku vína svému příteli.

"Žádost byla úspěšná. Orákulum potvrdilo, že Hugelitod měl zatemnění dříve, než ho stihlo zasvětit."

"Možná nebyl dostatečně připraven", mumlal si Karnomen. "Nemáš pochyby o tom, že to Orákulum potvrdilo?" Shunal uskrnul vína, odmlčel se, pak se postavil a zavřel za sebou dveře.

"Všiml jste si v poslední době něčeho na svých peticích Orákulu?"

"Jak to myslíš?"

"Něčeho neobvyklého na způsobu, jakým Orákulum komunikuje?"

"Ne".

"A někdo jiný hlásil něco neobvyklého?" Karnomen se podíval na Shunala a přimhouřil oči.

"Myslím, že bys mi měl raději říci přesně, co se stalo."

* * * *

Joseph s Maiou se rozdělili a šli hledat potravu. Domluvili si schůzku na místě odpočinku za patnáct až dvacet minut, pak si dají večeři a připraví tábor na noc. Joseph hledal něco s křídly nebo čtyřma nohama dostatečně malé na to, aby to mohlo padnout za oběť malému kameni, zatímco Maia hledala borůvky a kořínky. Oba hledali jakékoliv známky po vodě. V lese bylo mnoho potoků, ale oni žádný neviděli celý den a tak byli jak žízňiví, tak hladoví. Joseph našel nějaké křepelčí stopy a byl zaujat nabíjením svého praku, notoval si při tom melodii, kterou slyšel před týdnem v restauraci. Když v tom koutkem oka něco zaujalo jeho pozornost, ale než stihl cokoli říci, ucítil ránu pažbou pušky na svou čelist.

Joseph cítil náraz vody, který následoval ihned po bodavé bolesti na levé straně obličeje.

"Co se děje? Kdo jste?" Křičel a dával si ruku před obličej, aby se chránil, neboť nevěděl, co dalšího přijde.

"Buď zticha!" Joseph viděl mihotání ohně a všiml si nejasného obrysu muže stojícího nad ním proti světlu ohně. U boku držel muž pušku. V druhé ruce měl čutoru na vodu, která Josephovi připomněla jeho

žízeň a nepříjemnou chuť krve ve svých ústech.

“Co chcete?”

“Říkal jsem buď zticha!” Joseph se podíval kolem a viděl jen jednu postavu. Pomyslel si, že je to Strážce, ale bylo divné, že byl sám, protože oni vždy pracují ve dvoučlenném týmu.

“Teď mě poslouchej”, řekl Strážce. “Jsi sám?” Joseph zavrtěl hlavou. “Kde je zbytek tvé společnosti?”

“Má dcera sbírá borůvky a já jsem zkoušel najít křepelku. Nevím, kde je.”

“To je všechno? Chceš mi namluvit, že ty a tvá malá dcera jste si zašli na vycházku do lesa a skončili jste zde v srdci starobylého, neprozkoumaného lesa? Za co mě považuješ, starouši? Co tu ksakru hledáš?” Strážce namířil svou pušku na Josepha a vypadal velmi rozčileně.

“Vysvětlím to”, řekl Joseph. “Šli jsme na vycházku do lesa a ztratili jsme se. Podívejte...” Joseph vytáhl kompas ze své kapsy, “ náš kompas přestal pracovat.”

“Buď zticha! Přestaň už mluvit. Za celý život jsem neslyšel tolik nesmyslů. Ty jsi blázen, to vím a já ti nevěřím ani sekundu, že jsi nechal svou dceru venku v těchto lesích - v těchto bohem zapomenutých lesích, aby našla nějaké borůvky. Ty jsi blázen! Úplný blázen! To je jisté.” Joseph měl tak intenzivní bolesti, že stěží zůstal při vědomí. Jediné, co věděl, bylo, že musí najít Maiu dříve, než tenhle Strážce.

“Podívej, já se jmenuji Joseph. Jak ty?”

“O to se vůbec nestarej, to ti říkám!” Strážce byl stále rozhněvaný. Zíral do šerícího se lesa a v jeho očích se blýskal strach. Začal nervózně chodit sem a tam. “Zkusím to ještě jednou, kolik vás je dohromady?”

“Říkám, že tu jsem sám se svou dcerou.” Puška cvakla k akci a Strážce přiložil hlaveň pušky na Josephovo čelo. Joseph cítil na svém obočí chladný kov. Hlava ho začala třeštit ještě více.

“Jestli mi budeš dál lhát, zabiju tě přímo tady.” Někde v dálce v lese se ozval hlas dostatečně hlasitě na to, aby ho Strážce slyšel.

“Já jsem Maia, Josephova dcera. Prosím, věřte nám. Prostě jsme se ztratili a nic víc. Nic vám neuděláme.” Strážce se otočil, namířil svou pušku do stínů lesa a šilhal do temnoty.

“Zabiju toho člověka, pokud nevystoupíš dopředu. Máš na to pět sekund.”

“Už jdu, prosím, nestřílejte!” Maia se náhle vyhoupla do světla ohně, ruce nad hlavou. “Nemám žádné zbraně, pane. Prosím věřte nám; jsme jen ztracení prostí lidé, kteří vám nechtějí uškodit.” Strážce byl pohledem na Maiu zhypnotizován. Celý jeho výraz se změnil.

“Jste obyčejní lidé, kteří se ztratili?”

“Ano”, pomalu přikývla Maia a zkoušela se podívat na Josepha. “Můžu ošetřit svého otce? Krvácí.” Strážce přikývl a Maia okamžitě šla k Josephovi a dívala se na jeho čelist. “Můžu dostat nějakou vodu, prosím?” Strážce ji podal svou čturu a beze slova ustoupil.

“Díky, že jsi mi přišla na pomoc”, řekl Joseph a zkoušel vynutit úsměv.

“Otok se stále zhoršuje. Udělal jsi něco, čím bys ho urazil?” Maia se krátce otočila na Strážce.

“Ne.” Maia utrhla kousek rukávu své košile, namočila ho do vody a opatrně oklepávala krev z Josephovy tváře. “Můžu mu dát trochu vody?” Strážce přikývl, stále zhypnotizován Mainou přítomností. Maia se postavila a opatrně vytáhla klacík z ohně a dala ho před Josephův obličej jako svíčku.

“Nemyslím, že bys to potřeboval zašít, je to spíš podlitina než otevřená rána. Jak se cítíš?”

“Hladový, unavený, malátný, ale potěšený, že tě vidím.” Podával čturu zpátky Maie. Maia se usmála na oplátku. “Tiskni si to tady,” vedla jeho ruku na zraněnou tvář, postavila se a podávala čturu zpátky Strážci. “Proč jste uhodil mého otce? Vždyť jste ho mohl zabít? Přeci vás neohrožoval.”

“Já...ještě jsem v těchto oblastech neviděl nikoho od té doby, co jsem nastoupil do téhle práce, a... a on měl nějaký druh zbraně. Myslel jsem, že je nebezpečný... vyzvědač nebo něco takového.”

“A kdo by tu měl být, kromě těch, kteří se ztratili?” ptala se Maia a její hlas zvedal tón.

“Kdokoliv... myslel jsem, že nějakí blázni a když mají zbraň, bránil jsem se, to je to... to jsem přesně dělal.” Strážce nabídl svou čturu Maie a dával tím najevo, že nepřátelství skončilo. Maia ji přijala a polkla několik odměřených doušků, popírajíce svou akutní žízeň.

“Jak se jmenuješ?” zeptala se Maia a vracela mu čturu.

“Kamil”.

“Děkuji ti za vodu, Kamile. Já se jmenuji Maia a tohle je můj otec Joseph. Myslím, že bychom se měli všichni shodnout na tom, že tyto nešťastné okolnosti, za kterých jsme se setkali, jsou následkem pouhého nepochopení a nemusí vytvářet nevráživost. Souhlasíš, Kamile?” Kamil přikývl. “Otče?” Joseph přikývl a natáhl ruku.

“Nic ve zlém, Kamile, a díky za vodu.” Kamil na chvíli zaváhal, hodil krátký pohled na Maiu a potom s

nepřesvědčivým úsměvem zatřásl Josephovou rukou. Noční vzduch se ochlazoval a ti tři se posouvali blíže k ohni, aby se ohřáli. Vítr byl té noci silnější než jindy a vnášel do ohně oslňující život, jak jiskry světla odlétaly s hlubokým praskáním do tmavého pláště nad nimi.

Kapitola 7. Éra světla. Hrobka temnoty

Ruka otočila s velkou péčí další stránku. Splývající roucho bylo na paži vyhrnuto, aby bylo zajištěno, že se nemůže dotýkat stránek. Jak Čaroděj četl, vyzařovala z něj hluboká úcta ke knize. V Éře Světla, když pozemský vesmír prolomí vody, ve kterých byl ponořený, zrodí se nový vesmír. Synové a dcery tohoto nového vesmíru budou vnímat nově. Budou tančit v zahradách poznání a užívat si ovoce dalších stromů. Budou se rozmotávat z minulých chyb své rasy a budou žít osvobození od starých vzorců, které zužovaly jejich srdeční moudrost. Objeví své zlato v jazyce světla, díky němuž mnoho oddělených existencí žije v eleganci Jednoty. Éra Světla se vynoří z mnoha znamení Stvořitelova tvoření. Tato znamení budou zakódována v jazyce, který bude neznámý všem, kromě Stvořitele a jeho služebníků: Lidských Orákulí. Mnozí se budou pokoušet o interpretaci těchto znamení, ale neuspějí při procítění jejich významu. Znamení budou nakreslena v písku lidských myšlenek a budou interpretována uvězněným intelektem; buď se jich budou obávat zraněná srdce, nebo budou svírána naivní duší. Avšak Lidská Orákula převrátí normy. Posunou hodnoty. Zničí rámce starání se jen o sebe, které zamořily Zemi. A tak je zde odhaleno, že jak se Orákulum Člověka stane lidským, lidé se stanou Orákuly Světla. To je jediné znamení, které nemůže být špatně interpretováno. Je to jediný signál od našeho Stvořitele, že nový vesmír se vynořuje ze svého kokonu a že metamorfóza, na kterou čekáme, vychází z posunu, který je neviditelný všem kromě hrstky vyvolených. Elegantní ruka se na chvíli dotkla bílých vousů a potom setřela kanoucí slzu z tváře pokorného mistra.

* * * *

Hugelitoda probudil zvuk hlasu. Jeho oči se otevřely, ale v místnosti nic neviděly. Ranní světlo se zrovna rodilo. Protřel si oči a zaměřil se na každou část místnosti, dokonce i na strop a podlahu, ale nic neobvyklého neviděl. "Ahoj?" Zvolal do prázdné místnosti spíše jako reflex, než cokoliv jiného. Posadil se na posteli a cítil, že se přihodilo něco divného. Vše, co mohl slyšet, byl nezřetelný tikot hodin. Potom se náhle přímo před ním objevil pruh průhledné barvy, ale jen na sekundu. Bylo to jako by před ním plápolal modro-černo-zlatý prapor, ale přihodilo se to tak rychle, že to bylo pryč dříve, než si toho jeho mysl mohla všimnout. Co se děje? Zkoušel se postavit na nohy, ale byl stále malátný, ačkoliv už si myslel, že je na tom lépe. Na chvíli si pomyslel, že mu Dr. Bartholem dal nějaký lék, který způsobuje halucinace. V následujícím okamžiku se barva vrátila a on natáhl ruku skrz ni a cosi ucítil. Něco tam bylo, tak letmé, jak jen to mohlo být. Podíval se dolů na svou ruku a uviděl lidský vlas - dlouhý, černý a zcela jistě ne jeho vlastní. Jak se na něj díval, naskákala mu husí kůže. Co se děje? Možná že se zbláznil. Možná jeho pád byl těžší, než mu řekli.

"Je tam někdo?" Zeptal se znovu. Zaplavil ho pocit brnění celého těla. Do místnosti se vrátilo ticho, a nebyla vidět žádná další zjevení. Hugelitod si lehl zpátky do postele, zavřel oči a modlil se, aby si udržel duševní zdraví.

* * * *

Král Levernon byl vůdcem Královských Rodin, pokrevní linie, která sahala až do nejtemnějších tajemství lidské rodiny. Byl to milovaný despota a jeho poddaní respektovali jeho ušlechtilost, když už ne jeho předpisy. Jeho palác byl drahokamem království, okázalý zlatem a drahými kameny, které zářily na nejobyčejnějších místech, živá připomínka jeho bohatství a moci. Nebylo jiných království, která by se mohla rovnat jeho vedoucímu postavení na světové scéně.

"Rád bych se příští týden setkal s naším Nejvyšším Knězem", řekl Levernon.

"Z jakého důvodu, můj drahý králi?"

"Myslím, že z nudy."

"Nudíte se, a proto chcete navštívit Karnomena? To je zvláštní a nevhodné řešení vaší nudy", řekl Samuel. Samuel Waters byl Královským Stratégem, byl vzdělaný v nejvyšších akademiích země a byl znám jako nejchytřejší mozek královského dvora. Byl to právě Samuel, kdo předsedal královské politické

strukturu a zajišťoval, aby politika zastupovala lid a vzcházela z něho a samozřejmě také aby prohlubovala moc a bohatství krále a ochraňovala jeho vrcholnou pozici mezi světovou elitou.

“Ty nevěříš našemu Nejvyššímu Knězi?”, zeptal se Levermon a vzhledl se sarkastickým úsměvem od knihy, kterou četl. Královská knihovna byla jeho oblíbenou místností v paláci. Složitě nástěnné malby od mistrovských umělců zdobily její zdi; ukazovaly obrazy jeho pokrevní linie v idealizovaných pózách na válečných polích a účast v prestižních globálních událostech. Levermon pobýval rád v přítomnosti svých předků, protože cítil spojení, které, jak často říkal, “pokořovalo jeho touhu po moci”.

“To nikdy nebylo o důvěře, drahý králi”, odpověděl Samuel. “Karnomen krouží kolem našeho lidu jako sup, který čeká, až něčí intelektuální zvidavost zemře, aby mohl střemhlav zaútočit a svést ho na svou víru a morálku. Když tak činí, získává své oddané, kteří jsou, tak či tak, vašimi oddanými. On vytváří zřetění a rozdělení. To se mi na Karnomenovi nelíbí.”

“Takže ho vnímáš jako soupeře?”

“On je soupeř, alespoň co se našeho království týká.”

“A co ostatní království světa? Neznamenají větší konkurenci než náš přítel Karnomen, který sytí naše občany dobrou morálkou a pomáhá jim zůstat v řadě a nevybočovat? Což nenabádá náš lid, aby byl více poslušný našim přáním? Myslím, že náš zájem bychom měli raději směřovat na nepřátelská království, která se každý den snaží být tak mocná jako my a při tomto procesu se stále přibližují mému trůnu.”

“Můj dobrý králi”, odpověděl Samuel, “jste vynikajícím studentem dalších království - jejich historie a politických aspirací, ale v našem čase jsou lidé čím dál více znepokojeni. Děje se něco, co je činí nedůvěřivými v to, co je jejich nejlepším zájmem, definováno slovy Státu. Každým dnem se stávají více nespokojenými. Tato nespokojenost v politické a sociální sféře velmi dobře slouží Karnomenovým zájmům. Lidé se uchylují k duchovnu, aby unikli před tím, co jim poskytujete. Nalézají pomoc ve světech dlouho zesnulých Svatých mužů, kteří říkali pravdu mocným a tím vstoupili do Božského stavu. To jsou noví hrdinové a tito hrdinové představují samozřejmě konkurenční sílu pro vaši vlastní pozici hrdiny v očích lidí.”

“Rád slyším tvé rady v těchto záležitostech, Samueli. Ještě více to probouzí můj zájem setkat se s Karnomenem a seznámit se s jeho programy. Chci zařadit toto setkání do mého denního programu jako přínosné využití mého času.” Levermon otočil stránku ve své knize a ukončil čtení. Samuel se uctivě uklonil a s obratnou tichostí zanechal krále vprostřed jeho rozsáhlé knihovny zaprášených knih a studených portrétů. Knihovna byla hrobkou vzdělání; centrem bez paprsků vyzařujících ven.

* * * *

Ranní světlo pronikalo skrz zamřížované okno a osvětlovalo starobylou komnatu Řádu Šestnácti Paprsků. V této místnosti se setkávala malá skupina, aby diskutovala o svém poslání a tříbení svých cílů založených na vhledech obdržených od Orákula. Karnomen svolal Řád toho rána po Shunalově popisu jeho komunikace s Orákulem.

“Rozumíme vám správně, vaše Eminence, že Orákulum je nadále nedůvěryhodné?” Zeptal se Pátý Zasněženec. “Jak je to možné? Což nám nesloužilo věrně 300 let?” Karnomen stál před oknem otočený zády ke shromážděnému Řádu.

“Nemůžu říci, co způsobilo tuto změnu v Orákulu, ale cítím to s jistotou. Něco se změnilo a věřím, že to souvisí s proroctvím.”

“A vy myslíte, že Hugelitod to nějak spustil? Myslíte, že je tím, o kterém proroctví hovoří?” zeptal se Sedmý Zasněženec se zjevným strachem. Shunal si odkašlal.

“Nevíme, jakou roli v tom Hugelitod hrál. Možná, že není ničím víc, než pěšákem Orákula. Nikdo ho nemůže obviňovat z neoddanosti Církvi nebo jeho Eminenci.”

“Zůstává však problémem, dokud nevyjasníme záměr Orákula”, přidal Karnomen.

“Co nejhoršího by se Církvi mohlo stát, kdyby nás Orákulum opustilo?” zeptal se Čtvrtý Zasněženec. “Máme úplnou kontrolu nad prorockými spisy. Jestliže Orákulum odmítne spolupracovat, pracovat pro náš prospěch, myslím, že bychom ho měli zničit. Co nám může udělat?” Karnomen se stále díval z okna a usmíval se tomu nápadu.

“Možná jsi na něco zapomněl, můj starý příteli. Máme krále, který by velmi rád kontroloval Orákulum. Ve všech částech světa máme vůdce, kteří, když se dozví o tomto Orákulu, myslím více než pouhé zvěsti o jeho existenci - povedou války na jeho ochranu.” Trochu zmírnil svůj hlas.

“Máš pravdu”, pokračoval, “samozřejmě, když nemůžeme kontrolovat Orákulum, musí být zničeno pro dobro naší Církve. A to se vztahuje i na všechny jeho spojence. Díky Bartholemovi máme jisté možnosti

a nyní je budeme moci uplatnit." Karnomen se otočil obličejem ke svým spojencům.

"Pokud nejsou námitky, zítra ráno provedu ještě jednu poslední komunikaci s Orákulem a budu se snažit pochopit jeho nepřátelství k naší Církvi. Naše obavy, že Dohrmanovo Proroctví se naplní, byly až doposud založeny na jediném: na strachu. Musíme si tím být jisti, dříve než zničíme jediný kanál, který máme ke své vlastní budoucnosti. Souhlasí všichni?"

Řád byl jednomyslný ve své podpoře Karnomena; v touze vyjasnit postoj Orákula coby spojence nebo nepřítele Církve. V uplynulých 300 letech ve skutečnosti nebylo ani spojencem ani nepřítelem; bylo pouze neutrálním poslem pravdy. Jestliže byla tato neutralita porušena, znamená to, přinejmenším pro Řád Šestnácti Paprsků, že Orákulum má svou vlastní motivaci. Nemůže být dále kontrolováno, a to pro něj znamená, že je nepřítelem.

Kapitola 8. Královská hvězda

Ráno přineslo chlad do tábořiště, kde spali Maia, Joseph a Kamil. Neudržovaný oheň se zmenšil na žhavé uhlíky a změnil barvu z ohnivě oranžové na purpurovou, jak ho vítr lehce hladil. Kamil byl řádně vybaven na spaní v lese, zatímco Maia a Joseph spali pod širým nebem a oheň byl jejich jediným zdrojem tepla. Maia se probudila první. Ranní chlad ji pošťuchoval s vytrvalostí, která se může rovnat jen té mateřské. Podívala se na Josephovu pohmožděnou čelist a viděla, že otok se přes noc zhoršil. Rozhodla se poohlédnout po obkladu, který by otok zmenšil a zabránil infekci, ale než odešla, přidala pár malých větví na čekající uhlíky. Les byl ještě vlhký od ranní rosy a ve vzduchu visela těžká mlha, která se vznášela mezi dolními větvemi starobylých stromů, jako kdyby dýchaly. Maia věděla, jaký druh bylin a mechů pomůže v procesu léčení, ale neznámé prostředí lesa činilo jejich nalezení mnohem zdoluhavějším procesem. Zvědomovala si své tábořiště ohýbáním větví křoví asi každých deset metrů. Když se sklonila, aby sebrala nějaký mech, napadlo ji, že řekne kódy.

"Šestnáct, dvacet, dvanáct, devět, tři, jedenáct, osm", řekla Maia spíše pro sebe, neboť věděla, jak dobře se její hlas nese v tichu ranního vzduchu a nechtěla, aby ji Kamil slyšel.

"Jsem zde", řekl nyní již známý hlas. "Jsem potěšeno, že jsi mne vyvolala." Maia se otočila a tam stálo Orákulum a vypadalo jako předtím, hluboce indigově modré roucho pokryté zlatem, podobné obloze za soumraku. Její černé vlasy byly vzadu spletené jako had, ale ve všech ostatních ohledech vypadala jako předtím.

"Je příjemné tě vidět", řekla Maia a její oči kouzelně jiskřily.

"Tebe také", odpovědělo Orákulum. "Je vždycky velkým dobrodružstvím opustit kámen, ve kterém žiji."

"Musí tam být samota", podotkla Maia.

"Nejsem si jistá, co to je samota, ale když jsem s tebou, je to jiné."

"Kde je ten kámen, ve kterém sídlíš?"

"Nevím", odpovědělo Orákulum. "Je někde v tomhle lese, ale cestu ti nejsem schopno popsat. Uvažovala jsi o poslání, o kterém jsem mluvilo při našem posledním setkání?"

"Přemýšlela jsem trochu o něčem jiném", řekla Maia. "Ztratili jsme se a naším prvním zájmem je najít cestu ven z tohoto lesa a teprve potom najít Hugelitoda."

"Chápu."

"A také jsme potkali Strážce, jehož záměry neznáme", dodala Maia. "Doufám, že nás bezpečně vyvede z tohoto lesa." Orákulum se podívalo hlouběji do Mainých očí.

"Nedůvěřuj tomu strážci, pokud on důvěřuje Karnomenovi. Jestli mezi nimi nalezneš důvěru, uteč a udělej tak bez odkladu." Maia poslušně přikývla, ale stále měla strach ze své situace a cítila, jak ji slova Orákula míjejí. "Mluvíš ke mně jako Orákulum?"

"Ano."

"Můžu se tě na něco zeptat?"

"Ano".

"Proč jsem zde?" Maia se podívala na oblohu s výrazem rozčarování. "Proč jsem jen souhlasila s touhle... cestou do nezmapovaného lesa s úplným cizincem? Ohrožuji svůj život mnoha způsoby a teď jsem se stala aspektem tvého vlastního příběhu - příběhu, o kterém jsem dokonce do doby před třemi dny ani neslyšela. Jak se mohl můj život tak náhle změnit?"

"Není žádná náhlost; jen v lineárním čase. Celý tvůj život tě vedl sem a náhlé se to zdá jen tvé mysli, ale ve větších hloubkách tvé celistvosti víš, proč jsi přivedena do této situace a také, což je mnohem dů-

ležitější, víš, jak se bude vyvíjet.”

“Jak je to možné”, vykřikla Maia, “což je všechno předurčené?”

“Přemýšlej o tom chvíli”, začalo Orákulum, “jak by mohlo existovat Orákulum, kdyby za současným časovým horizontem nebylo všechno poznatelné? Jak bych případně mohlo znát budoucnost, kdyby vyjádření času bylo již učiněno a všechno ve tvém světě, co přichází do existence, by již existovalo?”

“Když k tobě mluvím, kdo mě slyší?” zeptala se Maia a přimhouřila oči.

“Jsem celkem tak jako ty. Ve své celistvosti jsem spojeno s větším celkem, který je opět spojen s větším celkem, a to pokračuje stále dál až k tomu, co bys nazvala Stvořitel.” Orákulum ukázalo na hnízdo na nedalekém stromě. “Jsem jako hnízdo na stromě, které se stalo stromem a strom je hnízdem v lese, který se zase stal lesem. A les je hnízdem na zemi a stal se zemí. A země je hnízdem ve vesmíru, a stala se vesmírem. A vesmír je hnízdem ve Stvořiteli a stal se Stvořitelem.” Maia založila ruce.

“Takže když s tebou mluvím, mluvím... mluvím se Stvořitelem?”

“Ano,” přikývlo Orákulum. Maia se podívala do očí Orákula a snažila se odhalit, zda to, co právě slyšela, je pravda nebo lež. Vždycky ji učili, aby nevěřila nikomu a ničemu, co o sobě tvrdí, že je Bůh. Nikdo nemůže něco takového tvrdit, aniž by byl lhář nebo blázen.

“A co jsem já?” zeptala se Maia.

“Ty jsi hnízdo”, přišla rychlá odpověď. “Ale probouzíš se jako strom a brzy jako les.”

“A co pták, který postavil hnízdo?” zeptala se Maia.

“Pták je mysl či intelekt. Je vlastností ega. Poletuje za účelem sbírání potravy a socializace a zřídka kdy si povšimne lesa, ve kterém žije. Ale vrací se do svého hnízda a tam rozjímá. Uvažuje, co je trvale udržitelné v pojmech významu a radosti. Je to hnízdo, které je místem zklidnění; domovem celistvosti jedince.”

“Řeklo jsi, že potřebuji najít Hugelitoda”, zeptala se Maia a vrátila se tak k praktičtější linii zkoumání. “Jak ho najdu?”

“To pro mě zůstává tajemstvím.”

“Ale ty jsi Orákulum, vidíš do budoucnosti. Copak tohle nemůžeš vidět?” Main hlas jevil známky úzkosti. Cítila, že její pochybnosti sílí a uvažovala, zda Orákulum není pouhým výmyslem její osamocení a vzrůstajícího vyčerpání. Četla příběhy o lidech ztracených v poušti nebo v lese, kteří se zbláznili; možná, že také upadá do takového stavu.

“Má vize je zaměřena na velký příběh lidstva. Jsem jako čočka, která je zaměřena do takové šíře, jak jen to je možné, tak široko, kam Stvořitel dohlédne, ale když se podívám na jediný život, nemůžu zaměřit nebo vidět budoucnost stejným způsobem, jako můžu vidět budoucnost všech.” Orákulum se náhle zablikotalo téměř až do průzračného stavu. “Musím jít.”

“A s jakým imaginárním přítelem si povídáme dnes ráno?” Vyhrknul s cynickým úšklebkem Kamil. Byl pouze šest metrů za Maiou a svou puškou mířil přímo na ní. “A kde je můj hrnec na vaření? Opravdu si myslíš, že ho můžeš ukrást, aniž bych si toho všimnul?” Maia byla tak zabráná do rozhovoru s Orákulem, že si nevšimla, že ji Kamil stopuje jako predátor. S prvním zvukem jeho hlasu vyjekla překvapením, že ho vidí tak blízko, a když se za chvíli otočila zpět k Orákulu, bylo pryč.

“Každý má imaginární přátele”, odpověděla Maia a pokoušela se ze všech sil znít nenučeně. “Co se týká tvého hrnce, půjčila jsem si ho, abych nasbírala nějaké bylinky na obklad pro uvolnění otoku na tváři mého otce. Nechtěla jsem tě budit kvůli takovému hloupému požadavku, protože jsi spal jako miminko.” Kamil se zamračil při poznámce, že spal jako miminko, ale sklopil svou pušku, když ji Maia žertem vyslovila.

“Zřetelně jsem tě slyšel říci slovo Orákulum”, řekl Kamil. “Není náhodou tvým imaginárním přítelem Dohrmanovo Orákulum?” Maia se smála.

“Moji imaginární přátelé nejsou tím, co tě zajímá, Kamile. To je stejně celé bláznovství. Ani nevím, o čem to mluvíš - Dohrmanovo Orákulum!” Tiše se pro sebe zasmála, avšak dostatečně nahlas, aby ji Kamil slyšel. “Když jsme u toho, Kamile, ty jsi zde viděl Orákulum?” Maia vrhla rychlý pohled na místo, kde předtím Orákulum stálo, aby se ujistila, že zůstalo neviditelné. “Co vím”, pokračovala, “že tohle potřebuji dát svému otci tak rychle, jak je to možné. Můžeš mi ukázat cestu?” Sehnula se, aby zvedla hrnec na vaření a věděla, že Kamil je okouzlen její krásou.

* * * *

Bartholem s lehkostí sundal obvazy.

“Vypadá to, že rána se hojí dobře. Lépe, než jsem čekal. Myslím, že stehy by dnes mohly být vyndány.” Hugelitod se lehce usmál.

“Cokoliv, co uznáte za vhodné.”

“Měl jste nějaké vzpomínky, jakéhokoliv druhu, od doby vašeho incidentu s Orákulem?” Hugelitod si pomyslel, jak je zvláštní, že Bartholem ví o Orákulu, a když už o něm ví, že na něj zavádí hovor. Konec konců Bartholem nebyl Zasvěcenec a Hugelitod si velmi dobře uvědomoval neshodu mezi Vysokými Zasvěcenci a Královskými Dvory. Rozhodl se pro bezpečnou hru.

“Ne, nic.”

“Budu potřebovat sundat vaši košili”, řekl Bartholem. “Pak si lehněte na záda. Jak snášíte bolest?”

“Myslím, že průměrně”, prohodil Hugelitod a svlékal si při tom košili. Jeho tělo bylo vyhublé od kněžské stravy a Bartholem rychlým pohledem lékaře odhadl jeho tělesnou stavbu.

“Nebyl jste atlet, když jste byl mladší?”

“Ne, jen jsem pracoval na farmě mého otce poté, co zemřel.”

“Kolik vám bylo?”

“Dvanáct.”

“To je nízký věk na řízení farmy”, podotknul Bartholem přátelským tónem, zatímco si chystal nástroje pro vytažení stehů. “Jak jste zvládl farmu a školu dohromady?”

“Má matka mě učila při práci a mezi ní. Zní to hůře, než jaké to doopravdy bylo. Pamatuji si, že mě to bavilo. Práce byla těžká, ale vždycky jsem se cítil být odměněn.”

“A co bylo vaší odměnou, jestli se můžu zeptat?”

“Ano, žádné zvíře neumřelo hladu. Žádná plodina nezahynula z nedostatku péče. Když přišly vstupní testy na kněžství, složil jsem je. Nebyl jsem sice premiantem třídy, ale všechny zkoušky ve škole jsem také složil. Má matka měla vždycky na našem stole jídlo a nějaké peníze. To byla má odměna.”

“A co sourozenci?”

“Měl jsem mladšího bratra, ale ten zemřel asi před deseti lety.”

“Teď to trochu píchne”, oznámil Bartholem, “ale budu se snažit být jemný a rychlý, jak jen to půjde. Vaše matka je stále na živu?”

“Ano, žije stále na rodinné farmě, chová kuřata a kozy.”

“Chápu. Teď budete velmi v klidu. Co vás přesně přivedlo ke kněžství; zdá se, že jste se mohl stát čímkoliv, včetně této mé profese.” Bartholem se široce usmál.

“Myslím, že život o samotě na farmě vprostřed ničeho, mi umožnil studovat Přírodu více než ostatním dětem. A v těchto pozorováních jsem uviděl jistý řád inteligence, který můžu přirovnat jedině k vyšší síle. Nevím, zda tento způsob vnímání byl nehodou nebo nějakým druhem náhodného chaosu.” Odmlčel se a škubal sebou, jak šly stehy ven. “Zajímavá je vaše zmínka, že bych mohl být ve vaší profesi, protože věřím, že tomu tak určitým způsobem bylo.”

“Jakým způsobem?”

“Rodil jsem mláďata krav a koní, dával dlahy na zlomené nohy různým zvířatům na farmě a to všechno dříve, než se většina chlapců poprvé holí.”

“Mě bylo dvacet dva, když jsem poprvé dělal lékařský zákrok”, smál se Bartholem.

“Jednoho dne”, řekl Hugelitod, “jsem jednomu z našich pracovních koní zpravoval rozbité kopyto, když mě kopl tak silně, že jsem na několik hodin ztratil vědomí. Doktor v naší vesnici to nazval kóma z nárazu. Podivné na tom bylo, že když jsem byl ty dvě hodiny mimo, viděl jsem všechno, co se kolem mě dělo, nebyl jsem v těle, ale viděl a slyšel jsem stejně.” Bartholem se na chvíli odmlčel a sahal si pro nůžky.

“Podržte chvíli tu myšlenku.” Udělal několik střihů nůžkami. “Dobře, můžete pokračovat.”

“Chápu, že to bude znít divně od kněze, ale po tomto zážitku jsem pocítil úplně nové spříznění k ... ke všemu. Nezáleželo mi na tom, jestli to je rouhání, odpadlictví nebo neschopnost koncentrace. Prostě jsem cítil tento pocit spojení. To je tím, co mě sem přivedlo.”

“Chápu”, řekl Bartholem. “Je dobře, že jsou na světě lidé, jako jste vy.” Podíval se dolů na Hugelitodovo čelo přímo pod svým nosem a přitom pečlivě zkoumal ránu. “Tak a je to hotovo, příteli, můžete se posadit, obléci si košili a trochu se projít, pokud se na to cítíte.” Hugelitod se posadil na kraj postele a oblékal si košili. Jak šel Bartholem místností ke své medicínské tašce, spatřil mateřské znaménko na zádech Hugelitoda; napůl skryté mezi jeho ramenními lopatkami. Mělo tvar šesticípé hvězdy. Bylo jemné, ale v živém světle ranního slunce to nepopíratelně byla Královská Hvězda.

“Než si obléknete košili”, řekl Bartholem, “dovolte, abych si chvíli poslechl vaše srdce a plíce. Bude to trvat jen několik sekund.” Hugelitod přikývnul a opatrně se postavil. “Jedno malé opatření, než začnete s

jakoukoliv důslednou aktivitou", zasmál se Bartholem. Umístil svůj stetoskop na záda Hugelitoda a zkoumal pečlivě mateřské znaménko, aby si byl jistý, že je přirozeného původu a nikoliv vytetované, jak bývá v chudších vrstvách někdy zvykem.

"Pár hlubokých nádechů a budeme hotovi." Bylo to nepopíratelné. Královská Hvězda. Bartholem uvažoval, co to znamená. Je to náhoda? Neměl rád náhody, když se řadily do uspořádaných posloupností. Znamenalo to, že nějaká síla - možná dobrá, možná zlá - je zde ve hře, a ti, kteří s ní mimovolně sdílí jeviště, se stávají pěšáky této síly. Byl si jistý jednou věcí: že nechce být pěšákem.

Kapitola 9. Kroniky Orákula

Karnomen s úlevou usadil své stárnoucí tělo do křesla, stejného křesla, které podpíralo čtrnáct jiných Prvních Zasvěcenců. Karnomen si byl vědom, že křeslo bylo vyřezané ze stromu, který rostl vedle Orákula. Jeden z Karnomenových předchůdců napsal, že ten strom spadl během bouřky a uhodil do Orákula. Jeho předchůdce rozkázal, aby ten strom byl přeměněn na křeslo pro Nejvyššího Kněze. Zřejmě jako jakási forma jemné odplaty - cosi, čeho si Vysocí Kněží velmi vážili.

"Vaše Eminence, lékař přichází." Oznámil posel a ihned zmizel. O chvíli později bylo slyšet, jak se Bartholem blíží chodbou; jeho charakteristická chůze byla Karnomenovi dobře známá. Bartholem jako dítě trpěl obrnou a chodil nepravdělně, vyvažující tím ochrnutí pravé nohy, která byla vůči levé zakrnělá. Bubnující zvuk Bartholemovy hole připomínal Karnomenovi jeho vlastní věk. Nyní, ve věku osmdesát dva let přemýšlel, že hůl bude zřejmě jeho dalším znakem úpadku, jeho dalším podřízením se gravitaci. Karnomen číchal vzduch, který vanul skrze otevřené okno za ním. Ovocné stromy kvetly a jejich vůně téměř přemohla kávu, kterou držel - jejich smíšené aroma bylo unikátní; bylo něčím, co se v jeho věku příliš často nestává.

"Jak se cítí náš oblíbený syn dnes?"

"Daří se mu dobře. Viděl jsem ho na procházce," poznamenal Bartholem.

"Ty děláš zázraky, můj dobrý doktore." Karnomen se dlouze napil ze svého šálku kávy. "Ještě něco?"

"Věděl jsi, že má na zádech mateřské znaménko?" Karnomen zakroutil hlavou.

"Proč bych se o to měl zajímat?"

"Má Královská Hvězda nějaký význam v proroctví?" zeptal se Bartholem.

"Pokud to myslíš všeobecně, tak nemá, žádný zvláštní." Karnomen zavřel oči, jako by si zkoušel vzpomenout na něco důležitého. "Jak nahoře, tak dole," zašeptal si. "Pokud to myslíš jako mateřské znaménko kněze, který je zasvěcován do Řádu Šestnácti Paprsků, tak nevím." Karnomen se vzrůstající složitostí povzdychl.

"Jsi si jistý tím, co jsi viděl?"

"Není pochyb."

"Víš, že jsi ho zkoumal?"

"Ne."

"To je dobře. Existuje třicet dva svazků písemností od Orákula. Počet stran je přes třicet tři tisíc. Lituji, ale pokud existují detaily ohledně mateřského znaménka, unikly mé paměti." Karnomen pokynul Bartholemovi, aby se posadil a zvedl svůj telefon. "Ať se ke mně, prosím, ihned dostaví Otec Richard. Děkuji."

"Pokud to někdo bude vědět," řekl Karnomen, "tak jedině on."

"Chceš, abych počkal?" zeptal se Bartholem.

"Víš, že Levernon se se mnou chce setkat?"

"Ne."

"Pozval mě do Královského Paláce na příští týden, zřejmě nemá žádný zvláštní důvod, než diskutovat o postupu Církve v zámoří."

"Zajímavé."

"Dej mi vědět, pokud bys něco uslyšel. Možná je to pravý čas, aby král viděl svého lékaře?" Karnomenův úsměv byl perfektně posazen mezi neupřímností a odporem. Karnomen obdivoval královu moc a bohatství, ale jeho skutečným králem byla jeho vlastní linie Prvních Zasvěcenců a jejich budoucí úloha, kterou sehrají.

* * * *

"Díky, že ses rozdělil o své jídlo," řekla Maia. Kamil přikývl.

“Není toho mnoho, ale naše Zásobovací Stanoviště bylo poškozeno vodou a oni nám doporučili, že máme použít tyto zásoby, dříve než shnijí.” Kamil vypadal asi na dvacet pět let, byl silné postavy s ostře řezaným obličejem a zvědavýma šedo-modrýma očima. Jeho vlasy byly dlouhé téměř na ramena, byly vlnité a měly zlatou barvu s odstínem do červena. Ačkoliv jeho uniforma byla špinavá a špatně mu padla, jeho obličej byl čistý a dobře upravený; navzdory jizvě na nose vypadal nezraněn tím, co může být jen nebezpečnou prací. K snídani měli pšeničný chleba a borůvkovou marmeládu; také ptačí vejce, která Kamil našel předešlého dne.

“Co tvoje hlava?” zeptal se Kamil a vyhnul se Josephovým očím.

“Je to lepší, díky.”

“Jak jsem řekl v noci, můžu vás vzít zpátky k naší Zásobárně a odtamtud vás někdo vyvede ven z lesa během jednoho či dvou dnů - v závislosti na rozpisu služeb.”

“Myslíš, že zvládneš dlouhý pochod?” zeptala se Maia a otočila se na Josepha.

“Mám snad na výběr?” usmál se Joseph. Joseph měl primitivní obvaz, který držel obklad přesně na jeho pohmožděnině. Maia ho vytvořila ze své košile a liány, a ačkoliv vypadal nevzhledně, plnil svou funkci. Maia si přehrávala svou konverzaci s Orákulem. Cítila, že Kamil je dobrá duše, která je pochopitelně paranoidní z tohoto typu práce a prostředí. Tato hloubka lesa byla samozřejmě mystickým místem; zatímco na jedné straně vypadala jako Ráj, na druhé straně byla místem naprosté izolace, která dokázala znervózit dokonce i mnohem vyrovnanější jedince.

“Co víš o Karnomenovi?” zeptala se Maia.

“Vím, že je Nejvyšším Knězem,” odpověděl Kamil. “Proč se ptáš?”

“Potkal jsi ho někdy?”

“Ne. Pohybujeme se v odlišných kruzích.” Odpověděl Kamil s náznakem úsměvu mezi žvýkáním tvrdého chleba. Joseph trochu napřimil hlavu, podíval se na Maiu a divil se, proč vede hovor tímto směrem.

“Jak ses stal Strážcem?” zeptala se.

“Tak předně, mým posláním je nedůvěřovat nikomu, koho najdu v těchto lesích, což znamená nesdílet informace, které by mohly být použity proti mně.”

“Proč jsi nás napadl?” zeptala se Maia s pocitem zranění.

“Podívej, jsem zaměstnán, abych strážil část lesa, která obklopuje klášter Nejvyššího Kněze. Bylo mi řečeno, že nikomu nemám důvěřovat. Což také dělám. Takže se ti může stát, že jsi napadena, tak to prostě je. A kromě toho”, dodal, “pokud mi přestanete lhát ohledně skutečného důvodu, proč jste zde, bude pro mě mnohem snazší vám důvěřovat.”

“Proč myslíš, že ti lžeme?” zeptal se Joseph.

“Jen blázní by šli tak hluboko do lesa a to dokonce i tehdy, pokud by se ztratili. Jste dost chytrí na to, abyste udělali obklad, ale přitom nemůžete najít cestu z lesa ven ani s kompasem?”

“Vysvětlím ti to, náš kompas se rozbil.”

“Samozřejmě, že se rozbil. Žádný kompas uvnitř tohoto lesa nefunguje! Jsou tu bohatá ložiska železa pod našima nohama - která vyřadí střelku každého kompasu. Museli jste jít alespoň dva dny rychlou chůzí, abyste se sem dostali,” Kamil se odmlčel a ukázal na zem. “A než jste se sem dostali, váš kompas pracoval dobře. Takže mi neříkejte, že jste se ztratili. Rozhodli jste se vstoupit do tohoto lesa z určitého důvodu - jen mi prostě nechcete říci proč.”

“To je všechno?” zvolal Joseph. “Tak ty nám nevěříš, protože náš kompas je rozbitý?” To já ti nevěřím, protože ses ke mně tajně připlížil a bez váhání mě praštil do hlavy pažbou své pušky. Kdo je tedy důvěryhodnější? Ty nebo já?” Kamil se podíval na Maiu.

“A tady tvá dcera, jestli je tím, čím je, proč si dnes ráno povídala s neviditelným přítelem o Dohrmanově Orákulu. Ačkoliv to popřela, tak já jsem ji slyšel.”

“Ale to už jsem ti přece vysvětlila, to je jen můj imaginární přítel a naše konverzace se vždycky týkají nadpřirozených věcí - víl, skřítků, čarodějů a také, samozřejmě, někdy orákulí.” Maia vrhla rychlý pohled na Josepha, neboť věděla, že on neví o její ranní konverzaci s Orákulem.

“Nevím, co myslíš pojmem Dohrmanovo Orákulum”, Maia téměř vzdychala, jak mluvila. “Jediné, co si přeji, je dostat se ven z tohoto lesa a vrátit se domů. Můžeme to udělat?” Natáhla se ke Kamilovi, jemně stiskla jeho předloktí a dívala se mu do obličeje.

“To můžeme,” řekl odevzdaně Kamil. “Ale musíte dělat, co vám řeknu, než se dostaneme k Zásobárně. Oficiálně jste mými zajatci. Kapitán Zásobárny se vás bude vyptávat, takže to bude trvat pravděpodobně o den více, než budete vyvedeni z lesa.”

“Jsme tvými zajatci?” zeptala se Maia se zvětšujícím se strachem. Kamil přitakal a postavil se na no-

hy.

“Čím dříve začneme, tím dříve se dostanete domů.” Kamil započal jako automat dobře nacvičenou rutinu sklizení tábora, zatímco Maia a Joseph se na sebe dívali a uvažovali o svém dalším kroku; věděli, že něco musí udělat a to velmi brzy.

* * * *

Otec Richards byl zavalitý muž vprostřed padesátky. Byl předním odborníkem Církve, co se týká přepisů proroctví Orákula, která se nashromáždila v uplynulých třista letech. V Řádu Šestnácti Paprsků byl Richards Sedmým Zasvěcencem. Jeho intelekt neměl v Řádu obdoby a pro toto Richardsovo souhrnné pochopení tajných textů Orákula byl pro Řád nepostradatelný. Jak kráčel chodbou ke Karnomenově soukromé kanceláři, přemýšlel, zda udělal něco špatného. Richards měl pověst přímočarosti a někdy se tato jeho přímočarost nevhodně dotkla některého z jeho kolegů. Ale pokud věděl, tak ve všech případech svárů měl pravdu. Jeho intelekt mu umožňoval vidět detaily, souvislosti a vzory, které ostatní přehlíželi - ne proto, že by je to nezajímalo, ale proto, že jejich mysli byly zahaleny hustou mlhou. Protože byl správcem nejdůležitější skupiny dokumentů v historii lidského druhu, tak mu to dodávalo také jistou vážnost, ve smyslu jeho vlivu v diskuzích. Nebylo na celém světě nic důležitějšího, co by se svým významem byť přiblížilo kronikám Orákula a on měl to štěstí, že byl správcem tohoto monumentálního díla. Zaklepal na Karnomenovy dveře.

“Dále.”

“Dobré ráno, vaše Eminence.” Když vstoupil, ve vzduchu visela vůně kávy. “Chtěl jste mě vidět?”

“Ano, udělej si pohodlí,” řekl Karnomen. “Právě jsem si povídal s Bartholem a on zmínil něco, čeho si povšimnul při prohlídce Hugelitoda. Chtěl bych se s tebou poradit v této záležitosti.” Richards se posadil a ulevilo se mu, když slyšel, že jeho předvolání nebylo důsledkem jeho netaktnosti.

“Dal by sis trochu kávy?” nabídl Karnomen.

“Ano, děkuji.” Karnomen přikývl, nahnul se dopředu a nalil šálek kávy Richardsovi. Seděli u bohatě zdobeného stolu v Karnomenově osobní studovně.

“Je to tak, že náš nejnovější Zasvěcenec má jako mateřské znaménko Královskou Hvězdu vprostřed svých zad.” Oznámil Karnomen uvolněně. Richards položil svůj šálek a opřel se v křesle.

“Královskou hvězdu”, opakoval si spíše pro sebe. Karnomen zkoumal Richardsovu tvář a hledal jistá znamení, zda našel souvislosti. “Ve svazku sedmnáct je zmínka, že pod Královskou Hvězdou bude zrozen bojovník. Nepamatuji si však, že by zde byla zmínka o mateřském znaménku.”

“Rád bych si to přečetl osobně”, řekl Karnomen. “Pojďme zajít do Místnosti Proroctví.”

* * * *

Místnost Proroctví byla tajná knihovna, která obsahovala třicet dva svazků sebraných přepisů Orákula. Nové zápisy mohl přidávat jen První Zasvěcenec dané doby; každý svazek označoval období úřadování jednoho Prvního Zasvěcence. V této sbírce byly jisté svazky, které byly Řádem považovány za mimořádně důležité ve smyslu jejich hloubky a přesnosti proroctví či filosofického vhledu. Tyto svazky odrážely kvalitu vztahu mezi Prvním Zasvěcencem a Orákulem, stejně jako linii zkoumání sledovanou Prvním Zasvěcencem. Ve své podstatě každý svazek prezentoval vztah mezi Orákulem a Prvním Zasvěcencem. Svazek sedmnáct představoval 2819 ručně psaných stran, zapsaných Joneverem Lastinem, Nejvyšším Knězem; funkční období, které trvalo jedenáct let. Lastin byl uznávaný Církví jako opravdový Světec, ačkoliv nikdo mimo Řád Šestnácti Paprsků neměl příležitost číst jeho autoritativní spolupráce s Orákulem.

Svazek sedmnáct představoval zřejmé odhalení, protože předpovídal ve velkých podrobnostech novou epochu, ve které lidstvo promění svůj stav bytí a jako kolektiv započne proces sjednocení založený na trvale udržitelném duchovním spříznění. Richards rozsvítil stropní osvětlení v Místnosti Proroctví, zatímco Karnomen hledal po prostorných kapsách své róby brýle na čtení.

“Chvilku strpení, vaše Eminence, než připravím knihu a najdu odkaz.” Richards se rychle podíval na Karnomena a pečlivě odsunul průhledný kryt z velké smaragdově zbarvené kůže knihy. Místnost Proroctví byla pečlivě střeženým prostředím a dokonce i interiér těchto stěn, kde ležely originální svazky - z velké části vlastnoručně psané Prvním Zasvěcencem - byl těsně uzavřen, aby knihy byly chráněny před rozkladem. Karnomen si oblékl bílé rukavice a očekával Richardsův signál. První Zasvěcenec měl tichou

a prostou náladu. Věděl o Lastinově svazku, v průběhu let ho mnohokrát četl, ale díky jeho mimořádné délce často přeskakoval sekce, které se mu zdály méně zajímavé, což byl zřejmě důvod, proč si nepamatoval nic o Královské Hvězdě.

“Máte nějakou představu, jak to bude trvat dlouho?” zeptal se Karnomen. Richardsovi ruce v bílých rukavicích otáčely stránky s velkou péčí a rozvahou; aniž by vzhlédl, odpověděl.

“Jestli je to zde, najdu to. Myslím, že vím v jaké kapitole; jen je obtížné číst toto ručně psané písmo, takže mi to jde pomaleji, než odkaz najdu.”

“A jaký je název kapitoly?”

“Je to kapitola padesát pět s názvem Zářivá Semena.” Ten název se Karnomenovi nezdál.

“Jsi si jistý, nebo máš jen pocit?”

“Obojí, vaše Eminence. Pokud raději chcete, můžu vám říci, až to najdu.”

“Asi za třicet minut odcházím za Orákulem. Rád bych měl tuto znalost dříve, než odejdu; můžu počkat asi ještě deset minut.” Karnomen dumal nad slovy Zářivá Semena, když v tom Richards začal nahlas předčítat z knihy. “Znamením toho, kdo povede tuto změnu, bude oděnění Královské Hvězdy na svém těle. Otiskne se v kohoutku jeho křídla. Toto znamení je královským symbolem vtělené Stvořitelovy ruky. Ten, kdo odívá toto znamení, přijde ve stínech útlaku; sjednocen se zvířetem. Avšak ve svém pádu povstane, jsa vyvolený Duchem, který vede lidská semena. Tento člověk nebude mít sobě rovného a přinese rovnost všem. Nebude mistrem a všichni jemu předcházející mistři zaniknou. Uvidí moudrost v lidech, avšak lidé neuvidí jeho moudrost, takže zůstane neznámým. Bez tohoto člověka by vzestup lidstva byl umenšen. V tomto člověku jsou ukryta Zářivá semena a ty se spojíš s Dcerou Stvořitele, která uvidí nové Orákulum a dovede ho ke každému muži, ženě a dítěti...”

“To stačí”, řekl Karnomen a zvedl ruku. “Chtěl bych, abys mi tuto pasáž opsal, abych ji mohl studovat detailně, až mi to čas dovolí. Můžeš to pro mě udělat?”

“Samozřejmě, vaše Eminence. Bude to pro mě čest.” Karnomen poděkoval Richardsovi, sundal si rukavice a brýle na čtení a přešel krátkou vzdálenost do své osobní místnosti. Nebyl si jistý tím, co právě slyšel. Stále to doznívalo v jeho myšlenkách. Hugelitod je bojovník? Jakým způsobem? Jeho obavy, že Hugelitod je více než jeho prostý pokorný asistent, byly rozníceny mocným palivem skrytým v knize, která byla téměř dvě stě let stará. Čas se zdál každým dnem více iluzorní, jako by ve skutečnosti neexistoval.

* * * *

Hugelitod provedl hluboký nádech a zadržel ho v plicích. Líbila se mu představa, že má ve svém těle les. Nějaká tichá část v něm věřila, že je to nejlepší způsob, jak do sebe pohltit ducha lesa a zvířat v něm žijících. Jeho otec mu řekl, že dech je spojením se životem a ačkoliv se to zprvu zdálo samozřejmé, Hugelitod jako mladý chlapec rozjímal o tomto významu po několik dní a během tohoto času dospěl k pochopení, že dech je více než spojením se životem; je to životní síla sama. Zadržením lesního vzduchu v plicích může přivést les krví do srdce a emoční spojení s místem či duchem je posíleno. To, co opravdu chtěl udělat, bylo spojit se s Orákulem a zeptat se ho na stovky otázek, které hřměly v jeho mysli.

Lavice, na které odpočíval, byla hned vedle jeho oblíbené vycházkové trasy, zastrčená kdesi daleko od kláštera, a ačkoliv byla jen několik stovek metrů od obhospodařovaných pozemků vnějšího majetku, měl pocit, že je v pralese vzdáleném milióny let.

“Myslel jsem si, že tě tu najdu”, řekl Torem vroucně. Torem byl Druhý Zasněženec. Byl to vysoký muž s dlouhým kostnatým obličejem a laskavými očima, které byly vždy lemovány brýlemi s kovovou obroučkou. Torem byl vyhlášeným učencem a byl následovníkem, který se měl stát Prvním Zasněženecem, ačkoliv úspěch nebyl nikdy jistý, protože to velmi ovlivňovalo Orákulum, ačkoliv nakonec to byl První Zasněženec, který rozhodoval. Hugelitod se napřímil na lavičce.

“Je dobré trochu se projít v lese a nadýchat se čerstvého vzduchu.”

“Rozumím ti”, souhlasil Torem. “Můžu se k tobě připojit?”

“Jistě”, nabídl Hugelitod. Torem se posadil, položil své ruce na jeho kolena.

“Je to krásné připomenutí.”

Kapitola 10. Cesta počátku

„Jak to myslíte?“

“Přirozeně.” řekl tajemně. “Vidím, že stehy jsou vyndané.”

“Ano, zrovna dnes ráno.”

“A cítíš se teď lépe?”

“Ano, mnohem lépe, děkuji.”

“Nebyl jsem na tvém zasvěcení,” začal Torem, což signalizovalo, že krátká konverzace skončila, “ale od mého včerejšího návratu jsem o tom slyšel všechno”, smál se.

“To si dovedu představit”, potvrdil Hugelitod.

“Víš, existují historky, že Orákulum pověří někoho z našich nových Zasvěcenců určitým posláním - myslím, že něčím podobným jako je rozvrat. Orákulum bude chtít použít tohoto pěšáka, tohoto nového Zasvěcence ke svržení Řádu. Ty jsi o této historce neslyšel, protože jsi nečetl žádné z Proroctví, ale ti z nás, kteří je četli, jsme trochu, řekněme, pochopitelně trochu paranoidní ohledně těchto historek, protože Orákulum je portálem do budoucnosti - do našeho osudu, a my si nepřejeme, aby upadlo do špatných rukou.” Hugelitod pokyvoval s pochopením.

“A tyhle proroctví, o kterých mluvíš, můžu si je přečíst?”

“Snad časem”, odpověděl Torem s rychlým úsměvem. “Přečtení sepsaných spisů je samo o sobě záležitostí na celoživotní studium. Nejdřív ti musí být uděleno oprávnění jako Zasvěcenému.”

Hugelitod cítil k Toremovi vřelou náklonnost, a něco v něm chtělo prozradit podrobnosti jeho zkušenosti s Orákulem a sdílet je s Toremem. Torema cítil Hugelitod jako nejvíce chápajícího ze všech Vysokých Zasvěcenců. Ale něco v Toremově tónu mu připomínalo, že Řád Šestnácti Paprsků je jednou myslí; myslí, která je kontrolována Karnomenem.

“Pamatuji si první týden po mém zasvěcení”, vzpomínal Torem. “Myslím, že jsem byl ve tvém věku a tak jako ty jsem slyšel legendy o Dohrmanově Orákulu, ale pochyboval jsem o jeho existenci, protože mi nedávalo smysl, proč by Bůh používal něco jiného než svůj vlastní hlas k rozmlouvání s vybranými jedinci.”

“Mé zasvěcení pro mne bylo probuzením. Byly mi vyjeveny pravdy, o kterých jsem cítil, že jsou tak pronikavé, že musí pocházet pouze z úst Samotného Boha.” Toremův hlas byl klidný a měkký a měl rytmus, který byl originální a charakteristický pro někoho, kdo mluví ze svého srdce. Torem se naklonil k Hugelitodovi.

“To, na co chci poukázat, je, že Orákulum není Bůh, ačkoliv je zprvu snadné ho za něj považovat. Nicméně Bůh není spojený s jediným monolitem. On je svobodný, je všude v prostoru i čase. Orákulum je spojeno s kamenem, je to hlas s obrovským vhladem, to si můžeš být jistý, ale postrádá moudrost a tím postrádá i moc. Skutečná moc spočívá v Karnomenových rukou a v jeho vztahu k Bohu, nikoliv k Orákulu. Pokud sloužíš Karnomenovi, sloužíš Bohu. Pokud sloužíš Orákulu, sloužíš vizi naší budoucnosti vtělené do kamenného monolitu a nic víc.” Torem se odmlčel dostatečně dlouho na to, aby se mohl posunout na dřevěné lavičky a zkřížit nohy.

“Nikdo z nás v Řádu nepředstírá, že by přesně věděl, co jsi prožil při svém zasvěcení, ale víme s jistotou, že Orákulum není ničím více než zařízením pro předpovídání budoucnosti. Doufáme, že k tomuto pochopení také dospěješ.” Torem se odmlčel s vážným povzdechem. “Je něco, co bys chtěl se mnou sdílet ohledně tvého zasvěcení? Bylo by dobré si pročistit vědomí a vyhledat rozhršení, můj příteli. Tvé postavení v Řádu může být okamžitě obnoveno, pokud jednoduše zvolíš průzračnost před mlčením.”

Hugelitod cítil, jak se na něj Toremova síla zaměřuje. Byl druhým nejmocnějším mužem Církve, mužem velké moudrosti, nedostižný ve své teologické moudrosti; a teď, Hugelitod s ním nemůže sdílet svou víru v Orákulum a to, co mu řekl.

“Omlouvám se, ale nepamatuji si své zasvěcení. Přál bych si ho pamatovat. Přál bych si, abych mohl říci, že Orákulum mi sdělilo hluboké pravdy, tak jako vám, ale nemám žádné vzpomínky na tuto událost, žádné kromě této.” A ukázal na své zranění a pak pokračoval.

“Chápu vaše zájmy ohledně proroctví Orákula, že nový zasvěcenec by mohl rozvrátit Řád Šestnácti Paprsků, ale jak víte, že to jsem já, na koho Orákulum poukazuje?”

“Všichni jsme stvořeni z malinkých částíček”, řekl Torem, “a tyto částičky pohlcují světlo a toto světlo tvaruje obraz na plochách našich těl, srdcí a myslí, podobně jako čočky ve fotoaparátu umožňují světlu zachytit obraz na ploše. Nejjasnější jsou ta místa, kam nejčastěji dopadá světlo. Světlo pravdy je světlem na tvém těle, srdci a mysli, a jsou zde v Řádu mezi námi tací, kteří ve tvých slovech vidí stíny, a cítíme temnotu ve tvém srdci. Toto nelže. Toto před námi nemůžeš skrýt.” Hugelitodovo srdce začalo zrychleně tlouct a on cítil, jak jeho obličej rudne. Neměl jinou možnost, než se postavit a fingovat rozhořčení.

“Temnota, kterou slyšíš v mých slovech, je zmatkem. Jsem zmaten tím, že předpokládáte mou vinu. Pro mě jste hrdinové, držím vás v nejvyšší úctě, ale protože se cítím být obviněný z něčeho, čemu nero-

zumím, jsem nepochybně v temnotě a předpokládám, že to je to, co cítíte." Na chvíli se odmlčel. "Jakékoliv světlo či tmu ve mně vidíte, není způsobeno jednou událostí a jakékoliv změny, které na mě vidíte od mého zasvěcení, jsou tvarovány vaším předpokladem, takže máte také podíl na vytváření této temnoty, těchto stínů na mém obraze."

S tím se Hugelitod otočil a odcházel pryč. Teď byla jeho jediným cílem jeho místnost v klášteře. Přál si jediné - být sám a modlit se za projasnění.

* * * *

Karnomen krácel dobře vyšlapanou stezkou k Orákulu. Byla to jeho sedmdesátá devátá cesta k Orákulu od té doby, co se dostal k moci jako Nejvyšší Kněz, nebo, jak bylo známo pouze v Řádu Šestnácti Paprsků, jako První Zasvěcenec. Jen první tři Zasvěcenci mohli oslovovat Orákulum přímo a to jen se souhlasem Prvního Zasvěcence. Cesta byla mimořádně úzká a každou chvíli na ní bylo plno kořenů stromů a kamenů. Mnoho Zasvěcenců se mohlo pochlubit vymknutými kotníky ze svých cest k Orákulu.

Orákulum obklopoval šest mil hluboký obvodový pás bariér, který byl ve své funkci zastrašování mnoha-úrovňový. Tento pás byl tvořen soustřednými kruhy s Orákulem ve svém středu. Průchodem skrz něj byla úzká, velmi dobře vyšlapaná cesta se strážnými stanovišti každou míli. Tato cesta byla jediným průchodem, který protínal obvodový pás bariér. Začínala na severním konci klášterních pozemků a pokračovala až k poslednímu strážnému stanovišti jednu míli od místa, kde stálo Dohrmanovo Orákulum.

První vylučovací úrovní byla přírodní ložiska železné rudy, která obklopovala tuto oblast a činila nepoužitelnými kompas. Druhou úrovní byla trnitá křoví, která zde byla zasazena téměř před tři sta lety a která se rozrostla do téměř čtyřkilometrové hloubky a byla tak hustě propletená, že zvířata větší než králík tu nikdy nebyla viděna. Třetí úrovní byla kamenná překážka, která se tyčila do výšky dvaceti stop a měla obrácený sklon, který činil nemožným šplhání. Na vrcholu této překážky byla vyrytá brázda, jež byla tři metry široká a byla vyplněná bahnem. Toto bahno bylo oseté dalším trnitým křovím, které mělo svůj vlastní ekosystém hlodavců a jedovatých hadů.

Tyto první tři úrovně předpokládaly, že narušitel se vyhnul strážcům, kteří ochraňovali obvodovou zátarasu. Kdyby vetřelec nějak zázračně překonal první tři úrovně ochrany, čtvrtá úroveň byla třešinkou na dortu; mezi šestnácti Zasvěcenci známá jako Božská Bariéra. Božská Bariéra byla přisuzována Petranomovi, který byl Prvním Zasvěcencem osm generací před Karnomenem. Bylo svatou povinností každého Prvního Zasvěcence chránit Orákulum a bylo mezi nimi zcela běžné, že tato zodpovědnost se stala posedlostí.

Božská Bariéra používala technologii, která byla navržena s pomocí Orákula, ačkoliv Petranom nikdy nepřipsal Orákulu její vynalezení. Na zemi byly umístěny měděné trubky stočené do spirálových tvarů. V průběhu osmnácti let byl pozemek obklopen tisíci těchto měděných trubek; byly však dobře skryté mezi stromy a keři. Trubky byly spojeny spletitou sítí měděných kabelů. Na místě byl vybudován generátor, který napájel celou síť elektrickým proudem. Účinnost této sítě byla téměř neuvěřitelná.

Kdokoliv, kdo vstoupil na Božskou Bariéru, vstoupil do elektrického pole, které bylo pro lidské srdce jedovaté. Bariéra vytvářela tak mocný proud, že když jsi přišel do vzdálenosti deseti metrů od měděné sítě, tvůj tlukot srdce se stal nestabilním; a neexistoval způsob, jak se ochránit. Neexistovala žádná cesta k Orákulu, která by nebyla dotčena tímto elektrickým polem - kromě úzké brány u posledního strážného stanoviště, která byla vyhrazena pouze pro šestnáct Zasvěcenců.

Karnomen a Shunal přišli k sedmému, poslednímu strážnému stanovišti lokality Orákula. Nikomu kromě Zasvěcenců nebylo nikdy dovoleno vstupovat branami; ani vysoce postaveným členům Nejvyšší Stráže. Mezi strážci se předpokládalo, že lokalita Orákula je místem, kde jsou schraňovány nejsvětější relikvie Církve. Nevěděli o Orákulu nic kromě legend a mýtů a téměř všichni strážci odmítali myšlenku, že by Dohrmanovo Orákulum bylo něčím víc, než pouhou lidovou bájí prostých lidí.

Čas od času se objevily historky o zvědavých vysoce postavených strážcích, kteří spatřili monolitické kameny v lokalitě Orákula, avšak strach z přistižení a zatracení Nejvyšším Knězem byl mocným přesvědčením pro každého racionálně smýšlejícího jedince. Vysocí Zasvěcenci byli velmi pečliví při povyšování strážců do vysokých hodností a kultivace jejich oddanosti se stala určitou formou umění.

"Vítejte, vaše Eminence. Vítejte, Otče Shunale", odehrával se uvítací ceremoniál. Strážce se jmenoval Kapitán Botner, byl silný, mocně stavěný, precizní ve svém projevu a naprosto spolehlivý.

"Děkuji, můj synu, byla to dlouhá cesta, měl bys pro nás nějaký čaj?"

"Jistě, vaše Eminence, pokud si přejete, odpočítejte si, dejte si nohy na pódium a já se vrátím s vaším

čajem a vodou tak rychle, jak to půjde." Botner uháněl do svého strážného domu, zatímco Karnomen a Shunal přešli krátkou vzdálenost k pódiu obklopenému vysokými sekvojovými stromy. Posadili se k oprýskanému stolu posypanému měděně zbarveným borovicovým jehličím a odpočívali ve světle probleskujícího slunce za tohoto krásného, ale chladného dne. Bylo téměř poledne a oba muži byli po dlouhé chůzi hladoví.

"Tedy, už ses rozhodl, jak budeš postupovat?" zeptal se tiše Shunal.

"Ano, to je jedna z výhod těchto dlouhých cest", odpověděl Karnomen. "Mám čas přemýšlet." Karnomen si rukama masíroval nohy.

"Dnes mě bolí nohy více než kdy jindy. Obávám se, že asi na tomto výletě budu muset zůstat přes noc, ale uvidíme, jak věci půjdou."

Róby Vysokých Zasvěcenců měly tmavě modro-zelenou barvu a byly vzadu nahoře ozdobeny šestnácti zlatě zbarvenými hvězdami - symbolem Řádu. Nicméně vždy, když Vysocí Zasvěcenci šli ven z kláštera, oblékali si svou obvyklou světle šedou róbu ozdobenou červeným pásem.

"Je něco, co bych mohl udělat?" zeptal se Shunal.

"Ne, budu v pořádku", řekl Karnomen a odmítavě mávl rukou na znamení, že téma bylo uzavřeno. Shunal uvažoval, jak jinak zjistit Karnomenův postup při komunikaci s Orákulem. Pamatoval si svůj vlastní zážitek před pouhými dvěma dny a doufal, že Karnomen najde logické vysvětlení pro nové a nepředvídané chování Orákula.

"Budeš se ptát na Hugelitoda?" vyzvídal Shunal.

"Zeptám se na něj a mnohem více," odpověděl Karnomen. "Nedělej si starosti, příteli, budu k Orákulu přímý. Po tom, co se stalo za uplynulých pár dní, nevěřím, že máme jinou možnost."

* * * *

"Musíš ho rozptýlit svou krásou", šeptal Joseph. "Jestli se mi podaří vzít jeho pušku, můžeme utéct."

"A co pak?" odpověděla Maia. "Chceš ho zabít?"

Maia s Josephem šli kousek za Kamilem. Byli na cestě k Zásobovacímu Stanovišti, kde je Kamil měl odevzdat jako své zajatce; to byla skutečnost, která Josepha velmi zneklidňovala, protože věděl, jak budou vyslýcháni.

"Máš stále ty kódy?" zeptala se Maia.

"Samozřejmě", odpověděl.

"Zahod' je. Až se dostaneme k Zásobovací Stanici, budou tě prohledávat, a jak chceš ty kódy vysvětlit?" Joseph náhle pochopil, že možná podcenil míru, s jakou si Maia uvědomuje jejich situaci.

"Neplánuji dojít k Zásobovací Stanici," odseknul Joseph.

"Slyším vaše spiknutí, vy tam vzadu", napůl vykřikl Kamil. "Držte krok a nezůstávejte pozadu." "Neděláme spiknutí", odpověděla Maia. "Hádáme se."

"Nezajímá mě, jak tomu říkáte; jestli se hádáte, tak byste si nešeptali, nebo jo?"

Kamil se na chvíli zastavil a dovolil svým zajatcům chytit dech. Jeho tvář byla bez výrazu, žádná známka potu, žádné těžké dýchání.

"Přísahám", řekla Maia, "máš vitalitu spíše jako kůň, než jako člověk. To můžu říct." Kamil trochu uvolnil svůj výraz. "Můžeme si odpočinout, jestli chcete."

"Kde je další potok?"

"Myslím, že asi půl míle."

"Tak pojďme ještě dál," navrhla Maia. "Odpočineme si u potoka."

* * * *

Policejní Stanice byla malá, klidná a upravená s rozvahou. Nikde v ní nebyl nepořádek nebo prostě něco, co by vypadalo, že není na svém místě. Kancelář detektiva Sorrila byla pravým opakem a tvořil ji malý stůl a dvě křesla, která sloužila jako podstavce pro vrávorající sloupce složek, které zabíraly všechnu rovnou plochu, kterou dokázal najít. Sloupce spisů začaly růst asi před dvěma lety, a protože se do jeho kanceláře nevešlo více skříní, od té doby stále pokračovaly ve svém vertikálním vzestupu.

"Uznáváte tedy, že vy a vaše dcera jste se pohádali?" zeptal se Sorril, a prohlížel si zápis zprávy, kterou Anton vyplnil brzy ráno.

"Ano", odpověděl.

“A naposledy jste ji viděl v neděli v noci a od té doby nic?” Anton přikývl.

“Ano.”

“Měla nějaké nepřátele, bývalé známosti?” “Ne, je samotář”, odpověděl Anton.

“Takže asi nemáte představu, že by se s někým vídala.”

“Řekl jsem, že byla samotář,” opakoval Anton se zvětšující se netrpělivostí. Sorril se opřel do svého vrzajícího křesla.

“Byla nějaká místa, na kterých bývala ráda sama?”

“Někdy ráda chodila do lesa vedle své školy. To bylo její oblíbené místo.”

“Člověk se může v těchto lesích ztratit. Mohla narazit na Nejvyšší Stráž.”

“Ne, ne, Maia nikdy nechodila tak daleko do lesa,” protestoval Anton.

“Přesto se s nimi spojím a uvidíme, jestli náhodou nenašli někoho, kdo by odpovídal jejímu popisu.” Sorril vrhl letmý pohled na fotografii Mai, která byla přicvaknutá ke zprávě. “Ona určitě není typem, který si venku obstarává potravu.”

Detektiv se postavil a potřásl rukou Antonovi; děkoval mu za jeho informace a ujišťoval ho, že jeho oddělení udělá vše, co je v jejich moci, aby Mai našli.

Kapitola 11. Obřad Průchodu

Bartholem jedním kloubem zaklepal na dveře. Zvuk byl ostrý avšak důstojný. Kancelář Vysokého Královského Rádce nesla všechny známky královské kanceláře, které by člověk mohl očekávat, včetně masivních dveří, které se tyčily ke třicet stop vysokému klenutému stropu haly.

“Ano, dále,” informoval tlumený hlas.

Ačkoliv dveře byly obrovské, Bartholem byl vždycky překvapen, jak jdou lehce otevřít.

“Jak se dnes daří našemu Královskému Rádci?” zeptal se Bartholem.

“Daří se mi dobře a tobě?” odpověděl Samuel. “Zdá se mi, že už to je dlouho, co jsme se viděli.”

“Ano, byl jsem neobvykle mnoho zaměstnán a život doktora, jak víš, není jeho vlastním.” Bartholem zavřel dveře a posadil se na židli vedle Samuela, který studoval tlustý spis důležitě vypadajících papírů. Ti dva muži byli ve škole osm let spolužáky a rozhodli se udržet své dětské přátelství vprostřed svých kariér, jež toto přátelství zmenšovaly až ke křehkosti podobné nově vznikajícímu ledu.

“Copak přinášíš mé kanceláři dnes?” Zeptal se Samuel a odložil své papíry. Samuel byl vyhlášený svým geniálním mozkem na politiku, ale byl vždy nenápadný a jeho obličej byl měkký díky jeho lásce k jídlu. Býval veselého ducha s velkým smyslem pro humor, ale uměl se při hovoru na jakékoliv téma v okamžiku změnit ke smrtelně vážnému postoji.

“Nejvyšší Kněz mě požádal, abych přišel k jednomu z jeho chráněnců, muži jménem Hugelitod.”

“Promiň mé opomenutí, příteli”, přerušil ho Samuel, “ale dáš si něco k pití?”

“Trocha vody bude stačit”, odpověděl Bartholem.

“Říkal jsi mi o Hugelitodovi”, pobídl ho Samuel, zatímco naléval vodu do křišťálového poháru. “Ano, děkuji, Hugelitod je Karnomenův nový asistent.”

“Nově naverbovaný, chápu, kam to směřuje”, řekl Samuel.

Bartholem dobře znal zálibu svého starého přítele k vytváření závěrů dříve, než kdokoli jiný vůbec rozpoznal, co se děje.

“Takže ohydná hlava kněžské paranoi se chystá nažrat a Hugelitod je nevinnou obětí?”

“Tentokrát je to možná opodstatněné”, řekl Bartholem.

“Řekni mi víc.”

Bartholem vysvětlil situaci s Královskou Hvězdou a okamžitý zájem, který to vzbudilo u Karnomena. Popsal neobvyklé okolnosti Hugelitodovy amnézie a zasvěcení, které bylo neočekávaně přerušeno jeho pádem - nikam jinam, než na samotné Orákulum.

“Věříš Hugelitodovi?”

“Ne, myslím, že zadržuje informace, ale je to jenom pocit.”

“Někdy jsou pocity vším, co máme”, řekl Samuel ponořený do výpočtu rovnice, která se před ním objevila.

“Doporučil bych ti, abys zůstal blízko této záležitosti. Třeba Hugelitod bude potřebovat tvou službu?”

“Co tím myslíš?”

“Rány se můžou infikovat”, Samuel vyslal listivý úsměv. “Rána do hlavy může někdy mít neočekávané neurologické důsledky. To musíš vědět lépe než já. Prostě si najdi způsob, jak ho pravidelně navštěvovat

a sledovat jeho vývoj.”

“Karnomen je stejně paranoidní, jako je Istivý. Jeho další krokem bude střetnutí s Orákulem. Jestli je Orákulum stále Orákulem, tak mu pravdivě odpoví a Hugelitod bude odsouzený. Jestli se Orákulum modifikovalo nebo nějak změnilo a bude schopné odolávat Karnomenovu výslechu, tak to možná bude čas pro další krok.” Bartholem si nervózně povzdechnul. “Nemyslím, že by se to stalo v mém životě.”

“Podívej, možná, že se nám ukazuje příležitost.” Smál se Samuel. “Zachovej si dobrou náladu, můj příteli. Což to není tím, v co jsme doufali? Představ si, co bychom mohli dělat, kdybychom měli Orákulum pod kontrolou.”

Bartholem vynutil slabý úsměv. V nějaké své vzdálené části věděl, že změny budou tak hluboké, že si je nikdo z nich - včetně Samuela - nedokáže představit.

* * * *

“Ty nevíš, co nám udělají”, šeptal Joseph.

“Ty také ne”, odpověděla Maia.

Poklepávala jeho pohmožděninu mokrou látkou utrženou z rukávu své košile, kterou rozervala až u ramene. Potok byl chladný a Joseph sebou cukal při každém dotyku ledově studené látky. Jeho levá tvář se ztrácela v purpurovém odstínu a Maia byla ráda, že proud a kameny v potoce odmítly poskytnout Josephovi zrcadlo, protože se obávala, že kdyby uviděl svůj obličej, mohl by jeho hněv vůči Kamilovi ještě vzrůst.

Kamil si plnil čturu a myl si obličej. Stále se měl na pozoru a uvědomoval si, že jeho zajatci jsou jak zmatení, tak nedůvěryhodní. Cítil, že osnovují útek, ale držel svou pušku stále u sebe a kdyby se odvážili utéct pryč, snadno by je v lese mohl najít, protože ho znal lépe, než kdokoliv jiný.

“Máte ještě pět minut”, zakřičel Kamil. Maia neodpověděla.

“Jestli nás považuje za své zajatce”, šeptal Joseph, “tak je to jen proto, že je stejně podezřívavý jako jeho nadřízení, a jestli oni s námi budou zacházet jako s vězni, tak to budou zlé časy.”

“Pak jim tedy řekneme pravdu, z většiny”, odpověděla Maia.

“Ztratila jsi rozum a neřekla jsi mi o tom?” vyštěkl zpět Joseph. “To není hra, Maio. Naše životy jsou ve vážném nebezpečí. Musíme vzít jeho pušku a utéci. To je naše jediná šance.”

Maia si položila ukazováček na našpulené rty.

“Pššš.” Otočila se na Kamila, který vypadal, že je zabraný umýváním nádobí.

“Když jim řekneme pravdu, co můžou dělat? Jsme obyčejní lidé hledající legendárního Čaroděje, o kterém doufáme, že nás osvítí. Ztratili jsme se, protože náš kompas se porouchal a Kamil nás našel. Ve skutečnosti můžeme říci, že Kamil nás zachránil před jistou smrtí. Je to tak jednoduché. Jakou hrozbu bychom mohli představovat pro Nejvyšší Stráž?”

“Podívej, dovol, abych ti to vysvětlil. Jestliže nám Kamil nevěří, ti, kteří nás budou vyslýchat, nám také nebudou věřit”, odpověděl Joseph. “Nemůžeme jim říci, že jsme hloupí lidé, protože oni si zjistí, kdo jsme a až tak učiní, pochopí, o co se nám jedná. A to ještě předpokládáme, že se nejdříve neuchýlí k mučení, aby si ušetřili čas a úsilí, protože jejich přirozeností není detektivní práce.”

“Všechno, co potřebuji, je semeno podezření a od té chvíle je jen otázkou času, kdy se dostanou k pravdě, nebo k naší smrti. Co z toho se stane dřív, je nezajímá. Jsme na jejich půdě. Oni určují pravidla.”

Maia cítila, jak ji srdce buší v hrudi. Josephova slova padala jako ledové kroupy na jemnou květinu.

“Věřím ti, Josephe. Řekni mi svůj plán a já udělám svou práci.”

Při její citlivosti Joseph změknul. “Můj plán zní jednoduše, knokautovat ho, vzít mu pušku a zmizet v lese.”

“A kam poběžíme?” Joseph se postavil na nohy.

“Kamkoliv, ale někam”. Ukázal směrem, kam je Kamil vedl. “Ještě se napiju.”

Joseph sáhl do potoka a napil se ze spojených dlaní čerstvé vody. Při druhém nabírání vody vylovil velký kámen hnědé barvy, ohlazený proudem tisíců let. Držel kámen v dlani pravé ruky a společně šli ke Kamilovi. Maia šla první.

“Jsme připraveni”, oznámila Maia a pokoušela se znít klidně. Kamil se nemohl ubránit pohledu na Maínu odhalenou paži, na které bylo několik ran od větví stromů a keřů, a na dobře vyvinuté, ale velmi ženské svalstvo.

“Tedy pojďme”, řekl Kamil. “Držte se ale u mně a žádné šeptání. Jestli chcete něco říci, řekněte to tak, abych to slyšel. Rozumíte?”

Oba přikývli. Když se otočili k odchodu, Joseph spadl na stranu, dolů z cesty, jako by ztratil rovnováhu. Maia ho zkusila zachytit, ale on dopadl do křoví a jeho oči se obrátily vzhůru jako při záchvatu.

“Otče!” vykřikla Maia.

“Pomoz mi Kamile. Pomoz!” křičela Maia v panice.

Kamil ji okamžitě přišel na pomoc a pomáhal tahat Josepha ze křoví, do kterého byl zapletený. Joseph při tom otevřel jedno oko a ruka, která držela kámen, vyletěla vzhůru a udeřila Kamila do spánku. Překvapila ho a přivedla do bezvědomí.

Kamilovo ochablé tělo spadlo na zem s tupým bouchnutím a Joseph okamžitě vzal jeho pušku. “Dobrá, tak to bychom měli”, řekl Joseph a adrenalin se valil jeho tělem. “Sundej mu boty.” Maia mu bez váhání začala sundávat boty, zatímco Joseph prohledával Kamilovy věci a vyhazoval ven z rance všechno, co cítil, že je nedůležité.

“Vím, že potok je studený, ale největší šance, jak se odtud nepozorovaně dostat, je jít potokem tak dlouho, dokud nám nebudou mrznout nohy. Jsi připravena?” Maia přikývla a pohlédla dolů na Kamila. “Bude v pořádku?”

“Ano, bude v pořádku. Bude mít na hlavě pořádnou bouli, ale nebude na tom hůř než já.” Joseph ukázal na svůj vlastní zduřelý otok. “Pojďme odsud vypadnout.”

Joseph vstoupil do potoka a podal ruku Maie, která ho následovala. Puška visela na jeho rameni spolu s Kamilovým rancem. Maia svázala jeho boty dohromady a pověsila si je přes ramena. Voda byla ledově chladná, ale v žáru jejich situace si nikdo z nich nevšímal její teploty.

“Rychle”, naléhal Joseph. “Musíme jít co nejrychleji, nevíme, jak rychle nabude vědomí.” Těžce se brodili potokem a dávali si dobrý pozor, aby neupadli na kluzkých kamenech. Hloubka vody byla většinou menší než několik stop, takže nebyli příliš strháváni protiproudem. Maia si pomyslela, že teď nabrali nový směr; takový, který je přivede zpět do nezmapovaného lesa. Jediný rozdíl byl v tom, že teď mají zásoby, pušku, střelivo a bohužel Nejvyšší Stráž - nebo při nejmenším jednoho z jejich strážců - jako svého hrozivého nepřítele.

* * * *

Karnomen zamířil blíže k Orákulu. Od doby, kdy byl poprvé zasvěcen do Řádu, nebyl v přítomnosti kamenného monolitu nikdy tak nervózní jako nyní. Shnal se rozhodl počkat u Lavice Zasvěcených, jak tomu bylo zvykem, a i on cítil známý neklid, který člověk míval vždy, než začala komunikace s Orákulem; tentokrát to však bylo intenzivnější jako důsledek toho, co bylo v sázce. Shnal se modlil, aby proroctví bylo buď chybné anebo myšlené pro jiný čas - budoucí čas - kdy nebude dotčen touto záležitostí na osobní úrovni.

Karnomen opakoval slova, která velmi dobře znal, slova, která aktivují Orákulum a zahajují petici. Jeho ruka se dotkla vyrytých glyfů, které fungovaly jako přenašeče intelligence.

“Tvá žádost je poznána”, řeklo Orákulum; jeho hlas zněl uvnitř Karnomenovy mysli podivně cize.

“Děkuji ti, Vše-vědoucí”, odpověděl Karnomen. “Kdo mě oslovuje?” zeptalo se Orákulum.

“Je to Karnomen, První Zasvěcenec.”

“Vítej v této výměně energie. Co tě tentokrát zajímá?”

“Zajímá mě náš poslední zasvěcenec, Hugelitod, kterého jsi zasvěcovalo před čtyřmi dny.”

“A jakou podobu má tvůj zájem, umístíš-li ho do kontextu tvé otázky?” zeptalo se Orákulum.

“Mám důvod věřit, že jsi ho nezasvětilo do Řádu Šestnácti Paprsků a namísto toho jsi ho pověřilo, aby sloužil tvému osobnímu programu, jak je popsán - nikým jiným než tebou samým - v prvním svazku tvých proroctví. Je to pravda?”

“Prosím, upřesni, neboť svazek, na který se odvoláváš, je tvořen jednatřiceti různými proroctvími.” Karnomen se odmlčel a věděl, že Orákulum zužuje rámec, ve kterém on může operovat.

“Odvolávám se na to proroctví, které znamená svržení Církve jedincem z jeho vlastních řad.”

“A přijmeš jako pravdivé, že Hugelitod je tím, o kom se v tomto proroctví hovoří?” Karnomen si všiml, že už není tím, kdo pokládá otázky.

“Zkousím zjistit, zda je to pravda, nepřijal jsem to jako pravdu, zatím. Ptám se tě, abys potvrdilo, zda to je pravda.”

“Co je možností, může být jen tím, co je možným; může to být buď pravda, nebo nepravda, než to zkrystalizuje do vaší reality. Hledáš absolutní potvrzení něčeho, co je pouhou možností a to já nemůžu poskytnout.” Karnomen chvíli čekal, aby viděl, jestli Orákulum bude pokračovat.

“Takže je to možnost”, řekl Karnomen. “Domluvíme se tedy na tom, že je to pouze toto. Jaká je pravděpodobnost, že Hugelitod dosáhne tohoto proroctví, když ostatní neuspěli?”

“Ty předpokládáš, že ostatní neuspěli?” odpovědělo Orákulum.

“Ano.”

“Každá možnost je spojena se všemi možnostmi, jež jsou vzájemně uspořádány nebo mají přirozenou podobnost, bez ohledu na časoprostor. Nikdy neexistuje možnost, která by žila v oddělenosti.”

“Takže ty naznačuješ”, řekl Karnomen “že byli tací předchozí Zaslavěnci, kteří měli možnost dosažení proroctví a v tomto záměru neuspěli, ale tento jejich neúspěch nyní činí větší možnost, že Hugelitod uspěje?”

“Když se proroctví naplní, je to jako hora, která se vynoří z moře. Tisíce neúspěchů vedlo k vytvoření hory a ty jsou zapomenuty vprostřed nového, energetického reliéfu krajiny, který se ční nad monotónností moře.” Karnomen obezřetně hodnotil výběr slov Orákula. Věděl, že přesnost Orákula byla podobná matematice. Nikdy v ní nebyl náznak zaujatosti či osobnosti, ale tyto metafory měly jejich přítomnost, něco téměř emočního, snad dokonce, lidského.

“Proč tak pečlivě volíš svá slova”, ptal se Karnomen. “Zdáš se mi nepolapitelné, jako by ses obávalo říci mi pravdu, jako bys ji skrývalo za definicemi. Vidělo jsi tato proroctví; ty víš, kdo uspěje tam, kde druzí neuspěli. Uspěje Hugelitod?”

“Řeknu-li ti ano, uvězníš ho. Řeknu-li ti ne, nebudeš mi věřit a uvězníš ho i tak. Takže každopádně to, co ti řeknu, nezmění směr tvých činů.”

“Proč si myslíš, že ti nebudu věřit?” zeptal se Karnomen. “Ty jsi Orákulum, ty jsi nezaujatý, objektivní věstec našeho světa. Budu ti věřit, řekneš-li mi, že Hugelitod není tím jedincem. Máš mé slovo.”

“Složitost tohoto proroctví je tak obrovská, že nejsem schopno jej pro tebe učinit srozumitelným. Jsem částí tohoto proroctví, a proto už nejsem nezaujatý pozorovatel. Vstoupilo jsem na jeviště a zapojilo se do hry.”

Karnomenova ruka se na chvíli zachvěla, jak uvolnil svůj dotek na Orákulu. Potřeboval čas na přeskupení. Jeho podezření Orákula bylo dobře opodstatněné. Orákulum se změnilo. Dokonce to samo připustilo. To může jen znamenat, že Hugelitod je spojenec Orákula. Před Karnomenovou myslí se objevily stovky scénářů a on byl vyděšený, že když se znovuspojí s Orákulem, tak ono všechny uvidí a pozná plán jeho hry lépe než on sám.

Karnomen se otočil a šel zpátky k Lavici Zaslavěnců, hluboce přemýšlel a nebyl si jist, jak vysvětlí své setkání s Orákulem svým spolu Zaslavěncům. Věděl, že bude muset přenocovat, aby se na Orákulum mohl obrátit znovu ráno. Doufal, že jedno další setkání bude dostatečné pro určení směru jeho dalších činů. Jeho srdce bylo neklidné, když si sedal na lavici. Shnal byl potichu a čekal na Karnomenovo vysvětlení.

“Nešlo to dobře”, nakonec přiznal Karnomen.

“V jakém směru?”

“Můžu jich vyjmenovat 360”, Karnomen vynutil slabý úsměv. “Zdá se, že Orákulum vyklouzlo z naší kontroly, a já nemám představu, jak ho dostat zpátky do jeho krabice a vrátit věci tak, jak byly dřív.”

“Možná to není o tom vracet věci tam, kde byly”, řekl Shunal. “Každý První Zaslavěnenec se obával této doby. Jestliže tě Bůh vybral, abys s ním bojoval, musí k tomu být velmi dobrý důvod.”

“Doufám, že máš pravdu, příteli. Doufám, že máš pravdu.”

Kapitola 12. Řev moci

Hlasité zaklepání na Hugelitodovy dveře ho překvapilo při dřímání. Ačkoliv nespál, také měl pocit, že není úplně probuzený. Tápal mezi světy a pokoušel se zaměřit na realitu neodbytné přítomnosti před jeho dveřmi. Jakmile odemkl dveře, vtrhli do nich tři bezpečnostní agenti Nejvyšší Stráže, jeden se zbraní namířenou přímo na Hugelitoda.

“Otče Hugelitode”, řekl nejvyšší Agent, “prosím dejte ruce nad hlavu.”

Jak jeho ruce stoupaly vzhůru jako loutka, Hugelitodovo srdce padalo tak hluboko, kam nikdy předtím nesestoupil.

“Co jsem udělal? Co chcete?” ptal se a pokoušel se pochopit své nesnáze.

“Jste zatčen pro zradu a vzpouru na příkaz jeho Svatosti Nejvyššího Kněze. Odvedeme vás do zadržovací cely, kde počkáte na rozhodnutí Vysokých Zaslavěnců. Připrav se vězň!”

S tímto příkazem spoutali jeho ruce a odvedli ho z místnosti. Ostatní kněží se shromáždili na chodbě,

aby - s otevřenými ústy - pozorovali představení jeho zatčení. Hugelitod byl teď přesvědčen, že jeho smrt je záležitostí pouze několika dní, jestli ne hodin, a tiše se modlil k jedinému Bohu, který ho vždy mnohokrát předtím pozvedl, aby mu projasnil cestu a pomohl pochopit, proč se mu toto všechno děje.

* * * *

“Vzal jsi jeho zápalky, ne?” zeptala se Maia.

Joseph se zastavil a prohrábl si rukou vlasy. “Samozřejmě, ale nemůžeme rozdělat oheň, dokud nebudu přesvědčen, že nás nestopuje.”

“Mám úplně ledové nohy a potřebuji si usušit šaty, oheň je jediná možnost. Můžeme udělat alespoň malý? Šli jsme hodiny. A stejně, když nemá proviant a pušku, jsem si jista, že půjde na Zásobovací Stanoviště.” Josephovy nohy byly též zmrzlé a usoudil, že malý oheň bude snad v pořádku. Od doby, co opustili potok, si dávali dobrý pozor, aby nezanechali žádné stopy, pohybovali se lesem pomalu, aby nepolámali žádné větvičky nebo nerozhnuli půdu posunem svých bot.

“Dobrá, uděláme malý oheň,” ustoupil Joseph. “Ale jakmile se nám zahřejí nohy a uschnou boty, půjdeme dál. Souhlasíš?” Joseph si obul boty, které vzali Kamilovi, neboť byly v mnohem lepším stavu, než ty jeho staré, ale vrzaly při každém kroku, protože měl mokré nohy a kalhoty. Když byl oheň rozděláný, oba se choulili k plamenům a jejich šaty a boty se vařily na plamenech jako potrava.

“Slyšela jsem historky o lidech, kteří jedli kůži z bot”, řekla Maia a její žaludek kručel hladu. Joseph se smál.

“Tyhle boty se mi k tomu nezdají moc dobré, zatím. Ještě jsi mi neřekla o své konverzaci s Orákulem”, řekl Joseph a změnil tím téma. “Co se stalo?”

“Dnes brzy ráno”, začala Maia a povzddechla si při pomyslení, jak dlouhý den mají vlastně za sebou, “jsem se probudila s myšlenkou, že ti najdu nějaké ingredience na obklad. Kamil spal, když jsem opouštěla tábořiště, vyslovila jsem kódy, abych viděla, jestli se Orákulum znovu objeví.”

“A objevilo?”

“Ano.”

“Jak to, že Kamil neviděl Orákulum, ale slyšel tě s ním mluvit?”

“To nevím,” odpověděla Maia. “Ta otázka se mi točí v hlavě celý den.”

Oheň pěkně hřál, ale Maia si všimla, že Joseph byl velmi neklidný. Jakékoliv zašeleštění listu upoutalo jeho pozornost a sevřel silněji pušku, kterou měl položenou v klíně.

“Jsme mimo jejich sevření, Josephe.”

“Možná, ale rád bych byl ještě další hodinu či dvě hlouběji v lese, pro jistotu”, řekl Joseph a masíroval si nohy. “Pokračuj se svým přiběhem.”

“Už toho není mnoho, co říci, jakmile naše konverzace začala, Kamil ji ukončil.”

“Nic? Žádná rada? Ani náznak toho, co bychom měli dělat?”

“Orákulum řekla, že ona je Stvořitelem nebo alespoň poslem Stvořitele.”

“Ona?” ptal se Joseph, poukazující na pohlaví.

“Orákulum se mi dvakrát zjevilo jako žena nesmírné krásy a pro mě je těžké používat pojem “to”, poté, co jsem se s ní setkala.”

“Můžeš ji teď vyvolat?”, řekl Joseph a změnil svou pozici na tvrdé zemi. “Chtěl bych se zúčastnit tvé další konverzace.”

Maia se narovнала při té myšlence. Byla vyčerpaná a nebyla si jistá, jestli Joseph opravdu chce, aby provedla kontakt s Orákulem, nebo zda jen testuje její schopnosti.

“Pojďme se raději soustředit na nalezení bezpečného tábořiště. Jak jsi sám řekl, bylo by dobré zvětšit vzdálenost mezi námi a Kamilem. Až budeme mít tábořiště hotové, zavolám Orákulum a tentokrát, to ti slibuji, toho budeš účasten.”

“Dobrá, přijímám tvůj plán”, řekl Joseph s úsměvem.

“Máme v tom ranci nějaké jídlo?” zeptala se Maia.

“Podíváme se.”

Joseph prohledal ranec a vytáhl nějaký napůl snědený chleba, který měl na krajích zelenou plíseň.

“A copak máme za tímhle zipem?” Joseph otevřel kapsu a vytáhl složený papír; papír byl stářím a používáním velmi opotřebovaný.

“Je to mapa. Hádám, že Kamil ji asi používal pro orientaci v lese.”

Rozdělili si chleba a pečlivě při tom oddělovali části, kde byly různé druhy plísní. Dojedli, znovu si obu-

li boty a odbelhali se do lesní průrvy. Pro neschopnost vrátit se domů se rozhodli, že nejlepší trasou bude jít opačným směrem než je Zásobovací Stanoviště; to je vedlo hlouběji do lesa. Orákulum bylo vskutku jejich jedinou nadějí.

* * * *

Nikdo nevěděl, jak se monolity objevily; dokonce ani Orákulum nebylo schopno vysvětlit svou anomální přítomnost na Zemi. Ačkoliv zde byly tři kameny, byl to pouze největší z nich v jejich středu, který kdy promluvil, ačkoliv většina Vysokých Zasvěcenců věřila, že ty tři monolity jsou nějakým způsobem spojeny.

Existovaly legendy, že Orákulum bylo na tomto místě dokonce dříve, než se zrodila planeta. Domorodé kmeny, zašlé v matném světle prehistorie, vedly boje o ovládnutí tohoto místa, ale nikdo nevěřil, že komunikovaly s Orákulem. "Divoši či pohané se nemůžou přiblížit k božskému nástroji" říkalo jedno z přikázání písem Církve. Ale ty monolity byly ve své velikosti uznávány za nadpřirozené dokonce i primitiv. Kmen Chakobsů byl posledním - před Církví - kdo se o toto místo staral. Poté, co byli zdecimováni epidemií podivné smrtelné choroby, lokalita byla ztracena. Po několik staletí spočívalo Orákulum hluboko v lesích, nestřeženo jakoukoliv lidskou agendou, odříznuto od světa, do kterého přišlo sloužit.

Karnomen klečel na měkkém modlícím polštářku, jeho staré tělo zápolilo s bolestmi v kolenou. Vedle místa, na kterém stálo Orákulum, byla velká budova známá jako Dům Zasvěcenců, která byla zastrčená za východem od obrovských kamenů. V domě byly potřeby na přenocování, plně vybavená kuchyň a malé, avšak inspirující místo pro uctívání. Na něm byly umístěny některé z nejzotřebnějších artefaktů Církve, jež byly pečlivě zastrčeny ve výklencích vyhloubených do štukovaných zdí. Dům byl jedním z Karnomenových nejoblíbenějších míst a často zde zůstával přes noc, pokud to jeho rozvrh dovolil; obvykle tu byl sám a modlil se. Klečel na modlitebním polštářku a se zálibou vnímal kolem sebe hluboké ticho. Cítil, jak se jeho spojení s Bohem jemně rozšiřuje.

„Otče všeho, co jest“, začal nahlas, „prosím tě, vyslyš má slova a přines mír mému neklidnému srdci. Orákulum zavrhuje tvou milost a vypadá to, že se nyní pokouší zničit tvou církev, jak bylo po staletí prorokováno. Satan našel svého pěšáka a pěšák našel svého služebníka v Hugelitodovi. Jsem si jist jen jednou věcí: tvá láska a vševedoucnost zvítězí. Prosím, ukaž mi cestu, Otče. Ukaž mi, jak ti pomoci.“

„Žádám tě, abys mi daroval moudrost, až se ráno spojím s Orákulem. Mluv skrze mne a vnes svou vševedoucnost a dovol, ať vejde do ducha tohoto kdysi velkého spojení Církve. Usuzuji, že Orákulum prostě sešlo z cesty a věří, že jeho proroctví je důležitější než vykonávání tvé vůle. Nechť je má pokora silná ve jménu tvé slávy a přítomnosti tvé moci. Pomoz mi ustoupit stranou a vyjádřit tvou vůli. Vnes mě do světla tvé vize, Otče, a dovol mi uvidět, jak ti mohu sloužit.“

Karnomenovi oči zvlhly, jak se dotkl místa, kde cítil své spojení s Bohem tím nejintimnějším způsobem. Kdysi býval také prostým chlapcem, stejně jako Hugelitod, běhal v lesích a vyžíval se v přírodě. Kdysi býval prostým člověkem, který se nekonečné hodiny modlil ke svému Stvořiteli pro tiché odpovědi nejhlubších pocitů lásky. Kdysi býval Starším Církve, který viděl jednoduchost v písmech, jenž pojila víru s milostí a elegancí.

Když se stal Vysokým Zasvěcencem a Orákulum vystoupilo z abstrakce legend a mýtů a vstoupilo do jeho světa s plnou silou svých písem – svých prorockých vizí – bylo toho na něj téměř přespříliš. Jeho víra byla prověřována způsoby, kterými by žádný člověk neměl být prověřován. Začal vidět, jak je svět precizně laděn silami, které jsou nepředstavitelné, skryté před člověkem, protože člověk by mohl zneužít sil, kterým není schopen porozumět. Karnomen řekl Prvnímu Zasvěcenci, poté co si přečetl proroctví Orákula.

„Zde se počítá s něčím, co není Božské. Na těchto proroctvích je něco špatného, protože jak by mohl Bůh vědět o zničení Své Církve a přitom ji neochránit?“ Ponořil se do ticha téměř na tři týdny, celou tu dobu se postil, ztracený ve svých zmatcích ohledně proroctví a neschopnosti Prvního Zasvěcence zodpovědět jeho otázky. Co je ironií, Karnomen byl vybrán jako následovník Prvního Zasvěcence právě díky svým reakcím na proroctví. Orákulum prorokovalo jeho reakci dva dny před Karnomenovým zasvěcením do Řádu Šestnácti Paprsků. Orákulum předpovědělo, že „nějaký kněz uvidí v mých proroctvích nesvaté způsoby a bude to on, kdo udrží církev, která se kolem něj začne hroutit. On bude tím, kdo odrazí všechny útoky a poznáte ho podle jeho hořkého rozčarování z mých slov týkajících se osudu.“

Nikdo kromě Prvního Zasvěcence tato slova neslyšel. Nikdy je neřekl Karnomenovi, ani je nezapsal do spisů Orákula. Příliš se obával, že by se Karnomen nějakým způsobem změnil a on chtěl následovní-

ka, který bude bojovníkem a nikoliv čekajícím svatým.

* * * *

Cela byla prostá. Jednoduchá dřevěná postel s tenkým polštářem a ještě tenčí přikrývkou. To byl jediný nábytek v místnosti. Na parapetu malého okna stála svíčka. Okno mělo zvenčí železnou mříž. Tmavě zelené liány omotávaly mříž jako hadi obklopující jeho celu; dělaly místnost zlověstnou dokonce i během dne.

Na zdech nebylo nic, co by připomínalo pohodlí domova a praskliny se po nich táhly jako pavučiny od opilého pavouka. Hugelitod viděl vyryté nápisy na zdech od vězňů před ním; byly vyryté nehty nebo snad vidličkou, ale byly špatně čitelné. Všiml si jednoho, který mu padl do oka: Život je uvědomění si přítomnosti. Nezáleží na tom kde.

Hugelitod pokýval hlavou. Měl smělý a temperamentní charakter, ale byl emočně vyčerpaný z posledního obratu událostí. Filosofie na stěně vězení – nehledě na to, jak byla pravdivá – byla poslední věcí, kterou se chtěl utěšovat.

Zvuk blížících se kroků ho znovu probudil do chladné reality jeho místa. Zvuk se odrážel v matném světle kamenem vyložených chodeb, které sousedily s Domem Stráží. Slyšel tlumené hlasy, jak se mihotají mezi kroky; jeden z nich měl známý tón.

„Budu potřebovat asi deset minut, můžete na mě počkat venku“, řekl hlas, když se kroky přiblížily k jeho cele. Železný klíč v zámku zacvakal ve správné sekvenci a dveře se otevřely.

„Přinesl jsem nějaké jídlo“, řekl Torem měkce a nabídl Hugelitodovi talíř. Hugelitod postavil talíř na zem před sebou a ani si nevšiml, co to je.

„Nabídl bych ti židli, ale jak vidíš, žádnou nemám.“ Usmál se Hugelitod s námahou. „Doufám, že mi to vysvětlíš?“ Jeho paže vystřelily vzhůru, jako dirigentovi.

„Všechno, co ti teď můžu říci, je, že Karnomen dnes odpoledne hovořil s Orákulem a ihned potom nás požádal, abychom tě zadrželi.“

„To je všechno?“ odpověděl Hugelitod. „Obvinili jste mě ze zrady a vzpoury proti Nejvyššímu Knězi a ani nemáte důkaz, který byste mi předložili, není mi dovoleno přechíst si proroctví, nemám právního zástupce a ani neznám svou žalobu?“

„Brzy dostaneš svou příležitost s Karnomenem. A dávej si pozor na svůj tón“, podotkl Torem.

„Ty jsi mi nepřinesl jídlo,“ procedil Hugelitod skrz zatnuté zuby. „Co chceš?“

Torem se na okamžik podíval pryč. Venku byla tma a plamen svíčky se mihotal jako křídla mýry vrhající tajuplné stíny po celé místnosti.

„Jsem zde jako přítel, Hugelitode. Jsem tu proto, že ty jsi asi stejně zmatený jako kdokoliv z nás. Nikdo z Vysokých Zaslěnců nepředpokládá, že jsi tím, o kom se hovoří v Dohrmanově Proroctví. Je to celé velmi podivné.“ Torem pomalu zatřásl hlavou, jak zíral na podlahu.

„Karnomen nás požádal, abychom tě umístili zde, jednoduše z obezřetnosti. Nevznesli jsme formální obvinění, takže nepotřebuješ právního zástupce. To je součástí tvého protokolu.“ Na chvíli se odmlčel. „Buď trpělivý a dopřej nám čas to vyřešit.“ Torem se otočil ke dveřím, jako by dal pokyn, že odchází.

„Zabijete mě?“ zeptal se Hugelitod.

„Ne.“ Odpověděl Torem věcně. „Ať už se od nás obáváš čehokoliv, můžeš to vyškrtnout ze svého seznamu. Jestli se nám potvrdí, že jsi tím, o kom se hovoří v proroctví, a naše pochyby tím skončí, budeme tě potřebovat po jistý čas zadržet.“

„Jak dlouhý je ten čas?“

„To teď nevím.“

„Bez jakékoliv obžaloby?“

„Jak dobře víš, můžeme si vymyslet žalobu proti tobě, ale z důvodu tajemství nemůže být přezkoumána žádnou právní autoritou našeho krále. Cokoliv, co se týká proroctví, Orákula, nebo jakýchkoliv správních řízení Řádu, není dovoleno podrobovat veřejnému zkoumání. Ty to víš, takže nefinguj překvapení. Tvé znalosti našeho Řádu jsou sice velmi povrchní, avšak dostatečné k tomu, aby byly ochráněny před slídivýma očima. Nemůžeme dovolit, aby se tato situace dostala pod dohled právní mašinerie vlastněné a provozované králem. Dokonce ani v našem vlastním právním systému, takový jaký je, se nesmí tato záležitost dostat k vyšetřování.“

„Podívej“, řekl Hugelitod a zkřížil nohy na své posteli, „nečetl jsem ani slovo z těchto předpokládaných proroctví. Jak můžu vědět, že vůbec existují? Co bych mohl případně někomu říci, o čem by si nemyslel,

že je vymyšleným klamem? Nemůžeš mi jednoduše pomoci splnit mou povinnost a poskytnout mi nějaký mentální klam, který mi pomůže se odsud dostat?“ Torem šel ke dveřím, které stráž nechala otevřené a zavřel je za sebou bez jediného slova. Hugelitod cítil, jak mu škubou vnitřnosti.

O několik sekund později slyšel kroky, které se rychle přibližovaly prázdnou chodbou k jeho cele. Nějaké oko se podívalo skrz zamřížované okénko dveří. Potom se ozval skličující zvuk válce otáčejícího závlačkou a posun masivního mosazného pásu přes jeho jediný možný východ; jeho izolace byla stvrzena. Kroky se vytratily do téměř dokonalého ticha a Hugelitod se modlil a nebyl si jistý ke komu se má obrátit – k Orákulu nebo k Bohu.

Kapitola 13. Orfické svítání

Když konečně pozdě večer našli vhodné tábořiště, byla Maia tak vyčerpaná, že na jídlo či kontakt s Orákulem neměla ani pomyšlení. Několik minut po rozdělení ohně usnula v pozici plodu, dokonale ohnutá kolem nového dolíku s ohněm.

Joseph se rozhodl se raději podívat na mapu než podlehnout spánku. Pocit v čelisti už byl mnohem lepší, pokud se jí nedotýkal. Přijal i to, že nemá zrcadlo, aby se na ni podíval. Vytáhl mapu, začal ji studovat a dával si dobrý pozor, aby ji nedal příliš blízko k ohni, ačkoliv to byl jediný zdroj světla. Mapa ukazovala několik potoků, kde by se daly najít ryby a také zde byly zmíněny jisté rostliny a borůvky. Na jedné straně úplně na kraji byla podivná zmínka: Obvodová Překážka. Joseph přemýšlel o té zmínce a pak si všimnul ještě něčeho podivnějšího. Poznámka načmáraná tužkou - pravděpodobně Kamilovou rukou - v pravém horním rohu: Poslední Znamé Spatření Čaroděje.

Náznak záchvěvu nervozity rozezněl hluboko v Josephovi akord. Na mapě byla poblíž tečka tužkou, a pokud Joseph dobře počítal, bylo to jen asi jednu míli od místa, na kterém se teď nalézali. Joseph přemýšlel o jejich situaci a rozhodl se, že přidání Čaroděje do této směsi už nemůže nic zhoršit. Náhle si uvědomil, jak moc je unavený. Přiložil na oheň pár suchých větví a zavřel oči. Doufal, že jeho přílišná únava mu neznemožní prázdnotu spánku.

* * * *

Maiu vzbudilo podivné broukání. Nejdřív si myslela, že to je Joseph, ale jak se jí zaostřily oči, viděla, že spí. Zrovna se rozednívalo a les byl oděn v matném mlžném světle.

“Vidím, že jsi vzhůru”, řekl hluboký hlas se zřetelným přízvukem starého světa. Seděl se zkrříženými nohama naproti Maie, poblíž dolíku s ohněm, který, až na pár řevavých uhlíků, vyhořel. Na jeho klíně ležela velká tyč a jeho plášť byl zahalený a zvednutý tak, že jeho obličej byl z velké části skrytý ve šterbině stínu.

“Nemusíš se bát”, nasál vzduch, “cítil jsem pronikavou vůni a dřevěný kouř je něčím, s čím se v tomto lese zřídka kdy setkávám.”

Maia cítila, že se směje. “Jsi Orákulum?”

“Ne, jsem Simon”, odpověděl. “Není tu žádné Orákulum. A jak se jmenuješ ty?”

“Maia”.

“Rád tě potkávám, Maio”, řekl Simon a lehce se uklonil.

Maia byla obezřetná, protože nevěděla, co tento podivný člověk chce, a proč by vlastně někdo měl sedět nepozván v jejich tábořišti a broukat si.

“Jsi Čaroděj?”

“Jestli to bude k něčemu dobré, tak ano”, oznámil Simon se zřejmým přízvukem. “Tak jsem znám v těchto místech, ačkoliv se velmi snažím být vzdálen od Nejvyšší Stráže a jejich šaškáren.”

“Pokoušíme se o to samé”, řekla Maia. Otočila se na Josepha a potom na Simona. “Myslíš, že bych ho měla vzbudit?”

“Ušetřím ti starost”, řekl Simon a šťouchnul Josepha tupým koncem své tyče.

“Co se děje?” hned se zeptal Joseph, probíral se a sahal po pušce.

“Máme hosta”, řekla Maia. Joseph zašilhal přes uhlíky jejich ohně a uviděl zahalenou postavu Simona.

“Kdo jsi a co chceš?” Přitáhnul si pažbu pušky, ale dával pozor, aby jeho postoj nebyl příliš agresivní.

“Jmenuje se Simon”, odpověděla Maia, “a nabídl nám svou pomoc”.

“A jaká pomoc by to měla být?” Zeptal se Joseph a zůstával při tom skeptický. Maia se otočila na Simona.

“Můžete nás bezpečně odsud dostat, aniž by nás našla stráž?”

“Řekněte mi více o svém problému”, navrhl Simon. “Nevím nic o vašich problémech, takže není snadné vědět, jak bych vám mohl pomoci.” Maia se podívala na Josepha a uvažovala, jak moc se mají odhalit. Cítila, že opatrnost bude nejlepší volbou.

“Já a můj otec jsme se ztratili.” Náhle skončila a doufala, že Joseph dokončí její myšlenku.

“Hledali jsme Orákulum”, řekl Joseph. “A při tom se nám porouchal kompas.”

“A ten ranec a puška Nejvyšší Stráže,” ukázal Simon, “jak jste je získali?”

“Podívej, nevím, o co ti jde?”, řekl Joseph.

“Našli jste, co jste hledali?” zeptal se Simon.

“Myslíš Orákulum?” odpověděla Maia a dívala se na Josepha pro nějaký signál.

“Ano, Orákulum”. Zopakoval Simon. Joseph vzal nějaké větve ze své strany dolůku s ohněm a hodil je na uhlíky. Pak silně foukal na uhlíky, aby oheň znovu vzplanul. Po několika dechách vytryskl malý oheň a on se zaklonil zpět.

“Pokud víme, tak Orákulum neexistuje. Máš jinou znalost?”

“Když mi nebudete důvěřovat, ať už z jakéhokoli důvodu, pak mi nemůžete říci, co vás doopravdy trápí. A pokud to nebudu vědět, nemůžu vám pomoci. Přejete si, abych vám pomohl, nebo ne?” Maia byla neklidná. Měnila svou pozici, rychle a odměřeně pokukovala po Josephovi, aby procítila jeho postoj.

“Když ti řekneme všechno, co víme, tak se asi také ocitneš v nebezpečí. Možná pro tebe bude lepší to nevědět.”

“A co vaše srdce?” Zeptal se Simon a změnil téma konverzace. Oheň se rozhořival do takové míry, že Maia viděla, že Simon má vousy a dlouhý nos. A také jeho oděv a vzezření bylo v souladu s tím, co očekávala od Čaroděje.

“Nerozumím tvé otázce”, odpověděla Maia.

“Z čeho věříte, že sestává vaše srdce?”

“Hm, no určitým způsobem je to pumpa, která, která pumpuje krev tělem.”

“Takže je to stroj?” přerušil ji Simon. “Jen stroj.”

“Ne, neříkám, že je to jen stroj, ale hlavně pumpuje a pak je také místem osobních pocitů.”

“Aha, takže je to pumpa, která cítí?”

“Kam směřuješ těmito otázkami?” zeptal se Joseph.

“Mým cílem je toto: ve tvém těle je tolik krevních cév a tepen, že kdybys je spojil dohromady za sebou, obepnuly by celou zemi ne jednou, ale dvakrát. Tvé srdce je dirigentem tohoto systému cév, tepen, žláz a orgánů. Představuje velmi vnímavý systém, a tento systém je spojen s naší planetou. Dokonce můžeš říci, že je planetou samou.” Simon se dotkl země svou pravou rukou. “Takže tvé srdce je systémem, který je spojený se zemí. Jestliže tvůj systém srdce je touto planetou a můj systém srdce je také touto planetou, pak jsme sjednocení. Otázkou zůstává, zda jsi schopen toto prosté místo najít a vzdát se všech předsudků, které tě škola a společnost naučily. Jestli to dokážeš, budeš mi důvěřovat.” Maia se podívala na Josepha pro nějakou odpověď, ale on prostě zíral na zahalenou postavu a jeho ústa se nepohnula.

“Já jsem vždycky četla, že srdce jedince je trůnem duše”, řekla Maia. “Není to pravda?”

“Srdce je mnoha, mnoha věcmi”, odpověděl Simon. “Na jedné úrovni je jistým způsobem mozkiem, na jiné úrovni je žlázou a na ještě jiné úrovni je elektromagnetickým generátorem, ale také je vědomím - nikoliv samo o sobě, ale spíše jako kulminací bod vyjádření mnohem většího, spojitého systému. A toto vyjádření je tím, čím jsi při pobytu na této planetě, jsa planetou. Intelligence není uvnitř srdce, intelligence je sama země a lidský prvek je vyjádřením tohoto přirozeného vědomí, které je vším, co nás obklopuje.” Zahalená hlava naznačila v lesní scénérii panoramatický oblouk a pak se zdálo, že vrátila svůj pohled Mainým směrem.

“Intelekt není svobodný. Je uzavřený v krabici uvnitř krabice uvnitř krabice. Jen srdce dokáže vyjádřit autentické jáství, které je zde, v tomto světě, žijící v tomto čase, na tomto místě, jako ty! Když se tohoto dotkneš, stane se to tvým navigátorem.” Simon se odmlčel, jako by procíťoval otázku, která probublávala na povrch.

“Jaký to má smysl v záležitosti, zda ti máme či nemáme důvěřovat?” zeptal se Joseph.

“Když se právě teď podíváš kolem sebe, vidíš pouze matný obrys stromů, křoví a velmi starého člověka. Informace, které dostávají tvé smysly - tvých pět smyslů - napájí mysl. To, co vstupuje do tvého srdce, je mnohem komplexnější, nelineární, mnoha prvkový signál celistvosti, která tě obklopuje. Tvé srdce vnímá zářící nitra. Dovolíš-li svému srdci pozorovat, co je ve tvém prostředí, a necháš svých pět smyslů ponořit se do klidu, uvidíš odlišně a tvá schopnost navigace bude řízena tímto jediným spojením, namísto

milióny oddělenými částmi, které pronikají tvými pěti smysly a pak čekají na řád." Simon ukázal na svou hlavu.

"V tomto jediném spojení leží tvá nezměrnost, jejíž linie horizontu je neviditelná, nebo spíše přesněji řečeno ne-existující. Je to tvá individualita, ale také je to tvé prostorové jáství, které překrývá a obaluje všechno ostatní. Buď tímto vědomím," Simon si dvakrát bouchl pěstí na oblast svého srdce, "a budeš důvěřovat těm, kteří činí totéž."

Maia s Josephem naslouchali těm slovům a neuvědomovali si, jak přesně jejich srdce vnímají Čaroděje, ale cítili, jak se jejich nedůvěra uvolňuje s rychlostí, kterou nikdy předtím necítili. Začali dopodrobna vyprávět svůj příběh, od svých prvních společných kroků do lesa, jejich prvního setkání se strážci, Maina setkání s Orákulem, a neobvyklé okolnosti jejich útěku před Kamilem.

Simon je nikdy nepřerušil, jen příležitostně přikyvoval. Když skončili, světlo v lese se rozjasnilo, takže Maia mohla začít vidět pohyby očí v Simonově tváři, přestože byly slabé.

"Vaše stezka se vine jako ta Pandořina, která otevřela nádobu, a chaos vytekl ven." Řekl nakonec Simon. "Asi byste rádi opustili les a vrátili se zpět do vašich životů, do takových, jakými byly, do bezpečí vašich vesnic. Ale rád bych vám sdělil, že vesmír s vámi má jiné plány, protože už jste otevřeli nádobu."

"Co to znamená?" řekl Joseph. "Jak máme vědět, co od nás vesmír požaduje? Co se stalo se svou bodnou vůlí?"

Maia nasadila stejně drzý tón.

"Pandora? Přirovnáváš nás k Pandoře? Jak jsme mohli vylít chaos? Jak bychom za to mohli nést zodpovědnost? Jen jsme šli hledat Orákulum a nic víc." Simon se postavil na nohy a pohnul s rázností a elegancí svou vysokou postavou.

"To je způsob, jak zvyšujete svou důvěru?" Pak mírně změkčil svůj tón. "Vyjádřili jste se obdivuhodně a ukázali jste odvahu a důmyslnost při svém počínání s Nejvyšší Stráží. Když Pandora otevřela nádobu, zlo se uvolnilo na svět, ale naděje nebyla ztracena. Ve skutečnosti to byla jediná kvalita, která zůstala uvnitř nádoby. Možná jste nadějí uvnitř nádoby." S těmi slovy si Simon upravil svůj plášť a zatřásl holí do země.

"Máte mou podporu, ale musíte mi důvěřovat. Není jiné možnosti. Zjistíte, že ve své poctivosti jsem zatvrzelý. Můžete urážet, pokud musíte, ale udělejte to jen jednou a dost. Rozumíte?" Maia s Josephem přikývla jako v transu.

"Následujte mě, máme co dělat", řekl Simon. Joseph s Maiou se dali do práce, uhasili oheň a ihned si sbalili své skromné věci. Během několika sekund uháněli jako o závod za mystickým Čarodějem. Stále měli hlad a strach, ale cítili paprsek naděje, jak konečně sestoupil na jejich cestu.

* * * *

Zásobovací Stanoviště bylo obvykle Kamilovým oblíbeným cílem. Neměl žádnou rodinu a celý život vyrůstal v sirotčinci. Po svých osmnáctých narozeninách byl přiveden do služby k Nejvyšší Stráží, protože sirotčinec vlastnila a provozovala Církev. Tak to obvykle chodilo. Kamil byl nadšen z možnosti pracovat pro Nejvyšší Stráž a užíval si osamělého života strážce. Zásobovací Stanoviště a ti, kteří ho spravovali, tvořili více jeho domov, než jakékoliv jiné místo na světě. Les považoval za své pracoviště. Když přišel do vzdálenosti asi sto metrů od Zásobovacího Stanoviště, ocitl se u strážní stanice, která stála u cesty.

"Co se ti stalo?" zeptal se Thompson; mohutný strážce, jehož uniforma vypadala, že je mu o dvě čísla menší.

"Přepaden", odpověděl Kamil.

"Kým?"

"Musím se hned setkat s Jaunderem, je tu?" řekl Kamil. Thompson přikývl.

"Chceš, abych ho zavolał?"

"Řekni mu, že ho chci vidět kvůli přepadení pět mil od bariéry." Kamil věděl, že potřebuje zpracovat tuto situaci podobně, jako politici zpracovávají skandál: zapřít a utajit. Musí zapřít, že tento problém způsobil on a utajit skutečnost, že byl přemožen mladou ženou a jejím starým otcem.

* * * *

Karnomen čekal na Torema a Shunala ve své kanceláři, aby podal zprávu o své návštěvě Orákula. Bylo pozdní ráno, slunce již bylo vysoko na obloze a lehký vánek mu přinášel vůni jablonoňových květů. Měl

určitý plán, ale byl otevřen případným změnám, kdyby Torem nebo Shunal měli nějaké návrhy. Měl velký respekt ke svému druhému a třetímu Zaslavenci a byl si jistý, že jeden z nich by mohl pokračovat v jeho povinnostech, až ho přemůže smrt. Torem byl velmi oblíbený v celé Církvi a byl známou veřejnou osobností velkého shromáždění, neboť cestoval a propojoval se s vůdci Církve. Shunal byl spíše introvert, vynikající učenec a brilantní stratég, ale byl méně veřejně známý a proto neměl podporu širšího vedení.

“Dále”, řekl Karnomen a několikrát si odkašlal. Popíjel kávu, zatímco Torem a Shunal se usazovali kolem pracovního stolu Nejvyššího Kněze.

“Nalijte si kávu, jestli chcete”, pobídl je Karnomen. “Myslím, že to nebude trvat dlouho”. Karnomen přišel ke stolu a také se posadil. Nohy ho stále bolely, unavené z dlouhé cesty k a od Orákula. “Jestli máte nějaké pochybnosti o Hugelitodově roli v Dohrmanově Proroctví, tak je odložte. Jsem teď přesvědčen, že je velmi zainteresován. Rozumíte?” Torem i Shunal poslušně přikýkli.

“Dobrá, teď řeknu svůj plán,” začal Karnomen. “Jak víte, dnes brzy ráno jsem se podruhé setkal s Orákulem. Nicméně stejně jako při včerejší žádosti i ráno Orákulum odmítalo mé dotazy.”

“Jak to může dělat?” zeptal se Torem.

“Proroctví je vyvoláno a Orákulum už není naším nástrojem. Opustilo nás, ale obávám se, že je to ještě horší, přesně jak předpovědělo.” Karnomen se odmlčel, napil se kávy a pohnul se v křesle. “Věřím, že Orákulum nás chce zničit a Hugelitod je jeho zbraní. Zdá se, že všechno z Dohrmanova Proroctví se vyplňuje a pokud nezakročíme, budeme nevyhnutelně zničeni.”

“Jak bychom podle vás měli zakročit, vaše Eminence?” zeptal se Shunal. “Orákulum mělo pravdu ve všech svých předpovědích, a jestli je pravda, že Hugelitod je tím, o kom se hovoří v Dohrmanově Proroctví, jak bychom měli zabránit tomu, aby se uskutečnilo?”

“Musíme ho zničit.” Karnomen se zaklonil v křesle a jeho prsty tancovaly proti sobě jako dva pavouci v protikladu. Karnomen vydal dlouhý, osudový vzdech. “Věděli jsme, že tento čas přijde, a také jsme vždy věděli, že zničení Orákula bude součástí jeho příchodu.”

“A Hugelitod? Je jeho zničení také součástí našeho plánu?” zeptal se Torem.

“Jak jsem již řekl, počkáme a uvidíme, jestli budeme schopni zničit Orákulum. Jestli uspějeme, budeme moci - časem - Hugelitoda pustit, za předpokladu, že bude spolupracovat. Zdá se, že je pouhým pěšákem, nevinnou osobou. Pokud víme, mnohem více sympatizuje s našimi záležitostmi než s těmi Orákula.” Torem se naklonil dopředu.

“Nevíme, jestli dokážeme Orákulum zničit, ale co by nám mohlo udělat bez Hugelitoda? Jestli věříš, že Hugelitod je zbraní Orákula, a my máme tuto zbraň pod kontrolou, co by nám mohlo Orákulum udělat? Možná, že změni své smýšlení, až uvidí, že jsme ho přelstili.” Shunal se usmál.

“A bude nám znovu sloužit? Je jeho proroctvím, že budeme rozloženi v novém světle. Četl jsi ta slova stokrát. Nemáme šanci přelstít inteligenci, která zná budoucnost lépe, než my známe minulost. Nevíme jak nebo kdy Orákulum začne stávkovat, ale víme proč.”

“Ano, ano, to jsme všichni četli”, řekl Karnomen, “jak říkáš - stokrát - ale podtext těchto spisů je ten, že jsme nějakým způsobem zastřeli Boha, že jsme vytvořili masku, která pokryla Jeho Slávu. Jak jsme mohli něco takového udělat, když všechno, co děláme, je snahou učinit Jeho Království na této planetě skutečným?” Karnomen pomalu kýval hlavou a hluboce přemýšlel. “Musíme zničit Orákulum. Musíme uvěznit Hugelitoda, než to uděláme a budeme bez pochybování věřit, že Orákulum bude na této planetě navždy poraženo.” Karnomenův hlas se ztišil až k šepotu. Nebyl se svým plánem spokojen. Něco zůstalo nevytiženo. Torem si odkašlal.

“Je možné, že Orákulum vědělo, že bude svedeno Satanem, už když se stávalo nástrojem Církve? Možná, že Orákulum je prostě pěšákem Satana a my mu můžeme pomoci. Jak už bylo řečeno, mohlo by zabrat zařikávání, jako účinný krok předcházející jeho zničení - alespoň by se to dalo zkusit.”

“Na Orákulum?” zeptal se Shunal.

“Proč ne?”

“To není člověk.” Namítl bez obalu Shunal.

“Nevíme, co to je”, odpověděl Torem. “Jediné co víme, je, co to není. A to vylučuje možnost zařikávání, zvláště tehdy, jestli jeho vykonání bude účinné.” Karnomen se podíval z okna.

“Známe proroctví. Tak se nebavme o identitě Orákula. O jeho zdroji, účelu, použití coby nástroje Satana - všechno to je pouhá teorie, jestliže ono hledá způsob, jak zničit to, co považujeme za největší Boží poslání na zemi. My jsme ochránci Boží Církve a jako takoví nemáme jinou možnost než Orákulum zničit. Souhlasím se Shunalem, že zařikávání je pouhou ztrátou času. Nemůžeme odkládat jeho zničení.”

“Jak to uděláme?” zeptal se Torem.

Jednou z ironií Řádu Šestnácti Paprsků bylo, že bylo vlastníkem proroctví, které předpovídalo čas, kdy se Orákulum pokusí zničit Církev, ale nikdo se neodvážil hovořit o tom, jak by Řád mohl preventivně zničit Orákulum. Kdosi o tom uvažoval a bylo o tom dokonce cosi málo sepsáno Karnomenovými předchůdci, kteří teoretizovali o tom, jaká je nejlepší metoda ke zničení Orákula. Avšak tyto písemnosti byly výhradním vlastnictvím Prvního Zasvěceného.

“To je důležitá otázka,” pokýval Karnomen. “Jen Vysocí Zasvěcení se můžou účastnit jeho zničení. Souhlasíte?” Karnomen dopil poslední kapky své kávy a znovu vrátil svůj pohled ven z okna na dvůr pod ním. “Glyfy na povrchu kamene jsou nástrojem, prostřednictvím kterého komunikujeme, můžeme je odsekát. Když odstraníme jeho komunikaci, zničíme ho pro praktické použití.”

“A kdy začneme?” zeptal se Torem.

“Zítra ráno,” řekl Karnomen. “Shunale, podrobnosti nechám na tobě.”

“Ano, vaše Eminence, postarám se o všechny přípravy”, zanotoval Shunal. “Půjdete s námi?”

“Má poslední cesta k Orákulu již proběhla”, řekl Karnomen s povzdechem. “Během komunikace

s ním jsem se od něj mnoho naučil, pochopil věci, které nikdo jiný nikdy ani neviděl - a to všechno jenom díky natažení ruky a doteku kamene - vyrostlo mezi námi spříznění. Nechci ho zničit. Nelíbí se mi myšlenka jeho utišení, ale nemám na výběr.”

“Chápu”, řekl Shunal. “Máte nějakou závěrečnou žádost?”

“Často jsem přemýšlel, jestli Orákulum slouží někomu jinému”, uvažoval Karnomen. Zdálo se, že velmi přemýšlí o vyhlídce zničení toho, co bylo nejmocnějším nástrojem Církve, který kdy měla.

“Jak to myslíš?” zeptal se Torem.

“Přemýšleli jste někdy, kdo stvořil tuto inteligenci? Kdo ji poslal na Zemi?”

“Ano, samozřejmě, všichni.”

“Tvůrci Orákula byli vždy potichu”, řekl Karnomen, “a já doufám, že teď provedou jeho regeneraci.” Torem se pohnul na židli.

“Představa, že by mohlo žít bez spojení s věčností, je těžko přijatelná. Takové mrhání zdroji.”

“Ano”, řekl Karnomen, “proved’ poslední petici a poděkuj mu za jeho služby. Řekni Orákulu, že uzavíráme komunikační kanál a že může odejít, vrátit se zpátky ke svým tvůrcům.”

“Osobně budu petici vašim jménem řídit”, nabídl Torem.

“Děkuji ti”, Karnomen vstal od stolu a pomalu se postavil na nohy, pak se otočil, aby se podíval přímo na Torema. “Chtěl jsem tě poprosit, abys pozval Hugelitoda, aby se zítra účastnil zničení Orákula. Chci vidět, jestli přijme tuto možnost jako své vykoupení.”

“Bez stráží?” zeptal se Shunal s náhlým znepokojením.

“Ano”, přikývnul Karnomen. “Potřebujeme vidět, jestli se zapojí do destrukce nebo si raději zvolí zůstat ve své věžeňské cele. Tato jeho volba potvrdí jeho spojení s Řádem nebo s Orákulem.” Karnomen se krátce podíval na Torema a Shunala, aby viděl, jestli mají nějaké další námítky. “Dnes ráno jsem byl vzhůru před svítáním a měl jsem dlouhou a bolestnou cestu domů. Teď si půjdu odpočinout. Děkuji vám důležitosti za pomoc v této záležitosti. Máte mé pozhledání.”

Torem a Shunal objali Karnomena před jeho odchodem. Měli velký respekt k jeho úsudku a věděli, že jeho rozhodnutí nebylo učiněno z lehkovážnosti nebo impulzivnosti. Byl to kulminační bod, který nikdo v Řádu Šestnácti Paprsků neměl zájem vidět, ale všichni chápali, že je nutností.

Kapitola 14. Hranol časoprostoru

Maia vešla do dveří Simonova domu s očekáváním, ale byla zaskočena jeho jednoduchým a prostým interiérem. Byla tu hliněná podlaha pokrytá asi čtyři palce silným kobercem borovicového jehličí. Vprostřed místnosti stál masivní kmen stromu, který byl sukovatý a zkroucený věkem. Byl uříznutý asi tři stopy nad zemí a byl používán jako stůl - jeho kořeny byly neporušené. Malá chýše byla kruhového tvaru a měla kamenné zdi a doškovou střechu. Dřevěné okenice, které se daly zavřít při bouřích, lemovaly po stranách malé okno. V zadní části místnosti žhnul - na vaření a teplo - v dolíku oheň. Byl to malý, čistý a zcela funkční po domácku vyrobený útulek.

“Kde jsi našel ty kameny?” zeptal se Joseph a ukazoval na zdi.

“Je to starobylá budova postavená Chakobsy asi tak před tisíci lety.” Odpověděl Simon. “Takže co se týká původu kamenů, opravdu nevím.”

“Co je to za knihy?” zeptala se Maia.

Simon měl jen pár knih, ale jedna z nich Maiu zvlášť zaujala, díky svému velikému rytému koženému

obalu. Motiv na obalu byly tři protínající se kruhy, které vytvářely obrácený trojúhelník. Z vnějšího okraje této geometrické formace vyvěrala krásná rozevlátá křídla. Byl zde nápis v jazyce, který neznala. Maia neodolala dotknout se obalu.

“Můžu se na ní podívat?”

“Pojďme si nejdřív popovídat. Podíváš se později. Jak jsem řekl, máme toho mnoho na práci. A jak vidíš, tak to není zrovna kniha, kterou bys otevřela, když máš chvilku času.”

Smál se Simon a kynul Maie a Josephovi, aby ho následovali ven za dům, kde byla veranda s pěti velkými valouny, které sloužily jako křesla. Slunce zrovna začínalo posílat své oštěpy světla skrze stromy a ptáci zpívali své hravé melodie. Vysoké stromy přerušovaly obvod verandy a jejich výšiny se ztrácely v ranní mlze.

Simon poprvé sundal svou kapuci a posadil se na velký bílý kámen naproti Maie a Josephovi. Byl vousatý, ale jeho hlava byla perfektně holá. Měl zeleno-modré oči, které se pohybovaly mezi vnitřním a vnějším světem jako delfíni prolamující vodní svět za účelem vnímání vzdušného světa. Jeho fyzická přítomnost nesla známky vyhublosti, což se zdálo v rozporu s jeho rozevlátou osobností, která mohla být charakterizována jediným slovem: tajemná. Simon se otočil k Maie.

“Můžeš vyvolat Orákulum, drahá?”

“Ted?” Simon vesele přikývnul.

“Zkusím to,” řekla Maia váhavě. Maia vyslovila kódy normálním tónem svého hlasu a čekala. Nic, jen zvuk ptáků.

“Zkus to znovu”, povzbuzoval ji Joseph. Maia zkusila zašeptat kódy, jak to dělala dříve.

“Vidím, že máš hosty”, prohlásilo Orákulum, jak vycházelo zpoza blízkého stromu. “Nebylo jsem si jistě, jestli můžu rušit.” Orákulum se znovu objevilo ve své obvyklé podobě, ale Maie se zdálo dokonce ještě krásnější, než si ho pamatovala.

“Ráda tě znovu vidím,” odpověděla Maia. Simon si odkašlal, aby Maie jemně připomněl, že je má představit.

“To jsou moji přátelé, Simon, u něhož doma jsme na návštěvě, a Joseph, kterého už jsi asi viděla, ale ještě jsem vás náležitě nepředstavila.” Joseph a Simon přikýkli a Simon pokynul na blízký kámen.

“Připoj se, prosím, k naší konverzaci,” řekl Simon.

Orákulum se nepohnula ze svého místa, vypadala, že je něčím rozrušena a její tělo začalo oscilovat v různých úrovních průzračnosti. Byla to velmi podivná a zároveň vzrušující podívaná. Simon se postavil a šel k Orákulu, položil svou ruku na její paži a nabídl ji svou hůl.

“Opři se o tohle, to ti pomůže.”

Simonova hůl byla vyřezána ze zlatého dřeva s hrubými vlákny. Vlákna spadala dolů k jejímu hrotu v nepravidelných vrásčitých útvarech. Nahoře byla širší, ale v místě, kde ji obvykle držel, byla zřetelně opotřebovaná, až se zdálo, že tam jsou zářezy. Na vrcholu hole byl pár vyřezaných křídel podobných těm, které viděla Maia na obalu knihy uvnitř domu.

“Děkuji. Ted už se cítím lépe”, řekla Orákulum.

“Pomůžu ti posadit se, pojď se mnou”, zval ji Simon. Ti dva přešli jako velmi podivný pár krátkou vzdáleností na verandu, kde Simon pomohl Orákulu na valoun bíle-narůžovělého kamene, který se leskl v ranním světle.

“Znám tě?” ptala se Orákulum, když si sedala a studovala Simonův obličej.

“To závisí na tom, kdo jsi?” odpověděl Simon. Orákulum se podívala na Maiu a potom zpět na Simona.

“Předpokládala jsem, že Maia ti o mě řekla. Jsem Dohrmanovo Orákulum.”

“A jak je možné, že můžeš být vyvoláno magickými kódy? Zdá se, alespoň těmito starým očím, že jsi osvobozena z kamenného vtělení, které bylo tvým domovem po tisíce let. Jak se tato transformace přihodila?”

“Chápu, nevěříš mi.” Orákulum svésila hlavu, jakoby přemýšlela nad svým dalším krokem. Opřela hůl o své nohy a ukázala na její okřídlený vrchol.

“Máš hůl mystiků. Jsi jedním z nich?” Simon přikývl. Obličej Orákula se rozjasnil.

“Ty jsi První Zasvěcenec, nejsi?” Simon znovu přikývnul, tentokrát s úsměvem.

“A ty... ty jsi Orákulum, protože jen tak je možné, že mě poznáváš.” Simon se postavil a zvedl Orákulum na nohy, objímající ji jako otec držící svou dlouho ztracenou dceru. Maia s Josephem se dívali se směsí úcty a strachu.

“Co to znamená, nechápu to”, řekla Maia.

Simon a Orákulum se posadili a oba se široce usmívali jako dva staří přátelé, kteří se poznali.

"Byl jsem to já, kdo objevil Orákulum v těchto lesích", vysvětloval Simon.

"To bylo mnohem více, než pouhé moje objevení", připomínalo Orákulum Simonovi. "On byl úplně prvním, kdo našel můj hlas, kdo mě slyšel mluvit, kdo se se mnou spojil smysluplným způsobem. Byl to Simon, kdo mě první představil lidskému duchu."

"To by ale znamenalo, že jsi přes tři sta let starý!" vykřikl Joseph. "Jak je to možné?"

"Vidíš před sebou Dohrmanovo Orákulum v téměř perfektní lidské podobě a ptáš se mě, jak je možné, že jsem tak starý, jak jsem?" Smál se Simon hlasitě s nepotlačovanou radostí. "Nechápeš, jak hluboká možnost je ti dána, když můžeš potkat Orákulum tváří v tvář? Nikdo nikdy dříve neměl tuto možnost. Nikdo!" Maia přemýšlela o Simonových slovech.

"Jsi si jistý?" zeptala se.

"Ano", odpověděli oba v souzvuku. Simonovy oči tančily. "Řekni mi tedy, drahý příteli, jak se ti podařilo manifestovat se vně tvé kamenné hrobky?"

"Nevím", odpovědělo Orákulum. "Uvažovala jsem o tom z mnoha různých úhlů, ale zdá se, že nejsem schopna k té informaci získat přístup."

"Možná, že budeš stárnout jako já", chichotal se Simon. "Nikdy sis nijak zvlášť neuvědomovala svůj osobní svět, jen ten neosobní. Náš svět, to je úplně něco jiného." Zdálo se, že Orákulum je chyceno v nějakém proudu energie, neboť bledlo do průzračnosti vyplněné plameny modrého světla. Pak se pomalu vracela do své předchozí vyrovnanosti.

"Je ještě jeden mystik, který mě před mnoha lety našel a ten se mě ptal na mou budoucnost -na mou osobní budoucnost, jako by to pro něj mělo nějaký význam. V této konverzaci byly odhaleny mémi tvůrci kódy - ty, které používáte pro mé vyvolání. Jak fungují pro aktivaci mé přítomnosti je záhadou pro mě, stejně jako pro tebe." Maia vrhla chápavý pohled na Josepha a dobře si uvědomovala, že mystik, o kterém Orákulum hovoří, byl Josiya. Joseph souhlasně přikývnul, ale nikdo z nich nechtěl přerušovat probíhající konverzaci.

"Proroctví", zeptal se Simon, "už skutečně začalo?" Orákulum si shrnula své dlouhé černé vlasy za záda a přikývla.

"Ve skutečnosti není žádný začátek. Je to jako přesýpací hodiny, které se vyprázdnily a přišel čas je otočit a začít znovu." Maia se ošívala.

"Nerozumím ani slovu z toho, co bylo řečeno. Můžete, prosím, vysvětlit, co se děje?" Simon se postavil na nohy.

"Tyhle kameny", oznámil, "nikdy nebyly dobrými křesly. Dohrmanovo Orákulum se transformuje. Bylo to Orákulum, které při mém třetím rozhovoru s ním vyjádřilo proroctví, které se stalo známé jako Dohrmanovo Proroctví. V něm Orákulum prorokuje, že v blízké budoucnosti země a všichni její obyvatelé prodělají podstatnou změnu vědomí. Orákulum řeklo, že tato transformace bude natolik hluboká, že lidstvo povstane v souzvuku a přeorganizuje své náboženství, vládu, vzdělávání a obchod."

"A jak tato reforma bude vypadat?" zeptal se Joseph. "Církve, králové a obchodníci se nevzdají své moci ve prospěch lidí. Moc je tím, co je velmi zajímavé."

"Nejdříve", začal Simon, "vymaž všechno, čemu jsi kdy byl učen. Pak, za předpokladu, že jsi uvolnil staré, což je jediný způsob, jak vytvořit prostor pro nové, se odevzdej. Odevzdej své ego, své naděje a sny, svá očekávání, své hodnocení dobrého a špatného, své soudy o tom, kdo jsi a proč jsi zde, prostě všechno. Všechno!"

"Kdybys byl knihou s deseti tisíci stranami popsanými slovy a matematickými formulemi, staň se namísto toho jediným listem papíru, který je nepopsaný. Žádné linky ani symboly jakéhokoliv druhu. Rodíš se, nedotčen světem kolem tebe. V tomto stavu jsi přítomný jako instinktivní bytí s otevřeným srdcem a ještě něčím větším. To je tím, co přichází." Orákulum se podívalo na Josepha a vidělo jeho zmatek.

"Co říká Simon, je pravda. Děje se to na každém místě planety, u náboženských vůdců, vládních úředníků, obchodních králů, se zemí samou. Neexistuje nic, co by nebylo dotčeno nebo změněno."

"A to se stane brzy?" zeptala se Maia.

"Už deset tisíc let to probíhá", odpověděla Orákulum. "Ale tak jako se lavina utrhne díky jediné sněhové vločce nebo závanu větru, tak se tento posun většině lidstva přihodí rychle, protože si nevšímají toho tichého shromažďování. To proto, že probíhá v dimenzi frekvence, která je za vašimi pěti smysly. Vaši mystici to vidí a někteří o tom napsali. To jsem předpověděla okamžitě poté, co se mě Simon poprvé zeptal. Tato má vize se stala Dohrmanovým Proroctvím. A toto proroctví se od té doby stalo výhradním majetkem Církve a je známé pouze hrstce elitních kněží."

"Takže ta lavina se brzy utrhne, to je to, co nám říkáš?" zeptal se Joseph. "Naší planetou zamává změna, která převrátí mocenské poměry? Proč? Kvůli novým frekvencím, které nemůžeme vidět ani cítit? To se zdá trochu nadnesené, když tolik lidí bojuje o pouhé přežití, nalezení potravy a vody." Simon pořád stál a teď přešel k Josephovi.

"Postav se." Joseph splnil příkaz s jistou dávkou nechuti.

"Bouchni mě tak silně, jak dokážeš", poručil Simon.

"Omlouvám se, ale to nemůžu udělat", odpověděl Joseph.

"Nemůžeš mě zranit, tak mě zkus bouchnout tak silně, jak dokážeš. Udělej to!" Joseph se podíval na Maiu, která jen pokrčila rameny s pocitem znepokojení. Oba se cítili, jako by vstoupili do odlišného světa s novými bytostmi a novými pravidly. Joseph zatřásl hlavou.

"To, to prostě nemůžu udělat."

"Podívej", řekl Simon, "máš sílu mě bouchnout a nejsi toho schopen. Dokonce, i když tě požádám o to, abys mě uhodil, odmítáš. Zadržuješ svou sílu. Tato zábrana je tvořena vlákny pokory, nenásilí, soucitu a sebe-záchovy. Tato vlákna vždy utvářela lidského jedince a prakticky všechny obyvatele země, ale neformovala základ institucí a ve většině případů ani sociálního uspořádání. To, co dokáže udělat jedinec, si společnost stěží dokáže představit. To, čím každý z nás je, je nesmyslná desetina naší existence, zlomkový odraz vesmíru. Ve skutečnosti jsme těmi, kdo ovládají jedinečnou přítomnost, která je naprosto osobitá a složená ze stejných vláken Ducha, která jsou navzájem propletená - s celým životem - a právě v tomto magickém spojení se pozvedáme jako Jediné Bytí. Toto Jediné Bytí je tím, co ve mě cítíš, a to je důvod, proč neposlechneš můj rozkaz mě uhodit." Joseph se ostýchavě usmál.

"Já jsem myslel, že je to proto, že jsi tři sta let starý." Simon dal ruce na Josephovy ramena a jemně ho zatlačil zpět do jeho kamenného křesla.

"Ptáš se, proč institucionální moc přerozdělí svou moc lidem, a já se pokouším vysvětlit, že jako Jediné Bytí se stáváme více ukotvení v lidstvu. Že komunikace tohoto Jediného Bytí se stává více soudržnou - více vyjadřující svou hlubokou podstatu - instituce nebudou mít jinou možnost než naslouchat, protože moc Jediného Bytí bude podporována, obnovována, rozšiřována a posilována Přítomností Stvořitele v každém z nás."

"Takže v sobě intenzivněji ucítíme Stvořitele?" zeptala se Maia. Simon zvedl malou větvíčku stromu, která spadla na zem, a začal s ní pohybovat sem a tam.

"Vidíš tuto větvíčku z obrovského stromu? Teď je v mých rukách, v mé moci. Když ji budu klidně držet, je jasná její identita, stejně jako její původ. Ale když s ní budu čím dál rychleji pohybovat sem a tam, prostě zmizí. Tvůj systém oko-mozek ji nebude schopen vidět." Hodil větvíčku zpátky na čekající zem pokrytou mechem a borovicovým jehličím.

"Rychlost vibrací, frekvenční hodnota se zvětšuje s každým uplynulým okamžikem. Každá částice tvého těla se urychluje a podobně, jako jsem nechal zmizet větvíčku stromu jejím pohybem sem a tam, i naše těla a mysli jsou urychlována, jak Přítomnost našeho Stvořitele nasycuje pole země. My, jako obyvatelé země, jsme při letu naší raketovou vesmírnou lodí přiváděni do nové prostorové skutečnosti, a zatímco Přítomnost Stvořitele je všude, míra jeho přítomnosti je různorodá."

"Co tím myslíš?" zeptal se Joseph.

"Vesmír protínají energie galaxií, hvězd, planet, měsíců a různých kosmických událostí, stejně jako Přítomnost Stvořitele. Vesmír není prázdný; je dirigentem energií a podobně jako naše krev rozvádí kyslík v našem těle, vesmír rozvádí energie k planetám jako je země. Toto rozvádění není namátkové ani nahodilé, ani není vyjádřením chaosu. Ne. Je dokonale inteligentní. Nicméně inteligence je vyjádřením poměrů. Přítomnost Stvořitele se v jistých koridorech prostoru setkává s odporem, neboť tato místa jsou méně připravena na jeho vyšší frekvence. V těchto oblastech jsou energie elementů - planet, hvězd a galaxií - dominující. Ale protože všechno v časoprostoru je dynamické, stále se měnící, poměr Přítomnosti Stvořitele vůči elementům se také mění. Přihodilo se nám, že se nalézáme v časoprostoru, kde se poměr právě mění, a to znamená, že každý z nás bude nadechovat vyšší poměr Přítomnosti Stvořitele." Orákulum sledovalo Maiu a Josepha, jak poslouchají.

"Co vám Simon neřekl je, že Jediné Bytí je Přítomností Stvořitele a že Stvořitel není nějaká abstraktní inteligence soustředěná někde nahoře v nebi, nýbrž že je samotnou složeninou života, ať je tento život vtělen ve fyzickém či vyšším energetickém stavu. Stejně jako bílé světlo může být rozloženo do pole barev, je Stvořitel rozdělen do životních forem, avšak hranolem v tomto případě je časoprostor." Simon se otočil na Orákulum.

"Filosofie už bylo dost. Co budeme dělat?"

“Je jen jediná věc, kterou můžeme dělat,” řeklo Orákulum napůl šeptem. Její tělo se začalo znovu vytrácet a kolísalo mezi stavy viditelnosti a neviditelnosti.

“Řekni znovu kódy”, požádal Simon a otočil se na Maiu. Maia začala znovu odříkávat kódy, a její hlas se chvěl, když viděla, jak se Orákulum třepotá jako plamen svíčky, a pak náhle zmizelo v ranním světle. Simon chodil po verandě, zatímco Maia zpívala kódy, jako by odříkávala modlitbu. Po několika minutách položil Simon svůj prst na její rty a trochu jí zatřásl hlavou.

“Už můžeš přestat, drahá.”

“Ale ona nám právě chtěla říci, co máme dělat.” Řekla Maia a její oči jiskřily emocemi.

“Snad”, připustil Simon. “Zkusíme to znovu později. Teď si pojďme dát nějaké jídlo a pití a domluvíme se na dalším plánu. Nejsme bez vlastních nápadů.”

S tím Simon sebral svou hůl ze země a snažil se procítit doznívající vibrace Orákula. Něco v Orákulu se změnilo a on mohl tyto změny spojit jen s lidským pocitem nejistoty. Začal přemýšlet, zda Orákulum je stále Orákulem.

Kapitola 15. Akty odsouzení

Karnomen slyšel, jak vedle jeho postele zvoní telefon a instinktivně se pro něj natáhl dříve, než zazvonil podruhé.

“Ano. To je politováníhodné. Promluvíme s ním o tom ještě osobně. V posteli. To je v pořádku; je jedno, jestli jsi to ty nebo budík.”

“Teď ho pošli za Hugelitodem. Řekni mu, aby přišel do mé kanceláře, jakmile dokončí své vyšetření. Ne, sám. Požehnaní I tobě.” Karnomen zavěsil telefon a opatrně položil nohy na podlahu do čekajících papučí. Očekával novinky, téměř je vítal. Hugelitod může být tvrdohlavý, ale nikdy nebyl bláznivý. Torem asi dobře nevysvětlil následky, takže se musí ujistit, že to bylo učiněno.

* * * *

“Vidím, že vaše ubytovna se podstatně zhoršila”, poznamenal Bartholem, když vstupoval do Hugelitodovy cely. “Zdá se, že Nejvyšší Stráž tu měla volno.” Hugelitod se zasmál.

“Přišel jste zkontrolovat, jestli jsem dost zdravý na to, abych mohl zemřít?”

“To vůbec ne, to vás ujišťuji”, řekl Bartholem s rychlým úsměvem. “Jen jsem přišel zkontrolovat vaše zranění.”

“Mé zranění.” řekl Hugelitod reflexivně. “Pokud jste to neslyšel, tak to není to, co by mě teď trápilo.”

“Chápu”, odpověděl Bartholem. “Tak či tak bych se rád podíval, pokud vám to nevádí.” Hugelitod apaticky ale souhlasně přikývl.

“Dobrá.” Bartholem položil svou tašku na postel, otevřel ji a vyndal svítilnu.

“Zavřete oči, tohle bude hodně jasné.” Hugelitod zašilhal a potom se uvolnil a zavřel oči.

“Co vám řekli?” Bartholem se otočil, aby se ujistil, že stráž je nechala o samotě, jak si přál.

“Je to jen bezpečnostní opatření, než tu situaci vyřeší - nic, čeho byste se měl obávat.”

“Skutečně?” zeptal se Hugelitod sarkasticky. “To se vám snadno říká, ale z mého konce provazu se zdá, že mé sevření slábne a já cítím, že se pustím a upadnu do náruče smrti.” Bartholem vypnul svou svítilnu a posadil se vedle Hugelitoda na postel.

“Jako dítě jsem měl jednu sen, ale byl tak živý, že jsem ho nikdy nezapomněl. Šel jsem hlubokým lesem, když v tom jsem uslyšel nejpodivnější zavytí, jaké si dokážete představit. Bylo nepozemské a já jsem byl náhle vyděšen, takže jsem začal utíkat tak rychle, jak jen jsem dovedl, protože každou buňkou svého těla jsem věděl, že mě sleduje něco zlého. Jak jsem běžel, ohlédl jsem se zpátky a uviděl smečku démonických stvůr, které mě pronásledovaly a měly velké tesáky a strašidelná těla. Taková, která může stvořit jen vaše nejhorší noční můra. Ať jsem běžel jakkoliv rychle, oni běželi ještě rychleji, takže jsem věděl, že je jen otázkou času, kdy mě doženou. Tak jsem vylezl na strom a doufal, že nebudou schopny mě následovat. V tom snu jsem vylezl na ten strom velmi snadno a rychle. Když jsem vylezl asi třicet stop vysoko, podíval jsem se dolů. Asi šest nebo osm těch stvůr běhalo okolo kmene mohutného stromu a dívaly se nahoru na mne, tesáky vyceněné, ale zdálo se, že nejsou schopny šplhat. Zastavil jsem se tedy, abych popadl dech a zvažoval jsem své možnosti.”

“Pak jsem viděl, že jedna z nich začala šplhat po stromě a já jsem pochopil, že mě dostanou, protože nebylo kam jít, než nahoru a i když budu dál šplhat, jen budu oddalovat nevyhnutelné.”

“Tak jste skočil?” zeptal se Hugelitod.

“Ne. Šplhal jsem tak rychle, jak jen někdo může šplhat na strom, ale ať jsem byl jakkoliv rychlý, viděl jsem, že stvůry se ke mně přibližují, jak lezou po stromě a nemůžou se dočkat své další potravy. Jak jsem šplhal výše, větve byly tenčí, cítil jsem, jak moje váha začíná větve ohýbat, a začal jsem se bát, že by se mohly zlomit. Stvůry byly menší než já a byly by schopné vylézt na strom výše, než já. Podíval jsem se dolů a uvažoval, jestli mám raději ukončit svůj život pádem, než nechat ty stvůry, aby mě sežraly za živa. Pak jsem uslyšel křik sokola nebo orla, to přesně nevím, ale pamatuji si, že jsem se podíval na oblohu a uviděl mocného ptáka, který nade mnou kroužil, a z nějakého důvodu mě napadlo, že také můžu létat.” Bartholem se pro sebe zasmál. “Ach, sny jsou tak krásné. Můžu létat. Podíval jsem se ještě jednou na svého nepřítele, kterému chyběla jen vzdálenost ruky, aby chňapl mou nohu, a pak jsem skočil ze stromu a letěl, jako by to byla má přirozenost. Radost, kterou jsem v tom okamžiku měl, je nevyjádřitelná. Je docela možné, že to byl můj největší pocit radosti a povznesení a přitom to byl jen sen.”

“Předpokládám, že stvůry neuměly létat?” zeptal se Hugelitod zatrpkle.

“To vlastně nevím”, připustil Bartholem. “Sen díky bohu skončil tímto vysokým poselstvím. Nejsem si jistý, co bych dělal, kdyby ty stvůry roztáhly křídla a pokračovaly v pronásledování. Ale můžu vám říci, příteli, že tento sen do celého mého života přinesl optimismus. Jako dítě jsem měl obrnu a následkem této choroby mi ochrnula pravá noha, což mi znemožnilo sportovat a já jsem mnohem více žil knihami. Ale tento sen mě prodchnul schopností se přizpůsobit a nevnímat sama sebe jedno-rozměrně.” Bartholem se usmál na Hugelitoda, pak vstal a začal si balit svou tašku. Podržel svou svítilnu. “Chtěl byste si ji nechat?”

“Nemám nic na čtení ani na psaní”, potřásl rameny Hugelitod. “Ale každopádně vám děkuji.” Bartholem vytáhl ze své lékařské brašny nějaký papír, tužku z kapsy své košile a položil je na postel vedle svítilny.

“To bude naše malé tajemství. Máte závratě?”

“Ne”.

“A co bolesti hlavy?”

“Ano, právě teď mě bolí.” Oznamoval Hugelitod. “Poslední týden mě po většinu času bolí hlava, ne příliš mnoho, ale je to únavné a trvá to ve dne v noci.” Bartholem znovu otevřel svou brašnu a vyndal lahvičku malých bílých pilulek. Vysypal jich asi tucet na dlaň své ruky a poté je přendal do Hugelitodovy čekající ruky.

“To je na utišení bolesti, můžete si vzít dvě každých šest hodin, dokud bolest neustoupí. Také vám pomůžou lépe spát.” Hugelitod přikývl. Nalil si sklenici vody a hned si dvě pilulky vzal. “Děkuji.”

“Prosím. Přijdu za několik dní, a jestli vaše bolest hlavy bude pokračovat, dám vám další. Jinak se zdá, že léčení probíhá dobře. Myslím, že bolest hlavy je jen následkem stresu, kterému jste vystaven.” Hugelitod sledoval Bartholema, jak se připravuje na odchod.

“Opravdu si vážím vaší pomoci. Jste skutečně jediná osoba, o které se mi zdá, že má zájem na tom, aby se mi dařilo dobře.”

“Je to součástí mé profese, ale také jsem jako vy Hugelitode. Neznám všechny záludnosti vaší zkoušky s Vysokými Zasloupcy, protože oni přede mnou skrývají podrobnosti, ale já cítím, že nejste hrozbou.”

“Je dobré vědět, že někdo to tak cítí”, usmál se Hugelitod. “Můžu se vás ještě na něco zeptat, než odejdete?” Bartholem přikývl.

“Jistě.”

“Víte král o Dohrmanově Orákulu?” Bartholem cítil podtext otázky a začal přemýšlet, zda Hugelitod je více naladěný na větší obraz, než původně myslel. Rozhodl se pro bezpečnou hru.

“Pro krále, stejně jako pro většinu politiků, mají proroctví malý význam, protože to jsou jen slova napsaná Nejvyšším Knězem, který už neexistuje. A odkud tato slova pocházejí? Od Orákula, nějaké starobylé, abstraktní přítomnosti strážené v hlubokých lesích tohoto kláštera, kterou nikdo neviděl ani s ní nemluvil.”

“Takže pro krále je Orákulum pouhou abstrakcí a ničím víc?” zeptal se Hugelitod.

“Nejsem v pozici, kdy bych mohl říci, v co král věří, ale myslím, že odpověď na vaši otázku je: Ano.”

“Četl král proroctví?”

“Pokud vím, nikdo nikdy nečetl žádné z proroctví Orákula, kromě Nejvyššího Kněze a jeho nejbližších spojenců, v nichž, jak víte, král není zahrnutý.” Hugelitod přimhouřil oči.

“Kdyby král přikázal Karnomenovi odevzdat Státu proroctví, měl by král moc takový příkaz vykonat?”

“Věřím, že by to bylo možné,” odpověděl Bartholem, “ale rozložilo by to dlouhotrvající systém rozděle-

ní Církve a Státu a aby se to stalo, musela by se přihodit nějaká katastrofická událost, nebo... nebo nějaké akutní ohrožení Státu, které by nějak souviselo s proroctvím."

"Jako třeba válka?"

"Ano", souhlasil Bartholem. "Jako válka." Hugelitod se opřel dozadu o zeď a založil ruce na prsa. "Proč jste zde?"

"Co tím myslíte?"

"Proč se králův osobní lékař tolik stará o mé zdraví?" Bartholem si náhle uvědomil, že Hugelitodova otázka vede na místo, které si nepřeje navštívit.

"Nejsem si jist, jaký směr naznačujete svou otázkou, ale mé služby byly vyžádány Karnomenem a náš velkorysý král, jako gesto spolupráce, souhlasil."

"Víš král, že mě léčíš a znáš skutečný důvod, proč jste zde?" Bartholem se podíval na hodinky. "Ptal jste se, jestli můžete položit otázku a ono se to změnilo na mnoho otázek. Lituji, ale nemůžu spekulovat o tom, co král ví nebo neví ohledně mé úlohy zde. Mám ještě další schůzku. Doufám, že mě chápete. Třeba si popovídáme při mé další návštěvě." Bartholem vzal svou lékařskou brašnu z postele a odšoural se z cely. "Vrátím se za dva dny. Do té doby buďte zdravý."

Hugelitod si lehl na postel a doufal, že pilulky proti bolesti hlavy zaberou. Začal cítit, jak se mu tělem šíří podivná síla, jakási necitlivá přítomnost, o níž předpokládal, že tiší bolest. Když se dveře jeho cely zavřely, zavřel oči a slyšel, jak se stráž tiše vzdaluje pryč chodbou. To byl poslední zvuk, než ho přemohl spánek.

* * * *

"Jaké to je být tři sta let starý, žít v tisíc let starém domě, vprostřed starobylého lesa, kde nikdo nikdy nechodí nebo téměř nikdo?" Zeptal se Joseph. Simon krájel nějakou zeleninu, a jak přemýšlel, na chvíli vzhlédl.

"Vlastně mám mnoho hostů, akorát je nevidíte. A také nejsem omezen na toto místo, prostě proto, že mé tělo je zde." Simon si ťuknul drždlem nože do hlavy. "Kromě tohoto těla jsou další místa, na kterých žiji." Joseph se usmál.

"Můžeš mě naučit, jak zpomalit proces stárnutí?"

"Chceš žít déle?" Zeptal se Simon potřásaje hlavou. "Jsi si jistý? Doporučuji ti žít tak dlouho, jak dýcháš a ani o chvíli déle." Joseph ustal v nalévání vody.

"Myslel jsem to vážně!"

"Myslím, že až dost vážně", odpověděl Simon, "ale vážnost nikdy nebyla klíčem, který by odemykal tajemství."

"A co je jím?" zeptala se Maia, která zaslechla konverzaci. Simon shrábnul směs nakrájené zeleniny a kořenů do velké dřevěné mísy a polil ji něčím, co vypadalo jako med.

"Má to mnohem méně co do činění s vaším intelektem, silou vůle či snahou o osvojení moudrosti věků. Mnohem více to souvisí s nedělitelnou entitou, která vládne v tichu každého tvého dechu. Tato entita je Přítomností Stvořitele, vyjadřující se ve tvém těle a myslí zde na zemi, ale její přirozený svět je bez struktur časoprostoru. Z toho důvodu není tato nedělitelná entita podmíněna časoprostorem, jak je tomu v případě tvého těla a myslí. Protože jí chybí toto ovlivnění, prostě pozoruje, bez posuzování. Naviguje bez cíle. Vede bez ega. Spolutvoří bez majetnictví." Simon se posadil ke stolu vedle Maiy a podíval se přímo do jejích očí.

"Je to tato entita v tobě, která je tvou pravou Přítomností a je jediným klíčem, který odemýká tajemství. Jakékoliv množství vážnosti nebo víry bude k ničemu, pokud není nejdříve povolána k akci tato entita." Maia vstřebávala Simonova slova. Zde hluboko v lese, v odloučení od všech stezek lidského vývoje, se zdálo, že se otevírá nepopsatelný prostor, který jí umožňoval uchopit tyto koncepty, ačkoliv vlastně vždy byly její součástí.

"Říkáš, že potřebujeme oslovit tuto entitu v nás, aby se stala aktivní součástí našeho života? Ale Církev nás vždy učila, že to, co potřebujeme, je studovat Knihu Života a věrně následovat její učení. Pak se staneme vyvolenými Boha a po smrti zaujmeme své místo v nebi."

"Je to ta samá Církev", zeptal se Simon, "která vehementně hájí dezinformační koncept, že země je středem vesmíru? Myslíš tuto Církev?" Maia neodpovídala. Věděla, že je to rétorická otázka.

"Kam tedy zapadá Kniha Života?"

"Je to člověkem stvořená sbírka slov, která byla vytvořena před tisíci lety a její dozvuky se stále odrá-

žení v kaňonech naočkované mysli. Zapadá mezi uši." Simon si ukázal na hlavu a udělal legrační obličej. Maia se zasmála.

"Ale tato entita nebo Přítomnost Stvořitele, proč se o její aktivaci nehovoří v Knize Života?"

"A teď postoupíme dál", podotkl Simon. "Přítomnost Stvořitele je jako slunce, je vždy přítomné, dokonce i v noci, jeho paprsky se odráží od dalších planet a měsíců a kdo se dívá, může ho vidět. Ale kolik z nás si všímá slunce - ať už ve dne nebo v noci? Kolik z nás ho využívá? Kolik z nás si uvědomuje, že jsme s ním spojeni v životodárném vztahu? Nepotřebujeme aktivovat slunce, ono prostě svítí. Ve stejném smyslu nepotřebujeme aktivovat Přítomnost Stvořitele v nás. To, co potřebujeme aktivovat, je naše uvědomění jeho přítomnosti.

"Jak?" Simon se pohladil po vousech.

"Nebylo nám vždy říkáno, že potřebujeme někoho, kdo by nám to sdělil?" Maia potřásla hlavou.

"Skutečně?" Řekl Simon vyzývavě. "Neříkali ti to v Koste? Neříkal ti to celý vzdělávací systém? Neříkali ti to rodiče? Nenašeptávala ti tiše každá kniha, kterou jsi kdy četla, že jsi nedostatečně uvědomělá?" Simon pokynul Josephovi, aby si přisedl k nim ke stolu. "Můžeme mluvit a přitom jíst." Simon podával Maia mísu se zeleninou, zatímco si Joseph vedle ní sedal.

"Osobnost", pokračoval Simon, "ten podvodník, kterého ses stala zastáncem, už není centrem tvého vesmíru, stejně jako země také není centrem našeho vesmíru. Tady musíš začít. Pokud věříš tomu podvodníkovi, pak věříš ve ztrátu své moci. Věříš, že nejsi schopná znát pravdu. Věříš ve svou oddělenost. Věříš, že nejsi propojena. A pokud věříš v tyto věci, tvé uvědomí Přítomnosti Stvořitele je tak utlumené, že jsi náchylná k velké lži lidského rodu: totiž že potřebuješ někoho, kdo by ti řekl, jak si uvědomit Přítomnost Stvořitele, která v tobě vždy září." Simon si všiml, že talíř se zeleninou před Josephem a Maiou je nedotčený. "Potřebujete vidličky!" Okamžitě vyskočil na nohy, přinesl ke stolu vidličky a podával je svým hostům. "Omlouvám se." "Použil bych své ruce", řekl Joseph, "ale omáčka vypadá dost lepkavě."

"Ano, to je, ale i tak vám bude chutnat", zavtipkoval Simon. Maia vzala hrubou dřevěnou vidličku a nabrala si směs podivně vypadajících kořenů a zeleniny a podržela je pod nosem.

"Voní dobře, Simone."

"To je ta lepkavá součást", zmínil Simon, "udržuje celou směs, aby neskouzla z tvou vidličky. Je to kombinace medu a mízy stromu. Je velmi energetizující, jak za chvíli uvidíš." Simonovi oči zajiskřily veselím. Maia si odkašlala.

"Takže říkáš, že nikdo nepotřebuje učitele ani žádné instrukce nebo aktivaci svého uvědomění Přítomnosti Stvořitele. Ale jestli je to pravda, proč je tolik učitelů?"

"To je dobrá otázka, má drahá", odpověděl Simon. "Ten příběh se odvíjel asi takto. Lidé se začali probouzet před desítkami stovek let. Probouzeli se ze svého způsobu života, ve kterém jde jen o přežití. Vynalezli bezstarostný život. Vynalezli civilizaci. Přemístili se z pod hvězdné oblohy pod střechy, od otevřených ohňů do čtyřstěnných místností. A při tomto posunu ztratili svou hlubokou přirozenost. Ale ne všichni se odevzdali tomuto novému způsobu života. Ti ostatní viděli, že civilizace zplodí náboženství, vědu a obchod, a viděli, že tyto elementy mohou jen posílit povrchní pohled... nebo živit podvodníky. Tak se rozhodli stát se centry Přítomnosti Stvořitele mezi masami podvodníků, a protože přinášeli tuto Přítomnost do tohoto světa, stali se vůdci různých hnutí."

"Lidé u moci viděli, jak tato hnutí vznikají a přebrali lidem nadvládu nad nimi. Vymysleli jemné způsoby, jak vložit tuto představu - že náboženství je mostem mezi hříšnými podvodníky a Přítomností Stvořitele uvnitř. Při tom byla propletena Mistrovská slova s podvodnými mocnáři. Smíchaly se jako tato zelenina do jídla, kterým byly krmeny masy, a které bylo propagováno za nesvatými účely. A klíčovou ingrediencí, která byla přidána - tahle lepkavá omáčka, chcete-li - byla myšlenka lidské nedokonalosti, vypadnutí z milosti a ačkoliv na sebe vzala mnoho podob, téma je vždy stejné. Jsme stroje mysli, jejichž motivace jsou hříšné, a proto požadujeme učitele a učení, aby nás osvobodili a očistili." Joseph se rychle nadechl.

"A to co potřebujeme, nejsou tyhle věci?"

"Ty už to víš!" Vykřikl Simon. "Každý to ví! Copak je možné učit květinu kvést, nebo ptáka létat, nebo rybu plavat? Samozřejmě není. Jejich chování je zakódováno v samé jejich podstatě, a s námi je to stejné. Ale byli jsme naprogramováni, abychom žili jako podvodníci, namísto jako centra Přítomnosti Stvořitele, takže většina z nás je navigována stádem, protože ve stádu je bezpečno a je tam společnost."

"Pod všemi úrovněmi, které jsme během staletí oblékli, zůstává Přítomnost Stvořitele a ta se u někoho jasně blýská a u jiných je stěží žhavým uhlíkem. Vy jste si vybrali být si ji vědomi, a v tomto výběru vynakládáte čas, energii, prostor a nejdůležitější element ze všech: Sebe-lásku."

"Nechci nic namítat", začala Maia pokusně, "ale Kniha Života říká, že sebe-láska je něčím méně, než

láska k Bohu či Mistru. Není lepší vybrat si tyto, jako zaměření našeho uctívání?"

"Proč myslíš, že asi umíš milovat Boha nebo Mistra?" zeptal se Simon. Maia se podívala pryč a sbírala své myšlenky.

"Protože Kniha Života říká..."

"Ne", poučil ji Simon, "necituj knihy, řekni mi to ze svého nejhlubšího srdce!" Mainy oči se toulaly po místnosti a hledaly slova.

"Když jsem byla dítě, chodila jsem každou neděli do kostela se svou matkou. Jednou jsme zpívali chvalozpěv a já jsem se podívala na svou matku a uviděla, že má oči plné slz. Musím čestně přiznat, že mě to vyděsilo. Když jsme šli z kostela domů, řekla mi, proč plakala." Maia se odmlčela, aby polkla při vzpomínce, která zůstala živá v její paměti.

"V den, kdy mě porodila, šla nakoupit potraviny a náhlá bouřka ji uvěznila napůl mezi domovem a obchodem. Potřebovala najít přístřešek a našla jen velký strom, který byl z jedné strany dutý. Ona se schoulila uvnitř kmene, aby se skryla před bouřkou. Zatímco venku zuřila bouřka, začala cítit porodní bolesti. Řekla mi, že neměla jinou možnost, než mě porodit uvnitř stromu, vprostřed hromů a blesků." Joseph se podíval na Maiu, jeho vidlička visela mezi ústy a miskou.

"A to ti neřekla až do toho dne?" Maia zakroutila hlavou.

"Kolik ti bylo?"

"Toho dne mi bylo sedm," řekla Maia s chápavým úsměvem. "Vždycky mi říkali, že jsem se narodila během bouřky, ale nikdo se nezmínil, že to bylo uvnitř stromu."

"Proč ti to neřekla dříve?" zeptal se Joseph.

"Řekla mi, že když porod probíhal, plakala a prosila Boha, aby ulevil její bolesti. Pak uviděla anděla. Trvala na tom, že to nebyl sen, i když jsem její vzpomínku zpochybňovala. Tento anděl jí řekl, že bude mít dceru a že se potřebuje narodit teď - přesně v tomto okamžiku na tomto místě. Že to všechno bylo tímto způsobem naplánováno a že mi to až do mých sedmi let nemá říci. Má matka v kostele plakala, protože očekávala, že až mi řekne o mém bláznivém porodu, bude vypadat hloupě." Maia si rychle otřela tvář rukou. "Ale když jsem slyšela tu historku, vzpomněla jsem si. Vzpomněla jsem si, proč mám takové spříznění se stromy. Proč můžu s nimi sedět hodiny a hodiny a cítit jejich konejšení."

"A proto miluješ Boha, kvůli způsobu, jak ses zrodila do tohoto světa?" Zeptal se Simon. "Anděl je poslem Boha", odpověděla Maia. "Jestli se Bůh tolik zajímal o můj porod, jak bych Ho mohla nemilovat?" Simon se podíval dolů na svou prázdnou misku.

"To je vskutku pozoruhodný příběh, má drahá, jsem potěšen, že jsi ho s námi sdílela."

"To ještě není všechno," řekla Maia měkce. "Po tom, co mi matka vyprávěla ten příběh, šla jsem k tomu stromu, který mi popsala a byla jsem si úplně jista, že je v lese vedle cesty, po které jsem chodívala stokrát. Byl to velmi starý strom a dutina byla nejspíš vytvořena úderem blesku. Vešla jsem dovnitř a posadila se, cítila zemi a dýchala vlhký vzduch uvnitř stromu. Mohla jsem se podívat přímo nahoru téměř dvacet stop, než světlo mizelo. Byl to neuvěřitelný zážitek, být přesně na stejném místě, kde jsem se narodila, a ačkoliv mi bylo pouze sedm, cítila jsem z toho zážitku opravdu něco hlubokého. Bylo to, bylo to jako pocit vděčnosti... nejen matce, nebo stromu, nebo andělovi, který mé matce poskytl útěchu, ale cítila jsem intenzivní vděčnost silám, které vykotlaly strom. A když jsem přemýšlela o těchto silách, přišla jsem na to, že jen Bůh může způsobit úder blesku do stromu." Maia se podívala dolů na svou misku, která byla téměř plná jídla a zasmála se pro sebe. "Myslím, že bych měla chvíli nechat mluvit někoho jiného, abych se mohla najíst."

Simon zkoumal Maiu, ale nikoliv svými očima. Zkoumal ji nějakým jiným mechanismem, který byl vytažen z místa, na které Simon zřídka kdy potřeboval jít. Maia byla přesně taková, jaká doufal, že bude.

Kapitola 16. Vymyšlené proudy

Observatoř byla pro Karnomena jedním z jeho nejoblíbenějších míst na zemi. Budova byla čistě bílá, postavená ze speciálního vápence dovezeného ze vzdáleného lomu asi před dvěma sty lety. Budova byla zpočátku navržena jako chrám, ale s vynálezem dalekohledu byla na radu Orákula jeho konstrukce přeměrována, aby se stala první observatoří Církve pozorující nebeskou klenbu. Observatoř byla mezi Vysokými Zsvěcenci známa jako Nebeská Brána a nacházela se ve stavu stálého vývoje, ačkoliv navenek se neměnila. Karnomen miloval kruhový tvar budovy a složitý klenutý strop.

Budova byla uzavřena všem, kromě Vysokých Zsvěcenců a malé skupiny dobře placených vědců a techniků, kteří byli najati Církví, aby řídili její výzkum. Karnomen seděl u bohatě zdobeného stolu obklo-

peného hvězdnými mapami a různými uměleckými ztvárněními, které vzdávaly poctu nebeskému spektru Božského stvoření. Ostré zaklepání na dveře ho vyrušilo z jeho snění.

“Ano?” Dveře se pomalu otevřely s tichým skřípěním.

“Hugelitod je zde, vaše Eminence,” odpověděl hlas strážce se zjevnou nervozitou.

“Sundejte mu pouta a pak můžete počkat venku”, přikázal Karnomen. Stráž tiše a rychle vykonala svou práci a pak beze slova či pohledu odešla.

Jak se dveře zavřely, Hugelitod tiše stál a prohlížel si místnost svýma očima. Nikdy předtím nebyl v observatoři, a ačkoliv jeho záliba astronomie byla redukována na navštěvování seminářů, dalekohledy měl vždycky rád. Zvláště ty s účinností Nebeské Brány.

“Můžeš se posadit, jestli chceš”, nabídnul Karnomen s laskavým tónem ve svém hlase. “Drahý doktor říká, že se uzdravuješ dobře. Už se tvá hlava cítí lépe?” Hugelitod přikývnul.

“Ano, děkuji.” Povšiml si přitom akustiky místnosti, dokonce i Karnomenův hlas zde zněl mnohem melodičtěji, jeho kovové hrany byly změkčeny kruhovými zdmi a klenutým stropem. Karnomen pohlédl na porcelánovou karafu na stole.

“Dáš si trochu čaje?”

“Ano”, odpověděl s nuceným úsměvem.

Hugelitod se posadil k oválnému stolu, u kterého by mohlo pohodlně sedět dvacet lidí. Na mramorovém povrchu stolu byly vyřezány složité linie a tvary. V samém středu byl ovál dlouhý kolem čtyř palců, který byl podobný tvaru oka. Ze dvou jeho koutků se vinuly ve spirálovém pohybu dlouhé úponky, které byly tvořené tisícermi perfektně vyřezaných dírek, ne větších než špendlíková hlavička. Byla to impresionistická malba na kameni místo na plátně. Karnomen si všiml Hugelitodova zájmu.

“Zobrazuje to naši galaxii.”

“Nevěděl jsem, že víme, jak vypadá naše galaxie”, řekl Hugelitod.

“My víme, oni ne”, usmál se Karnomen. “V každém případě jsou zde věci, které nesdílíme z vědeckou komunitou.”

“A proč?”

“Vědci nemůžou zadržet informace před veřejností”, vtipkoval Karnomen. “To je jejich zkáza, alespoň co se našeho zájmu týká.” Karnomen podal Hugelitodovi šálek čaje a posadil se o tři židle dál.

“Tato malá tečka zde, je Země”, ukázal na malou díрку, která měla modrou barvu. Když se Hugelitod podíval blíže, všiml si, že je to jen barevná tečka na stole, a přímo vedle ní byly dvě X.

“A co znamená tohle číslo dvacet?” Karnomen se vrátil do svého křesla a založil si ruce.

“Je to počet oběhů naší sluneční soustavy kolem galaktického centra, takže jak vidíš, určitým způsobem je každý z nás starý pouze dvacet let, co se galaktického času týká.” Karnomen si sundal brýle a protřel si oči. “Žijeme ve velkém městě hvězd, a je zde tolik dalších měst, že je ani nemůžeme spočítat, to množství mě nikdy nepřestává ohromovat. A v tomto nekonečném množství hvězdných měst, která nazýváme galaxiemi, jedna z nich vytvořila dokonalé podmínky pro fyzický život. A to je právě místo, kde se nalézáme.” Ukázal pomalým pohybem ruky.

“Chceš vědět tajemství?” Zeptal se Karnomen s náznakem úsměvu v koutcích úst. Hugelitod s pokrčením rameny kývnul.

“Za 1 213 114 let naše milovaná země zemře. Padne za oběť gravitaci. Jiná hvězda bude na své dráze tak blízko nás, že z nebe budou padat meteority ze vzdálených oblastí naší sluneční soustavy. Tato vzácná planeta bude zavražděna hrstkou obrovských kamenů. Samozřejmě, my už zde nebudeme, ale stane se to. A víš jak to, že vím, že se to stane?” Hugelitod si neklidně poposedl na židli.

“Orákulum vám to řeklo a vy věříte Orákulu.”

“Přesně”, řekl Karnomen a ukázal prstem pro zdůraznění. “Orákulum mělo pravdu ve všech věcech, na které jsme se ho zeptali. A proto také věříme, že Orákulum má pravdu i v těchto případech, kdy se jedná o události přesahující náš život, které jsou mimo dosah naší představivosti.”

“Vidíš”, řekl Karnomen a napil se čaje, “Orákulum nemůže lhát. Dokonce ani nerozumí konceptu lži nebo skrývání pravdy, zveličování nebo polopravdy. Všechno to jsou čistě lidská chování a Orákulum je vším, jen ne člověkem.” Hugelitod uvažoval, kam Karnomen chce dovést konverzaci a rozhodl se vstoupit v okamžiku, kdy se Karnomen odmlčel, aby se napil čaje.

“A odkud Orákulum pochází, když nemá lidský původ? Jak jste mi vysvětlil, když jsme spolu posledně mluvili, není to Boží výtvar.”

“Hm, to je otázka, o které vždy uvažujeme”, odpověděl Karnomen. “Orákulum umí vidět budoucnost, ale je slepé, co se týká minulosti a je to právě minulost, kde by Orákulum mohlo odhalit svůj původ.”

“Takže jeho původ je neznámý?” Karnomen přikývl.

“Nezapamatovatelný bude lepší výraz.”

“Jak tedy potom víte, že to není výtvor Boha?”

“Protože Orákulum vždy hovořilo o svých tvůrcích v množném čísle, tvůrci, a Bůh je jen jeden.” Karnomen zvedl ruku a ukazovákem ukazoval na strop.

“Ptali jste se Orákula, jestli je tento předpoklad správný?”

“O jakém předpokladu hovoříš?” zeptal se Karnomen a jeho hlas se mírně zpřísnil.

“Předpoklad, že existuje jen jediný Bůh tohoto všeho”, Hugelitod máchl pažemi nad stolem.

“Neptáme se Orákula na věci, které už víme”, odpověděl Karnomen. “Raději používáme jeho vize, abychom viděli události, které k nám směřují koridorem času. Je to způsob naší přípravy.” Karnomen si odkašlal a opřel se na židli. “Torem tě pozval, aby jsi nám asistoval při destrukci Orákula a ty jsi ho odmítl. Proč?”

“Je to vaše volba zničit Orákulum, ne moje. Vaše pozvání je myšleno jako zkouška mé oddanosti a nic víc. Nezlíbím se na Orákulum ani na nikoho jiného. Ale pokud nevím nic o Orákulu a jeho proroctvích, nechci se zúčastnit jeho zničení.” Hugelitod se odmlčel. “To bych se stejně mohl připojit k šílenému davu a zničit církev.” Hugelitod věděl, že jeho vyjádření bylo nestydaté a může způsobit Karnomenovu reakci, které bude pravděpodobně litovat, ale něco v něm vyslovilo ta slova bez cenzury nebo zdrženlivosti. Již přijal svůj osud. Jen stále nevěděl, co jím je.

“Řekl jsi: Církev?” Ptal se Karnomen a potřásl hlavou jako někdo, kdo toleruje nepodloženou urážku. “Byl jsi pozván k této úloze, protože jsem chtěl vidět, zda zvolíš své vykoupení. Kdybys měl v sobě kousek pokory, ukázal bys svou oddanost Vysokým Zasvěcencům, kteří ti nabídli přístup k privilegovanému poznání. Ale vidím, že tě nezajímá tvá budoucnost a dokonce ani budoucnost Církve!”

Hugelitod se díval za místnost na schody, které se spirálovitě točily vzhůru do vyšších podlaží observatoře, kde zíral do nebe dalekohled. Báł se podívat přímo do Karnomenových očí.

“Proč chcete zničit něco, co může docela dobře být darem Boha? Čeho se tak moc obáváte?”

“Ty víš, čeho se obáváme a nehleď na to, že jsi nečetl Dorhmanovo Proroctví, vím, že Torem ti odhalil jeho část. V tomto odhalení nalezněš odpověď. Neřeknu ti víc, než toto. Důvod, proč zničíme Orákulum, je prostě naše přežití.”

“Koho přežít?” Hugelitod se zeptal.

“Přežití Církve!” Křičel Karnomen, pak uvolnil svůj hlas a dodal. “Bude-li Církev svržena, jak předpoví dá Orákulum, bude svržen Bůh a jestli se to stane, my, jako druh, budeme zatraceni, protože na této planetě bude moci vládnout Satan. Musím ti to skutečně vysvětlit?”

“Ale vy neznáte původ Orákula. Co když zničení Církve je vlastně Boží plán...”

“Chápu,” přerušil ho Karnomen, “dnes jsi mě přesvědčil o jedné věci. Ztratil ses v nějakém svém vlastním světě. Přál jsem si, aby existovala nějaká cesta, jak tě zachránit, ale ty ses úplně ztratil, neodvratelně jsi ztratil svou cestu.” Karnomen odsunul svou židli a postavil se. Rukama se opíral o stůl.

“Tvé postavení, které je pod mou kontrolou, bude takové, že dokud se nevzdáš své svatokrádeže, dokud nám nedokážeš, že tvůj zájem je upřímně znovu sloužit Církvi, potud zůstaneš pod dohledem Nejvyšší Stráže. Doba trvání tohoto rozsudku je pod tvou kontrolou - může to být jen jeden den nebo celý život. Tvé dosavadní chování a postoj napovídá velmi dlouhému uvěznění. A to, to může být mrhání životem. Mrhání!”

Karnomenova kostnatá pěst bouchla do stolu. Pak se otočil, šel pryč a něco řekl strážní na druhé straně dveří. Hugelitod slyšel hlasy, ale nerozeznal žádná slova, zdálo se, že všechno je zastřené. Pochyby na něj udeřily tak silně, že si nebyl jist, zda se mu podaří znovu nadechnout. Jediné, na co dokázal myslet, bylo vrátit se do své cely, vzít si další pilulky proti bolesti hlavy a usnout.

* * * *

“Takže ty říkáš, že jsi byl přemožen někým, koho jsi vůbec neviděl?” ptal se Jaunder. “Někým, kdo prostě vyskočil zpoza stromu a omráčil tě kamenem?” Kamil přikývnul se slabým protestem.

“Neviděl jsem je. Od té doby, co pracuji jako strážce v mém sektoru, jsem tu nikoho neviděl. Ani jednou! Už je to skoro osm let.” Kamil se odmlčel a podíval se z okna. “Nečekal jsem, že budu přepaden.”

Jaunder byl veliký muž s bodavýma šedo-modrýma očima a znetvořenýma ušima, které byly zdeformovány od zápasení, když byl za mlada v armádě. Byl impozantní mnoha způsoby, ale strážci se ho báli díky jeho autoritě. Jako Velitel Sekce trestal podle své libovůle jakoukoliv neposlušnost nebo špatně od-

vedenou práci. Zde hluboko v lesích byl králem. V jeho království nebyly žádné soudní procesy nebo poroty.

Kamil byl v místnosti pro výslechy, která byla obvykle určena pro narušitele, ale během 142 let existence zásobovací stanice bylo přivedeno k výslechu pouze dvanáct narušitelů. Místnost byla mnohem častěji používána při získávání informací od strážců, ohledně výkonu jejich práce: krádeže zásob, pití ve službě a dezerce. Kamil si dobře uvědomoval, že existují příběhy, jak byli strážci odvedeni do lesa a zastřeleni pro přečiny mnohem menší důležitosti, než ten jeho. Strážci byli jako věci na jednorázové použití.

Jaunder se postavil na nohy a nalil si do sklenky trochu whisky a jedním plynulým pohybem zaklonil hlavu a s mírným výrazem nechuti vypil naráz celou dávku. Svůj zlobný pohled namířil na Kamila.

“Myslím, že lžeš. Za prvé, pochybuji, že jsi byl přepaden - v tomto lese bys je slyšel přicházet na dvacet kroků daleko. A za druhé, podívej se na sebe. Jsi silný mladík s puškou, trénovaný a znáš tenhle les, byl jsi přemožen žebrákem? Nevěřím ti.” Postavil si židli několik stop od Kamila, posadil se na ni a podíval se přímo do jeho obličeje.

“A jsi si jist, že jsi tu osobu neviděl?” Kamil pokýval hlavou.

“Neviděl jsem je. Omráčili mě, podívejte se na můj obličej!”

“Ptám se”, řekl Jaunder, “protože mi na stole dnes ráno přistála zpráva z policejní stanice z obce Hunter, týkající se pohřešované osoby. Ztracená dívka, černé vlasy, modré oči, myslím, že velmi pohledná, studentka místní univerzity. Nic z toho ti není povědomé?” Kamil věděl, že Jaunder studuje každý pohyb jeho obličeje, poté co položil svou otázku. Zkoušel nereagovat, ale cítil, jak se z toho tlaku jeho obličeje trochu škube.

“Ne. Neviděl jsem, kdo to udělal.” Slova vyšla odměřeně a pod kontrolou ven.”

“Dobrá”, postavil se Jaunder, “doved mě na to místo, já pustím psy a bude zábava.” Jaunder si nalil další sklenku whisky a vypil ji stejným způsobem jako předtím. “A vezmi si nějaké nové boty, proboha. A umyj si obličej, nemůžu se na tebe ani dívat.”

Kamil zůstal ještě chvíli sedět a přemýšlel, zda je v bezpečí, nebo zda tento výlet do lesa bude jeho posledním. Pak našel trochu povzbuzení ve skutečnosti, že mu Jaunder přikázal umýt si obličej.

Kapitola 17. Neochotný spolupachatel

Hugelitod byl eskortován do své cely dvěma strážci a obřadně vyproštěn z pout. Počkal, až strážce odejdou chodbou a nalil si sklenku vody. Pak zatápal pod polštářem po své nové svítilně a zapnul ji. Světlo padlo na tmavý roh cely, kde našel dostatečně velkou prasklinu ve zdi, že se do ní vešlo zbývajících šest pilulí proti bolení hlavy, které byly pevně zabaleny v kousku papíru. Jak odroloval papír, ucítil, jak se za ním něco pohnulo a naskočila mu husí kůže. Přímě před ním se mihotala krásná žena ve snaze se manifestovat. Mohl slyšet hlas, ale byl tak nepozemský, jako hlas ducha, který byl stěží slyšitelný.

“Kdo jsi?” Zeptal se Hugelitod instinktivně. “Co chceš?” Hugelitod viděl, jak se její ústa pohybují, ale nerozuměl slovům. Natáhl ruce, aby viděl, jestli něco na přízraku ucítí, a jak se ho dotkl, fata morgána se pomalu začala zaostřovat a zpevňovat.

“Jsem Dohrmanovo Orákulum v lidské formě. Toto je moje první zkušenost se sebestanifestací.” Hugelitod se obrátil v cele a potom zpět na Orákulum. Bylo stále tam. Protřel si oči. Bylo stále tam.

“Sním?”

“Ano, určitým způsobem”, odpovědělo Orákulum. Hugelitod se podíval dolů na zmačkaný papír na posteli a napočítal šest pilulí. Ještě si je nevzal.

“Jak to, že tě vidím? Jak, jak můžu vědět, že si tě nepředstavuji, nebo... nebo že jsem nezešílel?” Orákulum natáhlo ruku a položilo ji na něj.

“Cítíš to?” Hugelitod zavřel oči.

“Myslím, že ano.”

“Pak jsem tak skutečné, jako ty”, oznámilo Orákulum. “To je součástí mých nových schopností, součástí toho, co jsi mi dal.”

Hugelitod zamrkal očima a stále se pokoušel vyšetřit svůj stav, nehledě na ujištění Orákula. “Opravdu se nechci zbláznit díky životu o samotě v tmavé cele.” Jeho hlas utíchal do šepotu, jako myšlenka uvolněná z nádoby.

“Zítra ráno mě přijdou zničit”, řeklo Orákulum. “Musíš přijít s nimi”. “Jak to víš?”

“Já jsem Orákulum. Je to mé proroctví.”

“Proč bych měl být spolupachatelem tvého zničení?”

“Pokud nebudeš, tvůj účel se nenaplní”, zanotovalo Orákulum. Hugelitod cítil, jak do něj slova pronikají.

“Můžou mě zabít, jestli budou chtít, možná to bude lepší, než shnít v téhle cele.” Podíval se do očí Orákula, které tancovaly v moři průzračnosti, jehož hloubka se zdála být nekonečná.

“Kdo jsi?”

“Už to víš”, řeklo Orákulum.

“Vím?” Zeptal se Hugelitod sarkasticky. “Znám tvé jméno. Znám slovo, které tě trochu popisuje, ale nevím, kdo jsi, odkud přicházíš, proč jsi na této planetě, pro mě jsi naprostou záhadou. Jestli potřebuješ mou pomoc, musíš zodpovědět mé otázky.” Orákulum se smálo.

“Jsem Dohrmanovo Orákulum. Přišlo jsem na tuto planetu před stovkami tisíců let na to samé místo, kde jsem dnes. Z počátku jsem na zemi bylo samo. V mém světě nebyli žádní lidé a tak jsem spalo. Ale jednoho dne na mě natrefil malý kmen nomádů. Já jsem bylo odhaleno a pověst se začala šířit. Dívalo jsem se na ně, ale nemohlo jsem s nimi komunikovat. Jejich tváře se měnily, bylo jich čím dál více, byli čím dál rozmanitější a nakonec kolem mě zbudovali chrám. Lidé ze širokého okolí ke mně přicházeli vyjádřit svá hluboká přání a požehnání. Věřili, že když tak učiní, přihodí se jim dobré věci.”

“Někteří z nich prožívali vyléčení nebo štěstí poté, co mě navštívili, a proto pak vždy svěřovali svůj dobrý osud do mých rukou. Potom se rozneslo, že Chrám Tří Kamenů je místem, kde se Bůh dotýká země. Mnozí věřili, že mě stvořili Bohové a že jsou stále přítomni, přítomni pouze a jen na tomto místě, takže chrám se stal ještě známějším. Bylo jsem pozlaceno a na můj povrch byly vyryty svaté modlitby.”

“Postupem času”, pokračovalo Orákulum, “kolem mé přítomnosti začalo vznikat náboženství a Chrám Tří Kamenů byl znám po celém civilizovaném světě, jako místo oblíbené Bohy. Když se to přihodilo, jeden člověk, který měl velkou moc, chtěl ovládnout tento chrám a tak se místo stalo válečným polem. Generace za generacemi vedly války za účelem ovládnutí tohoto chrámu, jako by vítěz mohl nějakým způsobem zdědit Božské síly. Ale asi před dvaceti tisíci lety byla velká přírodní katastrofa, která zničila chrám a lidé zemřeli - téměř všichni.”

“Co se stalo?” Zeptal se Hugelitod. “Obrovská záplava.”

“Co ji způsobilo?”

“Meteor narazil do planety a přílivové vlny zničily zemi. Ne všichni byli zabiti, byly nějaké oblasti, kde lidé přežili, ale byla to rána bez varování, kterou přežil jen zlomek populace. Po několika tisících letech vody ustoupily a země znovu obnovila svou převahu. Kolem mě vyrostl les. Původní zdi a pilíře chrámu byly zničeny věkem a staly se půdou pro stromy, které na nich vyrostly. Z chrámu zbyly jen tři kameny a já jsem znovu bylo obyvatelem divočiny. Po několika stech letech izolace, jsem bylo znovu objeveno velmi podobným způsobem jako před tím. Tento nový kmen mě zahrnul zbožňováním a uctíváním. Tři kameny představovaly přítomnost země, nikoliv nebe či vesmíru. Ne, tentokrát jsem bylo vnímáno jako Bůh země.”

“Tento nový kmen držel mou přítomnost v tajnosti a jejich duchovní adeпти se mnou zkoušeli komunikovat, ale já jsem nebylo schopno vystoupit a hovořit s nimi způsobem, který by dokázali slyšet. Nicméně má přítomnost je utěšovala a oni postavili své vesnice vprostřed tohoto starobylého lesa, aby mi byli na blízku. Byli to velmi láskyplní lidé a poctili mě velkou láskou a oddaností.”

“Jak to, že ty tři kameny přetrvaly, když všechno ostatní v chrámu bylo zničeno?” Zeptal se Hugelitod.

“Nejsem vytvořeno z kamene”, odpovědělo Orákulum.

“Kdyby mě zkoumali vědci svými moderními nástroji, objevili by, že má fyzická těla jsou složena z materiálu, který se na zemi nenachází. Můj zevnějšek je jenom kamenná maska, pod kterou se uvnitř mého těla nalézá materiál, jež je specifický pro můj dimenzionální stav. Ve své podstatě je krystalický, ale jeho molekulární struktura je dokonale upravena tak, aby byla domovem mého vědomí. Jsem zamaskováno, abych zapadlo do prostředí, abych vypadalo jako pozemský objekt, ale ve skutečnosti jím nejsem. To je důvod, proč potřebuji, aby ses zítra přidal k ostatním. Pomůže to zajistit, že zničení bude pouze povrchní. Má kamenná fasáda je přesně třicet dva centimetrů ve všech třech dimenzích. Pokud by se dostali hlouběji, našli by můj krystalický domov a ten by mohli zničit holýma rukama.”

Hugelitod si povzdechnul.

“Myslíš, že by mě poslechli, kdybych jim řekl, že do tebe sekají příliš hluboko?”

“Ne, to si nemyslím. Proto musíš být jemný ve způsobech, jak je poučit. Nemůžu říci, jaký druh nástrojů se chystají použít, aby mě zničili. Pokud budou hrubí, neproniknou hlouběji než deset centimetrů. Jsou tři úrovně, které obklopují mé krystalické jádro. Každá úroveň klade větší odpor vměšování či poškození. S největší pravděpodobností nebudu tvou pomoc potřebovat, ale poslání je tak důležité, že nemůže být

ponecháno pouze pravděpodobnosti. Proto tě vyzývám, abys asistoval.”

“Hovoříš o svých Tvůrcích”, řekl Hugelitod a ignoroval žádost Orákula. “Kdo tě stvořil?”

“Jen v tomto světě hovoříme o tvoření a zániku, jako by byli definitivní nebo absolutní. Co když ti řeknu, že jsem nebylo nikdy stvořeno? Budeš mi rozumět?”

“Každý, každá věc je stvořena něčím”, odpověděl Hugelitod váhavě. “Nemůžeš existovat v tomto světě, pokud jsi nebylo stvořeno nějakou silou či entitou.”

“V mém stavu bytí toto není pravdou. Nikdy jsem nebylo stvořeno. Má přítomnost na této planetě byla zpřístupněna. S tímto na zřeteli uvažuji o těch, kteří mě sem umístili, jako o svých tvůrcích. Oni ale ve skutečnosti nestvořili můj stav bytí.”

“Dobře, řekněme, že máš pravdu”, připustil Hugelitod, “nebylo jsi stvořeno, bylo jsi zpřístupněno. Ale kdo tě zpřístupnil?”

“Bylo jsem zpřístupněno lidstvem.”

“Jak je to možné, když jsi přišlo na zem dříve, než lidstvo existovalo?” Dotazoval se Hugelitod. “Když jsem přišlo na zem, lidé existovali. Nebyli na místě, kde jsem bylo umístěno, ale existovali...”

“Znovu říkáš “umístěno”, kdo tě umístil?”

Orákulum stálo přímo před Hugelitodem jako éterický přízrak. Náhle si sedlo na podlahu cely. “Ztrácím energii a brzy zmizím. Zodpovím ti tvou otázku, když nejdřív budeš souhlasit s tím, že mi zítra přijdeš na pomoc. Domluveno?” Hugelitod instinktivně přikývl.

“Domluveno.”

“Dobře”, řeklo Orákulum. “Umíš si představit, že lidstvo je kruh, který nemá začátek ani konec?” “Zkusím to”, nabídl Hugelitod.

“Lidstvo, kdyby bylo jednou věcí, jinými slovy úhrnným kolektivem, a byl bys schopen ho vidět bez filtru časoprostoru, co myslíš, že bys viděl?” Hugelitod si rukou prohrábl vlasy.

“To nevím.”

“Viděl bys to, co lidstvo nazývá Bohem”, odpovědělo Orákulum. “Viděl bys Jediného, Který Je Vším. Toto Bytí má mnoho různých úrovní podobně jako vaše atmosféra. V některých úrovních je dualita a oddělenost a v jiných úrovních je shoda a jednota. Celý organismus - lidstvo - obsahuje všechny úrovně a to, co vidíš, je úroveň, ve které jsi naladěný na vnímání. Ti, kteří mě sem umístili, jsou součástí lidstva, ale v širším kontextu tohoto světa. Můžeš o nich uvažovat jako o budoucím lidstvu, nebo jako o tom, k čemu se lidstvo vyvine. Ale z mé perspektivy není žádná evoluce nebo budoucnost. Je jen jeden organismus, který se projevuje v mnoha různých úrovních časoprostoru.”

“Moji zpřístupnitelé jsou bytosti z jiné úrovně v časoprostoru lidstva. Oni mě umístili v tomto časoprostoru - tvém časoprostoru, takže tě můžu vést. Žijí na místě, které není místem, v čase, který není časem, v říši jednoty, kde jsou subjekty vzájemně propojeny jako dokonale spojená mozaika. Moji zpřístupnitelé jsou mi známi jako Tvůrci Křidel a jsou to oni, kteří mě sem přivedli.” Když Orákulum řikalo poslední větu, začalo se vytrácet, stejně jako světelný zdroj v Hugelitodově cele. Nakonec tiše zmizelo v zasouvajícím se záblesku času.

* * * *

Bartholem kráčel chodbou královského paláce pod dohledem stráží. Hůl raději nepoužíval, ale dnes ho noha bolela s neobvyklou intenzitou, takže na jeho cestě naleštěnými mramorovými chodbami Paláce ho provázel zvuk jeho hole. Samuelova asistentka Melandri ho pozdravila.

“Očekává vás, můžete jít rovnou dovnitř”, řekla radostným tónem. “Popíjí kávu a čeká na vás.” Bartholem otevřel masivní dveře, pokýval na asistentku a zašeptal, “Děkuji.”

Dveře do Samuelovi kanceláře byly z masivního mahagonu, který pod znalým pohledem odhalil složitou řezbu týkající se historicky důležitých bitev dynastie Královské Rodiny.

“Vidím, že dnes jsi opět s holí”, podotkl Samuel s rychlým úsměvem. “Vyzkoušej toto nové křeslo a já ti naliji kávu.” Bartholem se rozhlédl po místnosti.

“Dostal jsi nová křesla?”

“Ano, král mi je dal jako dar”, připustil Samuel s elegantním gestem rukama. “Posaď se. Jsou docela pohodlná, jak za chvíli sám poznáš.” Samuel posunul po stole šálek kávy.

“Tak jaké novinky dnes pro mě máš?”

“Děj se rozhodně obrátil”, vyrazil Bartholem zřetelně zasmušilým hlasem.

“Skutečně?” řekl Samuel. “A o jaký obrat se jedná?”

“Karnomenův záměr se soustředí přímo na zničení Orákula a jejich nového nepřítele, Hugelitoda,” řekl Bartholem.

“Jak ses dozvěděl tuhle informaci?” zeptal se Samuel. Bartholem se neklidně usmál.

“Budeš mi v tomto muset důvěřovat.”

“Hugelitod?” Bartholem potřásl hlavou.

“Hugelitod se obává, že je mrtvým člověkem - je teď posedlý tou myšlenkou.” Samuel se posadil a napil se kávy.

“Je vězněm Nejvyšší Stráží?” Bartholem přikývnul.

“S jakým obviněním?”

“Vzpouora a zrada”, odpověděl Bartholem.

“Asi má pravdu”, potvrdil Samuel. “Kolik máme času?” Bartholem se podíval na Samuela tázavým pohledem.

“Opravdu si myslíš, že by ho Karnomen zabil?”

“Jestli je dostatečně zoufalý...”, odpověděl Samuel. “Jakou má jinou možnost? Jeho jedinou šancí ohledně proroctví svržení je zničit dva pilíře, na kterých to proroctví stojí: Orákulum a Hugelitoda. Pokud tomu proroctví věří, tyhle dva musí zničit.” Samuel byl zřetelně rozrušený. “Nemůžeme dovolit, aby bylo Orákulum zničeno.”

“Stejně se do toho Karnomenovi nemůžeme vměšovat”, dodal Bartholem. Samuel se usmál.

“Můj drahý příteli, vměšujeme se do toho Karnomenovi téměř vším, co děláme, což sis toho nevšímal?”

* * * *

“Můžete nás teď nechat o samotě”, řekl Torem stráží. Stráž se otočila a poslušně beze slova odešla. Torem vstoupil do tmavé cely s výrazem netrpělivosti.

“Chtěl jsi mě vidět?” Hugelitod sbíral svou umírněnost hlubokým, ale tichým dýcháním.

“Děkuji, že jsi přišel tak rychle. Jak jistě víš, dnes ráno jsem se setkal s jeho Eminencí.” Torem přikývl.

“Vím o vašem setkání.” Hugelitod zamrkal jako při bolesti.

“Myslím, že jsem udělal chybu.”

“Jakou?”

“Žádal mě, abych se k vám zítra přidal při zničení Orákula, a já jsem odmítnul z důvodů, na které nejsem zrovna hrdý...”,

“Změnil jsi svůj názor?” Hugelitod přikývl.

“A tvé srdce se také změnilo?” Hugelitod opět přikývl.

“Myslel jsem, že bude dobré ti to říci. Doufám, že sdělíš mé rozhodnutí Jeho Eminenci a poprosíš ho, aby mi odpustil má slova a jednání.” Torem si sedl na postel vedle Hugelitoda a povzdechl si.

“Udělám, oč mě žádáš”, řekl Torem, “ale jen pod podmínkou, že vyjádříš lítost nad svými myšlenkami, slovy a činy, co se týká tvé neoddanosti, všem Vysokým Zasvěcencům. Není to jen Jeho Eminence, kdo se trápí touto zradou. Týká se to nás všech.” Torem se otočil na Hugelitoda a rychle se podíval do jeho očí a zkušel odhadnout jeho upřímnost.

“Mám tvůj slib v této věci?” Hugelitod se při myšlence vyjádření pokání celému Řádu Šestnácti Paprsků poněkud nepohodlně ošil. Věděl, že to bude těžký, ponižující úkol.

“Udělám, co žádáš”, řekl, “mám jen jeden požadavek, aby mé pokání přišlo na řadu až po té, co bude dokončen náš zítřejší úkol.”

“Žádné jiné podmínky?” Hugelitod zakroutil hlavou. Torem se postavil na nohy a rukama přešel po stranách své róby dolů, vyhlazující její záhyby.

“Víš, že nemůžu mluvit za Jeho Eminenci, takže ti nemůžu dát žádnou naději, že tvé rozhodnutí, ať je jakkoliv prozíravé, tě osvobodí. Ale řeknu ti upřímně, že tvá volba je dobrá a že ti v následujících dnech a týdnech pomůže, pokud je upřímná.” Torem přikývl a natáhl ruku, aby stvrdil svůj slib.

“Ráno tě osobně vyzvednu.” Muži si potřásl rukama a z Hugelitoda na Torema přešel jistý pocit naděje. Hugelitod však věděl, že jeho fraška nakonec ztroskotá, jen nevěděl kdy nebo jak.

Kapitola 18. Život na vlásku

Cesta lesem probíhala v naprostém tichu. Dokonce se zdálo, že i ptáci nejsou ochotni zpívat. Hugelitod se nalézal ve skupině, která sestávala ze Tří Zasvěcenců jdoucích vpředu a šesti vzadu za ním. Měl

spoutané ruce a jeho rovnováha - bez možnosti použít rukou - byla na úzké kamenité cestě mezi kořeny nejistá. Ranní slunce posílalo paprsky světla, které kaskádovitě sestupovaly skrz vysoké stromy lesa v úhlech, které občas pronikaly do jejich očí a na moment či dva je oslepily.

Jak se blížili k bráně Orákula, Hugelitoda náhle přepadla nechuť. Jeho žaludek, znepokojený myšlenkou zrady svých spoluzasvěcenců a účasti na zničení Orákula, uvolnil proud emocí. V jeho vnitřnostech se nahromadily tlaky uplynulých týdnů, které se teď staly nezadržitelnými a prohrabovaly se jeho tělem jako vzpurní bojovníci.

“Můžu si na chvíli odpočinout?” Zeptal se Hugelitod a padl na kolena. “Necítím se dobře.” Torem vystoupil z procesí a klekl si vedle Hugelitoda.

“Už jsme skoro u Strážní Stanice. Můžeš počkat, až tam dojdeme?” Hugelitod zhluboka dýchal a vypadal neklidně.

“Nevím, myslím, že se mi dělá špatně.” Torem chvíli váhal a zkoumal jejich situaci. Pak se otočil na Shunala. “Proč byste nemohli jít napřed a připravit věci. Počkám tu s Hugelitodem a pak se k vám přidáme. Nebude nám to trvat dlouho.” Shunal přikývl.

“Dobře, počkáme na tebe u Orákula. Bude chvíli trvat, než si připravíme věci.” Jeho tón byl velmi zasmušilý a Shunalova slova na Hugelitoda těžce dopadla. Věděl, že vybavení, které jim poskytla Nejvyšší Stráž, mělo sloužit jedinému účelu: zničení Orákula. Shunal a zbytek Vysokých Zasvěcenců tiše pokračoval chůzí jako předtím - v těsně propleteném procesí. Hugelitod stále těžce dýchal a zíral dolů na kořeny velkého stromu, jehož kmen byl tak veliký, že by ho tři muži neobjali.

“Bude tam Nejvyšší Stráž?”

“Při zničení Orákula?” zeptal se Torem. Hugelitod přikývl.

“Ne, přinesli tam výbavu a včera zas odešli. O demolici se postarají pouze Vysocí Zasvěcenci. Strážci věří, že jde o projekt týkající se vykopávek.” Hugelitod se rozesmál absurditě tohoto okamžiku a pak začal zvracet.

“Omlouvám se, že se na to musíš dívat”, řekl. “To je asi snídaně, která mi neudělala dobře.”

“A asi taky tenhle úkol”, konstatoval Torem. Torem se potýkal se snahou pomoci Hugelitodovi na nohy.

“Už se cítíš lépe, abys mohl jít dál?”

“Myslím, že ano,” odpověděl. “Pojďme dál.”

“Jestli si myslíš, že někdo z nás má potěšení z toho, co děláme, pak se mýlíš. Dokonce i Jeho Eminence se rozhodla pro modlitbu v tichu naší kaple, namísto přítomnosti zde. Je to velmi znepokojující, pro každého z nás.” Hugelitod se otočil obličejem k Toremovi a jeho oči svítily nadpozemským zápallem.

“Cožpak nezasneš, myslím... neuvažuješ, že je možné, že Orákulum zná pravdy, které si teď ani nedokážeme představit? Bude-li zničeno, tato brána k pravdám - to je jasné - bude také zničena. Jeví se to jako naprosté mrhání, prostě z důvodu strachu, že Orákulum se spiklo se mnou, pokorným sluhou Jeho Eminence, aby světu přineslo jediné pravdivé náboženství a duchovní cestu k Bohu.” Hugelitod se odmlčel, aby chytil dech.

“Z toho je mi špatně! Je mi špatně, protože se chystáme promrhat věc, která nás může zachránit, osvětit, dovést nás k pravdě. A proč? Ze strachu, že velký kámen a pokorný sluha přemůže to, co se buď dovalo tři sta let?”

Toremův obličej zvažněl, jak se díval na Hugelitoda.

“Rozhodnutí bylo učiněno. Ty jsi nabídl svou pomoc a teď jsi zde a pokračuješ ve svém odporu a námitkách. Jestli se toho chceš zdržet, můžeš tak učinit. Chápu tvou nerozhodnost, ale nepokoušej se nakazit ostatní. Naše rozhodnutí je jasné. Ty se musíš také rozhodnout.” Torem se odmlčel a pomalu si sundal kapuci, aby se ujistil, že Hugelitod vidí vážnost v jeho očích.

“Tak jak to bude? Přidáš se k nám, nebo se toho zdržíš?” Hugelitod znal odpověď, ale myslí mu zmítal ohromující strach. Les byl dokonale tichý a jeho myšlenky hlučně pádily v tisíci otázkách. “Zůstávám věrný své volbě, jen se ptám...”

“Žádné podmínky”, přerušil ho Torem, stále nazlobený. “Pamatuješ?” Hugelitod se cítil být zahrán do rohu. Zvedl před sebe své spoutané ruce.

“Jen jsem chtěl požádat, abys osvobodil mé ruce, abych mohl pomáhat.” Torem odcházel pryč k Orákulu a znovu si nandal kapuci.

“To se stane, až přijdeme k Orákulu”, řekl přes rameno. “Ne dřívě.”

Hugelitod cítil Toremovo podráždění. Věděl, že Druhý Zasvěcenec není zvyklý být dotazován, zvláště ne vytrvale. Také věděl, že tato záležitost již byla oficiálně uzavřena. Existovala jen jedna cesta a tuto

cestu každá buňka jeho těla, každá jeho myšlenka odmítala. Jedinou jeho útěchou bylo, že Orákulum ho požádalo, aby spolupracoval jako jeho ochránce. To byla role, o které se zdálo, že tu chybí ze všech nejvíc.

* * * *

Kamil stál vedle Jaundera, když zkoumali scénu jeho přepadení. Jaunder si dřep, aby prozkoumal zřetelné otisky, zatímco Kamil se ze všech sil snažil ovládnout dva psy, kteří měli zřejmý záměr utéci do lesa za nějakou veverkou či křepelkou. Jaunder se postavil na nohy a obrátil se na Kamila.

“Ty stopy tady ukazují, že byli dva, kdo na tebe skočili”, ukazoval na zem, “ale tohle jsou tvoje boty a tyhle malé zde sledují ty tvé, jako bys s nimi mluvil, ale ty jsi říkal, že jsi vůbec neviděl jejich obličej.” Jaunder přimhouřil oči. “Dávám ti ještě jednu možnost, abys řekl pravdu.” Kamil při té výzvě ztuhl.

“Řekl jsem vám pravdu. Stalo se to všechno tak rychle, bylo to brzy ráno, a ... nešlo vidět jejich obličej, všechno bylo v mlze...”

“Kecy! Ty jsi je viděl dobře. Proč si vymýšlíš? Co skrýváš?”

“Podívejte”, řekl Kamil a zkoušel zaujmout přirozený tón hlasu. “Já nic neskrývám. Stalo se to, jak jsem řekl.” Jaunder poprvé vytáhl svou pistoli z pouzdra a držel ji u boku v bezpečnostní pozici.

“Ty se mnou nespolupracuješ. Cítím to. Teď mi dej psy a postav se tamhle.” Jaunder ukázal pistolí, aby bylo jasné, že není pochyb o tom, kdo má situaci pod kontrolou.

Kamil pochopil, že se jeho možnosti přímo před jeho očima rozplynuly. Jak podával psí vodítka Jaunderovi, psy začali štěkat a skákat. Cítili, že se něco pohnulo. Kamil využil toho rozptýlení, aby udeřil Jaundera přímo do nosu a pak na něj skočil s plnou silou svého mohutného těla. Jaunder byl statný, ale rychlost útoku ho zastihla nepřipraveného.

Z pistole vyšel výstřel a těsně minul Kamilovu hlavu, když oba muži spadli na zem. Kamil provedl výpad na pistoli, jako by to byl jeho jediný protivník. Zkroutil Jaunderovi ruku, až se ozvalo jemné křupnutí. Pistole, ze které se ještě kouřilo, spadla na zem. Kamil ji chytil, vyskočil na nohy a namířil pistoli na Jaundera, který zůstal ohromeně ležet na zádech. Se zvukem prvního výstřelu se psi rozběhli do lesa a Kamil zůstal sám se svým šéfem a zužující se vizí ve své mysli.

“Nevím, co si myslíš, že děláš”, řekl Jaunder, postavil se na nohy a přidržoval se stromu, “ale tvé činy tě budou stát svobodu”. Kamil namířil pistoli na Jaundera.

“Ani pohyb blíž. Víím, že jste se mě chystal zabít a nechat mě tady v lese shnit - jako další nevysvětle nou oběť.” Jaunder protestoval.

“Jen jsem ti ukazoval, abys šel zpátky na stanici, kde tě zavřu pod zámek. To je všechno. Nechystal jsem se tě zabít. Nejsem blázen.” Jaunder si položil ruce na boky.

“Máš ještě jednu možnost, synu. Běž pro psy, přiveď je sem a zapomeneme na to, co se stalo.”

“Neříkejte mi, co mám dělat”, rozkazoval Kamil. “Sedněte si. Potřebuju přemýšlet.” Tentokrát to byl Kamil, kdo používal pistoli jako ukazovátka. Jaunder upřeně hleděl na něco za Kamilem.

“Tamhle jsou psy!”

Ve chvíli, kdy se Kamil otočil, Jaunder jediným rychlým pohybem vytáhl nůž ukrytý pod košilí a chtěl ho vrhnout na Kamila. Kamil instinktivně zmáčkl spoušť právě ve chvíli, kdy Jaunderova paže směřovala dopředu a pustila nůž. Jaunder se chytil za hrud' a spadl na zem. Nůž neškodně spadl do blízkého křoví. Výstřel z pistole se odrážel mezi stromy, až konečně někde v dálce utichl. V Kamilových uších však zněl stále dál. Jeho nadřícený ležel mrtvý na zemi. Jediné, na co dokázal pomyslet, bylo utíkat, ale nedokázal se ani pohnout.

“Co jsem to udělal... co jsem to udělal?” opakoval si. “Teď jsem mrtvý člověk.”

Popadl skromné zásoby, které si vzali sebou, a běžel pryč stejným potokem, který jen den předtím byl únikovou stezkou Maiy a Josepha. Věděl jen jediné, že se nemůže vrátit na stanici. Jeho život teď visel na zápalné šňůře, která byla kratší než kdykoliv dříve, a která může být někde v tomto lese kdykoliv zapálena.

Kapitola 19. Úmyslné vyloučení

Ranní závoj mlhy se rozplýval, když se Torem a Hugelitod blížili k lokalitě Orákula. Stráže je nechaly projít beze slova, neboť cítily pochmurný tón této návštěvy. Na místě byly připraveny různé nástroje na rytí a vyhlubování a také mechanické zařízení, které bylo Hugelitodovi podivně známé, a které nyní ta-

jemně stálo vedle Orákula. Byla to první věc, kterou Hugelitod zkoumal a zvažoval její schopnost proniknout k jádru Orákula.

“Co to je?” ptal se Hugelitod.

Torem ignoroval jeho otázku. “Dej mi své ruce.”

Hugelitod nastavil své ruce a Torem odemkl jeho pouta a sundal je.

“Děkuji”, zašeptal Hugelitod.

Torem ukázal na nástroj, který vypadal jako velký sekáč ležící na zemi.

“Chytni jeden z nich a setkáme se u největšího kamene. A nasad si toto“, dodal a podával mu ochranné brýle.

Hugelitod udělal, jak byl instruován a při tom si uvědomoval, že každý jeho pohyb je pod kontrolou Vysokých Zsvěcenců. Podíval se koutkem oka na ty tři kameny a ze všech sil se snažil vypadat, že o ně nejvíce zájem, ale jejich magnetická přítomnost byla nepopíratelná. Centrální kámen se nad nimi tyčil téměř třicet stop vysoko a nikdo nevěděl, jak hluboko je zapuštěný v zemi. Glyfy a vzory na jeho povrchu byly něčím, čeho si Hugelitod při své první návštěvě příliš nevšímal. Ale nyní se zdálo, že mu něco naseptávají, něco, co je starobylé a nadpřirozené, co je naprosto cizí a zároveň známé.

Pátý Zsvěcenec, Vedan, který šel za Hugelitodem, položil ruku na jeho rameno.

“Jsem rád, že ses rozhodl k nám přidat. Jen bych si přál, aby nebylo nutné ji zničit.” Pokynul k Orákulu, jako by vrhal své sympatie.

Hugelitod měl Vedana vždy v oblíbenosti. Byl to jednoduchý člověk jako on sám, jehož oddanost Církvi byla pro kohokoli magnetem víry. Dokonce i pod beztvárnou róbou bylo vidět, že je zakulacené postavy. Jeho postoj, ve kterém ho Hugelitod vždy zastihl, byl však ostrý a vyhraněný. Nebál se hovořit o svých myšlenkách a sdílet své pocity.

“Také jsem rád, že jsem se přidal”, odpověděl Hugelitod, “už jenom z důvodu, abych se dostal z té temné cely.” Hugelitod se pro sebe zasmál a věděl, že Vedan slyší jeho tón. “Víš, co představují ty glyfy?”

“Převažující víra je ta, že Původní Kmen je vyryl na jeho povrch jako symbol vlastnictví... ale nikdo to neví jistě.”

“Mám z nich jiný pocit - nejsou primitivní. Jak víme, že nejsou původní? Že je na kamenech nezanechali jejich Tvůrci?” zeptal se Hugelitod.

“Nevíme”, byla jednoduchá odpověď. Vedan ukázal na prostřední kámen. “Jeho glyfy, tam, v srdci - v samém středu - jsou dveřmi do jeho světa... jeho vědomí. A skutečnost, že jsou bodem komunikace, vedla některé z nás k domněnce, že glyfy jsou na kamenech původním prvkem. Vedan pohlédl na zem. “Ale ve světle našeho dnešního úkolu jsou tyto rozdíly bezvýznamné.”

“Myslím, že je čas”, řekl Vedan s jemným povzdechem a pokýval směrem k Toremovi, který kynul Hugelitodovi k Orákulu.

Hugelitod se poprvé otočil na Vedana. “Ve jménu našeho Otce, jdu.” “Já taky”, odpověděl tiše Vedan a jeho rty se sotva pohnuly. “Já taky.”

* * * *

Samuel byl ponořený v hluboké meditaci, když v tom ho vylekalo zaklepání na dveře. “Ano?” Jeho asistentka částečně otevřela dveře. “Jsou zde, můžu je uvést dál?” zeptala se Melandri. “Dejte mi dvě minuty”, žádal Samuel.

Začal se soustředit a v jakémsi smysluplném řádu rozhodil po stole papíry. Zvedl zmuchlané papíry z mramorové podlahy a hodil je do koše pod svým ozdobným stolem. Byl trochu nervózní, protože potřeboval přesvědčit Královského Vědeckého Poradce, Dr. Hanaa, k jeho souhlasu s rychle naplánovaným Státním Nařízením k zastavení zničení Orákula. Samuel věděl, že Státní Nařízení bez podpory Dr. Hanaa neuspěje.

Ozvalo se zaklepání na dveře, které se rychle otevřely, a do místnosti vpadlo vibrující tělo Dr. Hanaa. Jeho energie byla elektrická. Dr. Hano byl malý, velmi živý a extrémně bystrý - téměř ekvivalent Samuela. Jeho na krátko kupírované vlasy odhalovaly nepřiměřeně velké uši, a ačkoliv to bylo dosti zvláštní, jeho další rysy byly drobné.

“Dobré odpoledne, drahý pane”, Samuel poznamenal s úsměvem. “Doufám, že máte žízeň, protože mám zrovna otevřené jedno z nejlepších světových vín a rád bych vám jej nabídl.”

“To mám”, odpověděl Dr. Hano. “Jsem úplně vysušený, ale musím čestně přiznat, že víno nebude

mou první volbou.”

“A co si tedy dáte?” zeptal se Samuel, který již naléval sklenku.

“Nemáte náhodou ještě trochu toho koňaku, na kterém jsme si pochutnávali při mé poslední návštěvě?”

Samuel sebou trhnul. “Omlouvám se, nemám. Ale upozorňoval jsem vás minulý týden, abyste se stavil... pamatujete.”

“To je v pořádku, víno bude také dobré. Jsem si jist.”

“Prosím, udělejte si pohodlí”, řekl Samuel a ukazoval na křeslo vedle nepoužívaného krbu. Podal Dr. Hanoovi pohár se zlatým okrajem a obřadně si přitukli. “Na naše zdraví...”

“A zachování rozumu!” přidal Dr. Hano.

Dr. Hano byl typem člověka, který šel rád přímo k věci, ale vždycky to dělal s trochou darebáctví. Vše, co se týkalo společenského vystupování, bylo přede hrou k umění řešení problémů, které bylo ve skutečnosti jeho jedinou vášní. Silné brýle, které nejistě balancovaly na hraně jeho nosu, lemovaly jeho modré oči. Mnoho z jeho přátel ho přezdívalo pobrukuující pták, díky jeho nosu, který byl podobný ptačímu a díky jeho nekonečné energii.

Král Levernon měl nekonečný obdiv k poznávacím schopnostem Dr. Hana a k jeho neuvěřitelnému uchopení vědy. Byl jedním z největších chráněnců Univerzity, který měl promoci, když mu bylo pouhých šestnáct let. Dr. Hano se napil vína a namířil své hravé oči na Samuela.

“Na jakých proradných plánech dnes pracujete?”

Samuel kroužil svou sklenkou vína. “Kolik toho víte o Dohrmanově Orákulu?”

“Vím to, co ví každý o mýtu Orákula...”

“Věříte, že to je pouhý mýtus, že?” zeptal se Samuel.

Dr. Hano se zhluboka trpělivě nadechl a pokoušel se udržet svůj klidný postoj. “Je to něco víc?”

“Co když vám řeknu, že Orákulum je v každém aspektu skutečné? A že Jeho Nejvyšší Eminence plánuje ho zítra zničit?”

Dr. Hano se napřímil v křesle a jeho nohy obuté v pracovních botech se sotva dotýkaly země.

“A proč by Karnomen měl ničit něco, co zná budoucnost?”

“Bojí se, že to zničí Církev.”

“Přijmu-li váš předpoklad, jak by to Orákulum případně mohlo udělat?”

“Téměř před třemi sty lety Orákulum prorokovalo, že se to stane. Vysocí Kněží berou tyto materiály doslova.”

Samuel dobře věděl, že Dr. Hano není obdivovatel Církve a zvláště ne Karnomena. Zdálo se, že propast mezi vědou a náboženstvím se rozšiřuje s každým uplynulým rokem a Dr. Hano cítil, že Církev manipuluje s lidmi tak, aby setrvali v otřepaných dogmatech namísto toho, aby sledovali nové vhledy a odhalení, které vzcházejí z různých vědních oborů.

“Jak to víte?”

“To je složitý příběh”, odpověděl Samuel a dolil do sklenic víno. “Někdy vám o tom řeknu, ale teď od vás potřebuji pomoc.”

“Jakou formou?”

“Chci, abyste připojil svůj podpis k plánovanému Státnímu Nařízení, které zabrání Karnomenovi ve zničení Orákula. A chci, abychom ho my dva ihned předložili Levernonovi a zajistili tak bezpečnost Orákula.”

“A proč si myslíte, že budu chtít zachránit Dohrmanovo Orákulum? Jeho proroctví, pokud je opravdu skutečné, se velmi hodí do mého programu.”

“Orákulum je starobylá brána k našemu budoucímu jáství. Je to přístupový bod k našim nejbystřejším myslím tisíce let v naší budoucnosti.” Samuelovy prsty vyťukávaly na povrchu stolu kód netrpělivosti. “Církev ho ovládala od jeho prvního objevení před více jak třemi sty lety. A používali tuto brilantnost nikoliv ve jménu vědy, ale ve jménu manipulace.”

“Pokud byste mohl mít přístup k Orákulu, mohl byste se ho zeptat na předpověď politického a náboženského dění na naší planetě. Nebo byste se místo toho mohl dotazovat na vědecká pochopení vyspělé rasy, jež zná tajemství vesmíru, která jsme si nikdy neuměli ani představit!” Samuel se podíval přímo na Dr. Hana a na chvíli ho zmrázil svým pohledem.

“Měl bych přístup k Orákulu?”

“Můžu to zařídít.”

“Potřebuji nějaký důkaz... nemůžu prostě podepsat svým jménem Státní Nařízení, aniž bych měl ně-

jaký důkaz, že Orákulum vůbec existuje. Jsem vědec, proboha..."

"Chápu", tišil ho Samuel a pozvedl ruku. "Řeknu vám z toho, co vím, že je to velmi komplikovaný příběh. Trvalo mi téměř šest let, než jsem do Církve dostal své špehy, abych mohl získat informace o tomto pověstném Orákulu. Víím, že existuje a víím, že bude zítra zničeno, pokud neprovedeme okamžitý zásah. Musíte mi v tom důvěřovat. Není čas, abych vám odhalil celé mé poznání - je potřeba toho příliš mnoho vykonat."

"Žádáte mě, abych věřil... vy... vy jste jako Karnomen", odpověděl Dr. Hano, potřásal při tom slabě hlavou a očima upřeně zíral na okraj své sklenky vína. "Celý koncept Orákula je - v mém světě - absurdní. Pokud je něco vně naší reality, pak je to dostatečně skutečné na to, aby to naši realitu ovlivnilo. Pak to bude skutečným - bude to uvnitř naší reality ... bude to pozorovatelné, spočitatelné, analyzovatelné a pak - použiju vaše slova - to bude existovat a nejenom existovat, ale bude to jako telefon k budoucí inteligenci tisíce let před námi, které se prostě přihodilo... že je námi."

"Pokud toho teď nenecháme", zanotoval Samuel, "nikdy nedostanete příležitost to analyzovat nebo pozorovat. Prostě mi pomozte zastavit to zničení a pak dostanete možnost se sám přesvědčit. Budete prvním vědcem, který se kdy mohl tázat. Uvažte! To může být odpověď na všechny vaše otázky... cestování vesmírem, cestování časem, nepředstavitelné zbraně pro našeho krále. Představte si tu moc, kterou náš stát získá na světové scéně. Což to není náš závazek, naše povinnost naší vlasti? Teď není čas na zabřednutí v empirické logice. Je čas na to mi důvěřovat a zachránit tento neslýchaný zdroj."

Dr. Hano si nepohodlně poposedl ve svém křesle. Jeho oči kmitaly po místnosti, jak jeho mysl třídila Samuelova tvrzení a rozsah možnosti, která se před ním otvírala.

"Připustíme teoreticky, že uděláme to, co požadujete, a král nás podpoří a my budeme nějak schopni Karnomena zastavit. Skutečně si myslíte, že mě Karnomen nechá přiblížit se méně jak na deset mil k Orákulu? Víte vůbec, kde se nalézá?"

"Odpověď na vaše dvě otázky je stejná: ano. Státní Nařízení, které připravuji, obsahuje ustanovení, že pokud Církev neumožní sdílení Orákula se státem, pak bude zrušen její status daňového osvobození a to se zpětnou účinností pěti let. To je, příteli, kladivo, které na něj udeří, a já vás ubezpečuji, že uvidí své zničení přicházet ze dvou směrů: zaprvé, záležitost třistaletého proroctví, a zadruhé, jisté zničení finančním kolapsem do jednoho roku s následným uvržením do konkurzního řízení."

Samuel se ani nesnažil skrýt své vzrušení z nesnází, které Karnomenovi chystá. Velmi dobře věděl, že pro jeho kolegu bude nakažlivé.

"Je zmínka o sdílení Orákula ve Státním Nařízení dobře definována?" zeptal se Dr. Hano se zdrženlivým západem ve svých očích.

Samuel vstal ze svého křesla, vzal složku ze svého pracovního stolu a položil ji na stolek před nimi. "Doufal jsem, že mi pomůžete napsat tuto část Nařízení." Vzal láhev vína a dolil zbytek vína do sklenice Dr. Hanoa. "Pojďme si přečíst můj návrh, pak přidáme vaše nápady a až budeme oba spokojeni, půjdeme za králem a požádáme ho o udělení souhlasu."

Kapitola 20. Tvůrci Křídel

Maia otevřela knihu s pocitem obav. Byla to nejstarší a největší kniha, které se kdy dotkla.

"To jsi napsal ty?" zeptala se a otočila se na Simona.

"Doslovně vzato jsem ji napsal já, ale ta slova... ta přišla od Orákula", řekl Simon. "Kde by člověk měl začít?" zeptala se Maia.

Simon se pro sebe zasmál. „Na tom nezáleží."

Joseph jemně chrápal na posteli z borovicového jehličí. Zdálo se, že oběd ho uvolnil natolik, že nedokázal odolat spánku, a tak mu Simon navrhnul, aby si lehnul. Bylo to poprvé za celý týden, kdy si Joseph mohl ve spánku odpočinout, protože věděl, že není výlučným ochráncem.

Maia opatrně otevřela náhodnou stránku poblíž začátku a začala číst.

V každém srdci je spojení k Jedinému Prostředníkovi, který dohlíží na lidskou stezku k Božství. Vstup vědomí je mnohem méně vzednutím světla proti temnotě, než vzednutím emocí ke kolektivní mysli ve jménu služby všem. Jestli má lidská rasa na své nelehké cestě k Božství něčeho dosáhnout, pak to musí být sdílené pochopení, že jeden a všichni jsou téměř tím samým, čím je jedinec: Že to, co bylo dříve považováno za "já", je ve všech ohledech "my".

Maia se zastavila, aby uvažovala o významu slov dříve, než se pustí do dalšího odstavce.

"Připomeň mi, kdo je autorem těchto slov? Říkáš, že Orákulum, ale zdá se, že Orákulum naznačuje,

že někdo... nebo něco dalšího hovoří skrze něj..."

"Autorem je lidstvo", přerušil ji Simon.

"Jak by mohl celý druh napsat..."

"Lidstvo - v časoprostoru Tvůrců Křídel, tvůrců Orákula - neexistuje tak, jak si ho představujeme."

"To nechápu."

Simon se odmlčel, promyšleně a pečlivě vybíral slova.

"Představ si, že lidstvo je koláží různých ras, kultur, jazyků, lokalit a tak dále. To jsou artefakty časoprostorového odkazu, které vstěpují oddělenost. Pozůstatky éry časové linie, kdy lidské odlišnosti vítězily nad duchovními podobnostmi."

"Lidstvo je srdcem-myslí Boha a tato srdce-mysl je prodloužením Boha, které žije po celém časoprostoru, ale v různých vyjádřeních. V našem planetárním časoprostoru chápeme Boha jako něco od nás odděleného. On však existuje v nás, ale zároveň je něčím jiným než námi. V časoprostoru Tvůrců Křídel jsou rozdíly, které lidstvo zažívá v srdci a myslí jedince a Boha, tak minimální, že oddělené identity jsou jen slovní hříčkou a ničím jiným."

Maia se v nevíře podívala na Simona.

"Říkáš, že Bůh a lidstvo... budoucí lidstvo, je jedna a tatáž věc?"

Simon přikývl a zůstal potichu, aby Maia mohla být pochopením naplněna. Maia se znovu podívala dolů na otevřenou knihu a otočila na jinou stránku. Četla:

Každý člověk je Prostředníkem Jednoty a Vysílačem Lásky. Ačkoliv lidé zřídka vyjadřují to, čím jsou, je to jen z toho důvodu, že nevidí realitu jednoty, která je za iluzí oddělenosti. Když se podívají svým okem srdce na své místo bytí, uvidí odlišnou realitu. Realitu, která obsahuje sjednocenou spojitost a bezpodmínečnou lásku a ještě něco víc. Budou vidět každého jako sama sebe a budou chápat, že realita je jak nekonečná, tak nepatrná. Že je hologramem tak obrovským, že oni mohou být jen v objetí Jediného Bytí.

Nevidět či nechápat tuto Jednotu není aktem zla, ani to není krizí lidského druhu. Jednoduše to je vztah jedné reality - oddělenosti, vůči jiné realitě - Jednotě. V tomto vztahu protichůdných realit existuje dialog, který povstává, aby lidstvo naučil novému emočnímu jazyku. Aby ho naučil pochopení ctností srdce a žití jako nesmrtelní duchové v časoprostoru. Tyto protichůdné reality jsou částmi evoluční spirály, po které lidstvo stoupá a nemůžou být odvráceny či potlačeny. Je to jednoduše přirozená fáze evoluce.

Maia pozvedla zrak, její obličej byl pokroucený ve snaze rozumět tomu, co četla. „Takže ty říkáš, že Bůh je lidstvem ve vzdálené budoucnosti, že my jen nejsme schopni poznat sama sebe jako jediné bytí... a z toho, co jsem právě přečetla, vyplývá, že to je normální?" Simon přikývl.

"Začni pochopením, že to, co nás naše duchovní tradice učily, že je Bůh, tak to není Bůh. Bůh není koncept nebo osobnost, která by mohla být zprostředkována slovy nebo jakýmkoliv jazykem časoprostorových domén. Ty můžou v nejlepším případě poskytnout náznaky, nebo vrhnout skromné světlo na nějaký aspekt Boha. Avšak absolutní Bytí uniká mysli, podobně jako malé dítě snažící se chytit list poletující ve větru."

"Takže Bůh se před lidstvem vyvíjí? Jak se k Němu blížíme, On se dále rozvíjí?"

Simon se smál, když ucítil Mainu vášnivost. "Lidstvo je ve svém stavu Jednoty oním Bohem. Všechny koncepty Boha či Božských manifestací přichází k lidstvu z jeho vlastní budoucnosti. Můžeš o tom uvažovat, jako by naše vlastní budoucí jáství vzrůstalo ve své soudržnosti natolik, že sroste do jediného superorganismu - nazvěme ho Tvůrci Křídel. Tvůrci Křídel přišli zpět na naši planetu koridory časoprostoru a vetknuli duchovní uvědomění do lidstva naší doby..."

"Myslíš tím Orákulum?" zeptala se Maia a zkusmo ho přerušila.

"Částečně Orákulum, ano, ale je to mnohem více než jakákoliv jednotlivá věc. Tvůrci Křídel se také můžou inkarnovat do našeho časoprostoru a žít v něm jako učitelé. Tyto inkarnace spočívají ve zvláštních posláních týkajících se posunu systémů víry daného času směrem k vyšším stezkám Jediného Bytí."

"Existují vědci, duchovní učitelé, umělci, vůdci, vynálezci a mnozí další, kteří doslova přišli z jiného času, a v jistém smyslu o nich můžeš říci, že jsou cestovateli časem."

"Vědí, že jsou Tvůrci Křídel žijícími v našem časoprostoru?"

"Jen hrstka z nich", odpověděl Simon. "Velká většina z nich nikdy neviděla svůj pravý původ, protože hloubka a šířka tohoto původu nemůže být obsažena v genetickém těle a mysli dřívějšího časoprostoru. Jsou všemi způsoby nekompatibilní."

"Ti, kteří vědí... myslím... vědí, že jsou Tvůrci Křídel... jak se to dozvěděli?" "Bylo jim to řečeno."

"Kým?"

“Měli vědomou interakci s Tvůrci Křidel.”

“Myslíš tím, že Tvůrci Křidel se manifestovali a mluvili s nimi?” “Něco takového”, odpověděl Simon a vyhýbal se přímé odpovědi.

Maia se podívala dolů na knihu a potom na Simona. “To opravdu nedává smysl. Bůh tedy ve skutečnosti neexistuje? On je námi a my jsme Jím - ”

“Bůh existuje. Existuje Zdroj stavebních součástí života. Tvůrci Křidel ho nazývají Prvotní Zdroj. Tento Zdroj, tak starobylý jako samotný klamný čas, vytvořil počáteční šablony života. Tyto šablony byly poté rozptýleny po vesmíru, aby umožnily vyvíjet se smrtelnému životu po celé časové linii, která se - našim myslím - zdá nekonečná. Ale vztaženo zpět k časovým polím Prvotního Zdroje se jedná o jediný život.”

“Tvůrci Křidel se, coby předposlední vyjádření lidstva, jeví jako Bůh, protože jím v jistém smyslu jsou. Stanovují koncepty Boha či Stvořitele a naštěptávají je uším lidstva ve formě různých

učení, která potom nalezneš v knihách, malbách, hudbě, tanci a dalších formách vyjádření, včetně věd.”

“Oddělenost udržuje představu, že Boha vlastní jedna rasa či kultura. Že Bůh je nějakým majetkem, podobně jako talisman, který je držen v rukách určité rasy či kmene nebo snad v rukách nějaké komunity lidí sebrané z různých kultur a sjednocené jediným náboženstvím. Toto není Bůh, který by byl po tisíce let odhalován Tvůrci Křidel. Zde se jedná o boha, který vynalezl lidstvo - který nás stvořil. To je nyní naše představa boha.”

Maia vypadala zamyšleně. “Ale ty jsi říkal, že Tvůrci Křidel přinesli lidstvu koncept Boha. Proč bychom ho měli měnit?”

“Lidstvo se neliší od jakéhokoliv jiného organismu. Přizpůsobuje se tomu, čemu se naučilo ve svém stávajícím časoprostoru. Ale to, co je lidstvu jedinečné, je fakt, že toto přizpůsobení je konfigurováno tak, aby několika málo lidem přineslo výhodu a velké většině nevýhodu. Jestliže byl Bůh konfigurován jako mstivý otec, slouží to účelu kontroly a uvedení lidí do strachu. Když přicházejí učitelé, aby tento klam změnili, aby podpořili lidi ve změně představy Boha na milujícího otce a v pochopení, že všechen život je JEHO stvořením, tak takzvaní duchovní vůdci znovu poukazují na hříchy lidstva, jež udržují pocit oddělenosti mezi stvořitelem a stvořením a vyžadují zprostředkovatele - Spasitele.”

“Bůh je jako nekonečná pyramida a když chceš definovat její strukturu na úrovni základny, bude vypadat jako velký čtverec. Ale když po ní stoupáš, bude se její struktura jevit úplně jinak.” Simon se postavil na nohy, vzal svou hůl a malý pytel vedle dveří.

“Musím jít najít něco k večeři.”

“Co mám dělat?”

“Jíst, odpočívat, číst, obnovit svou energii”, odpověděl Simon. “Cítím přicházející výzvy, které budou vyžadovat váš plný důvtip a energii. Takže teď si užijte zdejšího klidu a míru. Ať vás tyto energie naplní.” Simon se odmlčel a ukázal na Josepha. “On je příkladem.”

O chvíli později zmizel Simon ve dveřích a zvuk jeho kroků mizel v podivném bzučícím zvuku, které naplnil uši Maii. Cítila se unavena a stejně jako Josepha ji dostihlo vyčerpání. Svými rukama vytvořila z borovicového jehličí hromádku jako polštář a jemně si na ni položila hlavu. Chtěla si ještě číst, ale nedokázala udržet otevřené oči. Spánek se dostavil rychle.

Kapitola 21. Zed' beze stran

Hugelitod se otočil obličejem k Orákulu, jako člověk, který byl přiveden k doupěti hladových šelem a pak byl svými vězniteli požádán, aby ho zničil holýma rukama. Byl rozhněván svou úlohou a lidmi, kteří po něm chtěli, aby zničil to, co bylo nepochybně nejmagičtější a nejpotřebnější objektem na zemi. Cítil, že je jediným, který to chápe a v této osamocení se jeho vztek zvětšoval.

“Podrž sekáč tady”, instruoval ho Torem a ukazoval na část přímo nad glyfy. “Začneme zde.” Hugelitod podržel sekáč přesně na místě, kde Torem ukázal a znehybněl při čekání na úder velkým kladivem.

“Co když to bude příliš tvrdé a nepůjde to rozbit?” zeptal se Shunal. Vysocí Zasvěcenci se shromažďovali kolem, aby viděli první úder. Torem napřáhl kladivo dozadu za své rameno.

“To brzy uvidíme. „Kladivo udeřilo s nečekanou silou. Hugelitod cítil jeho ozvěny po celém svém těle a dopadly na něj malé kousky kamene. Některé z nich ho trefily do obličeje a do hrudi.

Torem plácnul Hugelitoda na rameno a ukázal znovu na stejné místo. “Ještě jeden úder přesně na to stejné místo.”

Hugelitod udělal, jak mu bylo řečeno, ale tentokrát odvrátil obličej. Vnitřně se modlil k Bohu, o němž

se zdálo, že zničení Jeho jediného pravdivého pozemského posla je mu lhostejné. Kameny opět proletěly kolem, ale žádný se nedotkl jeho obličeje.

“Dobrá”, řekl Torem a sundal si ochranné brýle. “Teď víme, že tyhle kameny nejsou odolné kladivu a sekáči, tedy se pusťme do práce. Udělejte dvoučlenné týmy a až budete mít dostatečně hluboké díry, použijeme sbíječku, abychom to dokončili. Nějaké otázky?”

“Jak hluboké díry myslíš, že budeme potřebovat?” zeptal se jeden ze Zasněžených.

“Až se vám sekáče ponoří do díry, pak zkusíme sbíječku”, odpověděl Torem. “Pamatujte, že klíčová je hloubka díry, nikoliv její šířka, takže se soustředte na jedno místo.”

“Nějaké další otázky?” odmíchl se Torem v nastalém tichu. “Dobrá, tedy pojďme do práce, ať je hotová co nejrychleji a co nejbezpečněji.”

Jak se ostatní Zasněžení rozešli za svými úkoly, Hugelitod si sundal rukavici a přejel prsty po šrámu na Orákulu. Pokoušel se vypadat, jako že ho čistí pro další údery, ale ve skutečnosti se s ním zkoušel spojit, aby viděl, zda je v pořádku. Mentálně poslal otázku: “Jsi v pořádku?” Nepřišly mu žádná slova ani žádné pocity. Byla jen prázdnota a nic jiného.

Šrám měl v nejhlubším místě asi jeden palec, ale to bylo jen po dvou úderech. Hugelitod počítal, že to bude vyžadovat jen asi tucet úderů kladiva a sekáče, aby díra byla natolik hluboká, že se bude dát použít sbíječka. Protože Hugelitod vyrůstal na farmě, byl si dobře vědom síly sbíječky. Její vrták byl jak dlouhý tak široký a byl hrozivě výkonný. Sice nikdy neviděl takový jako je tento, ale věděl, že jeho síla může být stokrát větší než síla jeho a Torema. Vlastně jen dělali startovní díry pro sbíječku. Ta by se pro Orákulum mohla stát nástrojem smrti, pokud nevymyslí způsob, jak to zastavit.

Hugelitodova mysl byla jak splašená, když zvažoval své možnosti. “Kdo bude obsluhovat sbíječku?” zeptal se a otočil se na Torema.

“Bratr Vedan”.

“Už s něčím takovým někdy pracoval?”

“Včera ho po většinu dne trénoval jeden ze strážců. Myslím, že to zvládne”, řekl Torem stroze. “Pracoval jsem se sbíječkami od svých dvanácti let”, pochlubil se Hugelitod. “Jestli chceš, můžu ji obsluhovat”.

“Zvážím to”, řekl Torem a změkčil svůj tón, “ale nejdřív potřebujeme udělat dostatečně hluboké díry, abychom ji mohli použít.”

* * * *

Karnomen vykukoval z okna své kanceláře ve druhém poschodí a zkoumal Samuela, jak se svými kroky přibližuje k osobní rezidenci Vysokého Kněze. V porovnání s královským palácem byl jeho domov prostý, nicméně byl mistrovským dílem strukturovaného designu s klenbami alabastrových oblouků nad podlahami z červeného dřeva. Červené tašky na střeše vytvářely harmonický odraz podlah z červeného dřeva a byly perfektním kontrastem pro krémově zbarvené zdi se vzory země.

Karnomenovi bylo oznámeno dnes brzy ráno, že Samuel je na cestě k němu a že setkání má nejvyšší prioritu. Karnomen předpokládal, že král zadal Samuelovi úkol připravit program pro jejich setkání koncem týdne. Karnomen by rád vyhověl, protože věřil, že by to jeho mysl odvedlo od zničení Orákula. Karnomen si nalil šálek čaje a začal se probírat svými poznámkami zrovna v okamžiku, kdy se jeho studovnou ozvalo zaklepání na dveře.

“Dále.”

Objevil se jeho asistent a oznamoval příchod Samuela. “Samozřejmě, uveďte ho dále”, odpověděl Karnomen a pokoušel se znít překvapeně.

Samuel se objevil za asistentem ve svém formálním oděvu s rukou nataženou k přátelskému pozdravu.

“Rád vás vidím, vaše Eminence, a obzvláště při tak pěkném ránu jako je dnes.”

“Já vás také”, přikývl Karnomen. “Udělejte si pohodlí u stolu. Naliju vám šálek čaje.”

“Ano, děkuji”, řekl Samuel. “S trochou medu, jestli vám to nebude vadit.”

Karnomen považoval přísadu medu za výstřednost. Samuel byl známý svou láskou k čaji. Vždycky ho pil na stejný způsob: černý čaj se zázvorem a citrónem. Žádné sladidlo, ani ždibec.

“Dnes ráno vás honí mlsná?” zeptal se Karnomen s dobře strojeným úsměvem.

“Ano, určitě”, odpověděl Samuel. “Půjdu rovnou k věci, jestli dovolíte.”

“Jistě”, řekl Karnomen a podával mu čaj. “Souvisí to s mým plánovaným setkáním s králem tento pá-

tek?" Samuel se podíval přes svůj šálek čaje a zakroužil hlavou.

"Ne, jde o úplně jinou věc."

Karnomen si povšiml změny tónu v Samuelově hlasu. Cítil na horizontu temný mrak a jeho myslí proběhlo stovky otázek během jediné sekundy.

"Tak mě tedy poučte."

"Král podepsal Státní Nařízení, které nařizuje, abyste okamžitě ochránil a zachoval Dohrmanovo Orákulum a dovolil, aby jeho poloha byla sdělena vnitřnímu kruhu poradců jeho Výsosti, čímž poskytnete našemu králi přístup k Orákulu."

Samuel se odmlčel, napil se čaje a dal Karnomenovi možnost reagovat.

"Chápu", řekl Karnomen. "A můžu se zeptat, jak se král dostal k této informaci?"

"Záleží na tom?"

Karnomen se opřel do svého křesla. Šok z nového manévru krále ho téměř oslepl a oněměl. "Dohrmanovo Orákulum je mýtus, jak víte..."

"Nechte toho!" Samuel ho tvrdě přerušil. "Neurážejte mě. Víme všechno o Orákulu, včetně vašeho záměru ho zničit - zřejmě ještě dnes."

Karnomen vytvořil ze svých prstů věž a bradu uvolnil v hlubokém rozjímání. "Co když vám řeknu, že už je pozdě. Že Orákulum je ničeno během našeho hovoru?"

"Pak vám řeknu, že jste právě zničil Církev. Král řekl, že buď ochráníte a uchováte Orákulum a budete sdílet přístup k němu, nebo zakusíte následky zdanění..."

"To nemůžete udělat!" vykřikl Karnomen. "Stát nemůže náhle uvalit daň na úctyhodnou náboženskou instituci, která slouží lidem a Bohu! Jak se odvažujete!"

"Namísto toho, abyste na mě křičel", navrhl Samuel, "udělal bych všechno, co je v mých silách, abych ochránil Orákulum. Jestli je Orákulum zničeno, vy a vaše Církev - ve všech praktických ohledech - zakusíte stejný výsledek."

Samuel vzal ze své aktovky složku a posunul ji po stole ke Karnomenovi. "Nechám vám to zde, můžete nechat své právní poradce to prostudovat, ale udělal bych všechna opatření z postu vaší značné autority k ochraně toho, co je nyní společně vlastněno vaší Církví a našim králem." Samuel se naklonil dopředu a zašeptal. "A pokud to znamená, že se teď hned omluvíte, že si potřebujete zatelefonovat, pak bych to udělal."

Samuel se opřel a pomalu ukázal na složku. "Vy dobře víte, jak můžou právní poradci rozpitvat jednoduché Státní Nařízení, jako je toto. Všechno, co teď potřebujete udělat, je otevřít tuhle složku a podívat se na královskou pečeť a jeho podpis pod ní. To je všechno, co je potřeba udělat, aby mohla být učiněna okamžitá akce ve jménu Orákula. Nikdo nechce vidět zničení Církve a ze všeho nejméně král."

Samuel se postavil na nohy a shrnul si rukávy. "Co se týká pátečního setkání, král mě požádal, abych ho podmínil. Což znamená, že pokud bude Orákulum zachráněno, jste zván k návštěvě, abychom mohli diskutovat otázku sdílení přístupu a s tím souvisejících protokolů. Pokud, jak jste dříve naznačil, je Orákulum zničeno, pak se setkání odvolává a naplánujeme koncem měsíce odlišný typ shromáždění."

Samuel zavřel svou aktovku, pečlivě zastrčil židli pod stůl a beze slova opustil místnost. Karnomen otevřel složku, nalistoval poslední stranu uvnitř dokumentu a uviděl králův podpis a jeho pečeť. Jeho srdce se zamračilo bouří vzteku, ale jeho paže zůstala věrným služebníkem jeho racionální mysli, přitáhla blíže k němu telefon a vytočila číslo, které si tajně přál, aby neexistovalo.

* * * *

Když zazvonil telefon, Stráž na kontrolním stanovišti poblíž Orákula podřimovala. Všichni strážci pracovali s obrovským úsilím, aby připravili lokalitu pro Vysoké Zasvěcené a mnoho z nich pracovalo non-stop, aby našli nástroje a přinesli je na vzdálené místo. Sbíječka nebo "Železná bestie", jak ji strážci přezdívali, vyžadovala malou skupinu strážců, kteří ji téměř po dvacet hodin přesouvali úzkou cestou od kláštera do lokality Orákula.

"Ano, strážní věž, hovoří Junín", pozdravil neformálně strážce, když zvedl telefon. Oči měl ještě napůl zavřené.

Poručík Junín okamžitě zpozorněl, když povědomý a osobitý zvuk Karnomenova hlasu zaplnil sluchátko.

"Ano, vaše Eminence. Ano... Ano... Můžete to, prosím, zopakovat? Dobře. Ano. Ihned. Ano, použiju PA systém. Hned jdu na to. Dobře... na shledanou."

Poručík Junín vyskočil panicky na nohy. Všichni ostatní strážci spali a jeho znalost PA systému byla malá, protože ho použil jen jednou asi před rokem. Něco tam přepnul a pak ho zapnul. Když se světla rozsvítila, žluté světlo na ciferníku začalo trochu blikat a potom se ustálilo, když na něj trochu poklepal prsty.

Chytl mikrofon a otočil hlasitost na maximum. Srdce mu bušilo, když si uvědomil, že nejmocnější muži Církve brzy uslyší jeho hlas. Přemýšlel, že vzbudí svého nadřízeného, ale ta myšlenka byla ještě horší než jeho blížící se hlášení Vysokým Zasvěcencům.

* * * *

Délka celého sekáče už byla téměř vražena do černo-hnědého kamene centrálního monolitu Orákula. Hugelitod už nemohl sekáč dál držet, takže Torem do něj bouchal kladivem, jak zůstal v díře.

“Díra už je dost hluboká”, řekl Torem a otíral si pot z čela rukávem své róby. “Zkusme teď sbíječku.”

Hugelitod při tom oznámení sebou trochu trhnul. “Chcete, abych s ní pracoval?”

Torem se podíval na jeden z dalších kamenů a přikývl. “Vypadá to, že Vedan má ještě práci... můžeš to zkusit.”

Hugelitod šel pomalu k upravené sbíječce, zkoumal její vrták a její konstrukci. Motor byl velký, mnohem větší než jakýkoliv, který používal, když vyrůstal na farmě. Zkontroloval ovládání a systematicky přemýšlel a kalkuloval o jejím nastartování a použití její síly na ránu Orákula. Vzpomněl si na slova Orákula, že jeho ochranný obal bude klást vzrůstající odpor proti zásahu, čím hlouběji půjdou. Ale teď cítil, když si sbíječku prohlížel blíže, že vypadá hrozivěji, než čekal.

Torem se zájmem pozoroval Hugelitodovo počínání. “Myslíš, že s ní budeš umět zacházet?” Hugelitod přikývnul a chytl oběma rukama ovládací madla. Pak zvedl konec vrtáku, který ležel na zemi a s velkým úsilím ho namířil na srdce Orákula.

“Budu potřebovat vaši pomoc s umístěním vrtáku do díry... je příliš těžký, než abych ho sám uzvedl.”

“Tak mi řekni, co mám dělat”, řekl Torem.

“Až zvednu vrták nahoru, umístěte ho na začátek díry. Začnu tam.”

“Dobře”, řekl Torem, “dej mi vědět, až budeš připraven.”

Hugelitod pouhými dvěma tahy startéru nastartoval motor. Ten zvuk byl pro Vysoké Zasvěcence magnetický a oni okamžitě ustali ve své práci, aby se mohli dívat.

“Rozhodl ses ho to nechat dělat?” Napůl křičel Vedan do Toremova ucha přes hluk motoru. Torem se otočil a přikývnul s ponurým výrazem. Pak si nasadil svou kapuci a dával tím najevo, že si nepřeje další konverzaci.

Hugelitod zapnul vrták a ten začal rotovat s ohromující silou. Jak vibrace rezonovaly, útočily na celé jeho tělo. Vypnul vrták a pokýval na Torema, že je připraven. Vrták se konečně úplně zastavil a Torem ho svými rukama oblečenými v rukavicích opatrně chytl a nastavil do správné polohy. Sbíječka byla na kolech, které mohly být poté, co byla nastavena správná poloha, uzamčeny.

“Takhle?” zakřičel Torem.

Hugelitod viděl, že startovací díra je menší než špička vrtáku, ale domníval se, že to bude stačit k tomu, aby dokázal udržet pod kontrolou otáčky vrtáku v kameni. Jeho plán byl jednoduchý: zlomit vrták a udělat to tak, aby to vypadalo jako nehoda.

“Ano, to bude dobré.”

Torem nechal vrták opřený o startovací díru a ustoupil pryč, aniž by oči spustil z kamene. Šeptal si modlitbu: Stojím ve světle Pána. Poznávám pravdu ve zvuku Jeho hlasu.

Hugelitod věděl, že je vzhledem ke startovací díře v úhlu o něco menším než je správný. Uzamkl kola. Doufal, že úhel bude dostatečný na to, aby zlomil vrták, zvláště tehdy, když použije tlaku na jedné straně startovací díry. Znovu nastartoval motor a zapnul vrták. Jeho srdce bušilo očekáváním.

Túroval trochu vrták, aby našel jeho správnou rychlost a potom na něj zatlačil, nejdřív dopředu a potom do strany, ale jen jemně a doufal, že slabý zkrut bude dostatečný k jeho zlomení. Kousky skály odlétaly pryč, jak se vrták nořil do povrchu kamene. Hugelitod cítil, jak jeho paže oslabují od tlaku, a vypnul vrták. Neměl jinou možnost, než se uvolnit a na chvíli odpočinout.

“Nejsi ve správném úhlu”, ukazoval Vedan na Orákulum. “Jestli v tom budeš pokračovat, zlomíš vrták!”

Torem přišel blíže k Hugelitodovi, položil své ruce na jeho ramena a umístil ho jako figurínu ve výkladní výloze. “Tak je to lepší. Zkus to znovu a tentokrát zatlač tak dlouho a tak silně, jak dokážeš.”

Hugelitod si zvedl ochranné brýle a stíral si pot, který mu stékal do očí. Posunul sbíječku do nové pozice a uzamknul její kola. Jeho svět se ztratil.

Čas se zpomalil a v kamenném prachu kolem něj vířila směs zvuku motoru, zápachu nafty a pochmurných vzorů slunečních paprsků. Podíval se na monolit, jeho zřejmá poškození a věděl, že pod jeho povrchem je krystalický labyrint, který je domovem vědomí, jež miluje. Jak ses jen mohlo stát mou součástí? Musel zamítnout svou kapitulaci. Musí zlomit ten vrták, i kdyby to měl být akt zbytečného odporu, který ukončí jeho život. Nemá na výběr a najednou viděl jen jednu myšlenku, jeden čin.

Hugelitod rozběhnul motor a pustil vrták na nejvyšší rychlost. Paže ho bolely a chvěly se v očekávání jeho dalšího činu. Chystal se zastrčit sbíječku v ostrém úhlu a zlomit vrták. Ohlédl se divoce kolem sebe a mával, aby šli všichni pryč.

“Běžte pryč!” křičel přes hluk motoru. “Nechci, aby někdo z vás byl zasažen letícím kamenem!”

Vysocí Zasněvcenci ustoupili v souzvuku jako by to měli pečlivě nacvičené. Hugelitod zavřel oči a čekal, až se vrták ponoří do startovací díry. Řev motoru zesiloval, když najednou Torem zatřásl rukou jeho ramenem a něco křičel. Jeho obličej byl zkroucený úzkostí, ale Hugelitod rozpoznal jediné slovo, na které čekal.

“Zastav! Zastav!” Ozýval se Toremův hlas, jak se hluk motoru zmenšoval.

“Co?” zeptal se Hugelitod instinktivně.

“Jeho Eminence nařizuje, abychom přestali”, odpověděl Torem a otočil se k Vysokým Zasněvcencům, kteří přicházeli blíže, aby slyšeli.

“Neexistuje žádné vysvětlení a ani ho nikdo nepotřebuje. Uklidíme lokalitu a vrátíme se do kláštera.”

V obličejích byla vidět nedůvěra, ale nikdo neřekl ani slovo. Vysocí Zasněvcenci okamžitě začali s uklidněním lokality, jako by vstoupili do jakési mlhy náhradní reality. Hugelitod zůstal jako přimrzlý u sbíječky, která už byla nehybná a tichá. Jeho paže se chvěly napětím.

Díval se na tři monolity Orákula a plakal. Jeho znetvoření se ukázalo v jasném světle slunce jako činy svatokrádeže vůči Vesmírnému Králi. Jeho ruce byly znečištěny touto vibrací. Jak obhlížel scénu, obklopila ho jakási temnota, lhostejná, tichá, bez potřeby se pohnout, nebo dokonce myslet. Bylo to nádherné osamocení, které se zvětšovalo s takovou silou, že čekal, že se mu v příštím okamžiku odhalí smrt. Nestalo se tak.

Pak náhle ucítil, jak se v něm něco pohnulo. Pocit, který nikdy předtím neměl. Na krátký okamžik se před ním zmaterializovalo Orákulum a zřetelně se usmálo, než zmizelo. Nepadlo ani jediné slovo, ale Hugelitod už věděl všechno, co potřeboval. Ono žije dál a on musí žít také.

Kapitola 22. Nesobecké spojení

V zimních měsících vanuly větry v království Levernona zřídka, ale mohly se zde objevit bouře z hor, které lemovaly zemi směrem k severu a tyto bouře mohly někdy přinést ničivé vichřice.

Jak Vysocí Zasněvcenci opustili lokalitu Orákula; jak Karnomen podepsal Státní Nařízení; jak Maia s Josephem usnuli; jak Kamil utíkal lesem; jak Hugelitod šel se spoutanýma rukama, které se stále třásl; tak na druhé straně hor se sbírala bouře. Tíše a neviditelně, v nejvzdálenější části království sbírala svou kapacitu zničit všechno, co ji nešťastnou náhodou přijde do cesty. Její cesta byla nevyzpytatelná, zaobalená ve složitých obrysech, kde jakákoliv předpověď se stávala rozmarným cvičením v naději.

Každá bouře má svůj počátek - jakousi podivnou alchymii událostí a podmínek, které se spojí, aby vytvořily cosi tmavého a mocného, povstávajícího z lůna stability. Ale jemné změny, které daly vzniknout této bouři, byly skryty v panenském prostředí vysokohorského jezera.

Toho rána, kdy se Vysocí Zasněvcenci s Hugelitodem v závěsu přibližovali k Orákulu, ono uteklo ze svého domova. Neexistovala žádná jistota, že Vysocí Zasněvcenci neuspějí ve své snaze zničit fyzické ztělesnění Orákula, přestože se jim v tom Hugelitod pokoušel zabránit. Při hledání způsobu, jak najít své nové vtělení, uteklo Orákulum na místo, kde nikdy předtím nebylo. Hledalo fyzickou strukturu, která by mohla hostit jeho vědomí, něco, co by jej mohlo podporovat nebo vyživovat.

Při tomto zoufalém hledání Orákulum přišlo k malému jezeru, které bylo schoulené mezi horskými vrcholky až nad pásmem lesa. Nad jezerem se hrozivě vzpínala velká skála a Orákulum si pomyslelo, že by snad bylo možné žít uvnitř této struktury, ale když se s ní pokoušelo spojit, hustota kamene byla pro jeho prostoupení příliš velká.

Po několika pokusech se Orákulum posunovalo podél pobřeží jezera a sklouzlo do vody, která byla chladná, čistá a studená, ale postrádala stabilitu, na kterou bylo Orákulum zvyklé během svého růstu.

Také postrádala soustředěnou přítomnost. Orákulu se zalíbil pocit vody, ale nemohlo se do ní vtělit, ať to zkoušelo sebevíc.

Nakonec přišlo k velkému valounu, který stál osamoceně na vzdáleném konci jezera. Orákulum do něj vstoupilo, ale hustota kamene opět odvrátila jeho snahy o zavedení své přítomnosti dovnitř mohutného kamene.

Orákulum, podrážděné svou situací, si náhle uvědomilo své emoce. Ke svému překvapení cítilo zřetelně lidské stavy, jako je osamocení a frustrace, a za jeho rostoucími pocity zklamání se dokonce skrýval hněv. Díky těmto emocím, plynoucím z jeho vzpomínek a dojmů z lidstva, začalo být přitahováno k vytvoření své formy - ženy s lesklými černými vlasy, jejíž krásu si Orákulum pamatovalo z doby, kdy bylo poprvé objeveno před tisíci lety.

Orákulum se zmaterializovalo jako žena. Zhroutila se na zem a nohy se jí chvěly z váhy jejího těla. Když se poprvé nadechla a otevřela oči, zaplnil její plíce chladný horský vzduch. Svět byl zhuštěný do odlišného světla, které bylo omezenější, tmavší a mělo pro ni takovou váhu, že ji udržovalo paralyzovavou podivností této nové optiky, skrze kterou nyní vnímala svůj svět.

Tímto způsobem se Orákulum stalo ženou. Z nutnosti, z lidských emocí, se to - co kdysi bývalo prchavým, nepozemským, žijícím v ornamentech na kameni - stalo členem lidstva. Pro většinu lidí však zůstala pouhým zabarvením vzduchu, neboť její nové tělo - které se právě zmaterializovalo - bylo stále příliš jemné, než aby ho dokázali vidět ti, kteří jsou zvyklí na hustší světlo. Orákulum cítila podivnou posloupnost emocí, která skrze ni proudila. Neměla slova, kterými by je popsala. Mohla je jen cítit. Její tělo se zmítalo a kroutilo jako had v závěrečném boji svlékání své kůže. Nebyla schopna cokoliv ve svém světě řídit a její smysly byly uzavřeny tím, čemu lidé říkají naprostý strach.

Minul nějaký čas a Orákulum opět otevřela oči. Ležela na zádech poblíž břehu, s jednou nohou ve vodě. Její dech už byl rytmičtější a ona si začala uvědomovat vjem pulsace uvnitř své hrudi. Její ruce se pohybovaly současně a vznášely se nad jejím bušícím srdcem. Měla určitý pocit identity. Byl to pocit, se kterým byla spojena i přes svou osamocenost.

Zklidňující se tlukot srdce ji utišil a ona se pomalu posadila. V hlavě cítila rostoucí závrať. Obloha tmavla, jak se nad horami formovaly mraky. Slyšela šplouchání vody na břehu vedle sebe, ale bylo to bezvýrazné vyjádření toho, co znala předtím. Shrábla si rukama vlasy za uši a dotkla se jich. Slyšela strukturu svých rukou a cítila jejich zvědavou povahu.

Někde v dálce zahlédla koutkem oka zrno zlata, které se vznášelo nad jezerem. Pohybovalo se elegantně a každým okamžikem se zvětšovalo. Uvažovala, že je to asi nějaký pták, ale nezdálo se, že by to patřilo do jejího nového světa. Zamrkala očima a ostříla ve snaze poznat ten tvar. Když se objekt dostal blíže, začala jeho forma krystalizovat. Měl sice křídla jako pták, ale bylo to stvoření jiného druhu, které zabarvovalo svou identitu.

Orákulum byla zhypnotizovaná, jako by létající objekt byl jediným předmětem v jejím světě. Zkoušela se postavit, ale její síla byla stále nejistá. A tak čekala. Cítila zranitelnost svého stavu, ale toužila po společnosti, ať už do jejího světa vstoupí v jakékoliv formě.

Jak okřídlené stvoření přeletělo nad její hlavou, jen asi dvacet stop nad ní, viděla, že to je opravdu zlatý pták. Byl však z nějaké jiné říše, protože byl částečně průzračný a nebyl to prostě pták, protože na něm bylo něco zřetelně lidského. Stvoření proletělo kolem, aniž by si Orákula všimlo, nebo aniž by vypadalo, že o ni jeví zájem. Ale když ji míjelo, zakroužilo a na okamžik plachtilo nad ní. Pak se začalo snášet na zem, kde spočinulo ve vzdálenosti jen asi deseti stop od ní.

Když přistálo na zemi, zatřáslo tělem a srolovalo krk. Mělo všechny vlastnosti ptáka, ale jeho oči byly lidské, inteligentní a Orákulum cítila, že jsou pronikavě uvědomělé. Pták stál a byl téměř dvanáct stop vysoký. Měl křídla, která mohla mít rozpětí dobrých osmnáct stop. Jeho základní barva byla zlatavě hnědá, ale na ní byly roztroušené jemné odstíny všech barev, jako směs světla utkaného z duhy. V jistých okamžicích Orákulum mohla vidět skrz ptáka a pokaždé, když se tak stalo, tančily v ptákově částice světla v rytmu, který mohl být jen výrazem písně.

Velký pták šel pomalu k Orákulu, ale nevydával žádný výhružný zvuk či gesto. Rozvinul jedno ze svých křídel a dotknul se Orákula, jako by měřil její reakci. Nejdřív sebou trochu cukla, ale pak poznala, že dotek nese energetický podpis, který hluboko v ní něco aktivuje.

“Co chceš?” ptala se se zvědavým zábleskem ve svých modrých očích. Pták odtáhl své křídlo a těsně ho přitiskl ke svému tělu. Pak tiše znehybněl.

Orákulum, stále sedící na zemi, ucítila novou sílu a dokázala se postavit na nohy. Dívala se při tom na ptáka.

“Kdo jsi?”

Vzduch vyplnil podivný pocit, jak se temné mraky nad nimi dál shromažďovaly a každým okamžikem hrozily deštěm. Natáhla ruku, aby se dotkla ptáka, ale pták ustoupil.

“Čas vybírám já”, řekl jasným klidným hlasem.

“Co... co jsi zač?” zeptala se Orákulum s posvátnou úctou a pochopila, že pták mluví.

“V tomto okamžiku jsem ptákem, a čím jsi ty?”

“Víš, co se mi děje?” zeptala se Orákulum, jako by neslyšela ptákovu odpověď.

Pták přikývl. “Probourala ses skrze zeď, která odděluje jeden svět od druhého, a procházíš touto zdí v procesu pokračující transformace. Můžeš o tom uvažovat jako o zrychlené evoluci, ačkoliv zrychlení je relativní pojem.”

Velký pták se odmlčel, podíval se dolů na zem a téměř nepostřehnutelně pokýval hlavou. Pak se podíval přímo do očí Orákula. “Ale hlavním bodem je to, že se vyvíjíš. A to i přesto, že ses ponořila do hlubší hustoty. Přesto, že se tvůj svět otřásá, přes hrozící záhubu, o niž jsi cítila, jak na tebe sestupuje, jsi zde - jako žena s veškerou svou mocí v neporušeném stavu.”

“A jakou moc mám teď?” zeptala se Orákulum. “Kdysi jsem bývala mocná. Králové vedli války a podváděli druhé, jen aby získali možnost pokládat mi otázky.”

Pták trochu sklopil hlavu. “A odkud přicházely tvé odpovědi?”

Orákulum poznalo v ptákovi starobylou prvotní inteligenci. Takovou, která se vynořuje v dobách velkých posunů a turbulencí.

“Myslím, že vím... ale teď mám pocit, že jsem byla oklamána. Snad to bylo tak, že jsem byla loutkou nějaké síly, která mě používala jako objekt manipulace a nic víc.”

“A čím tyto síly manipulovaly?” zeptal se pták.

Orákulum se rozhlédla kolem a opřela se o velký balvan. Únava na ní doléhala více, než si myslela. “Nevím. Cítím se v tomto světě tak sama. Podívej se kolem, není tu nikdo jako já - tady ani nikde jinde.”

Velký pták natáhl svá křídla. “Pojď blíž, něco ti chci ukázat.”

Orákulum se snažila ujít krátkou vzdálenost k ptákovi. Vanul však silný nárazový vítr, který proti ní vířil ze všech úhlů, až jí padaly do očí její dlouhé vlasy. Když přišla blíže k ptákovi, cítila, jak ji ovinul pár křídel. V těch křídlech bylo něco povzbuzujícího. Poskytovali prostor, kde vadnoucí naděje mohly znovu-získat spojení s prameny, ze kterých vzešly. Jen jedna možnost zůstávala otevřená: odevzdat se. Její energie, příliš slabá na to, aby kladla odpor, se uvolnila v závěrečném kolapsu všeho vědomého. Bylo to naprosté vyhasnutí života - průchod do jiného světa - s nadějí na další znovuzrození.

* * * *

Když na zemi žili andělé, zůstal tu po nich důkaz, který se kumuloval na nenápadných místech. Většina těchto důkazů byla v průběhu růstu lidstva potlačena, zničena, či zakryta rukama času. Snad největší zkreslení andělské přítomnosti nastalo v království Levernona, kde Církev definovala anděly jako posly Boha, jako odlišný druh života, nepodobající se svým lidským protějškům. Existuje však důkaz, který předcházel existenci Církve. Církve - nebo její Vysocí Zasloučení - věděli o tomto důkazu.

Dříve než bylo náboženství, které udržovalo lidstvo ve svých neprůhledných rukách, byly zaznamenány případy návštěv Tvůrců Křídel, kteří byli považováni za anděly nebo mimozemšťany. Ale Tvůrci Křídel nebyli mimozemšťany - alespoň ne v tom smyslu, jak o nich lidstvo uvažuje - ani nebyli anděly, jak je popsala Církev. Namísto toho byli budoucími představiteli lidstva. Byli téměř ve všech ohledech totožní s lidstvem, až na jeden kritický aspekt: Tvůrci Křídel žili v jiném časoprostoru.

Existoval plán vzestupu, vytvořený Prvotním Zdrojem, který definoval, jak se lidská duše vtělená v lidském nástroji bude vyvíjet časoprostorem. V jistých bodech kontinua opustí lidská duše lidský nástroj, který je složen z fyzického těla, nižších emocí a nižší mysli. Naladí se na vyšší vibrace Duchovního Centra, mezi Tvůrci Křídel známého jako Svrchovaná Jednota.

Svrchovaná Jednota zůstane zasunuta v lidském nástroji, ale její nové plavidlo, či tělo, bude žít současně v jednotě i individualitě. Tvůrci Křídel si uvědomují, že toto se stane novou dualitou lidské rodiny a všechny ostatní duality skončí. Zůstanou dualitami v myšlenkách, ale nikoliv v činech, protože nižší emoce a mysl budou překonány uskutečněním jednoty.

Tvůrci Křídel byli popleteni s anděly, když se Církev rozhodla vytvořit hierarchii andělských bytostí, které pracují jako poslové Boží a tím také poslové Církve. Nicméně to byli Tvůrci Křídel, kdo byl přítomný na zemi, když lidstvo pracovalo na rozvoji civilizace. Jako starší bratr lidstva Tvůrci Křídel věděli, že se

lidstvo bude vyvíjet díky svému uchopení vědy a rozmístění komunikačních technologií, které sjednotí planetu a druh.

Sjednocení bylo známé jako Velký Portál a bylo kulminací nespočítatelného množství událostí jak na planetární tak na univerzální úrovni - jejichž souhra probudí celý vesmír jako Jediné Bytí, které je Vším Bytím. Byli to Tvůrci Křídel, kdo tento počáteční koncept přinesl lidstvu skrze Orákulum. Ale přijde čas, kdy se Orákulum stane člověkem, aby se tyto informace mohly probourat skrz kontrolní síť Církve. Orákulum se stalo činitelem této změny, nejen jejím poslem.

Kapitola 23. Před dohodou

“Jestli řekl, že je to uděláno”, řekl Samuel s pečlivým důrazem na svůj tón, “pak je to uděláno.” Král Levernon stál před oknem a díval se na jasně prosvětlenou terasu pod nimi a bedlivě pozoroval královnu.

“Věřím ti, ale Karnomen je známý tím, že jednu věc říká a jinou dělá.”

“To je pravda, to dělával dříve, ale toto je jiný případ, protože dobře zná důsledky.”

“Všechny tahy, které dělá na šachovnici mají důsledky”, zahihňal se pro sebe Levernon. “Jsem si jistý, že nás podvede. Je jen otázkou jak a kdy.”

“Máme Bartholema, který nám pomůže ujistit se, zda drží své slovo a podpis”, nabídl Samuel a zavrtěl se ve svém křesle.

“Bartholem skončil”, řekl Levernon. “Karnomen se bez pochyby rozejde se všemi kromě jeho Vysokých Zasvěcenců. Nebude důvěřovat nikomu jinému než Toremovi a možná Shunalovi, ale i ti budou od teď posuzováni s větší pečlivostí.”

Král Levernon šel ke svému stolu, položil na něj své brýle na čtení a zvedl Karnomenem podepsané Státní Nařízení. “Podepsal to jenom jako akt bezmoci. Znovu najde svou sílu a bude lepší, když se to stane až poté, co převezmeme kontrolu nad Orákulem.”

“Nikdy jste nepřemýšlel o sdílení přístupu, že?” Zeptal se Samuel se slabým úsměvem ve tváři. “Budu sdílet to, co patří mně, asi tak, jako on sdílel to, co patřilo jemu. Máš nějakou jinou radu?” Samuel se na chvíli podíval dolů na své boty. “Ne, ale budeme potřebovat při přístupu k Orákulu Karnomenovu podporu. Nikdo v Paláci neví, jak Orákulum používat - zpřístupnit ho, takže jsme na něm závislí, aby nám s tím pomohl. Doporučil bych, abychom sdíleli Orákulum po nějaký čas - třeba dva měsíce - a potom, až budeme vědět, co potřebujeme, a naše plány budou hotovy, můžeme zajistit Orákulum a Karnomenovi odeprít přístup.”

“Dobře, vidím, že plány jsou perfektně sprádané. Ať jsou během tří dnů připraveny pro mé posouzení”, řekl Levernon, “a aby bylo jasno, Orákulum budu kontrolovat já a nikdo jiný. Pokud bude někdo chtít přistoupit k Orákulu, udělá to jen na můj příkaz. To znamená, že Karnomen bude instruovat pouze mě. Je to jasné?”

“Ano, vaše Výsosti. To mi vždy bylo jasné, ale děkuji, že jste mi to připomněl.” Samuel se při odpovědi lehce uklonil a pak se postavil na nohy. “Budu pracovat na plánech výhradně s Dr. Hanem, pokud to bude vyhovovat.”

Král Levernon přikývl a posadil se za stůl. “Ujistěte se, že plány jsou bezchybné a že v nich všechno souhlasí. Když to uděláš, zajistím ti přístup.”

“Děkuji vám za vaši velkorysou nabídku, ale abych byl upřímný, nevím, na co bych se měl Orákula ptát.”

“Skutečně je to tak?” Zvolal Levernon. “Nemáš žádné otázky pro entitu, která je podle Karnomena poslem Boha? Nenávidíš Církev tak moc, že věříš, že všechno, co oni uctívají, se ti musí hnusit?”

“Myslím, že to je jeden způsob, jak by se na to dalo dívat”, odpověděl Samuel se smíchem, “ale koncept pokládání otázek týkajících se našeho světa kamennému sloupu, se mi zdá jako projev nestoudnosti vůči lidstvu. Kromě toho tomu nevěřím, dokud neuvidím, že to funguje. Potom možná změním svůj názor.”

Samuel se chvíli smál. “A teď vás musím opustit, třídní lhůta už odtikává.”

“To zajisté”. Přikývl Levernon s nezájmem.

Samuel kráčel rázně chodbou od královské kanceláře s jasným a cílevědomým vzhledem. Jeho plán fungoval dokonale a tuto skutečnost bylo nemožné skrýt, zvláště před Palácovou stráží, která byla ztracena ve své monotónnosti.

* * * *

Torem byl uveden do observatoře Karnomenovým bezpečnostním asistentem. Domníval se, že se jedná o neobvyklý postup, ale chápal Karnomenův vztah k observatoři - zvláště v těchto časech. Hlavní místnost byla mimořádně střídmá, co se týká výzdoby a barvy. Byla celá téměř jen bílá a šedá. Sem tam byl světle modrý nádech, který lemoval vstupní klenbu.

Když se Torem posadil k obrovskému mramorovému stolu, vstoupil energicky Karnomen s nepochybným výrazem rozhodnutí. "Vítej zpátky."

"Děkuji, vaše Eminence, jsem rád, že jsem zpátky, ale jsem trochu zmaten z okolností, za kterých došlo ke změně našeho plánu." Torem se snažil znít zvědavě a zároveň uctivě.

"Já také", odpověděl Karnomen, sedal si při tom do křesla a vyhrnoval si rukávy, aby se ujistil, že nebudou chyceny opěrkami křesla. "Dnes ráno mě navštívil Královský Poradce a přinesl mi k podpisu Státní Nařízení, které nám zakazuje zničení Orákula. Máš nějakou představu, jak se král o tom mohl dovědět?"

"Myslíte o existenci Orákula, nebo o našich plánech ho zničit?" Opatrně vyzvídal Torem. Karnomen zavřel oči. "Velmi dobře si uvědomuji, jak se dověděl o existenci Orákula. O tom budu mluvit později."

Torem si odkašlal a velmi dobře si uvědomoval Karnomenův emoční stav.

"Nemám žádné zvláštní povědomí, ale pokud mi dovolíte spekulovat, řekl bych, že to byl Hugelitod."

"A jak Hugelitod mohl komunikovat s králem?"

Torem složil ruce, sedl si hlouběji do svého plyšového křesla a téměř nepostřehnutelně pokýval hlavou.

"Nejsem si úplně jistý, ale byl několikrát navštíven Bartholemem, dokonce i když byl v naší zadržovací cele."

"Ano, souhlasím s tím, že Bartholem je tím spojením", řekl Karnomen a oči měl stále zavřené. "Což ale znamená, že všechna naše snaha získat Bartholema na naši stranu, byl pouhý manévr krále a on vlastně nikdy nebyl pod naší kontrolou."

Toremův obličej se sraštil v hlubokém přemýšlení. "Takže náš král není ve stavu otupělosti vyvolané léky, jak nám bylo řečeno..."

Karnomen zvedl ruce, aby utišil Toremovo pochopení. "Prosím, ušetři mně svých chmur. Byla to pěkná představa, příteli, ale nikdy jsme neměli jistotu o její účinnosti, ani o Bartholemově oddanosti. Teď, namísto zničení Orákula, o něj přijdeme. Můžeme si být jisti, že se král pokusí získat kontrolu nad Orákulem, jakmile to jen půjde. Až se to stane, budeme od něj odříznuti."

Karnomen nechal svá slova viset v místnosti. Jemné ozvěny se odrážely od klenutého stropu a mramorového interiéru. Otevřel oči a podíval se přímo na Torema.

"Ty najdi způsob, jak potrestat Bartholema. Já to vyřídím s Hugelitodem."

"Jak přísné si přejete, aby to potrestání bylo?" Zeptal se Torem.

"To nechám na tobě", odpověděl Karnomen. "Jen se ujisti, aby to potrestání bylo zřejmé pro všechny v jeho okolí. Chci, aby bylo zřetelné - jasný pocit odplaty od Vysokých Zasvěcenců. Aby nebylo pochyb o jejím původci. Chci, aby byl precedentním příkladem pro všechny naše nepřátele. Satanovi loutky jsou všude v královském paláci a potřebují se dovědět, že v případě potřeby dokážeme úder oplatit."

Torem pokýval na znamení pochopení a na chvíli zůstal potichu a zvažoval své možnosti.

"A co Hugelitod? Co s ním zamýšlíte?" "Pomáhal vám, jak slíbil?"

"Ano, ale s jistým zaváháním... přinejmenším zpočátku", odpověděl Torem. "Ale na jeho čest musím říci, že pracoval se sbíječkou a téměř rozbil hlavní kámen. Vaše zavolání přišlo v pravý čas."

Karnomen se s blížící se lhůtou ošíval ve svém křesle. Věděl, že hrozba vytvořená Samuelem, je skutečná, a myšlenka, že by mohl ztratit Církev, s ním cloumala. Ta zodpovědnost ho zatratí do věčného Pekla, jestli ztratí Církev během doby, kdy je Prvním Zasvěcencem. Karnomen si narovnal záda a chytil svou róbu, neboť mu začala být příliš těsná kolem krku. Torem odvrátil pryč své oči a předstíral, že se dívá ven z okna na vzdálené straně místnosti.

"Pokud cítíš, že ti opravdu pomáhal, pak bude odměněn nižším trestem. Nehledě na to, jak to vypadá, jeho zasvěcení pokračuje podle plánu."

Torem se naklonil dopředu a podíval se na Karnomena, aby se ujistil, že si jeho slova vzal k srdci.

"Věřím, že Hugelitod se určitým způsobem napravil... možná ne úplně, ale něco na něm se změnilo. Věřím, že nám pomohl. Věřím, že si zaslouží vaší shovívavost."

"To zjistíme při jeho pokání", odpověděl Karnomen. "Ale pokud Hugelitod nedal tip Bartholemovi, máme tu mnohem hlubší a dalekosáhlejší problém. Udělal to jeden z našich Zasvěcenců. A to vyžaduje naprosto nový plán." "Rád bych, aby jsi se Shunalem zahájil vyšetřování v našem vnitřním kruhu a zjistil,

zda není potřeba někoho degradovat ze stavu Zasvěcení. Snad je středem této záhady pouhý mylný úsudek a nic víc. Pokud je to tak, Hugelitod může být rehabilitován. Pro teď zůstanu bez asistenta. Nikomu novému nemůžu důvěřovat. Všichni teď máte své vlastní důležité úkoly a poslední, co byste potřebovali, je starat se o starého člověka.”

Karnomen se jemně usmál. Torem cítil, že v tom okamžiku bylo jeho srdce povzbuzeno a dobře si uvědomoval zodpovědnost, která ležela na Karnomenovi v tomto náročném čase.

“Co třeba můj asistent? Můžu vám ho přenechat, pokud budete chtít. Jsem si jist jeho oddaností, a jeho služební záznamy jsou bezúhonné. Převeďte ho do vaší služby ještě dnes.”

Karnomen zakroutil hlavou a zvedl ruku. “Ne, ty potřebuješ asistenta. Můj čas zde se chýlí ke konci s každým západem slunce. Ty budeš mým následovníkem a já tě potřebuji silného a schopného. Tvůj asistent zůstane s tebou. Ale děkuji ti za tvou nabídku.”

Torem ucítil, jak skrze něj protéká elektrický proud, jako by ho nějaká neznámá síla nabíjela. Slova “ty budeš mým následovníkem...” byla prvním Karnomenovým projevem, týkajícím se jeho náhrady po jeho smrti. Torem bude dalším vůdcem Církve a zodpovědnost této jeho budoucí role na něj již padla, zvláště když se díval do ustarané tváře svého učitele.

Kapitola 24. Faseta hranolu

Orákulum otevřelo oči a uvidělo pole trávy a květin, které ji oslňovaly svou krásou, barvou a světlem. Byla stále v pohodlí křídel velkého ptáka, když si pomalu začala uvědomovat své nové prostředí. Všimla si, že už je schopná chodit a vykročila z obrovských křídel svého hostitele, aby pocítila zemi pod svými bosýma nohama. Byla neoděná a slunce hladilo její tělo brilantovým světlem, které hřálo a energetizovalo svým oblíbeným radostným refrénem.

“Kde jsme?” zeptala se a otočila se na ptáka.

“Jsme na zemi, v jiné dimenzi, která se stane domovem lidstva v nadcházejícím věku.”

“A kdy tento nadcházející věk nastane?” zeptala se Orákulum.

Pták se trochu posunul a roztáhl svá obrovská křídla.

“Může to být zítra. Může to být v nějaké tak vzdálené budoucnosti, že ji nelze určit.”

“Jak je to možné? Jak je možné, že existuje tak obrovský rozsah času?” ptalo se Orákulum prosebně.

“Čas, způsobem jakým ho lidstvo chápe, neexistuje. Čas je hromadným výtvozem lidstva, nikoliv jedince. Jedinec neexistuje v čase, ale lidstvo věří - svým mozkiem - že tomu tak je. Lidský druh se plahočí po stezce svého vzestupu a používá při tom čas jako signální maják, jako své výkonnostní hodnocení a jako svůj cíl. Pro nás jsou to jen známky iluze a ještě trochu víc. Jsou to nutné stavební bloky k pochopení vězení, do kterého lidstvo bezděčně vstoupilo. Čas však není tím klíčem, který vede ven z vězení. Jen srdce může odemknout ty dveře. Jen srdce.”

“A proč je srdce jediným klíčem?”

Velký pták napřímil hlavu, podíval se dolů na Orákulum a ukázal svým křídlem na místo na vzdáleném horizontu.

“Vidíš ten měsíc?”

“Ano”, odpověděla Orákulum.

“Tvar srpku měsíce je stejný jako tvar srdce, když je poprvé zformováno v lidském embryu. Srdce žije mezi dvěma světy vnější a vnitřní reality jedince, kde jedinec má tvar oválného disku.”

Jak pták vysvětloval ten proces, srpek měsíce to začal předvádět, jako ilustraci k ptákově vysvětlení. Jako by byl synchronizován s jeho slovy. Připlul na krátkou vzdálenost k nim a stal se oválným diskem, který se vznášel na svém boku a měl tři úrovně.

“Srdce”, pokračoval pták, “shromažďuje buňky, které aktivují a přenášejí pulzaci, která se stává jedinou rytmickou vlnou. Je to přesná metafora lidstva obsaženého ve tři týdny starém lidském srdci. Srdce je centrováno v jednotě a přenosu. Stejným způsobem se vyvíjí celé lidstvo. Proto je srdce symbolem lidstva.”

“Naproti tomu mozek začíná stavět svou architekturu v dualitě, což je jeho způsob svádění lidského ducha k žití a projevu z tohoto kranio systému, který měří a analyzuje, porovnává a usuzuje, bilancuje hodnoty dobra a zla. Tento systém duality se stal domovem ducha, ne u každého jedince, ale u většiny lidstva ano.”

“Dříve než se v embryu rozvine architektura mozku, srpek srdce bije a tímto jeho tlukotem se vytváří elektrické pole, které se stává počátečním domovem jedince. Mnoha způsoby se dá říci, že člověk je

nejdříve srdcem, potom mozkiem a potom tělem. Srdce je pravý domov lidského ducha nejenom díky pořadí vývoje, ale proto, že toto pořadí je odrazem vnitřního smyslu lidského vývoje.”

“Tímto způsobem pracuje Prvotní Zdroj. Nic není skryto v nahodilosti či chaosu. Geometrie stvoření má vždy svůj význam, a až věda odhalí tuto geometrii stvoření, bude také hledat její skrytý význam. Tento význam je však vidět a cítit srdcem, zatímco věda hledá mozkiem. Proto věda zřídka kdy chápe geometrii stvoření.”

Orákulum si všimla, že animace ptákovy popisu zmizela a srpek měsíce byl znovu na vzdáleném horizontě. Podívala se na ptáka a viděla, že jeho oči jsou zalité, jako by plakal.

“Jsi smutný?”

“Jsem toužebně očekávající”, odpověděl velký pták. “Přeji lidstvu, aby se vrátilo do svého srdce, aby odsud žilo a vyjadřovalo jednotu svého pravého domova.”

“Jak to všechno souvisí s mou otázkou, proč je srdce jediným klíčem pro lidstvo?”

“Jestli lidstvo dokáže žít ze svého srdce, jestli dokáže cestovat ze své hlavy do svého srdce a projevovat se z tohoto posvátného místa, bude schopné žít v této nové dimenzi, tak jako teď ty. Bude moci pracovat jako milující rozšířená rodina a užívat si požehnání duchem, které tato úžasná země rozšiřuje na všechny, kteří na ní přišli pobývat.”

“A když to nedokážou? Co se stane?” “Ty máš proroctví. Už to víš.”

Jak slova opustila ptákovy ústa, před Orákulem se objevila vize obrovské destrukce. Viděla obrovské záplavy, silné větry, ohně olizující oblohu a epidemie stravující část lidstva. Odvrátila pohled a podívala se do ptákových očí. “Proč mi to ukazuješ?”

“Díváš se lidsky-zakódovaným mozkiem”, řekl pták, “podívej se místo toho svým přirozeným srdcem a představ si posun z jedné dimenze do druhé jako hladkou spleť, kde je posun modulován pocity lehkosti, plynutí a rytmu. Pozoruj, jak země jako celek, rozšiřuje svou péči a ohleduplnost ke všem stvořením.”

Orákulum se podívalo znovu a obrazy zkázy zůstávaly, byly tu války a chaos, rozhněvané davy bušící na dveře, lidé bez domova ploužící se po pustých ulicích s výrazem beznaděje vepsaným do jejich tváří. “Nefunguje to... zkusela jsem si to představit, ale neuspěla jsem. Prosím, zastav to. Nechci už se na to dívat.”

“Tak zavři oči a poslouchej můj hlas”, navrhnul pták. “Naslouchej svému dechu. Slyšíš, jak plyne skrze tvé tělo?” Po nějaké chvíli přikývla.

“Ano, slyším ho.”

Pole, na kterém se nacházeli, bylo úplně tiché a zvuk jejího dechu byl jiný, než když pták mluvil. Byl jediným zvukem, který slyšela.

Ptákův hlas byl jen šepotem. “Následuj svůj dech do svého srdce a dovol mu se zde usadit. Až se tak stane, představ si, že dech je tvá duše či duch. Můžeš to udělat?”

“Zkusím to”, odpověděla.

Orákulum hluboce dýchala a představovala si, že vzduch je její duše a že když nadechuje, hromadí se v prostoru jejího srdce.

“Ted”, pokračoval pták, “zkus do dechu přidat jediný pocit, jen jeden pocit. Vnes do něj pocit pochopení.”

“Co je to za pocit?” zeptala se Orákulum zvědavě. “Znám pochopení jako analytický koncept, ale ne jako pocit.”

“Pochopení je pocit. Není záležitostí mysli. Je to uvědomění si významu lásky ve tvém životě a toho, že na lásce záleží více než na čemkoliv jiném. Vnes tento pocit do svého dechu a dovol mu aktivovat tvé srdce, jako nadějný oheň, který je rozlícen v divočině s velkou péčí a svědomitostí.”

Orákulum se se zavřenýma očima soustředila na ta slova, pak na svůj dech a pak na pocit pochopení. Cítila, že někde uvnitř ní se přihodila změna, ale nedokázala ji charakterizovat. Měla pocit pohybu na místě bez času. Bylo to místo odpuštění, které nikdy předtím nenavštívila.

“Teď si představ nové lidstvo”, šeptal pták. “Představ si, že děláš to samé, co ty, že se přemísťuješ z dualitní reality mozku do jednoty srdce a s každým dechem vnášíš pocit pochopení. Podrž tento obraz na krátký okamžik ve svém srdci a potom otevři oči.”

Orákulum udělala to, co jí bylo řečeno a pomalu otevřela oči. To, co bylo předtím prázdnými poli květin a tráv, bylo nyní vyplněno lidmi různého věku, kteří pracovali v symfonii vzájemné interakce. Energie jednoho plynula ke druhému a potom k dalšímu, jako by zde byla vpletená laskavost a záměrná souhra v každém jejich gestu a postoji.

V každé geometrii vzájemné interakce se nalézalo centrum lásky. Nezáleželo na tom, zda se jednalo

o interakci s lidmi, zvířaty, rostlinami nebo zemí. Zdálo se, že všechen život pracuje s laskavostí a záměrem vedeným láskou. Bylo to místo s promyšleným rozhodnutím, kde důvěra a naděje se mohly plně rozvíjet bez omezování kontrolními zájmy.

Orákulum se podívala na ptáka s posvátnou září ve svých očích a jemně ukazovala prstem na novou scénu, která byla před ní.

“To jsem udělala já?” Pták přikývl.

“Takže srdce dokáže tvořit?” zeptala se. Pták znovu přikývl.

“Srdce je tvůrčí centrum duše. Je to srdce, které vytváří soudržnost, spojení a zaměření energií Prvotního Zdroje, které jsou schopné transformovat energie na pozemské úrovni.”

“A co mysl, což není také tvůrčí?”

“Ano, také tvoří”, odpověděl pták, “ale není tvůrčím centrem, protože tvoří v dualitě. Centrum může tvořit jen v jednotě. Vždy usiluje o spojení a sjednocení, aby mohlo přenášet pocity uvědomění Prvotního Zdroje. Je-li mysl vhodně podmíněna, stává se spojenou se srdcem a rozšiřuje jeho inteligenci a uvědomění.

“Časoprostor, ve kterém se nalézáš, nastane tehdy, až lidstvo projde tuto stezku z hlavy do srdce a znovuspojí mysl s jednotou plynoucí ze srdce, raději než s dualitou vyrůstající z ego- osobnosti. To je čas velké transformace. Země a lidstvo jsou klíčovými hráči, kteří jsou na scéně, kteří jsou v procesu vzájemné transformace do nové dimenze bytí.”

“A jaká je moje role v této záležitosti?” vyptávalo se Orákulum.

“To záleží na tobě”, odpověděl pták.

“Budu stále orákulem na zemi?”

“To taky záleží na tobě.”

“Ale já jsem teď člověkem”, řekla a náhle ustoupila. “Podívej se na mě, mám lidské tělo se všemi jeho omezeními, nebo snad ne?” Pták přikývl.

“Ano, jsi jak člověkem, tak jsi zůstala Dorhmanovým Orákulem, ale to...”

“Jak můžu být obojím?” přerušila ho. “Jak můžu zůstat Orákulem, když jsem teď člověkem? Nemám žádný zvláštní vhled do budoucnosti. Ztratila jsem tento dar v okamžiku, kdy jsem vstoupila do lidského těla.”

Pták promluvil odměřeným tónem. “Stojíš na prahu bytí jedním či druhým. Volba, kterou děláš, není trvalá. V této záležitosti není dobrých a špatných voleb. Je to čistě tvé přání sloužit takovým způsobem, který považuješ za nejvyšší vyjádření.”

“A co když se nemůžu rozhodnout? Jak mám vědět, jaké to skutečně je být člověkem? Vypadá to, že to znamená být plný těžkostí, zklamání, ztrát, oddělenosti a strachu a... a to všechno se tlačí a vniká do tvého srdce.”

“Ano”, připustil pták, “je to toto všechno, ale také je to tvůrčí půdou, na které se odehrávají úžasné věci, které vytvářejí tuto novou doménu, již jsi právě svědkem.”

“Co se stane s Orákulem, když se rozhodnu být člověkem?”

“Přestane existovat.”

“Jak potom budete komunikovat s lidstvem?”

“Jsme jako voda, která žije v mnohonásobných stavech bytí. Můžeme se lehce pohybovat mezi zemí a jejími obyvateli i bez orákula. Nezakládej svou volbu na našich potřebách.”

Pták přistoupil k Orákulu a dotkl se svým křídlem jejího ramene. Okamžitě ucítila elektrický proud, který skrze ni začal protékat a zaplavilo ji tisíce obrazů a zvuků, pro něž neměla žádný způsob, jak je pochopit. Byla zhypnotizována krásou, která se v ní roztančila a vstoupila do každého atomu její existence. Oživila ji pro poselství, které se jevilo jako uspořádané, inteligentnější než její vlastní poznání a milující bez odměřenosti.

“Přivedl jsem tě do svého opatrovnictví”, řekl hlas. “Nejsem ten Bůh, kterého ti popisovala Církev. Nejsem ani Prvotní Zdroj, jak sis mě představovala prostřednictvím Tvůrců Křidel. Jsem jednotou všech systémů a jen to. Nejsem sestaven z konceptů slov či světla nebo zvuku, nebo nějaké materializace. Jsem prostě jednota. To je můj jediný stav. To je můj jediný svět. Protože jsem tímto, ty jsi také tímto. V mém světě neexistují výjimky, protože to bych jinak vůbec nemohl existovat. Ať už jsi žena nebo orákulum, pro mě to není rozdíl. Prostě jsi s péčí vetknuta do mého světa bez ohledu na tvé poslání či předpokládaný účel. Jsi obsažena ve mně, a proto jsi mými křídly, díky kterým se pohybuji a létám.”

“Systémy mé materializace v jakémkoliv časoprostoru jsou božským vyjádřením mé lásky k životu. Život je rytmus. Život je klid. Život je příčina. Život je vyjádřením mého života skrze tebe. Neexistuje směr,

kterým by ses ode mne mohla odvrátit, protože já jsem obsažen ve veškerém tvém počínání, ve všech tvých skutcích, ve všech tvých slovech, ve všech tvých pocitech, všude v tobě.”

Orákulum poslouchalo. Začala své tělo cítit jinak, jak procítovala, že se pohybuje na místo, které je tmavé, starobylé, chladné a zároveň velmi známé. Zavřela oči, aby zůstala soustředěná na hlas, protože to bylo vše, co chtěla prožívat.

“Sloužila jsi nikoliv z důvodu, že to bylo přání tvého stvořitele, nebo proto, že je to dobrá věc. Sloužila jsi proto, že mě potřebuješ najít při výkonu své služby. Každý život cítí tuto potřebu a nezávisle na způsobu, jakým mě hledá, já to chápu tak, že je to jeho láska ke mně, která ho inspiruje, aby mě hledal. Dokonce i tehdy, jestliže je při tomto hledání nešikovný, chová se nevhodně, je naivní, špatně informovaný, pomlouvačný či zlý. Hledání je základem všeho. Je centrem mé jednoty.”

“Budeš mě nalézat znovu a znovu, ale ne na tomto poli. Hledej mě ve tvářích těch, kteří k tobě přicházejí - kteří tě vyhledávají za účelem přátelství, vedení a podpory. Tak nalezněš mě a naše znovusjednocení - a ačkoliv pro tebe v hustotě kamene bude jemné - pro mě bude stejné. Pro mě bude stejné.”

S tím hlas skončil a Orákulum otevřela oči, aby viděla známou temnotu svého domova. Byla znovu Dohrmanovým Orákulem usazeným pod bouřlivou oblohou, jejíž pochmurnost byla podtržena blesky, které burácely své podpisy modrého světla mezi třemi kameny. Díry po sbíječce a sekáčích byly pryč a zázrak této noci vyznačil nový průchod v životě Orákula, který nikdo nemohl očekávat, nebo si ho přát.

Kapitola 25. Dar bouří

Maia se probudila k vědomí, když zazářil blesk a ozvalo se okamžité zahřmění. Bylo to jako Boží pomsta. Elektrický náboj byl zřetelný. Zrovna snila, ale hrubé probuzení rozptýlilo její sny jediným, rychlým a mocným úderem z oblohy.

“Slyšel jsi to?” otočila se na Josepha, ale on už byl pryč.

“Spala jsi tak důkladně”, řekl Joseph z druhé strany místnosti, “že jsem tě nechtěl budit.” Odmlčel se a usmál se, zrovna když nedaleko udeřil další blesk. “Kromě toho jsem si myslel, že tě hrom stejně vzbudí. Tohle... to není obyčejná bouřka.”

Stál u okna a natáčel hlavu ve směru každého blesku. Maia v jeho hlase cítila vzrušení. Blesky a hromy se dál míhaly mezi stromy, aniž by braly ohled na kalamitu, kterou způsobují.

“Kde je Simon?” zeptala se Maia.

“Nevím”, odpověděl Joseph. “Byl už pryč, když jsem se probudil.”

“Jak dlouho jsi vzhůru?”

“Myslím, že tak patnáct minut.”

Maia se šla podívat do sloupů vzadu za chatkou, aby se přesvědčila, že tam Simon není. Nenašla však nic kromě stromů ošlehaných větrem a balvany mokré od deště. Byla znepokojena jeho nepřítomností, protože on byl jejich jedinou šancí na úspěch jejich poslání. Bez Simona nebylo žádného poslání.

Mezi hromy a blesky byly tak jasné záblesky světla, že bys mohl vidět tak daleko do lesa, jako za poledního slunce. Simon rychle a bez obtíží kráčel mezi stromy. Vybíral si svou cestu jako pták tancující skrze větvičky stromů. Na chvíli se zastavil a pak se otočil doleva. Uviděl postavu člověka opírajícího se o strom a marně se pokoušejícího zůstat v suchu a bezpečí.

“Já jsem Simon”, oznámil postavě schoulené pod stromem. “Ztratil ses? Potřebuješ pomoc?” Tmavá postava se postavila ve výhružné pozici.

“Kdo jsi?” domáhala se.

“Už jsem ti to řekl, jsem Simon. Kdo jsi ty? Jsi strážce?” zeptal se muž výhružně. Zrovna v tom blesk osvětlil les a odkryl Simona takového, jaký byl; starý muž s velkou holí, zahalený pláštěm.

“Jak můžeš jasně vidět, nejsem strážce”, Simon se smál. “Ale ty jsi.”

“Já jsem Kamil”, odpověděl, a ze všech sil se snažil znít pevně. “Ano, ztratil jsem se.”

“Jak se mohlo přihodit, že se strážce ztratil?” zeptal se Simon a přišel blíže ke Kamilovi.

“Ztratil jsem svou mapu, svůj kompas, své potřeby... všechno.” Zatřásl se vyčerpáním.

“Pojď za mnou, dostaneme se z téhle bouřky”, Simon se vydal na cestu a potom pohlédl přes rameno a ukázal svou holí. “Pojď, mám jídlo a přístřešek. Nechceš snad pokoušet ty blesky dlouho, ne?”

Kamil nic nenamítal a následoval Simona, kulhal jako chromý poslušný pes. Vždy v povzdálí a beze slova. Ale v jeho mysli narůstala dlouhá řada myšlenek. Kdo je tento člověk žijící v opuštěných lesích, kam se nikdo neodváží? Je to ten legendární Čaroděj? Jestli ano, co s Kamilem udělá?

Kamil se soustředil jen na své znepokojení, když náhle ucítil ostré zaklepání na hlavu a vzhlédl.

“Ach!!”

“Jsem vším tím, čeho se obáváš”, oznámil Simon, svůj obličej jen pár centimetrů od Kamilova. Hleděl nekompromisně do Kamilovi zaražené tváře. “A teď jsem zrovna tím, kdo tě zachránil. Takže nech odejít své strachy, nebo prosím odejdi... hned.” Při posledním slovu Simon ukázal holí na cestu za nimi, jako by ukazoval cestu pryč.

Kamil se podíval na cestu, po které přišli a potom zpět do Simonova energického, avšak otcovského obličej.

“Půjdu za tebou a pokusím se udržet své myšlenky na... na jiných záležitostech. Ale mohl bys jít pomaleji. Mám docela dost pořezanou nohu.”

Simon se podíval na jeho nohu, ale v té tmě toho nešlo moc vidět.

“Půjdu pomalu a vyrovnaně. Navrhuji, abys udělal totéž.”

Bouchnul svou holí do země, trochu zabručel a vykročil do lesa zřetelně pomalejším krokem. Kamil šel hned za ním a tajně si přál, aby Čaroděj nemohl číst jeho myšlenky. Také si tajně přál, aby byl spasen.

* * * *

Bouře bičovala království Levernona s ošklivou vytrvalostí a nikdo necítil její opovržení více než Hugelitod, který se převracel na své posteli v temné a prázdné klášterní cele. Dokonce i strážé v noci odešli. Naprostou tmou jeho cely naplňovaly světlem blesky, takže mohl vidět i nejjemnější praskliny na stropě.

Přemýšlel o pilulích proti bolení hlavy, které měl ukryté ve zdi a čelil pokušení si je vzít, otupit svou bolest a nějakým způsobem usnout. Byl však tolik rozptylován hromy a blesky, že zůstal u pozorování hry světla nad ním na stropě. Věděl, že bouřka ve vši své zuřivosti mu nemůže ublížit. Klášterní vězení bylo postaveno z masivního vápence a vězeňské cely - kterých tu bylo devět - byly napůl v podzemí. Byly to ve své podstatě bunkry a během časů válek byly tímto způsobem používány.

Uvažoval o tom, zda je bouřka součástí Boží odplaty Vysokým Zasvěcencům za pokus o zničení Orákula a jedna jeho část si přála, aby je Bůh udeřil - potrestal je za jejich tvrdost - jak k němu, tak k Orákulu.

Hugelitod toužil po tom, aby se Orákulum znovu objevilo a poradilo mu, co má dělat dál a dodalo mu odvahy. Když však na Orákulum myslel, měl jen pocit ztráty. Bylo to, jako by zmizelo ze země a jeho vzpomínky na minulost a budoucnost nebyly nikde k nalezení.

Byla zde však jiskra důvěry. Vyskočila odněkud z jeho srdce do mysli a v tom okamžiku uviděl obraz lidského Orákula, ženu, kterou už viděl a její podivuhodnou krásu. Byl to sen? Mohl toto všechno způsobit jeho úder do hlavy o kámen Orákula? Říkal si, že všechno je řetězcem příčin a následků, že všechno vyvěrá z nějaké události, která uvádí život do pohybu. Možná že úder do hlavy o Orákulum byl touto událostí, a jeho život se stal směsí iluzí a reality a on není schopen mezi nimi poznat rozdíl.

Náhle zvažněl, jak se přes něj prevalila vlna prázdnoty, kterou nedokázal zastavit. Jeho tělo se začalo třást a vytryskly slzy, které daly průchod nekontrolovatelnému pláči. Byl to jeho nejtemnější okamžik. Dokonce i blesky náhle ustaly. Noc byla opět naprosto temná a bylo slyšet jen zvuk dešťových kapek, společníka jeho pláče.

* * * *

Torem chodil ulicemi Levernonu tak zřídka, jak jen to šlo. Ranní vzduch byl stále těžký od nočního deště. Neměl rád hluk a zápach neznámého. Zajímaly ho jenom ženy, protože v klášteře žádné nebyly. Jeho modré oči sledovaly jejich tvary se zájmem.

Cesta ho nakonec dovedla k domu s doškovou střechou, který byl postavený z bláta, dřeva a kamene. Obrubník chodníku lemovala suť a všude byly kaluže stojící vody.

Torem skákal kolem hlubších kaluží a věděl, že ty mělčí je nemožné minout, protože byly všude. Zasklepal na dveře domu a byl ihned uveden dovnitř, jako by jeho hostitel čekal za dveřmi na jeho příchod.

“Buďte pozdraven, vaše Svatosti, jsem velmi rád, že vás můžu opět vidět”, odpověděl hostitel a ukláněl se až k podlaze. Do Toremova obličej se stěží pohlédl.

Torem přikývl a podal muži malý balíček. “Potřebuji tvou pomoc. Všechny podrobnosti jsou uvnitř společně s penězi, za tvé služby.”

“Ano, samozřejmě”, řekl muž a vzal si od Torema balíček a položil ho na úzký stolek v chodbě. “Všechno si přečtu a udělám všechna potřebná opatření, to vás ubezpečuji.”

Muž byl štíhlé postavy, dobře oblečený s inteligentními očima a drobnými vousy, které byly úzkostlivé

upravené. Jeho obličej vyjadřoval jemný pocit neklidu, který se pokoušel zamaskovat, což se mu nedařilo, přinejmenším ne s Toremem.

“Ještě něco dalšího?” zeptal se hostitel. “Dáte si něco k pití, než půjdete?”

Torem zakroutil hlavou, otočil se a vyšel ze dveří. Muž pevně zavřel dveře, zamkl je a zíral na balíček.

“Je to Boží vůle, ne má vlastní”, říkal si nahlas a sáhl si do kapsy. Vytáhl z ní zlatý kapesní nůž a říznutím otevřel balíček se zručností chirurga. Podrobné instrukce a množství peněz, které mu vystačí na rok života, se rozsypali po stole v náhodném seskupení, které bylo odrazem úsměvu, jež se pomalu objevil na jeho tváři.

* * * *

Kamil otevřel oči do jasného a pronikavého světla. “Myslím, že se probírá”, řekl Simon.

Joseph a Maia se shlukli kolem Simona, když Kamil vyčerpaný a malátný ze své cesty lesem, otevřel oči a uviděl jejich obličej.

“Zase ty”, zašeptal Kamil a díval se na Maiu. “Jak ses sem dostala?”

“V noci jsem si nevšiml, že krvácíš”, odpověděl Simon. “Děšť to všechno smyl, ale myslím, že jsi nezkolaboval ani tak z únavy, jako ze ztráty krve.”

Kamil vypadal hrozně. Po celých nohách měl tržné rány a jeho obličej zásluhou Josephovy rány kamenem v pěsti, byl z velké části oteklý a namodralý.

“Vidím, že jsi prošel trnitým křovím”, řekl Simon a díval se na jeho rány a roztrhané kalhoty. “To je důvod, proč jsi omdlel. Krev z tebe přímo crčela.”

“Byla tma”, zašeptal Kamil a škubal sebou bolestí, “ztratil jsem se... to křoví mě opravdu potrhalo.”

“Proč jsi nás sledoval?” vyzvídal Joseph.

Simon zvedl ruku a otočil se na Josepha. “Teď není čas na rozpory. Nechme ho odpočinout a znovu načerpat sílu. Na vyjasnění bude čas později.”

“Nesledoval jsem vás”, řekl Kamil a jeho hlas přeskakoval vyčerpaním. Maia se nahnula dopředu se sklenicí vody.

“Na, napij se.”

Kamil nenasytně vypil vodu a potom se zkoušel posadit, ale byl jemně zatlačen zpátky Simonem. “Teď odpočívej. My tě omyjeme, obvážeme tvé rány a vyměníme ti šaty. Doufám, že máš rád roucho.” Simon vynutil úsměv. “Buď na sebe trpělivý, bude to trvat den či dva, než se opět postavíš na nohy. Mezi tím budeš v naší péči.”

“Když jsi nás nesledoval”, zeptal se Joseph, “proč jsi zde?”

Simon se postavil a chytil Josepha za paži a násilně ho odvedl na druhou stranu místnosti.

“Jako host v mém domě”, zašeptal Simon, “kterému jsem laskavě poskytl jídlo i přístřeší, se domnívám, že bys mě měl poslouchat. Můžeš to udělat?”

Joseph s rozpaky přikývl. “Ano, jistě. Máš pravdu. Je těžké se uvolnit v jeho přítomnosti. Zkoušel nás.”

“Na tom teď nezáleží. Teď je to jinak než předtím”, šeptal Simon intenzivně.

Joseph už jen přikývl a Simon uvolnil své sevření Josephovy paže. Joseph cítil na Kamilově příchodu něco nepopíratelně temného. Bylo to něco, co nedokázal vysvětlit - ani sám sobě, ale byl si jist, že Kamil byl poslem změny. Změny, jejíž si nepřál být součástí.

Kapitola 26. Přelud pokání

Někteří lidé jsou samotáři, ale nesnášejí osamělost. Hugelitod byl takovým člověkem. V odloučenosti své cely byl odříznut od veškerého kontaktu s lidmi. Dokonce i stráž přinášející a odnášející jeho podnos s jídlem, k němu nikdy nepromluvila, ani když řekl “děkuji”, nebo když se snažil vnést nějakou zdvořilost do této situace, která byla vším, jen ne zdvořilou.

Neměl nic, čím by zaměstnal svou mysl, tělo či emoce a jeho nuda narůstala s každou uplynulou minutou. Měl nějaký papír od Bartholema, ale ten zůstal prázdný - jen se na něm objevilo více záhybů v důsledku schraňování v bezpečí před pozorností stráže. Neměl žádná slova, která by chtěl vyjádřit. Všechny myšlenky, které mu plynuly myslí, byly naprosto stejné: “Proč se mi toto stalo a co s tím můžu dělat?”

Hugelitod zaslechl kroky a tlumený hlas v chodbě. Stráž otevřela dveře a pokynula mu, aby se postavil a otočil. Hugelitod učinil, jak mu bylo poručeno a ihned cítil, jak mu za zády chytili paže a kolem zápěs-

tí dali pouta.

“Kam mě vedete?” zeptal se v náhlém rozrušení.

Stráž zůstala potichu, otočila ho proti otevřeným dveřím a strčila ho do chodby. Právě v tom okamžiku nějaká část Hugelitoda chtěla zemřít. Byl to zvláštní vjem, být bez kontroly čehokoliv ve svém životě a touha zemřít byla symptomem jeho nejtmavší noci, která stále byla vepsána v jeho psychice.

Byl eskortován přes půdu kláštera. Oči měl upřené na dlažbu cesty a tiše se modlil, aby ho neviděl nikdo známý. Byl si docela jist, že jeho slib týkající se prosby o odpuštění v sobě neobsahoval takovou potupu.

Všiml si, že jdou cestou ke Karnomenově kanceláři a pochopil její cíl a účel. Karnomen se bude znovu pokoušet hodnotit je oddanost a zkoumat jeho závazek k Orákulu. Hugelitod se rozhodl, že odmítne Orákulum. Odčiní své hříchy a přijme jakýkoliv trest, ke kterému ho Vysocí Zasvěcenci odsoudí.

Orákulum mu přineslo jen bolest, izolaci, utrpení a ponížení. Jestli je Orákulum tak mocné a vševědoucí, za jaké se považuje, pak to znamená, že ho opustilo a on na to bude reagovat stejně. To byla jeho jediná možnost.

Hugelitod byl tak ponořen v myšlenkách, že si sotva všiml, když vstoupili do Karnomenovy kanceláře. Ucítil, že mu byly sundány pouta a pak ucítil také vůni černého čaje, která vždy doprovázela Karnomena. Poté, co mu byly sundány pouta, byl obřadně zatlačen do židle a řekli mu, aby byl zticha až do doby, kdy bude tázán. Do místnosti vešel Karnomen a okamžitě propustil stráž gestem své ruky.

“Můžu ti nabídnout čaj, jestli chceš”, oznámil Karnomen, když se posadil u svého konferenčního stolu naproti Hugelitodovi. Hugelitod přikývl, jako by se bál mluvit, aniž by k tomu byl vyzván. Věžeňské návyky se staly jeho součástí.

“Mám málo času”, začal Karnomen, “takže půjdu rovnou k věci.” Podal Hugelitodovi šálek čaje přes sametově hladký stůl. Z čaje vycházel malý hurikán horkých výparů.

“Král si vyžádal, že s ním máme sdílet přístup k Orákulu. Také věděl o našem plánovaném zničení Orákula. Řekni mi, jakou roli jsi sehrál v tomto králově poznání - a máš jen jednu příležitost říci pravdu.”

Bez jakéhokoliv zaváhání či zdráhání Hugelitod odpověděl. “Nemám na tom žádný podíl.”

“Nikdy ses nezmínil nikomu o našich plánech?” zkoumal Karnomen.

“Vaše Eminence, poslední případ, kdy jsem mluvil s někým jiným, než s vámi nebo Toremem, byl Bartholem, který mě navštívil v mé cele, aby zkontroloval mé zranění. A když zkontrolujete záznamy, uvidíte, že to bylo před tím, než jste mi řekl o našich plánech v den, kdy jsme se potkali v Observatoři.”

“Zeptal jsem se Barholema na Orákulum, ale on o tom se mnou nechtěl mluvit.”

“Na co ses ho ptal?” zeptal se Karnomen.

“Zeptal jsem se ho, jestli král ví o existenci Orákula.”

“A jak reagoval?”

“Řekl mi, že král ví o existenci Orákula pouze jako o mýtu a nic víc.”

“A to byl celý rozsah vaší konverzace?”

“Ano.”

Karnomen se napil trochu čaje a v obličeji neměl žádný výraz. “Torem pochválil tvou úlohu při včerejší výpravě.”

Hugelitod se trochu uvolnil, když Karnomen změnil téma. Doufal, že jeho odpověď uklidnila Vysokého Kněze a určitá míra důvěry mezi nimi byla obnovena.

“Jsem rád, že jsem mohl pomoci, ať už to bylo jakkoliv.”

“Z jakého důvodu”, vyptával se Karnomen, “změnil jsi svůj názor?” Hugelitod se napřímil.

“Vaše Eminence, seděl jsem celý týden v prázdné cele docela sám, jen se svými myšlenkami. Měl jsem příležitost prozkoumat svou situaci ze všech možných úhlů pohledu. Došel jsem k jedinému možnému závěru: Udělal jsem chybu a prosím vás o odpuštění.”

Hugelitod se odmlčel, aby odhadl dopad svého přiznání. Karnomen nereagoval. Zíral do svého šálku čaje, jako by myšlenkami byl jinde. Hugelitod si odkašlal a doufal, že přitáhne Karnomenovu pozornost.

“Nejsem schopný poznat, co je skutečné a co iluze. Je to, jako by mocný kouzelník vstoupil do mého světa ve chvíli, kdy jsem se bouchl hlavou do Orákula a tento... tento kouzelník... nebo temný duch si začal hrát s mou schopností vnímání reality.”

Hugelitod se odmlčel, když se Karnomenovi oči zvedly a podívaly přímo na něj. Ticho v místnosti bylo Hugelitodovi nepříjemné. Poposedl si na židli, aby odvrátil Karnomenův upřený pohled.

“Takže ses změnil”, nakonec konstatoval Karnomen. “Požádáš Řád Šestnácti Paprsků o slitování?”

“Ano, udělám to.”

“A budeš upřímný a budeš se řídit našimi úsudky?”

“Ano, budu.”

“Bezpodmínečně?”

Hugelitod přikývl. “Ano, budu.”

Karnomen se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. “Jestli je to pravda, pak pro tebe existuje naděje, můj synu.” Lehce se usmál a díval se dolů na povrch stolu. Pak se otočil na Hugelitoda. “Chceš se na něco zeptat?”

Hugelitod chvíli čekal, až se mu vyjasní myšlenky.

“Řekl jste, že král si přeje sdílet Orákulum, což byl zřejmě důvod, proč jste nám nařídil skončit s ničebním Orákulem?”

Karnomen přikývl.

“A král se to dověděl od Bartholema?” Karnomen opět přikývl.

“A vy se bojíte, že Král Levernon s vámi nebude Orákulum sdílet?”

Karnomen zíral na Hugelitoda, zaražený z jeho vhledu.

“Tvé chápání je obdivuhodné. Proč se mě na takové věci ptáš? Co se chceš dovědět?”

“Můžu vám pomoci.”

“Jak?” zeptal se Karnomen. “Jak můžeš pomoci?”

“Bartholem mi důvěřuje. Kdyby mu bylo umožněno mě znovu v soukromí navštívit, mohl bych si s ním popovídat a třeba se dovědět něco hodnotného... něco o plánech krále.”

Poprvé za jejich konverzaci Karnomen oživil.

“A jaká by byla naše záminka? Bartholem bude vědět, že pochybujeme o jeho oddanosti k nám. Nebude nám důvěřovat.”

“Můžeme mu říci, že mé bolesti hlavy se zhoršují”, nabídl Hugelitod. “Je lékař, bude ho to zajímat... bude mi chtít pomoci, důvěrně se se mnou setkat.”

Karnomen si třel bradu a hluboce uvažoval, zda ten návrh je natolik důležitý, aby jím trávil čas. Zvažil skutečnost, že Toremovy plány na potrestání Bartholema jsou již ve fázi realizace a on by musel zpozdit jejich provedení. Také věděl, že Hugelitodovi, nehledě na všechna jeho přiznání viny a obratu srdce, nemůže stále důvěřovat.

Karnomen vstal ze židle a podíval se dolů na Hugelitoda.

“Musíš se sám připravit na pokání vůči Řádu a snad potom budeme moci sjednat Bartholemovu návštěvu pod záminkou zhoršení tvého zdravotního stavu. Mezitím zůstaneš ve své cele, a jestli ti to pomůže, můžeš to brát jako součást tvého pokání za tvůj svévolný akt nevěry a neúcty ke mně a k Církvi.”

“Děkuji za vaše pochopení”, odpověděl Hugelitod s gestem modlitby a sklonil svou hlavu. “Jak dlouho to bude trvat, vaše Eminence?”

“Můžeme uspořádat rituál pokání pozítří, ale upozorňuji tě, že jakýkoliv lehký trest bude zrušen, jestliže jen trochu ucítíme, že se k nám nechováš čestně.”

Karnomen se otočil a šel ke svému oblíbenému oknu a díval se na zahradu dole.

“Jestliže jsou lehké tresty Vysokými Zasvěcenci zrušeny, jejich náhrada je hrozná, takže o ní nebudu ani mluvit. Jen ti doporučím, abys byl moudrý a za každou cenu se toho vyvaroval. Máš talent, kvůli kterému se tě Orákulum snaží dostat, stejně jako já. Ale už se ode mně neodvracej, nebo přijdeš o mou důvěru. Protože jsem vozítkem Boha na zemi, můžu vykonávat Jeho spravedlnost vůči jakémukoliv nepříteli Církve, což se zajisté týká i tebe.”

“Ano, vaše Eminence, rozumím,” odpověděl Hugelitod s přiměřeně vážným tónem. “Jsem jen obyčejný člověk, který se ztratil v nadpřirozeném. V entitě, která mě oklamala svou skutečností, když jediná realita, kterou jsem kdy znal, byla tato.” Hugelitod rozpráhl ruce.

“Já nejsem agentem Orákula ani žádné jiné síly soupeřící s Církví. Všechno co chci, je vrátit se do své Církve.”

Jak Hugelitod mluvil, jeho oči se zalily slzami. “Jestli jsem kdy udělal chybu, musím ji napravit, to chápu, ale nechci zůstat oddělený od práce, kterou miluji. Církev je mým životem... a jedinou mou touhou je vrátit se tak rychle, jak to dovolíte.”

Hugelitod si utřel kanoucí slzu ze své tváře a potom spojil ruce na stole před sebou a nervózně vtřel prsty. Doufal, že jeho emoce už se nebudou dále otvírat.

Karnomen přešel místnost a položil ruku na Hugelitodovo rameno.

“Někdy je volba sama o sobě novým počátkem. Ty jsi udělal správnou volbu. Teď všechno záleží na pokání. Jestli ukážeš své pravé pocity, tak jako teď mně, dostaneš lehký trest.”

Karnomen šel ke dveřím, otevřel je a kynul stráží, že může vzít Hugelitoda zpátky do cely. Jeden strážce vstoupil a začal Hugelitoda spoutávat, ale Karnomen zakroutil hlavou.

“Dovedte ho zpátky do cely s uctivým zacházením. Chovejte se k němu dobře.”

Stráž ihned sundala pouta a uvolnila se. Hugelitod vděčně pokýval ke Karnomenovi a vyšel z kanceláře ke stráží, která kráčela několik kroků za ním. Pro nahodilého pozorovatele vypadal Hugelitod jako svobodný člověk kráčející krajinou, ale on si dobře uvědomoval, že celá jeho budoucnost leží v rukách Řádu Šestnácti Paprsků a že to budou oni, kdo rozhodne o jeho osudu.

Kapitola 27. Zmařená nevinnost

Maia vyměnila oděv na Kamilově stehnu těsně nad kolenem. Dělal to s velkou péčí a citlivostí. “Tahle rána je hlubší než ostatní”, řekla s jemným povzdechem. “Bolí to?”

Kamil zatnul zuby, pomalu vydechnul a přikývl.

Simon a Joseph odešli shánět potravu, neboť Simon požádal Josepha, aby ho doprovodil. Joseph byl skeptický, co se týká Kamilových motivů a domníval se, že nechat Maiu samotnou s Kamilem je neuvážené a potenciálně nebezpečné. Ale Simon naléhal a Maia je oba ujišťovala, že se cítí naprosto bezpečně.

Kamil zhybnutě zíral na Maiu. “Viděl jsem tvou fotku.”

“Jak je to možné?” odpověděla Maia.

“Byla jsi ohlášena jako pohřešovaná osoba ve vesnici Hunter”, odpověděl. “Všechny strážní stanice mají tvou fotku a jméno a hledají tě.”

“Skutečně?” Řekla Maia a bavila se pozorností, kterou vzbudila. “A když mě najdou, co budou dělat? Jsem už dost stará na to, abych se o sebe dokázala postarat sama, nepotřebuji nikoho, kdo bude rozhodovat, kam nebo komu patřím.”

Dál pokračovala v obvazování rány a vyhýbala se jeho očím. Trhala nějaké nové obvazy z róby, kterou ji dal Simon.

“Nevím, co by s tebou udělali, ale když zjistí, že jsi tak hluboko v území Nejvyšší Stráže, můžou klidně nejdřív střílet a teprve potom klást otázky.”

“Dobře, děkuji ti tedy za tvé varování”, řekla Maia. “Není to příliš utažené?” Kamil se trochu zašklebil, ale zůstal potichu.

“Ne, je to dobré.”

“Jak ses sem dostal”, zeptala se Maia, “když ses nás tedy nepokoušel chytit?”

Kamil se na chvíli podíval pryč a potom se podíval zpátky do očí Mai.

“Bylo to jen ze sebe- obrany, ale zabil jsem člověka... jinak... jinak by zabil on mě.”

Maia se narovнала a přestala se svým ošetřováním.

“Ty jsi někoho zabil?” zajíkla se a dala si při tom ruce na pus. “Kdy? Kde?”

“Když jsem se vrátil na stanici, bez pušky a výbavy, můj nadřízený viděl, že se něco stalo. Musel jsem si vymyslet historku, že jsem byl přepaden. Kdybych mu řekl, že jsem vás chytil - mladou dívku s otcem - a že jste mě přemohli, vzali mi mou zbraň a jídlo, byl bych vyhozen na ulici a byl bych bez práce. A to ještě v tom lepším případě.

“Takže můj nadřízený mě vyslýchal a přikázal mi, abych mu ukázal místo přepadení... to místo, kde jsem vás ztratil. Když jsme přišli zpátky na to místo, viděl stopy a pochopil, že moje historka je vymyšlená. Vytáhl na mě pistoli a já jsem na něj skočil. Vyrval jsem mu pistoli z ruky... ale on na mě vytáhl nůž a já jsem ho zastřelil. Byl to jen... pouhý instinkt. Nechtěl jsem ho zabít, bylo to... prostě se to stalo.”

Maia byla potichu a sledovala scénu ve své představě. Přemýšlela, co má říci, ale měla úplně prázdnou v mysli, jako by najednou mysl přestala pracovat. Jejím instinktem bylo cítit s Kamilem sympatii, ale jiná její část, asi ta větší, cítila jako morální hřích nejvyššího rázu někoho zabít, nehledě na okolnosti. Tento vnitřní konflikt ji znehybnil. Opřela se o zeď, ruce stále zakrývaly ústa, jako by v nich držely slova.

“Říkám ti to jenom proto... že věřím... z nějakého důvodu, že ti můžu důvěřovat”, řekl Kamil téměř šepem. Zašklebil se, jak měnil svou pozici na podlaze. “Běžel jsem pryč, protože teď jsem nejhledanějším mužem Nejvyšší Stráže. Skutečnost, že jsem našel tebe a Josepha je nepodstatná jak pro mě, tak pro tebe.”

Kamil si prohrábl rukou své rozhozené zlaté vlasy a vzdychl. “Nechtěl jsem tuto práci. Nenávídím ji! Ať si o mně myslíš cokoliv, nejsem vrah...” Překřížil ruce, jak jeho hlas utíchal.

Maia se pomalu sesunula po zdi dolů až do sedu.

“Věřím ti. Věřím ti, co říkáš, když jsi mi to vysvětlil, ale to nemění nic na tom, že jsi zabil člověka, někoho, kdo byl u Nejvyšší Stráže...”

“Velícího důstojníka!” přerušil ji Kamil.

“Velícího důstojníka”, opakovala tiše Maia a cítila, že náhlý Kamilův výbuch byl více lítostí, než hněvem.

“Proč ses stal strážcem, když tu práci tak nenávidíš?”

Kamil se opřel o zeď a natáhl si nohy, které byly zavázané obvazy. Mnoho z obvazů vykazovalo krvavé skvrny. Róba, kterou mu Simon dal, měla krásnou fialovou barvu a dodávala jeho horní části těla urozený a vzdělaný vzhled, zatímco jeho nohy, zavázané obvazy, vypadaly jako nohy zbitého vězně.

Jak se na něj Maia dívala, povšimla si tohoto paradoxu a přemýšlela, co znamená. Vypadalo to, jako by v jednom těle byli dva různí lidé. Hříšník a svatý.

“Když mi bylo osmnáct, odvedli mě ze sirotčince”, odpověděl Kamil, “do výcvikového tábora, kde nás naučili, jak být strážci. Všichni strážci pocházejí ze sirotčince. Tak to prostě chodí.”

“Nikdo se mě neptal, jestli tu práci chci dělat. Nikoho nezajímalo, jestli chci pracovat o samotě v lese, den za dnem, týden za týdnem, rok za rokem. Věděli, že nikoho nemám. Že nemám domov. Nemám nic... vůbec nic. A tak mi strčili do rukou pušku, dali mi nějaký proviant a mapu a řekli mi, abych hledal narušitele mého území a jestli nějaké najdu, abych je chytil a přivedl na strážní stanici.”

“Po osmi letech jste byli prvními narušiteli a já jsem to královsky zpackal. Ne proti státnímu špiónovi, nebo vojenské operaci, ale proti obyčejným lidem - mladé dívce a starému muži. Ale jako by to nestačilo. Musel jsem to všechno vysvětlit svému nadřízenému, což je opilecký hajzl, který rád dává pocítit svým podřízeným jejich bezcennost. Děj se ještě zhoršil, když zjistil, že jsem nebyl přepaden - že moji zajatci utekli. Nedodržel jsem předpisy.

“Velící důstojník naší stanice byl znám jako vrah svých podřízených, jen tak ze záliby. Kolovaly pověsti, že jistí strážci zmizeli poté, co se dopustili nějakých služebních chyb nebo špatných úsudků. Jsme sirotci. Nikdo ani neví, že zde v lesích existujeme. A když ano, bojí se o tom mluvit.”

Maia se podívala na Kamila nejistým avšak zvědavým očima.

“Když tě najdou, tak tě zabijou?” Kamil téměř nepostřehnutelně přikývnul.

“Ano.”

“A ti, kteří ti pomáhali, budou také zabiti?” zeptala se Maia.

“Nevím”, odpověděl Kamil. “Je to možné. Když ne zabiti, můžete být odsouzeni za pomoc vrahovi a uvrženi do vězení. Nejsem si jistý, co je horší.”

“Jsi opravdu čestný”, odpověděla Maia sarkasticky. “Myslím však, že bys měl raději držet jazyk za zuby, co se týká sdílení těchto informací. Co ty víš, třeba jsme informátoři Nejvyšší Stráže.”

“Jestli jsem se v těchto lesích něco naučil”, prohlásil Kamil se zvednutým ukazováčkem, “pak to, že umím číst v lidech a jak již jsem řekl dříve, důvěřuji ti.”

“Proč?” zašeptala Maia. “Proč mi důvěřuješ?”

“Neumím to vysvětlit, ale důvěřuju.” Kamil se podíval ke dveřím. “Jsou dobrými lovci?”

“Nevím”, řekla a přitáhla k sobě nohy, aby mohla položit bradu na kolena. “Proč jsi nás sledoval?”

“Nesledoval”, odpověděl Kamil. “Lepší otázka je, jak mě Simon dokázal najít vprostřed strašné bouřky, v naprosté tmě a lijavci? Jak to dokázal? Kdo to je?”

“Co tě na něm zajímá?”

“Je to Čaroděj? Myslím... slyšel jsem historky o něm v tomto lese. Někteří strážci tvrdili, že ho viděli... dokonce s ním mluvili, ale nikdo nikdy nezjistil, kde žije...” Kamil se rozhlédl po interiéru chaty, jako by to bylo poprvé, kdy ho opravdu zkoumal. “Teď už vím proč.”

Následovalo nepříjemné ticho. Maia stále zápasila s Kamilovým přiznáním. Cítila v Kamilovi něco surového, neurovnaného, ale hluboce živého, dokonce mocného a docela dost možná to bylo řešením jejich obtížné situace.

“Můžeš mi pomoci vstát?” zeptal se Kamil. “Potřebuji jít ven... trochu se nadýchat čerstvého vzduchu.” Maia přikývla a postavila se. Dala svou paži kolem jeho hrudníku pod jeho paži.

“Dobře, pomalu se postav, opři se o mě, než se postavíš na nohy.”

Kamil se postavil, opíral se o Maiu a byl nestabilní jako novorozené hříbě. Bolesti v nohách se šklebil, jak se krev nahrnula dolů.

“Jsi v pořádku?” ptala se Maia poplašená jeho bolestivým výrazem. “Snad bys měl počkat, než se vrátí Simon s Josephem. Pomůžou ti víc než já.”

“Počkej, opři se o zeď”, navrhnul Kamil. Podíval se na ni, na chvíli ji zkoumal a jak se nadechoval,

ucítil její dech.

Maia převedla Kamila od svého levého boku ke zdi za ní. "Počkej okamžik. Uvidíme, jestli dokážeš stát, než zkusíš jít."

"Jsem v pořádku", řekl Kamil. "Jen trochu vyčerpaný... počkej chvíli."

Maia během krátké doby, kdy Kamil zavřel oči, aby se zklidnil, na něj vrhla svůj pohled jako na muže a nic víc. Byl vysoký, hubený, měl široká ramena a byl zemitě pěkný. Měl dlouhé vlasy až pod ramena, které byly směsí zlaté a hnědé s nepatrným nádechem velké řeky. Byly tu pádné důvody, které by ji k němu mohly přitahovat. Okolnosti jeho příchodu to však až dosud nedovolily. Ale teď k němu začala být přitahována.

"Sluší ti dobře", řekla Maia. "Myslím ta róba."

"Nikdy dřív jsem róbu nenosil. A vlastně se mi líbí, je velmi pohodlná, ačkoliv jsem si jist, že bych vypadal lépe s jinými botami."

Maia se smála při jeho pokusu o vtip.

"Myslím, že jsem připraven jít ven", řekl tiše. "S mou hlavou už je to lepší a taky už cítím nohy." "Potřebuješ pomoc?" nabídla Maia.

"Dík, jsem v pořádku. Omlouvám se za své přiznání, ale potřeboval jsem si opravdu ulevit..." Kamil se poprvé usmál a náznak rozpaku se rozšířil po jeho obličeji. "Jsem vděčný za tvou pomoc - s obvyzy a tak vůbec."

Kamil se odkulhal dveřmi starobylé chaty a vešel do hustého lesa, ve kterém nebylo cest. Myšlenkami byl u Mai a u podivuhodných okolností, které je svedly dohromady. Za celý svůj život hluboko v tajné úschovně starobylých stromů, nikdy neviděl nic tak krásného, jako ji. Věděl, že ve chvíli, kdy našli Jaunderovo tělo, začal hon na člověka. A nyní cítil, že se od něj tato skutečnost nějak vzdálila, jako by se tyto dva světy nikdy nemohly setkat. Vše, co si v tichu těchto vysokých stromů přál, bylo strávit více času s Maiou a ukončit svou minulost.

Kapitola 28. Ctnosti srdce

"Nahod' trochu výše", šeptal Simon a díval se Josephovi přes rameno. "Potřebuje to více času, aby mohl plout přirozeně v proudu."

"Vím, co dělám", řekl Joseph bez rozmyšlení. "Kolik pstruhů jsi v tomto potoce chytil?"

"Nevím", odpověděl Simon a pohládl se po bradce, "myslím, že kolem třiceti tisíc. A ty?"

Joseph ignoroval jeho otázku s prozíravým úsměvem a nahodil návnadu dál proti proudu, jak mu Simon poradil. Tečkovaný pstruh velikosti lidské nohy zaútočil ihned na návnadu, jakmile plula nad hlubokou dírou u vzdáleného břehu potoka. Joseph krátce zatáhl, aby pstruha vytáhl ven a za krátký čas už ti dva muži dávali pstruha do šedo-hnědého rezného pytle.

Simon vždycky nosil čtyři pytle, když šel ven pro jídlo: jeden na borůvky, jeden na ryby, jeden na králíky či ptáky a jeden na houby a kořeny.

"Máme chytit ještě jednoho, nebo myslíš, že to bude stačit?" zeptal se Joseph. "Myslím, že to bude stačit, ačkoliv nevím, kolik toho Kamil sní... je to velký mládenec." Odpověděl Simon.

"Jak jsi ho našel?"

"Uviděl jsem ho." Odpověděl Simon.

"Ale jak jsi ho mohl najít v noci, během bouřky? Věděl jsi, že tam bude?"

"Svět je velký, že?"

Joseph přikývl.

"Přestože je svět tak velký a je v něm tolik cest, někdy se stane, že se lidé vzájemně najdou", vysvětloval Simon. "Zkřížení jejich cest je zformováno energií, která nepochází z fyzických cest. Když se tato energie prolne, jsi jí tažen, jako voda protékající skrz mříž říčního koryta nebo kanálu."

"Ale co, nebo... nebo kdo, vytváří tuto energii?"

"Vyšší Já", odpověděl Simon. "Jsi polem energie, stejně jako kdokoli jiný. Jsi stále zdrojem - tím, kdo vytváří energii - dokonce i tehdy, když o tom nevíš."

Joseph povzdechl. "Co se děje? Myslím se vším? Každá věc, od té doby, co jsem vkročil do tohoto lesa, mě vedla přesně na toto místo." Ukázal prstem na zem pod sebou, aby zdůraznil svou opravdovost. "A ty mi říkáš, že mé Vyšší Jáství si tuto cestu plánovalo?"

"Což se zdá tak nepravděpodobné, že nějaká část tebe - která je tvým celkem, jež nazývám Vyšší Jáství - je schopná řídit tvou realitu prostřednictvím zformování energetického pole, jež potom může ex-

pandovat v časoprostoru a připravit podmínky, které přitáhnou tvé fyzické jáství?”

“Ne, chápu to. Tady tomu naprosto rozumím”, zvolal Joseph a ukazoval si na hlavu, “ale problém je v tom, že jestliže se to stalo nevědomě, pak si nepřeju, aby mé Vyšší Jáství pro mě plánovalo tyto výzvy. Můj život je tak složitý, že toho mám až nad hlavu. Měl jsem toto zaujetí Orákulem po mnoho let a teď - když většina lidí v mém věku spokojeně sedí na verandě a čtou si - já se nalézám v situaci, kdy jsem stíhán Nejvyšší Stráží.”

“Aha, ale také se nalézáš v situaci, kdy rozmlouváš s Čarodějem, který je Prvním Zasvěcencem, jenž objevil Orákulum a který je autorem Dohrmanova Proroctví.”

“To je pravda”, připustil Joseph, “ale stejně bych rád věděl, jaké potíže mi moje Vyšší Jáství chystá v budoucnosti...”

“Proč?” přerušil ho Simon.

“Abych se mohl připravit!”

“K tomu ti slouží pronikavost tvé intuice”, odpověděl Simon.

Joseph se opatrně dotknul svého pohmožděného obličeje.

“Ano, pronikavost mé intuice je zesláblá.”

“Možná je to tvá důvěra, co je ochablá?” navrhnul Simon.

“Možná”, připustil Joseph a jeho tón se obměkčil. “Ale jak můžeš důvěřovat své intuici? Je tak nepřesná. Je... je náladová!”

“Když jsi poprvé přišel na tento svět jako fyzická struktura, byl jsi převážně bijícím srdcem”, začal Simon. “A jak toto srdce vytukávalo svůj rytmický vzorec, tělo začínalo formovat mozek, končetiny a všechny další orgány, které musí fungovat v tomto světě. Avšak to, co bylo ještě dříve, než tvé srdce začalo tlouct, byl rytmus srdce tvé matky a energetické pole jím generované při každém pulzu. To je tím, co tě přivedlo do živočišnosti.”

“Intuice byla první formou tvé inteligence, která započala ve tvém srdci a která je naprosto založená na rytmických vzorcích. Je nelineární. Ohýbá se a plyne. Musíš se chovat stejně, jestli chceš důvěřovat tomu, co je v tobě nejstarším a nejlépe fungujícím orgánem tvého těla. Je to tvůj nejlepší zdroj vnímání toho, co přichází. Způsobuje nejenom připravenost, ale co je mnohem důležitější, přináší pochopení a ocenění, které vytváříš ze svého Vyššího Jáství.”

Simon vstal ze země, na které seděli, a podal ruku Josephovi, aby mu pomohl na nohy.

“To já bych měl pomoci tobě”, poznamenal Joseph.

“Tvá vděčnost je dostačující”, řekl Simon.

Joseph se usmál. “Děkuji, ale dříve než půjdeme, stále jsi neodpověděl na mou předchozí otázku. Proč se to všechno děje?”

“Máš na mysli to, co se týká tvé osoby, nebo myslíš celou planetu?” zeptal se Simon.

“Zeptám se tedy takto”, prohlásil Joseph, “svět je rozdělený na dobro a zlo a jak se zdá, tak strana zla vyhrává.”

“Skutečně? A na jakém podkladě jsi vytvořil tuto hypotézu?”

“Víš, ty nečteš noviny ani neposloucháš rádio. Nemluvíš s lidmi na ulici”, vysvětloval Joseph, “ale lidé jsou frustrováni tím, že jejich životy jsou řízeny k nesmyslnosti. Králové tohoto světa jsou nemilosrdní ve svých metodách kontroly a udržování stávajícího stavu.”

Joseph se opřel o strom a zkřížil paže.

“Čas se urychluje, lidé jsou úzkostní, vzrůstají konflikty mezi skupinami lidí, zdá se, že všichni jsou stále více naštvaní. Zdá se, že Církev, Stát, obchodníci a vědci vůbec nejsou v souladu, nic do sebe nezapadá... není... není v tom žádná harmonie...”

“Josephe”, přerušil ho klidně Simon, “existují rytmy, které bijí po celém vesmíru, a tyto velké rytmy strhávají či ovlivňují ty menší. A jako při řetězové reakci sestupují dolů s konečnou platností přímo k tobě i ke mně.”

“Srdce, které v tobě bije, naslouchá těmto rytmům a informacím, které jsou v nich obsaženy. Poznává, když se tyto rytmy mění a život se reformuje nebo přizpůsobuje těmto novým energiím a zážitkům. Přizpůsobení pak pokračuje dál až k nejjemnějším částicím, které utvářejí tvou přítomnost v tomto světě.”

“Chápeš?” zeptal se Simon a podíval se přímo do Josephových očí pro potvrzení.

Joseph roztržitě přikývnul, jako by byl myšlenkami jinde.

“Chápu to, ale je to tak abstraktní v porovnání se světem pod mýma nohama.” Podíval se na Simona s novým zájmem. “Mohl bych to přizpůsobení seslat do světských realit, kdybych věděl, že na mém hlasu záleží. Kdybych věděl, že zlo ve světě je v rovnováze s dobrem a že ti hostejní - ty nemyslíci ovce vpro-

střed stáda - budou aktivováni k tomu, aby zastavili vykonavatele zla. Ale nic z toho nevidím.”

“O každém procesu, zvláště o procesu tohoto rozsahu, se zdá, že probíhá nerovnoměrně. Někdy se vrací zpět, někdy jde kupředu. Můžeš to vidět jako polaritu dobra a zla, nebo jako střed mezi nimi, jak jsi zmínil, ale všechno toto je součástí většího celku. A je to tento celek, který se přizpůsobuje a znovu spojuje s ještě větším celkem či sjednocením. A to trvá nějakou dobu.”

“Jak dlouho?” zeptal se Joseph. “Uvidím to ve svém životě?”

Simon zakroutil hlavou. “Záleží na tom, zda to uvidíš? Potřebuješ potvrzení k tomu, abys mohl žít ve světě u svých nohou? Změní toto potvrzení něco na tvém životě?”

“Asi ano”, odpověděl Joseph. “Určitě by to posílilo mou naději.”

Simon vzal svou velkou hůl a opřel se o ni, jakoby byl unavený z dlouhého stání na jednom místě.

“Pak věř, že celek vesmíru je v rukách intelligence, která ho bezchybně vede do velkolepějšího světla, do vyšších dimenzí existence, ve kterých lidstvo jednoho dne bude ve všech ohledech svobodné.”

“Takže to je celé o svobodě?”

“Je to všechno o lásce”, odpověděl Simon tajemně.

“Nesnáším, když to vypadá, že se opakuji”, odpověděl Joseph, “ale tyto koncepty jsou abstrakcemi, které jsou vhodné do pohádek nebo náboženských knih, co já vím.”

“Na lásce není nic abstraktního”, odpověděl Simon. “Ale nehovořím o lásce, tak jak ji lidstvo definovalo. Láska je celkem lidských ctností, šesti ctností srdce: vděčnosti, soucitu, odpuštění, pokory, pochopení, srdnatosti. Tyto ctnosti se mísí dohromady a vytvářejí atmosféru lásky. Láska je stav vědomí. Když žiješ v šesti ctnostech srdce, zvyšuješ frekvence lásky.”

“Láska, podobně jako všechno ostatní, je kontinuem lidského projevu. Počínaje nešikovným, sobeckým projevem jedince, posedlého svou vlastní slávou, až k mistrovi, který zdokonalil svůj projev do tyglíku svého srdce. Celé toto kontinuum můžeš definovat jako lásku, ale její projevy jsou velmi odlišné.”

“Láska jako stav vědomí je prostě žitím v projevu šesti ctností srdce.”

“Ano, ale kolik lidí je svatých?” Zeptal se Joseph. “Kolik lidí dokáže skutečně žít v tomto stavu? Z mojí zkušenosti - nikdo. To je to množství.”

Simon zakroutil hlavou a zahrozil svou hůl na Josepha.

“Zkus mi ještě jednou položit nějakou rétorickou otázku a připrav se na to, že půjdeš svou cestou!”

Joseph se podíval dolů na své boty, aby se vyhnul Simonově zlosti.

“Promiň, ale co toto - to, co jsi právě udělal - je tento výbuch součástí šesti ctností srdce? Nedokazuje to právě to, co jsem řekl?” Joseph otočil své oči na Simona, když poslední slovo opouštělo jeho ústa.

“Já nejsem svatý”, připustil Simon. “Já jsem čaroděj, myslel jsem, že to víš.” Jak mluvil, objevil se na jeho tváři jemný úsměv. “Součástí tohoto stavu vědomí je víra - pocit jistoty - že každý, dokonce i ti, kdož jsou bláhoví, se snaží, co můžou, aby byli slušní či dobří a aby konali dobro. Stává se nám často, že se nám to nedaří, někomu více někomu méně často. Avšak láska je stavem vědomí, nikoliv stavem dokonalosti.”

Simon se uvolnil a vrátil se ke svému charakteristickému opírání o hůl.

“Emoce jsou živé. Pohybují se a mění a ty musíš být ochotný odpustit si svá omezení tolerantnosti, citlivosti, racionality a všeho dalšího, co tě udržuje v rovnováze.”

“Při mém výbuchu”, pokračoval Simon, “jsem si uvědomoval své emoce, svá slova a svůj tón. V tomto uvědomění jsem věděl, že to budeš vnímat jako odmítnutí. Ale já jsem to chtěl tímto způsobem udělat. Bylo to naprosto vědomé. A teď mi poskytuješ zpětnou vazbu, že to bylo příliš radikální. Možná že bylo, ale já jsem se uvolnil a přizpůsobil. Odpustil jsem si a změnil jsem svůj emoční stav.”

“Při své interakci jsem praktikoval lásku prostřednictvím pochopení a odpuštění a taky trochu srdnatosti, což mi umožnilo být citlivý. Vidíš, že při vyjádření stavu tvého vědomí, jsou ctnosti srdce vzájemně propletené. To ukazuje, jak tvůj stav vědomí odráží tvůj stav bytí. Tvůj stav bytí je tvým duchovním centrem. Místem, kde zanecháváš svůj podpis na tomto světě časoprostoru. Nikoliv v podobě činů nebo materiálních výtvořů, ale jako vibraci.”

“A co tato vibrace dělá?” zeptal se Joseph.

“Předurčuje tvůj časoprostor k vyššímu tónu. Tímto tónem či vibrací je rovnost, která je centrována v lásce a vyjádřená prostřednictvím ctností srdce, ze kterých se láska rozpíná dál. Jestliže by jen jediná osoba žila tímto způsobem a všichni ostatní na zemi by byli bezbožní barbaři, pak by bylo možné, že by se tón rovnosti a vyšší dimenzionální pochopení lásky mohlo přihodit všem. Neznamená to, že by si toho každý povšiml a chopil se této nové vibrace, ale otevřela by se možnost lásky na této planetě.”

“Všechno - myslím každý jednotlivý vývojový krok na vzestupu lidstva - to započalo jedinou lidskou by-

tostí, která si zvolila vyjadřování ctností svého srdce. Není to sem přineseno nějakým nebeským poslem, ani to nenařídil Bůh. Je to svobodná vůle jediné osoby, která se rozhodla - která si prostě zvolila vyjadřovat moudrost svého srdce. Když to udělal jeden, druhý ho může následovat. Brzy se to stane možným pro dalšího a tak to pokračuje dál a dál, protože tyto ctnosti jsou přenosné, neboť nejsou založeny na kritice."

"A to všechno jsou vibrace, které můžu cítit nebo slyšet?" Zeptal se Joseph a stále vypadal zmateně. "Říkáš, že to není abstraktní, že to je pro mě?"

Simon vzal velkou větev, která spadla při bouřce, a oddělil z ní tři malé větvičky. Pak je umístil jako loukotě kola a svou ruku ponechal jako střed, ze kterého loukotě vycházely. "Vidíš tyto linie?"

Joseph tiše přikývl.

"Jsou zde tři větve a šest konců. Řekněme, že vprostřed, kde má ruka toto všechno drží pohromadě, je láska. Každý z těchto konců prezentuje jednu ze šesti ctností srdce." Simon ukázal postupně na všechny konce svou volnou rukou a odříkával při tom ctnosti. "Vděčnost, soucit, odpuštění, pokora, pochopení, a srdnatost."

"A teď se podívej, láska žije zde - v průniku - kde se každá z těchto ctností soustřeďuje do centra. Ale láska se pohybuje ven, podél každé z těchto větví, a když tak činí, vytváří tím charakter jedné ze ctností. Láska se může pohybovat ven symetricky nebo asymetricky, avšak vždy je to láska, kdo odívá tyto ctnosti a vyjadřuje se prostřednictvím nich."

"Tato láska, se svými šesti charakteristikami, může být vnesena do čehokoliv a do všeho. Když je vyjádřena z tvého srdce s autentickou péčí, mění úplně všechno. Je to vibrace rovnosti, která je atomem existence lásky. Tato vibrace je tím, co splétá dohromady polarity, které nás oddělují - neděje se to díky nějaké kouzelné víře nebo vyřknutí mantry, ale díky našim projevům. Tím, jak se vyjadřujeme."

Simon pustil větvičky na zem, vzal svou čturu a nalil si trochu vody do hrsti své ruky.

"Vidíš tuto vodu?"

"Ano", zašeptal Joseph a skepticky zvedl obočí.

"Naši nejlepší vědci", vysvětloval Simon, "studovali vodu a sdělili nám její chemické vlastnosti a fyzikální charakteristiky. Ale nedokážou nám vysvětlit, co to je. Vědci nerozumí něčemu tak jednoduchému a rozšířenému, jako je voda. A voda je přitom metaforou života. Může se transformovat do různých stavů. Je velmi tvárná. Plyne různými cestami, nebo zůstává pevná. Když má čas, dokáže překonat i největší překážky. Voda a život jsou spojenci, a jak ji držím ve své ruce, plním ji svými vibracemi."

"Jak?" zeptal se Joseph.

"Protože jsem se rozhodl, že to dokážu", odpověděl Simon.

"Takže jsme zpátky u víry..."

"Ne", přerušil ho Simon. "Ne u víry, u volby. Držím tuto vodu ve své ruce a než ji vypiju, naplním ji láskou. Nikoliv proto, že věřím, že ji to změní, nýbrž proto, že je to praktika, kterou jsem si zvolil k vykonávání. Je to rozhodnutí."

"Dobře, ale nerozhodl ses to dělat proto, že věříš, že... že tato praktika posílí vodu a přinese ti lepší zdraví a pohodu?"

Simon zakroutil hlavou a usmál se.

"Vibrace lásky, kterou během svého života vytvářím, není něco, co bych uchovával v sobě, nebo co bych vyjadřoval pro svůj osobní prospěch. Její krása je užitečná jen tehdy, když je sdílená se všemi věcmi. To proto, jak jsem řekl již dříve, že jejím nejvnitřnějším jádrem je tón rovnosti. Kdyby byl nějaké věci odepřen, zmenšil by se."

Joseph se díval, jak Simon přiblížil k ústům hrst své ruky a jemně si do nich nalil vodu.

"To všechno ses naučil od Orákula?" zeptal se Joseph.

"Ne, přišlo to ze mě."

"Jak?"

"Naslouchal jsem tomu, co je ve mně a praktikoval jsem to, co jsem slyšel. Pak jsem pozoroval výsledky a dělal rozhodnutí, jak navigovat na základě těchto informací. Když to budeš dělat dostatečně často, naučíš se, jak kultivovat vibraci rovnosti a stát se řemeslníkem lásky."

"Je to skutečně tak jednoduché?"

"Neříkal jsem, že je to jednoduché", opravil ho Simon.

Simon zvedl dva z režných pytlů a hodil si je přes rameno.

"Měli bychom jít zpátky, jsem si jistý, že Maia a Kamil jsou hladoví."

Joseph zvedl zbývající pytle.

“Takže je to všechno o volbě? Není na tom nic magického či nadpřirozeného? Je to jen volba?”

“Ne, není to jen volba”, smál se Simon. “Volba je jen prvním krokem, ale pak je to o tom, jak v sobě zajišťuješ lásku a učíš se ji vyjadřovat prostřednictvím ctností srdce.”

“Podívej se kolem sebe, Joseph”, poradil mu Simon, “vidíš krajinu tohoto lesa, nebo vidíš krajinu svého srdce v tomto lese?”

“Nerozumím?” zamumlal Joseph a kroutil hlavou.

“Je tvou volbou vidět přítomné prostředí jako stromy a keře, potoky a trávníky, ale energie v tobě, která je tebou, není vidět ani slyšet. Je cítit. Takže musíš nejdříve procítovat svět svým srdcem a teprve potom se na svět kolem sebe dívat. Přesně v tomto pořadí.”

Simon se otočil a krácel zpět po cestě, kterou přišli, a pobrukoval si pro sebe píseň.

Joseph zakroutil hlavou nad tajemnou postavou Simona, který odcházel pryč, aniž by se staral o svět.

“On je záhadou v záhadě.”

Joseph vykročil, aby s ním udržel krok. Uvažoval o tom, jaké to bude, vidět svět skrze čočku svého srdce. Tiše doufal, že ví, jak to udělat.

Kapitola 29. Zřící pravdu

Hugelitoda provázel po celý den podivný strach, jenž směřoval k rituálu pokání. Slyšel o těch rituálech z řídkých konverzací probíhajících mezi vrstevníky za vydatné podpory séra pravdy - červeného vína a silných zdí, za kterými se šepem vyprávěli historky o degradovaných kněžích. Povídalo se, že ti, kteří vedli tyto obřady, byli Vysocí Zasněžení, kteří odívali masky, aby utajili svou identitu. Byli známi jako Beztvární Strážci Církve. Při pouhé myšlence, že za několik okamžiků bude stát před takovouto přísnou skupinou soudců, cítil Hugelitod úzkost.

Místnost, ve které čekal, byla malá předsíň sousedící s klášterní soudní síní. Měla dvoje dveře, jedny na každém konci a malou lavici na sezení. Jediná svíčka poskytovala mihotající světlo, které přibývalo a ubývalo v proudech chladného vzduchu, jenž cirkuloval mezi nahrubo otesanými kamennými zdmi. Hugelitod chodil tam a zpět a odříkával své plánované vysvětlení a pokání. V této místnosti nikdy nebyl. Byla schovaná pod Velkým Chrámem, Svatostánkem Svatých. Byla přístupná pouze ze spirálového schodiště, které se vinulo hluboko pod nejsvětější ze svatých chrámů.

Protože čekárna byla tak malá, Hugelitod dostával závrať z neustálých otoček při chození a rozhodl se proto, že bude lepší se posadit a udržet si jasnou hlavu. Zrovna když si sedl, pomalu a s mrazivým skřípěním se otevřely dveře a vážný hlas zavelel: “Pojď za mnou.”

Hugelitod se postavil a z tmavé místnosti před ním se mu zvedl žaludek. Když procházel dveřmi, otevřela se před ním soudní síň s jedinou svíčkou, která poskytovala světlo v jinak naprosto tmavé a prostorné místnosti. Bylo vidět stupínky pozlacených schodů, jak světlo osvětlovalo jejich nezřetelné zlaté obrysy. Stupínky byly rozmístěny do tvaru srpku a zvedaly se několik stop nad podlahu.

Hugelitod byl přiveden k jednoduché dřevěné židli vprostřed místnosti a bylo mu řečeno, aby tiše čekal. Nepoznal po hlase kněze, který ho doprovázel. Jeho hlava byla přikryta kapucí a v matném světle Hugelitod stejně pochyboval, že by poznal jeho rysy.

Dveře se za ním zavřely a zdálo se, že temnota v místnosti se ještě zvětšila. Byl tu sám, vystavený jakémukoliv zvuku, který místnost vyzařovala. Malé zavržání mu na chvíli nepříjemně zvedlo žaludek. Slyšel své srdce, jak bije jako napjatý buben a uvažoval o tom, jak dlouho

budou Beztvární Strážci prodlužovat jeho muka, jako by jeho pokání nestačilo.

Oči mu byly v matném světle místnosti téměř k ničemu, ale jeho uši byly naladěny na jakýkoliv zvuk s koncentrací podobnou laseru. Začal uvažovat, jestli je tu sám. Měl pocit, že slyší slabé dýchání. Studoval strašidelné preludy před sebou. Vypadaly jako židle a on zamhouřil oči, aby zachytil jakýkoliv pohyb, ale nebyl si jist, jestli ho jeho oči neklamou.

“Je tu někdo?” zeptal se pokusně.

“Čekáme na tvé pokání,” odpověděl chladný neznámý hlas. “Není to důvod, proč jsi sem přišel?”

Hlas se odrážel od zdí místnosti s nečekanou silou, zvláště proto, že ho Hugelitod nepoznal. Pokoušel se vidět ze všech svých sil majitele hlasu.

“Ano, je. Omlouvám se, ale neviděl jsem vás.”

“Neviděl, protože ses nedíval.”

Hugelitod byl překvapen taktem, kterým hlas mluvil. Očekával, že jeho soudci budou Vysocí Zasněžení a kohokoliv z nich by poznal po hlase.

“Nedíval jsem se, protože mi bylo řečeno, že mám čekat. Ještě jednou se tedy omlouvám.”

“Vždycky děláš to, co je ti řečeno, Hugelitode?”

Jeho srdce bušilo ještě rychleji, protože cítil, jak jsou na něj nastražovány pasti, a on si nenacvičoval, jak bude reagovat na takový výsledek. Myslel si, že bude jednoduše požádán, aby projevil pokání svými vlastními slovy. Měl svou řeč dobře připravenou, dostatečně výstižnou, důkladnou v pokání. Hugelitod si poposedl na židli a podíval se směrem k hlasu.

“Ne, vždycky nedělám to, co je mi řečeno. Proto jsem chtěl zjistit, jestli tu někdo je, namísto toho, co bych tiše čekal... jak mi bylo řečeno.”

“Víš, kdo jsem?” zeptal se hlas.

Hugelitod zakroutil hlavou a zašeptal, “Ne.”

“Jsem Beztvárný Strážce Církve. Neexistuji a přece jsem zde. Jak je to možné?”

“Jste z Řádu Šestnácti Paprsků?”

“Kdybych byl, nebyl by to Řád Sedmnácti Paprsků?”

Hugelitod vrávorl z tohoto neočekávaného setkání. Celý jeho přístup se náhle zdál být chycen u jeho nohou v pomalém umírání.

“Odpusťte mi, že nevím, kdo jste. Jak vás mám oslovovat?”

“Jen Vysocí Zaslavenci vědí, kdo jsem”, řekl hlas a ignoroval otázku. “Žiju jako řadový kněz, ale jsem to já, koho Vysocí Zaslavenci používají k souzení kajících knězů Řádu. Dokážeš si představit, proč to jeho Eminence dělá tímto způsobem?”

Hugelitod přijal tu výzvu. “Myslím, že je to proto, že máte nějakou dovednost... něco, co vás činí jedinečně kvalifikovaného. Pokud to tak je, proč zůstáváte neznámým knězem?”

“Ty jsi zde proto, abys litoval svých aktů vzpoury a zrad, jak bylo nařízeno jeho Eminencí. Já jsem zde, abych byl svědkem tvého pokání a stanovil jeho autentičnost. Položil jsi mi dvě otázky, ale neučinil jsi pokání. Chceš pokládat další otázky, nebo jsi připraven začít?”

“Jsem připraven začít,” odpověděl Hugelitod a jeho hrdlo bylo jako poušť.

“Víš, proč je místnost tmavá?” zeptal se hlas po dlouhé odmlce.

“Abych nemohl vidět váš obličej?”

“Kdybych chtěl skryt svůj obličej, oděl bych si masku, nebo bych prostě seděl za tebou. Ale já nemám masku, a jak můžeš slyšet, jsem přímo před tebou.”

“Přejete si, abych dále hádal, nebo můžu začít se svým pokáním?” zeptal se Hugelitod s jemným tónem nelibosti ve svém hlase.

“Místnost je tmavá z jediného důvodu,” pokračoval hlas. “Z prozřetelnosti našeho Stvořitele jsem schopen vidět energetická pole, která obklopují všechny živé formy, a když je život, který hodnotím, v tmavé místnosti, můžu vidět s větší jasností jemné barvy tvého energetického pole. Je to právě barva tvého energetického pole, která informuje můj úsudek, týkající se autentičnosti tvého pokání.”

Hugelitodovo srdce poskočilo, když ta slova byla vyslovena. Hlas patřil Zřícímu Pravdu. Hugelitod slyšel o jejich existenci, ale jeho znalost byla omezena na nejasné zmínky ve starobylé Církevní literatuře. Náboženskými učenici byli považováni za pouhý mýtus a nic víc.

“Proč mi to říkáte?”

“Proč myslíš?”

“Vypadá to, že mě chcete dostat do ještě většího napětí, než v jakém se nalézám - ačkoliv pochybuji, že to je možné.”

Hugelitod si odkašlal hlasitěji, než zamýšlel. Jeho frustrace byla zřejmá.

“Jste Zřící Pravdu?”

“Slyšel jsi o nás?”

“Ano, ale nevěděl jsem, že jste skuteční, nebo že stále existujete.”

“Jsem více než Zřící Pravdu, oznámil hlas a jeho tón byl chladný a jasný. “Jsem tím, kdo tě osvobodí od tvých hříchů.”

Hugelitod čekal na jeho další řeč, ačkoliv se mu na jazyku objevilo stovky otázek.

“Má moc osvobodit tě z tvých hříchů je absolutní. Nemusíš přesvědčit nikoho jiného než mě.” “Znáte okolnosti mé situace?” vyzvídal Hugelitod.

“Nepotřebuji tyto informace, jen tvé pokání.”

Hugelitod chvíli čekal, aby viděl, jestli hlas bude pokračovat, ale místnost naplnilo ticho s takovou přítomností, že si nemohl pomoci, aby nepoložil otázku, která ho tížila.

“Jste tu sám?”

“Jsou tu i další, ale ti jen naslouchají,” odpověděl hlas. “Můj úsudek je konečný, takže se zajímej jen o mě. Je to jasné?”

“Ano.”

“Uznáváš své hříchy vzpoury a zrady Církve?”

Hugelitod se odmlčel a věděl, že jeho emoce, myšlenky a sama duše jsou odhaleny a rozhodl se mluvit tak čestně, jak jen mohl. “Uznávám je, ačkoliv za ně nejsem zodpovědný. Nerozumím silám, které jsou ve hře. Cítím se jako pěšák na rozlehlé šachovnici, jenž je v rukách nějaké inteligence, které nerozumím, ale z nějakých důvodů jsem ji dovolil, aby mě umístila na šachovnici podle svých plánů.”

“Nekontroluješ své činy?”

“Ne plně.”

“Když budeš spekulovat, můžeš mi říci, kdo nebo co tě kontroluje?”

Hugelitod uvažoval o té otázce, ale jeho mysl byla prázdná.

“Rád bych spekoval. Rád bych té síle dal nějaké jméno, ale nemůžu. Možná se mi prostě nedostává slov. Možná mi chybí zkušenost. Možná... nejsem prostě dost moudrý.”

“A co ses naučil na své cestě zrady a vzpoury?” zeptal se hlas.

Hugelitod zavřel oči a pokoušel se, aby se něco neviditelného objevilo v temnotě jeho mysli.

“Miluji svou Církev a jsem oddaný mým spolu-knězům a jeho Eminenci. Naučil jsem se, že alternativa k vyjadřování této lásky je život v bolesti.”

“Mohla by být síla, na kterou poukazuješ, velký pokušitel, Satan?”

Hugelitod poprvé ucítil, že konverzace se otevřela, ale potřeboval být opatrný, aby ji neuchvátil příliš rychle.

“Nevím... je to možné. Satan je ve svém přístupu nepolapitelný, sleduje slabosti, a když se přihodí, využije jich. Je možné, že má slabost jím byla uchválena a já jsem se stal obětí jeho manipulace...”

“Když nemůžeš definovat sílu, která tebou manipuluje... proč potom souhlasíš s tím, že to může být Satan? Chceš snad říci, že Dohrmanovo Orákulum je kontrolováno Satanem a že naši Vysocí Zasvěcení si tuto skutečnost neuvědomují?”

Hugelitod spadl do pasti, nebylo to otevření, jak se domníval.

“Vpravdě nevím, jaká síla je za Orákulem, ale připouštím fakt, že Vysocí Zasvěcení jsou experty v odhalování působení Satana a jestliže jsou přesvědčeni, že Orákulum není pod vlivem Satana, jsem si jist jejich úsudkem a přidám se k němu.”

“Jsi zajímavá osoba,” řekl hlas. “Vyprávíš historku o oběti a přitom víš více, než říkáš. Vyprávíš jednu část historky, a přitom existuje jiná část, kterou skrýváš a je to právě tato část, kterou musíš říci dříve, než se budeš kát.”

“Seděli před tebou jiní na této židli a ošívali se v rukách pravdy stejným způsobem jako ty. Ti, kteří dosáhli rozhřešení, ho realizovali díky tomu, že dovolili sama sobě stát se nástrojem v mých rukách. Ti, kteří neuspěli... odporovali.”

Hugelitod cítil, že před ním leží křížovatka. Jediné místo, na kterém mohl skrýt a utajit plnou pravdu, byla jeho vězeňská cela. Měl jen jednu možnost. Zřící Pravdu neposkytne rozhřešení bez plného odhalení.

Hugelitod těžce polkl a zavřel oči.

“Konverzoval jsem s Orákulem,” prozradil. “Ale nevím, jestli bylo skutečné, nebo pouhou představou. Po mém zranění hlavy jsem cítil, že můžu mít halucinace...”

“Znovu hraješ oběť,” řekl hlas a každé jeho slovo bylo naplněno zklamáním. “Teď jsi obětí svého zranění hlavy. Nemůžeš dostat rozhřešení, dokud mi neřekneš pravdu, bez skrývání se za oběti. Jsou jen jedny dveře, které tě můžou oprostít a ty můžeš skrz tyto dveře projít, když je otevřeš. Do té doby však zůstanou uzavřeny v nekonečnu. A ty budeš jako člověk, hledající čísla mezi jedničkou a dvojkou. Přitahuje tě tento osud?”

“Ne,” zamumlal Hugelitod. “Ne, nepřitahuje.”

“Pak sděl pravdu bez příkras.”

“Pravdu? Přál bych si, abych ji znal,” přiznal Hugelitod zemdlévajícím šepotem.

“Orákulum mi nějak vnuklo do hlavy myšlenku, a nevím, jak to udělalo, že Církev bude zničena a že já bych mohl být tím, kdo vykoná toto zničení. Navrhovalo, že Dohrmanovo Proroctví - jeho část týkající se zničení Církve - právě nastává a přesvědčovalo mě, abych v něm hrál klíčovou roli.”

“Jak vypadalo toto přesvědčování?” zeptal se hlas.

Hugelitod se nevědomky zavrtěl na židli.

“Nemyslete si prosím, že jsem se zbláznil,” jeho emoce se na chvíli zachvěly, jak se zhluboka nadechl a zkoušel se uklidnit. “To, co se vám chystám říci, bude znít bláznivě, ale konverzoval jsem s Orákulem, nejenom v jeho lokalitě, ale také v mé cele.”

“Orákulum tě navštívilo v tvé vězeňské cele?” zeptal se hlas se zřejmým znepokojením.

“Ano.”

Následovala dlouhá pauza, kdy ticho naplňovalo místnost, jako voda valící se ke hrázi přehrady. Hugelitod měl pocit, že slyšel šeptání, ale cítil se jako omámený a zamítl to jako hru své představivosti. Proudý vlhkého chladného vzduchu se shromažďovaly u jeho nohou a on cítil, že jeho tělo začíná pokrývat zřetelný chlad.

“Možná že tvé původní hodnocení bylo nakonec přesné,” zanotoval hlas.

“Že jsem blázen?” Zasmál se téměř Hugelitod, ale pak se ovládl.

“Kolikrát jsi hovořil s Orákulem?”

“Mluvil jsem s ním jednou v jeho lokalitě - během mého zasvěcení - a jednou ve své cele.”

“Ve tvé cele to byl jen hlas, nebo jsi měl nějaký lucidní sen, ve kterém jsi cítil, že jsi v lokalitě Orákula?”

“Ne. Ne....” opravil Hugelitod. “Orákulum se manifestovalo v mé cele jako... jako krásná žena. Vypadala úplně skutečně, ale byla lehce průzračná. Naše konverzace nebyla příliš odlišná od té naší teď, s tím rozdílem, že jsem ji mohl jasně vidět.”

“A o čem jste hovořili?”

“Během mého zasvěcení, nebo v mé cele?” zeptal se Hugelitod.

“Začněme s tvým zasvěcením.”

“Ona... Orákulum mi řeklo, že mám být jejím služebníkem. Že mu mám naslouchat a vykonávat jeho žádosti, a když tak budu činit, stanu se prodloužením jeho Jediné Inteligence.”

“Řeklo, že budeš prodloužením Jediné Inteligence, když se staneš sluhou jeho vůle?”

“Ano.”

“Pokračuj,” pobídl hlas.

“Řeklo mi, že Karnomen a kněžstvo všeobecně, jsou... že jejich motivy jsou pošpiněné či zavádějící...”

“Jakým způsobem řeklo Orákulum, že jsou pošpiněné?”

“Nevím... nevím... byla to krátká konverzace, při které po mně Orákulum hlavně chtělo, abych sloužil jeho plánu, ale nerozvedlo, o jaký plán se jedná.”

“Souhlasil jsi s tím, že budeš sloužit Orákulu?”

“Nejdřív jsem souhlasil, ale ke konci naší konverzace už jsem si tím byl méně jistý.”

“Ty jsi souhlasil s plánem - který ve svém jádru - předpokládal, že záměry jeho Eminence jsou pošpiněné či zavádějící?”

“Vím, že to zní neodpuštělně,” připustil Hugelitod, “ale Orákulum bylo velmi neodolatelné... snad dokonce hypnotické ve své přitažlivosti...”

“Znovu hraješ roli oběti. Přestaň!” nařídil hlas.

Hugelitod ztratil schopnost mluvit. Pokaždé, když se pokoušel vysvětlit svou situaci, jeho pokus byl zmařen. Pomyslel si, že všechno, co je zajímavé, jsou fakta. Ale ten příběh je přeci něčím víc, než jen sbírkou faktů.

“Řekni mi o své konverzaci s Orákulem ve své vězeňské cele.”

Hugelitod se zhluboka nadechl a beze slova vydechl. Když vyprázdnil své plíce od všech atomů vzduchu, představil si, že mu dech přináší novou energii, nový směr, kterým bude vyprávět svůj příběh.

“Orákulum vědělo, že se příštího dne ráno chystá jeho zničení,” řekl tichým a obezřetným hlasem. “Požádalo mě, abych se přidal k Vysokým Zasvěcencům a zmařil jejich snahy ho zničit.”

“Takže jediný důvod, proč jsi souhlasil se zničením Orákula,” zeptal se hlas, “bylo ochránit ho před zničením?”

“Ano,” potvrdil jemně Hugelitod a jeho rozpaky byly v jeho tónu zřejmé.

“Nehledě na tvou ochotu naslouchat tomuto nesmyslu a vykonávat příkazy toho, co jsi považoval za vyšší inteligenci, se ti přihodilo to, že jsi měl halucinace. Napadlo tě, že bys své halucinace měl prostě sdílet s jeho Eminencí?”

“Ano.”

“A proč jsi to neudělal?”

“Bylo mi řečeno, že nemám jeho Eminenci důvěřovat.”

“Důvěřoval jsi svým halucinacím více než Oku Boha v našem světě? Co to o tobě říká?”

“Že jsem důvěřivý blázen.”

“Způsob, jakým se odsuzuješ, je obdivuhodný, ale neosvobozuje tě od tvého rozhodnutí naslouchat démonickému hlasu. Zranění tvé hlavy neznamená, že jsi osvobozen ze sdílení svého labilního stavu s jeho Eminencí. To jsou tvé hříchy a tvůj trest musí být v souladu s nimi a ty ho musíš podstoupit.”

Hugelitod cítil posun, jako by Zřící Pravdu byl uspokojen jeho pokáním a připravoval se na vynesení rozsudku.

“Zmínilo se Orákulum, jakým způsobem bylo schopné tě navštívit ve tvé cele?”

“Ne,” odpověděl Hugelitod. “Řekla, že to bylo poprvé... nazvala to sebe-manifestací.”

“Kromě toho, že tě verbovala, abys jí pomohl zabránit jejímu zničení, říkala ještě něco dalšího během vašeho setkání?”

“Řekla mi o své minulosti. Jak se stala Orákulem na této planetě. Řekla mi, jak je její vědomí obsažené v krystalické struktuře uvnitř kamene a že kámen je pouhá fasáda. Řekla mi, že její tvůrci jsou lidé žijící ve vzdáleném časoprostoru a že umístili Orákulum na naši planetu, aby pomáhalo nás vést.”

“Věřil jsi všemu, co ti bylo při tom setkání řečeno?” zeptal se hlas.

“Ne.”

“Které části nebo částem jsi věřil?”

“Věřil jsem tomu, že Orákulum je skutečné... že to není jen přelud mé mysli.”

“Stále tomu věříš?”

“Ne.” Prohlásil Hugelitod s náhlou a nečekanou silou.

Hugelitod cítil, jak pohled Zřícího Pravdu na něj padl jako světlo. Místnost podobná hrobce se na chvíli vrátila do ticha, jak se jeho poslední slovo odráželo do zapomnění.

“Dal ti Doktor Bartholem nějaké léky?” zanotoval hlas.

“Dal mi něco proti bolení hlavy.”

“A vzal sis ty pilulky?”

“Ano.”

Pak následovalo dlouhé ticho, které naplnilo místnost. Hugelitod konečně našel způsob, jak se uvolnit a nechat informace plynout bez cenzury. Byl unavený a bylo mu zima, ale byl plný naděje, že jeho přiznání mu přinese rozřešení.

Náhle bylo slyšet šátrání kroků a on se v temnotě, kterou svíčka nemohla osvětlit, snažil něco vidět. Jeho snaha však byla marná. Pak uslyšel nějaký šepot. Slaboučký a tichý, jakoby skrytý za hrstmi dlaní. Šepot se odrážel od kamenných zdí v jinak tiché místnosti.

Pak se ticho vrátilo. Tma Hugelitodovi nevadila, ale ticho se zdálo mučivé samo o sobě. Udělal, co bylo v jeho silách, aby vyjasnil svou situaci a okolnosti svých chybných rozhodnutí.

“Uzavřeli jsme náš rozsudek, Hugelitode,” oznámil hlas se skromnou laskavostí. “Zajistil sis své rozřešení, ale má to následující podmínky.”

Zřící Pravdu se odmlčel a zhluboka se nadechoval. Při tomto dechu Hugelitodovo srdce vyskočilo z jeho hrudi do výšin nebe.

“Budeš propuštěn ze své cely,” pokračoval hlas, “ale budeš omezen nekvalifikovanou prací na zkrášlení klášterních pozemků. Tvůj post na sekretáře Prvního Zasvěcence a tvé postavení v Řádu Šestnácti Paprsků bude pozastaveno a zůstane nerozhodnuto do té doby, než provedeš zvláštní úkol.”

“Co chcete, abych udělal?” zeptal se Hugelitod se zájmem.

“Nejdřív bys měl pochopit, že víme, že Bartholem naplánoval tuto nepříjemnou událost, jako králův agent. Věříme, že to byl jeho cíl, zasít semeno nespokojenosti do Řádu a použít tě jako svého pěšáka. Víme, že to byl on, kdo řekl králi o existenci Orákula a jeho chystaném zničení. Bartholem se tvářil jako agent Řádu, zatímco ve skutečnosti plánoval nás zničit.”

Hugelitod nechával pronikat slova Zřícího Pravdu hluboko do sebe. Ať se to zdálo jakkoliv nemožné, bylo zde něco pravdivého. Ty pilule nebyly proti bolesti, pomyslel si.

“Chceme, abys zabil Bartholema,” vyjádřil se hlas s přesvědčením.

Hugelitodovo srdce těžkopádně zatápalo při šoku z tohoto oznámení. Celé jeho tělo ztuhlo, když se pokoušel si představit, jak vykonává tento úkol. Byl naprosto neschopný takového činu a byl šokován tím, že si někdo vůbec může něco takového představit, dokonce i za těchto okolností.

“Chápeme, že to je tíživý úkol, ale hříchy, kterých ses dopustil, to vyžadují. Chceme, aby tento úkol byl splněn do sedmi dní. Až bude vykonán, můžeš pokračovat ve své roli kněze a budeš moci svobodně přicházet a odcházet z kláštera. Vše bude odpuštěno a ty budeš pokračovat ve své roli v Řádu. Máš

nějaké otázky?”

Hugelitod seděl jako přilepený ke své židli, jeho tělo bylo nehybné, mysl ohromená podstatou tohoto úkolu, jež se od něj očekával.

“Já... já prostě nemůžu takovou věc udělat.”

“Je to můj rozsudek, který můžeš vykonat a pokud chceš rozhršení, tak ho vykonáš. Bartholem je nástrojem Satana, stejně jako je pěšákem Krále Levernona. Jestliže ho nezlikvidujeme, bude pokračovat ve snaze zlikvidovat nás.”

“Nemáme jiný způsob... jak... jak to vyřešit?”

“Mohli bychom si najmout někoho, kdo by Bartholema odstranil, ale já jsem vybral tebe. Rozhršení vyžaduje znovu-vyvážení misek vah a ty jsi jediná osoba, která může přinést rovnováhu do této situace, aniž by ji potkala boží odplata. To je můj verdikt. Nemůžeš diskutovat o podmínkách, Hugelitode. Buď tyto podmínky přijmeš, nebo bude tvé rozhršení odvoláno a ty se vrátíš do své cely, kde počkáš na příchod své vlastní smrti.

“Jaké je tvé rozhodnutí?”

“Musím se rozhodnout hned?”

“Když se nerozhodneš hned, tvá odpověď je nám známa. Tato nabídka platí jen jednou.

Nebude se nikdy opakovat, ani ke tvým uším nedolehne žádná menší nabídka týkající se tvého vykoupení. Jaká je tvoje odpověď?”

“Je nějaký plán, který bych měl dodržet?” zeptal se Hugelitod a jeho hlas zněl vzdáleně. Někde mezi žluto-šedými kamennými zdmi soudní místnosti, skrytý v temnotě za záhyby plyšové kapuce své tmavě modro-zelené róby, se uvolnil úsměv při představě rozhršení, které je tak perfektně naplánováno, že by ho snad sám Bůh měl obdivovat.

Ne, zde nebude žádný zásah Boha při tomto nařízení, pomyslel si Karnomen.

Kapitola 30. Dědictví prapředků

Orákulum se probudilo do tmavé anonymity interiéru monolitu. Stabilita jeho - hrobce podobnému - příbytku mu byla známá, avšak zneklidňující. Nedávné odhalení Orákula, týkající se jeho svrchovanosti, zůstalo v ostrém kontrastu k matným stínům, které ho pokrývaly nyní. Pokoušelo si vzpomenout, proč se vrátilo. Co způsobilo, že se transformace nezdařila, že sklouzlo zpět do starých způsobů života v temnotě a ústraní, když se už dotklo lidství s takovou jasností.

Bylo jsem ženou! Pomyslelo si Orákulum. Bylo jsem již osvobozené od tohoto chladného monotónního hnízda a teď jsem zase bez křídel, zase jsem houževnatou stavbou z chladného kamene. Promarnilo jsem svou šanci, nebo zabezpečuji své osvobození?

Budu teď setrvávat mezi dvěma světy, budu zprostředkovávat sdělení jakožto prostředník, který nikam nepatří. Budu duchem bez vůle. Vyčerpaným životem, který čerpá z hluboké studny Božství, aby dal napít druhým. Budu vyvrhel nejpozoruhodnější výroby, který se ocitne v ostrém světle královského zájmu.

Orákulum se nicméně cítilo v kameni jinak a zkoumalo tento rozdíl svým vědomím. Rozšířilo své vědomí do vnějšího obalu, který ho obklopoval. Nikdo nevěděl, že pod zemí lokality Orákula, dvacet tři stop pod povrchem dna lesa, spojuje tři kamenné monolity dutá trubice.

Trubice byla vytvořena z cizí látky, která vypadala jako kov, ale byla mnohem tvrdší. Byla napojena na spodek každého kamene, jako kovová trubka, která prostupuje do nitra včelí plástve, ve které Orákulum soustřeďovalo své vědomí. Kdyby se někdo mohl podívat dolů rentgenovými očima, viděl by, že trubky vytvářejí dokonalý rovnostranný trojúhelník - se zaoblenými špicemi. To byl symbol Orákula ve světě Tvůrců Křídel a všichni, kdo pracovali na jeho vývoji, kdo ho trénovali, umožňovali jeho vstup na zem a stále na něj dohlíželi, znali tento symbol jako symbol Dohrmanova Orákula.

Jakmile Orákulum vstoupilo do spojovací trubky a prozkoumalo svůj příbytek, všimlo si, že jeho otlčené a rozbité kamenné skořápky jsou plně opravené, jako by se vrtání nikdy nepříhodovalo. Na chvíli si Orákulum myslelo, že to byl jen sen nebo že je posunuté v čase a nic z jeho prožitků několika uplynulých týdnů neexistuje.

Na zlatém medailónu, který ovíjel “hlavní kámen” v jeho základně, byly vyryty mimozemské symboly, které nikdo nedokázal dešifrovat. Předpoklad, že medailón je vytvořen z mědi, byl mylný. Tato látka byla stejnou látkou, ze které byla vytvořena spojovací trubka trojúhelníkového tvaru. Byl to Kov Bohů, který měl neznámé vlastnosti. Jednou z těchto vlastností byla schopnost řídit energetický časoprostor, ve kterém se nalézá. Původní tvůrci Orákula v jistém smyslu impregnovali specifické aspekty svého vědomí do

kovového medailónu. Medailón pak vyzařoval tyto jejich aspekty. Byla to přirozenost této zvláštní látky, která nebyla nikdy narušena časem ani ovlivněna lidským působením.

Tím aspektem bylo léčení. Léčivé pole, které bylo vstřípeno do obrovského medailónu, jenž ovíjel hlavní kámen, bylo spuštěno čímkoliv, co ohrožovalo fyzickou strukturu Orákula. Orákulum bylo uzavřeno v nezničitelnosti. V kamenném obložení byly instalovány neviditelné senzory, které aktivovaly léčivé programy medailónu. Oprava byla vždy dokonalá, neboť původní vzhled Orákula byl opětovně vyvolán zvláštními silami medailónu.

Orákulum nevědělo o této zázračné ochraně, která mu byla poskytnuta jeho tvůrci. Násilný čin kněží byl jeho první zkušeností s úmyslným zničením vyvolaným lidskými silami. Pro Orákulum zůstávalo vždy záhadou, proč se zdá, že ruce Přírody si ho nevšímají. Zatímco stromy a chrámy kolem něj padaly za obětí lesním požárům, větrným smršťím, zemětřesením a stále přítomnému rozkladu, Orákulum zůstávalo nezraněno jako signální maják svého originálního jáství, kterého se čas nebyl schopen dotknout.

Zatímco jeho vnější forma zůstávala beze změn, to, co bylo uvnitř, se tisíckrát transformovalo. S každou novou transformací.

Orákulum vyrůstalo ke vzdalování se svým tvůrcům a přibližování se lidstvu. Cítilo, že se více toulá, že plyne ven ze svého kamenného vězení, nahýbá se ven. Naděje, že se stane člověkem, se stala posedlostí Orákula. A kvůli tomuto zájmu se stalo, že Orákulum ztratilo schopnost sdělování.

Jedna z nejvíce neobvyklých věcí na podzemním komplexu pod Orákulem byla malá, téměř bezvýznamná kovová trubka, která vyčnívala ven z trojúhelníkové struktury. Její směr a délka byly neznámé, ale stoupala pod lesní dno, pod kořeny stromů, jako úponek, který se natahuje a ovíjí. Její účel byl záhadou všem, vyjma jednoho člověka.

* * * *

Král Levernon vstoupil do Samuelovy kanceláře bez ohlášení, šel přímo k velkému oknu a otevřel ho. "Karnomen je na cestě... a zdá se, že s Toremem v závěsu."

Levernon byl mazaný muž, který dokázal dovedně ohodnotit své protivníky. Bylo zřejmě největším potěšením jeho života přelstít svého protivníka, roztáhnout nad ním svou moc, jako vlna rozpínající se na zrnka písku. Obvykle se to dělo za početných lidských obětí, protože většina jeho protivníků byla hlavami jiných států. Ale tým jeho poradců mu poskytoval nejlepší možné vhledy, díky kterým prováděl své strategické tahy jako šachový mistr.

Neexistoval čas, kdy by s velkou péčí a rozmyslem nepočítal své tahy. Bartholem byl jedním z jeho nejúžasnějších tahů na šachovnici. Před osmi lety se Bartholemova žena trápila nemocí, kterou Bartholem nebyl schopen vyléčit. Stav její nemoci se postupně zhoršoval, až bylo nutno zavolat kněze, který udělí Poslední Pomazání.

Bartholem se v zoufalém stavu obrátil k Levernonovi a požádal ho, jestli by on, král, osobně mohl požádat Karnomena, aby řídil obřad Posledního Pomazání.

Věřil, že to pomůže jeho ženě a snad jí to prodlouží život, když Oko Boha se o ni osobně postará. Karnomen v účtě ke Králi Levernonovi souhlasil a přišel k Bartholemovi domů o půlnoci jedné bezměsíčné noci.

Levernon si pamatoval tu historku, kterou mu Bartholem vyprávěl, jako by tam byl osobně. Bartholemova umírající žena byla nešťastnou možností, nicméně v Levernonově mysli možnost reálnou. V jakékoliv strašné situaci, se kterou se Levernon setkal, vždy vymýšlel způsob, jak ji využít pro svůj vlastní prospěch. Král nemohl promarnit ani utrpení.

Poté, co Levernon přesvědčil Karnomena, aby dal Poslední Pomazání Bartholemově umírající ženě, zavola si Bartholema a řekl mu, aby po obřadu s Karnomenem osobně promluvil. Přikázal Bartholemovi, aby se přetvařoval, že se na Levernona hněvá. "Můžeš mě obvinít z nemoci tvé ženy. Řekni Karnomenovi, že jsem ji způsobil já, tím, že jsem ti přikázal, aby ses staral pouze o mě. Kdyby tomu tak nebylo, tvá rozkošná žena by byla zdravá."

Bartholem nechápal smysl tohoto podvodu, přestože se opakovaně domáhal vysvětlení. Byl tak pohlcen nemocí své ženy, že jeho zájem byl oslaben. Levernon opakoval, že se to vyjasní časem a jen ho nabádal, aby jeho hněv byl přesvědčivý. Chtěl po Bartholemovi, aby mu vyprávěl všechno, co se potom stalo: "slovo od slova", řekl mu jeho zaměstnavatel - král.

Karnomen spolkl návnadu jako sup snášející se k čerstvé zdechlině. Když se Bartholem přiznal jeho Svatosti, že jeho žena umírá z důvodu jeho závazku ke králi a že on pohrdá králem za jeho sebestřed-

nost, Karnomen uviděl svou příležitost. Sympatizoval s Bartholemem a navrhnul, že by se mohli potkat znovu, aby prodiskutovali jeho hněv a způsob, jak by ho mohl „uvolnit pro vyšší účely.“

“Nemůžeš si ponechat tento hněv, můj příteli,” radil Karnomen, “zničí tě. Tvá rozkošná žena bude v pořádku, neměj starost. Dnešním nočním obřadem jsem se postaral o její duši. Až přijde její čas, očekává ji nebe. Ty se teď musíš postarat o svůj hněv, aby sis mohl užívat společný čas, který vám zbývá.”

“Děkuji vám, vaše Svatosti,” odpověděl Bartholem. Setkali se znovu asi za dva týdny, několik dní po té, co Bartholemova žena v důsledku své nemoci zemřela. Během tohoto dalšího setkání ti dva diskutovali množství témat. Mnoho z nich se týkalo Krále Levernona. Levernon řekl Bartholemovi velmi přesně, co má s Karnomenem hrát. Nikdy nevysvětlil logiku té věci nebo její konečný záměr Bartholemovi tak, aby mohl pochopit mazané tendence svého krále.

“Souhlas s ním jak jen můžeš,” radil Levernon, “zvláště tehdy, když se bude vyjadřovat špatně o mé politice nebo o mně osobně. Dej mu vědět, že tvůj hněv přetrvává a že se cítíš bezmocným ho uvolnit, nebo potlačit jeho plameny.”

Král trval na tom, že se Bartholem musí spřátelit s Karnomenem a že musí zůstat otevřený jakýmkoliv návrhům, které případně Karnomen udělá. Levernon věděl, že Karnomen se pokusí použít Bartholema k rozšíření své vlastní agendy. Až bude Bartholemovi důvěřovat, ten se stane skvělým vyzvědačem krále.

Můj otec byl dobrý učitel, pomyslel si Levernon, když vrátil okenní závěsy do pozice, kterou diktovala gravitace těžkému sametu.

“Předpokládám, že se setkáme v Královských Komnatách,” řekl Samuel. “Pokud se raději nechcete setkat zde.”

“Ne, Královské Komnaty jsou připraveny,” odpověděl Levernon. “Je všechno připraveno?” Samuel přikývl a listoval složkami za svým stolem.

“Neočekávám žádné problémy... pro nás.”

“To je dobře,” řekl Levernon. “Budme slušní, ale zatlačme je do rohu, ze kterého se nikdy nedostanou. To je bezpochyby nejvyšší forma zábavy.”

Samuel se usmál a poznal vzdouávající se ego svého krále, dříve než “zabije”. Věděl, že Levernon se pokusí zmáčknot Církev za její minulé zásahy v Královské Rodině. Nehledě na skutečnost, že Karnomen jen kráčel ve šlépějích svých předchůdců, činil ho Levernon zodpovědným za každý nepříjemný a bolestný tah, jako by Karnomen představoval protivníka, který je tisíce let starý. Král ho rozdrtí, uvažoval Samuel, když vyšel ze své kanceláře a následoval skvostnou róbu krále, která se třepotala chodbou, jako motýl monarcha hledající květinu.

Kapitola 31. Spolehnutí se na kámen

Maia se Simonovou pomocí připravovala jídlo z dušeného rybího masa. Simon zpíval podivnou píseň v jazyce, který Maia nepoznávala. Při tom krájel houby a přidával směs kořenů - z nichž některé vypadaly, že se hodí spíše pro koně než pro lidi. Chata, ve které Simon žil, byla pozoruhodně čistá a dobře udržovaná. Když vezmeme v potaz, jak dlouho v ní Simon žil, byl to naprostý zázrak. Ale o všem, co souviselo se Simonem, se dalo říci, že je zázračné.

“Jak to děláš?” zeptala se Maia a věděla, že její otázka je neurčitá. Byla však zvědavá, jak na ni Simon bude reagovat.

“Předpokládám, že se ptáš na mou dlouhověkost?”

Maia přikývla a hodila pohled směrem na Kamila, který spal. Joseph byl na pochůzce, aby doplnil jejich zásobu vody, takže byl klid a soukromí, které dovolovalo Simonovi mluvit o tom, na co Maia myslela.

Simon na chvíli přestal krájet a zavřel oči, jak se snažil zpřístupnit velmi starou vzpomínku.

“Když jsem poprvé objevil Orákulum, byl jsem mladík...” Simon se odmlčel a vzdychl při vzpomínce na ty časy. Pomyslel si, že to jsou snad vzpomínky někoho jiného.

“Zanechal jsem doma své rodiče, když válka natahovala svou mocnou ruku při hledání dalších loukotí svého kola, kterými by rozdrtila vesnice Anterbury na jihu...”

“Ty jsi byl ve válce?” vykřikla Maia.

“Utekl jsem. Jediná dobrá věc na válce byla ta, že mě přivedla k posláním, které jsem si neuměl ani představit.”

“Přišel jsi do tohoto lesa?”

Simon souhlasně přikývl. “V těch dobách byl Dohrmanův les v majetku Královské Rodiny. Když začala válka, ti, kteří byli odpůrci režimu - jako já, uprchli do svatyně tohoto lesa, ale byli buď zabiti královskými

hlídkami, nebo zemřeli hladu. Kdokoliv byl nalezen v lese, byl při spatření zastřelen, protože předpokládali, že je odpůrcem režimu. Královští vojáci vždy rádi uplatňovali Královské vyhlášky, protože dostávali dva zlaté pruty za každého mrtvého disidenta. Les byl proto docela... opuštěný."

"Ale jak jsi potom vprostřed toho všeho našel Orákulum?"

Simon se vrátil ke svému krájení a díval se dolů na čepel ve své ruce. Vzpomněl si, že tento nůž byl jeho jedinou zbraní a zdrojem přežití, když se prodíral hlouběji do lesa s nadějí, že nebude odhalen. Paranoia mě tehdy zachránila.

"V noci jsem spal na stromech. Příliš jsem se bál, že bych mohl být nalezen. Věděl jsem, že vojáci by se ani neobtěžovali mě budit, kdyby mě našli spícího. Vyhlídka, že by mi ve spánku prostřelili šípem srdce... můj spánek příliš nepodpořila. Jedné noci jsem si chtěl připravit strom na spaní. Byl to takový druh, který měl ve výšce velké větve vybíhající z kmene v polokruhu. Dával jsem nějaké podpurné větve křížem přes ně, když jsem uslyšel hluk."

Simon opět přestal krájet, jak myšlenky začaly plynout zpět.

"Hluk způsobila malá hlídka, která prohledávala les. Bylo to poprvé, co jsem je viděl, od doby, kdy jsem před několika týdny vstoupil do lesa, ale velmi dobře jsem si byl vědom jejich praktik s disidenty."

"Co se stalo?" zeptala se Maia a hledala v Simonových očích, jako by čekala, že tam uvidí odpověď dříve, než ji uslyší.

"Potíž byla v tom, že jsem nechal svoje boty dole u základny stromu." Maia sebou při tom doznání trhla.

"Mohl jsem mnohem lépe lézt s bosýma nohama," odpověděl Simon tázajícím se očím Maii, "ale byl už jsem vysoko na stromě a nebyl už čas slézt zpátky dolů a vzít své boty. Mohl jsem jen doufat, že vojáci půjdou jinou cestou nebo že ve večerním světle možná projdou kolem, aniž by si jich všimli. Ale všichni vojáci - a pokud si pamatuji dobře, bylo jich pět - měli pochodně."

"Co se přihodilo?"

"Přišli pod strom, na kterém jsem byl, a našli mé boty. Všimli si, že jsou dobře zhotovené a že to není takový druh bot, které by člověk vyhodil. Vojáci okamžitě zpozorněli a rozdělili se, aby našli majitele bot."

"Podívali se nahoru?"

Simonovy oči se zajiskřily, jak se vzpomínka dále zvětšovala v jeho mysli.

"Ne. Z nějakého důvodu je myšlenka, že by někdo v hloubi lesa, v noci, mohl lézt po stromech, nenašla." Smál se Simon. "Byl bych v bezpečí tak dlouho, dokud bych nevydal nějaký zvuk, který by prozradil mou pozici. Vojáci však zůstali u základny stromu, protože si mysleli, že by se majitel bot mohl vrátit."

"Jak dlouho jsi musel být potichu?"

"V tom byl právě ten problém," zamračil se Simon záhadně. "Nebyl jsem."

"Chytili tě?"

"Myslel jsem, že mou nejlepší možností bude vylézt trochu výše tak, aby když se podívají nahoru, neměli možnost mě vidět. Ale jak jsem lezl nahoru, spadlo dolů pár borovicových šišek. Dokážeš si představit, jak hlasitý byl jejich pád v absolutním tichu večerního lesa."

"Začali na tebe střílet?"

"Jeden voják řekl, že budou střílet nekonečné dávky šípů, pokud neslezu dolů ze stromu, takže jsem si pomyslel, že bude lepší být zastřelen na zemi vězňákem, kterého uvidím, než být sestřelen ze stromu a spadnout na zem jako zvíře. Jak jsem tančil dolů ze stromu, každým okamžikem jsem napůl očekával, že budu zezadu zastřelen, ale jinou moji část, to vůbec nezajímalo. Bylo mi zima, byl jsem unavený, hladový a rozhněvaný na všechny a všechno. Bylo to už dva týdny, co jsem se zavrtával hlouběji do lesa. Byl jsem beznadějně ztracen a věděl jsem, že mě čeká smrt. Bylo jen otázkou, z jaké strany přijde. Šíp by prostě znamenal jen rychlejší konec."

Simon se odmlčel a podíval se přes místnost, aby se ujistil, že Kamil stále spí.

"Pravda je... že z vojáků, zejména těch z Nejvyšší Stráže, mi vždycky bylo nevolno. Ale, díkybohu, vojáci tenkrát v noci nebyli typičtí vojáci."

"Proč?" zeptala se Maia.

"Dej ruce nahoru, ať na ně vidím," řekl voják. Simon začal znovu-prožívat ten zážitek. Přišlo to jako blesk, dříve než stačil odpovědět na otázku Maii.

"Co k sakru děláš na tom stromě?" domáhal se voják. "Co to jsi za idiota?"

Simon se začal otáčet, aby pohlédl na vojáka. "Nech ruce za hlavou a otoč se čelem ke stromu. Všechno, co potřebuješ udělat, je odpovědět na mou otázku, rozumíš!"

Simon přikývl. Proč už mě nezabil?

“Kde se skrývají tvoji přátelé... je vás tu víc?” vyzvídal voják a ukazoval svým lukem a šípem nahoru. Byl malý, jak tito vojáci bývají. Často bývají ti, kteří mají slabší konstituci, kteří mají méně atletickou postavu, posláni do disidentských hlídek, neboť se předpokládá, že disidenti jsou ubozí, neozbrojení slabší.

Simon zakroutil hlavou a nebyl si jistý, jak má odpovědět, aniž by reakcí nebyl šíp v jeho zádech. “Jsem sám.”

“Nevěřím ti!”

“Jsem sám.”

“Ty jsi úplný idiot, to je jasné... říkáš mi takové zasrané lži.” Voják kopl do bot na zemi. “Kde jsi sehnal takové boty?”

“Jsou moje,” odpověděl Simon.

“Na prostého člověka jsou příliš přepychové,” mumlal voják spíše pro sebe. Voják uvažoval, že až se jeho kumpáni vrátí, prohledají okolní křoví. Nechtěl při pronásledování disidentů křičet, aby neprozradil jejich pozici. Takový byl předpis. Disidenti jsou vždy ve skupinách. Měl namířený luk na Simonova záda a stál jen deset stop za ním. “Jak ses zatraceně dostal do tohoto světa?” vyptával se voják.

“Narodil jsem se v malé vesnici zvané Lenton,” odpověděl. Simon si nebyl jist, proč vlastně odpovídá. Možná se cítil osaměle a bylo příjemné k někomu hovořit, dokonce i tehdy, když se ho chystal zabít. “Byl jste tam?”

“Drž hubu,” přišla krátká odpověď. “To je to, co je teď potřeba dělat. Drž tu svou zasranou hubu a budeme potichu čekat, než můj poručík přijde zpátky. Pak si zastřílíme. Do té doby budeš zticha, pokud cekneš jediné slovo, začnu se střelením dřív. Prostě buď otočený ke stromu a buď úplně v klidu.”

Simon byl statný, se širokými rameny, a protože měl košili o dvě čísla větší, jeho postava čněla nad vojákem ve všech dimenzích. Voják zapíchl rukojeť své pochodně do země. Bylo to dostatečně blízko k Simonovi, že mohl cítit její teplo. Zdálo se, že Simonův vlastní stín objímá strom, o němž ještě před chvílí doufal, že mu poskytne bezpečí a spánek. Uvažoval, co si strom pomyslí o tomto zvláštním setkání. Je lehké být stromem, bezpochyby, pomyslel si.

Simonovy ruce začaly být ve své pozici unavené a jeho nůž, který měl pevně zastrčený v kalhotách pod košili, se stal v tichu tohoto čekání jeho novou posedlostí. Pokud se chce dožít zítřejšího dne, musí něco podniknout dříve, než se ostatní vojáci vrátí.

Jeho tělo začalo být napjaté, svaly připravené na akci, kterou si mentálně nacvičoval. Krátce se ohlédl zpět na svého věznitele a hledal nějakou výhodu, které by mohl využít. Voják natáhl tětivu luku.

“Říkal jsem, že máš zůstat v klidu. Chceš, abych ti střelil ten šíp do krku, nebo dáváš přednost srdci?”

Simon zavřel oči a jediným pohybem skočil nalevo v bezchybném kotoulu. Jak se otáčel, chytil pochodeň a hodil ji na vojáka. Zvuk letícího šípu zasvištěl kolem něj a Simon okamžitě mentálně zkoumal své tělo a hledal nějakou bolest. Žádnou však nenašel.

Všechno se to přihodilo tak rychle, že voják jen mohl sledovat dráhu svého šípu, který směřoval do tmavého lesa. Jak sahal rukou do toulce pro další šíp, viděl, jak Simon pouští pochodeň a jen se stihl otočit, než ho udeřila do ramene. Oheň přeskočil na jeho košili a toulec se šípy. V nastalém chaosu Simon chytil svoje boty a utíkal do lesa, co nejrychleji dovedl. Voják se svíjel na zemi, pokoušel se uhasit oheň a křičel z plných plic. Simon slyšel v dálce další hlasy a domyslel se, že jak utekl z epicentra oblasti, kterou prohledávali, ostatní vojáci se seběhli zpět. Taky věděl, že ostatní vojáci mají pochodně, takže dával pozor na jakékoliv známky světla.

Simon běžel tak rychle, jak jen ho jeho silné nohy dokázaly nést pryč od křičícího vojáka. Když byl dostatečně vzdálen, přikrčil se a skryl za obrovský balvan několik stovek metrů od místa incidentu. Plíce mu hořely a nohy krvácely. Dal si ruku před ústa, aby ztlumil zvuk svého namáhavého dechu. Skrz tmavé prsty stromů viděl nedaleko pochodeň a slyšel zvuk vojáka prodírajícího se hustým lesním podrostem. Sledoval, jak slídící voják prošel jen asi dvacet metrů od něj, aniž by si všiml jeho pozice. Náhle si uvědomil, že jeho nohy cítí něco divného. V temnotě lesa jeho ruce instinktivně sáhly dolů, aby nahmataly půdu. Ale nebyla to půda. Sním snad?

“Co to bylo?” zeptala se Maia a tahala Simona zpátky z jeho snění.

“Byl to nějaký druh tvrdého kovu a bylo na něm něco vyryto...”

“Orákulum...” ústa Maii se při tom pochopení doširoka otevřela.

Simon přikývl. “Opíral jsem se o Orákulum. V té době však nikdo o Orákulu nevěděl. Stálo v tomto lese v naprostém ústraní po tisíce let.”

“Co se stalo dál?”

“Pamatuji si, že jsem si pomyslel, že jsem objevil něco magického. Podíval jsem se v té tmě nahoru a uviděl jsem neurčitý obrys něčeho obrovského - kamenného monolitu, který se nade mnou čněl - jako vysoký strom. Když jsem se rozhlédl kolem, viděl jsem dva další.”

“Jsou tam tři monolity?”

“Cítil jsem se mezi těmito kameny jako malé zvíře,” pokračoval Simon. Naskočila mi husí kůže a vím, že jsem chtěl utíkat. Vojáci uhasili oheň a přeskupili se a já jsem si myslel, že se rozestoupí, aby mě hledali. Měl jsem cenu dvou zlatých prutů, ale co víc, zahanbil jsem je a oni se budou chtít pomstít. Uslyšel jsem však vzdálený hlas, který opakoval jediné slovo, stále dokola.”

“Jaké slovo?”

Simon si protřel oči, jako by byl unavený. “Hlas říkal: Zůstaň.”

“A myslíš, že ten hlas patřil Orákulu?”

Simon přikývl. “Každý sval, každá myšlenka, každý pocit v mém těle mi říkal, abych si nandal boty a utíkal co nejrychleji pryč. Ale zůstal jsem tam sedět, ve stínu jakési starobylé formace - snad vytvořené člověkem, snad něčím úplně jiným - a já jsem to objevil. Nemohl jsem běžet. Kdybych utekl, nikdy bych ji znova nenašel. Neměl jsem na výběr, bylo novoluní a cokoliv, co bylo opuštěno večerním sluncem, bylo dávno pryč.”

Maia si shrábla vlasy za uši a krátce pohlédla na Kamila, který stále spal.

“Co se stalo pak, zanechal jsi po sobě stopy?”

“Přesně to jsem předpokládal,” odpověděl Simon, “ale lesní dno bylo suché a vzhledem k tomu, že jsem byl bos, mé stopy byly nezjistitelné, zvláště oné noci. Můj věznitel byl tak zaujat ohněm, že si ani nevšiml, kterým směrem jsem uprchl.”

“Kam tedy vojáci šli?” zeptala se Maia.

“K mému překvapení a velké úlevě se vydali opačným směrem. Zřejmě zpátky do svého základního tábora. Myslím, že můj věznitel být ošklivě popálen, takže se rozhodl, že jeho léčení je důležitější než moje okamžitá smrt. Poté, co odešli, les znovu utichl a potměl a já jsem zjistil, že jsem tak unavený, že jsem vzal své boty, použil je jako polštář a té noci jsem poprvé po dvou týdnech usnul na zemi. To, co jsem nevěděl, bylo, že spím na zlatém medailónu, jehož obvod, jak jsem později změřil, byl celých sto osmnáct stop.”

“Můj Bože!” vydechla Maia.

Simon přikývl. “Té noci jsem měl podivné sny, a když jsem se konečně ráno probudil, slunce se zrovna začínalo dělit o své světlo. Byla to první možnost, kdy jsem mohl uvidět, co jsem skutečně našel.”

“Jak to vypadalo?”

“Monolity byly pokryty podivnými znaky a zlatý medailón, na kterém jsem spal, byl pouze kolem největšího ze tří kamenů. Kameny byly rozmístěny do tvaru trojúhelníku a já jsem si nedokázal ani představit, jak se sem dostaly. Vzhledem k jejich obrovské velikosti neexistovala na zemi technologie, která by dokázala s těmi kameny pohnout, natož je umístit kolmo do země. Ne, věděl jsem, že jsem narazil na něco, co pochází z jiného světa. Medailón byl také pokryt složitými znaky, ale zdálo se, že tyto znaky mají astrologické spojitosti, protože jeden ze symbolů jsem znal.”

“Byl jsi astrologem?” zeptala se Maia.

“Studoval jsem ji, ale nemůžu říci, že bych byl jedním z nich,” odpověděl Simon a trochu se zamračil.

“Jak ses s ním poprvé spojil?” zeptala se Maia.

“Příštího večera jsem seděl vprostřed trojúhelníku, na samém kraji medailónu. Byly zde jakési zvláštní znaky a já, abych je mohl lépe vidět, jsem se je pokoušel očistit od hlíny a úlomků, které se na nich usadily. Když jsem to dělal, ohluchnul jsem. Nic jsem neslyšel. Dokonce, i když je les úplně tichý, stále jsou v něm zvuky... hučení na pozadí, které se šíří lesem. Když toto přestane, zjistíš, co je skutečně ticho.”

“Další věc, kterou jsem zjistil, byla, že jsem oslepnul. Ztratil jsem všechny smysly pro vnímání. Bylo to jako by něco vypínalo moje smysly jeden po druhém. Pak jsem ztratil vnímání hmatu... pocit bytí ve fyzickém světě. Pak mé tělo zaplavil strach, protože jediné, co mě napadlo, bylo, že umírám. A protože jsem právě objevil tak ohromující výtvar, nechtěl jsem zemřít.”

Kamil trochu zasténal a Maia se na chvíli omluvila, aby ho zkontrolovala. Za okamžik se vrátila. “Je v pořádku,” zašeptala. “Pokračuj.”

Simon porozuměl pokynu Maiy a ztišil svůj hlas. “Pak jsem cítil, jako by se mé tělo rozpouštělo. Neměl jsem žádné smyslové vjemy. Nic než tmu. Jediná věc, kterou jsem věděl, a nevím, jak jsem ji věděl, byla, že nějak dýchám. Mohl jsem cítit svůj dech a to z nějakého důvodu bylo uklidňující. Pokaždé, když jsem

se nadechl, jsem cítil, že to může být můj poslední dech, takže jsem ho zadržel, a když už jsem to déle nemohl vydržet, vydechl jsem. Mohlo to trvat tak... nevím jak dlouho... neměl jsem vůbec pocit času.

"Ale z této prázdnoty jsem nějak ucítil jistou přítomnost. Cítil jsem, jako by kolem mě kroužila a pokoušela se najít cestu do mého prostoru a mého času."

"Bál ses této přítomnosti?"

"Víc, než se dá popsat," připustil Simon. "Ale zároveň mě popadla zvědavost. Pocity zkoumání pokračovaly a zdálo se, že se to přibližuje, protože jsem začal cítit slova, která ke mně pronikala."

"Co tím myslíš?"

"Ta slova byla v nějakém cizím jazyce," odpověděl Simon. "Nedokázal jsem pochopit jejich smysl, ale aspoň jsem věděl, že je zde snaha o komunikaci. Slyšel jsem mluvit hlas a tužil jsem slova, která však moje mysl nebrala."

"Jako co to znělo?" zeptala se Maia.

"To si nepamatuju," odpověděl Simon bez rozmyslu - rozrušen svým sněním. "Pak jsem ale pochopil, že ta intelligence se nesnaží najít obvyklý jazyk. Ta slova byla energetickými vozítky, podobná vibračním kapslím informací, které mi umožnily být pozvednut do vibrace intelligence, na niž jsem narazil... takže jsme spolu mohli komunikovat."

"Připravovala tě?"

Simon přikývl. "Ano, něco takového. Bylo to velmi podobné tomu být laděn na jiný klíč. Ale toho dne jsme ještě nemluvili. Byl jsem pouze přeladěn. První komunikace přišla o mnoho měsíců později a stala se náhodou."

Kolem chaty začalo být slyšet pracovní šoupání nohou. Maia se Simonem vykoukli malým okénkem a uviděli Josepha, který s námahou nesl čtyři čutory vody zavěšené na ramenou. Košili měl mokrou od toho, jak se voda vylívala. Přispěchali mu na pomoc a jejich konverzace nečekaně skončila, jako oheň pohlcený vodou.

Kapitola 32. Nebeský zákon

Karnomen s Toremem byli uvedeni do Královských Komnat, skvostné a prostorné místnosti se stropem, který se klenul třicet šest stop vysoko. Měl na sobě vyryté složité paprsky, které křížovaly strop a plnily ho všelijakými hady, draky, chrliči a všelijakými strašidelnými stvůrami, které si jen lze představit. Byl to dobrý důvod, aby se člověk díval na pozemskou rovinu.

Těm dvěma hostům bylo řečeno, že král se k nim připojí za chvíli. Mezi tím jim byl naservírován čaj a malý talířek sušenek namazaných medem. Karnomen i Torem měli po své cestě hlad. Díky brzkému rannímu vstávání a potřebným přípravám zapomněli na snídani. Když je sluha opustil, muži rychle vzali svůj čaj a sušenky a posadili se. Doufali, že král nepřijde alespoň několik minut, aby se mohli najíst.

"Obávám se, že mi dnes dobře neslouží nohy," oznámil Karnomen. "Příliš mnoho schodů v tomto paláci a příliš mnoho let tohoto těla není moc dobrá kombinace." Pokoušel se usmát, ale nějak se to ztratilo v mnohem potřebnějším napití se čaje.

Torem seděl vedle Karnomena, natáhl svou ruku a dotkl se Karnomenova předloktí. "To nerad slyším, vaše Eminence. Můžu něco udělat, abych ulevil vaší bolesti?"

"Můžeš vyřídit naši věc s Levernonem. To uleví mé bolesti." Karnomen se pro sebe zasmál a vzal si další sušenku.

Torem se chápavě usmál. Karnomen mu sdělil, že má jít s ním, pouze den předem. Byl to test jeho odvahy postavit se tváří v tvář jejich nepříteli. Karnomen ho připravoval.

Ti dva seděli u černého mramorového stolu, který byl ve velmi propracovaném geometrickém vzoru vykládaný bílým alabastrem. Stůl nebyl velký, ale sedlo by si kolem něj pohodlně osm lidí. Byl podobný ostrovu v moři; v místnosti, jejíž prázdnota byla přerušena jen masivními sloupy ve všech čtyřech rozích. Podél jedné stěny byla veranda a podél druhé obrovské zamřížované okno. Na dalších stěnách byly portréty Královské Rodiny sahající osmnáct generací zpět.

Náhle se hlučně otevřely dveře a dovnitř vkrácel Levernon a svýma pronikavýma očima vrhnul pohled na stůl. "Výborně, vidím, že vám čaj a sušenky přišly vhod."

Karnomen byl přistižen s plnou pusou, takže Torem se jako náhradník postavil, aby promluvil. "Děkujeme za vaši pohostinnost, vaše Výsosti. Jsme poctěni, že můžeme být vašimi hosty."

Bylo zvykem, že První Zasvěcenec nevzdával úctu králi, protože se považovali za sobě rovné. Ale Král Levernon pohrdal tímto zvykem.

“Jak můžeš vidět,” dodal Karnomen a stále při tom přežvykoval, “jsou výborné.”

“Buď to, nebo jste po své cestě velmi hladoví,” řekl Levernon, posadil se naproti Karnomenovi a nalil si trochu čaje. Samuel za ním zavřel dveře a přidal se k malé skupině s jednoduchým pokývnutím.

“Řekni mi prosím tě, budeš-li tak laskav, jaké máš představy s Orákulem?” zeptal se Karnomen a posunul svůj prázdný talíř plný drobků směrem k Levernonovi.

Levernon se podíval na Torema a potom se podíval Karnomenovi přímo do očí.

“Toto setkání je jen za účelem upřesnění toho, co již bylo dohodnuto. Mé plány s Orákulem jsou takové, že chci porozumět budoucnosti - budoucnosti, kterou jsi nenasytně spotřebovával stovky let. Uvažoval jsi vůbec někdy o tom, do jaké nevýhody jsi uvedl náš stát odepřením mého přístupu k těmto informacím?”

Výborně, je rozhněvaný, pomyslel si Karnomen. Bude tedy snad více unáhlený. Karnomen se podíval na Torema a odkašlal si.

“Nehledě na to, co si myslíš, Církev nesdílěla informace obdržené od Orákula s nikým. Přístup je přísně zapovězen všem, kromě mě a hrstky pečlivě vybraných Vysokých Zasvěcenců, kterým důvěřuji. Co se týká znevýhodnění našeho státu, neviděl jsem žádné známky toho, že by náš stát - nejmocnější na planetě - trpěl nedostatkem přístupu k Orákulu.”

“Podle mých představ,” přerušil ho Levernon, “se ujmu Orákula v jeho celé...”

“Říkal jsi ujmemu...”

“Ano, my,” přerušil ho Levernon se zvednutýma rukama a koutky úst, které odrážely jeho velké ego. “Budeme ho sdílet, neměj strach. Pouze chci zachránit Orákulum před těmi, kteří by se mohli pokusit ho zničit.”

On si myslí, že Hugelitod je stále hrozbou. Karnomen si poposedl na židli, bolest v nohách se krátce ukázala na jeho obličeji jako míjející stín.

“Nemusíš se od nás ničeho obávat. V Církvi není skrytá žádná hrozba, to tě ubezpečuji. Ba co víc, vyvinuli jsme mnohonásobnou obranu, která Orákulum chrání. Ty obrany jsou nepřekonatelné a nikdy nebyly prolomeny.”

“Ani armádou?” zeptal se Samuel.

Torem se naklonil dopředu, aby promluvil, ale Karnomen byl se svou reakcí rychlejší.

“Kromě pár vyvolených, které jsem vybral, nikdo o Orákulu neví.”

“To víme,” odpověděl Levernon. “Jsme mezi těmi pár vyvolenými?”

Karnomen se zasmál a udělal ze svých kostnatých rukou věžičku.

“Jak víte, že jsme nepoužili Bartholema, abychom vás informovali? Jak víte, že jsme s pomocí Orákula nenaplánovali každý aspekt tohoto spolu-vlastnictví, ve jménu toho, abychom získali něco pro nás ještě mnohem důležitějšího?”

Levernon ťukal svými prsty na černém stole, ale mramor tlumil vyťukávání nevědomého útoku jeho prstů. Jeho mysl horečně pracovala s možností toho, co Karnomen tvrdil.

“A řekni, co by mělo být touto hodnotou, která vás láká?”

“Jedním slovem... ne-zá-vis-lost,” řekl Karnomen pomalu, jako by vychutnával každou slabiku. Levernon pokýval hlavou. “Církev je státní náboženství! Já ho vlastním. Zapomněl jsi na tuto skutečnost, nebo ses zbláznil?”

Levernon čekal na odpověď, ale Karnomen zůstal potichu, očarován tajemstvím jeho nemožného prohlášení. Levernon se podíval na Samuela, jako by čekal jeho vhled do této věci, ale Samuel nepromluvil.

“Takže ty mi nabízíš Orákulum výměnou za Stav nezávislosti Církve? To je to, co navrhuješ?” Ptal se Levernon a jeho obličej byl pokroucený nedůvěrou.

“A než odpovíš, dovol, abych ti připomenul, že je v mé moci jednoduše vzít Orákulum a nic ti za to výměnou nenabídnout. Proč bych ti měl nabízet nezávislost?”

“Ze stejného důvodu, ze kterého já, jako nejvyšší vůdce Jediné Církve našeho světa, ti můžu, poskytnout přístup k Nebeské moci.”

Levernon se zasmál a bouchnul se do brady. “Zapomněl jsi na něco podstatného ve svých kalkulacích. Já nevěřím ve tvou autoritu. Co víc, nevěřím v posmrtný život, takže mě vůbec nezajímá, jestli rozhoduješ o tom, kdo půjde do nebe a kdo do pekla. Protože pro mě jsou to jenom dvě strany jedné fiktivní mince.”

Karnomen se usmál a prsty si pohrával s ouškem čajového šálku. “Ty se nelišíš od kohokoliv jiného. Ať v posmrtný život věříš, či nikoliv, bojíš se ho. A v tomto strachu jsi smrtelný a zranitelný. Nelišíš se od

nevzdělaného člověka. Ale já ti můžu nabídnout novou moc - nepřekonatelnou moc - jestliže se budeš řídit mou moudrostí."

Karnomen se na chvíli odmlčel, aby četl z Levernonova obličej. Viděl jeho okázalou zkaženost, která mu našeptávala celou řadu důvodů, proč skončit tuto konverzaci a jednoduše přimět Karnomena, aby podepsal doklady, které Samuel bezpochyby navrhnul tak, aby vlastnictví a poručnictví Orákula bylo převedeno. Aby byla umožněna legální krádež.

"Má Církev panovala Orákulu po mnoho let. Používali jsme tento přístup, abychom dokázali posmrtný život. Víme přesně, jak je strukturován, jakými zákony se řídí a jak člověk může aplikovat jeho znalost, aby zabránil hrůzám pokřiveného duchovního světa."

"Co tedy přesně nabízíte," zeptal se Samuel, otevřel složku a s náznakem nezájmu ve svých očích pohlédl dolů na právní dokument a předstíral, že čte.

"Podepíšeme ten váš kus papíru," řekl Karnomen a pohlédl na složku, "a vy podepíšete ten náš. Náš je dohodou mezi Církví a Králem Levernonem a jeho nástupci, ať je jimi kdokoliv."

"A co je v té dohodě obsaženo?" zeptal se Samuel.

"Radě Vysokých Zsvěcenců bude udělena svrchovanost a budou jí vráceny pozemky. Výměnou bude státu nabídnuto Orákulum a pozemky, na nichž leží, budou také odevzdány, v to počítaje celý bezpečnostní systém, který je součástí pozemků."

"Co je však ještě důležitější," pokračoval Karnomen a upřeně se díval Levernonovi do očí, "prominu ti tvou hříšnou podstatu a zabezpečím ti snadný a čestný posmrtný život. Bez tohoto prominutí tě můžu ubezpečit, se vši moudrostí, která je do mne vložena naším Stvořitelem, že si budeš přát, aby posmrtný život byl opravdu jen fiktivním příběhem."

Levernon se smál, odstrčil své křeslo, postavil se na nohy a zlomyslně namířil na Karnomena prst.

"Zatracuješ mě do pekla? Má pokrevní linie řídila tuto zemi delší dobu, než existuje tvá Církev. Přinesli jsme tomuto světu rozum prostřednictvím civilizování lidstva. Pokoušeli jsme se sjednotit celý lidský druh do jediného Státu, abychom mohli být výkonnější a harmoničtější. To jsou ty hříchy, za které mě zatracuješ do pekla?"

Karnomen očima sledoval svůj šálek s čajem a byl hypnotizován jeho pastelovými barvami a šikmým zdeformovaným odrazem své vlastní tváře.

"Kolik životů jsi zmařil, můj drahý králi? Ve válkách, které jsi rozpoutal. Což jsi nezabil více lidí, než jsi ošatil? Nevypálil jsi a nevyplenil více vesnic, než jsi postavil?" Karnomen nechal svá měkce vyřčená slova vznášet se v místnosti jako oblaka dýmu stoupající k obloze. "Kniha Života varuje před těmito akty hříchu proti lidstvu. Jsou za ně nejvyšší tresty. Pachatelé těchto zvrhlých činů se v posmrtném životě setkají s těmi nejhoršími mukami. A ta nejsou, na rozdíl od tohoto života, dočasná."

Levernon zastrčil svou židli pevně pod stůl a Torem i Samuel se postavili na nohy v domnění, že Levernon se chystá odejít. Levernon položil ruce na opěrku židle a smál se. Vypadalo to, jako by mu nějaký hlas v jeho hlavě zrovna řekl vtip.

"Ty si skutečně myslíš, že bych měl přistoupit na tvou banální smlouvu? Dokonce, i kdyby tvůj Bůh byl skutečný, a kdyby tvé nebe a peklo bylo skutečné, co by to bylo za Boha, kdyby dovolil takovému vrahovi, jako jsem já, koupit si cestu do Nebe? Co by to bylo za Boha?"

"Podpísem této dohody," odpověděl Karnomen, "se můžu za tebe přimluvit. To je způsob, jakým Bůh vždy pracuje. Chápe, že ti, kteří v tomto světě vykonávají moc, můžou pochybit. Když se kají prostřednictvím činů, jako je tento, může jim být odpuštěno, jestliže já požádám jménem žadatele. Tak je to zapísáno samotným Bohem, že toto je jediný způsob spasení pro ty, kteří vykonávají moc."

Samuel si odkašlal. "Můžu vidět tu dohodu?"

Torem otevřel aktovku s dokumenty, kterou nesl a posunul hnědě zbarvenou složku po stole. Samuel ji vzal a otevřel ji. Jemné pohyby jeho hlavy prozrazovaly, s jakou neuvěřitelnou rychlostí čte slova.

"A co byste dělali se svou nezávislostí a svými pozemky?" zeptal se Levernon sarkasticky. "Budovali Boží armádu a vedli válku proti Státu?"

Karnomen se chytil stolu a jak vstával, přidržel se ho. "Tady jsme skončili," řekl a otočil se k Samuelovi. "Máte všechno napsané v našem návrhu, je tam všechno, včetně našeho záměru s nezávislostí a s pozemky. Pokud se na to podíváte, ucítíte rozdíl. Ať už tomu věříte či nikoliv, vaše budoucnost bude jasnější, jestliže podepíšete tuto dohodu. Můžete o ní uvažovat jako o své spáse."

"To je všechno, chystáš se odejít bez podpisu naší dohody?" vykřikl hněvivě Levernon. "Nechápeš, jakou mám moc? Můžu zničit celou vaši Církev - rozebrat ji cihlu po cihle, když budu chtít!"

"Ach, chápu tvoji moc velmi dobře," namítl Karnomen. "Ale zdá se, že jsi ve svých výpočtech na něco

zapomněl. My máme Orákulum. My víme, jaké bude tvé rozhodnutí, protože tato dohoda je tvou jedinou nadějí na tvé věčné spočinutí v Božím světle. Cokoliv nám v této místnosti za těchto okolností řekneš, zítra pohasne. Ale ty se budeš muset dívat do zrcadla svých činů každý den po zbytek svého života a budeš muset uvažovat, jak budeš souzen, až se postavíš před Boha. Když se budeš řídit mou moudrostí, všechna tato břemena z tebe budou sňata.”

Levernon pohlédl na Samuela, který stále četl dohodu. “Tak co tomu řekneš, můj věhlasný rádce?”

Samuel vzhlédl od složky, zavřel ji a úhledně ji položil na stůl. „Prostudujeme ji podrobně a pak vám ji vrátíme. Možná, že zde budou výhody z naší vzájemné spolupráce.”

“Jak to bude přesně fungovat?” zeptal se Levernon s nedůvěřivým tónem. “Já podepíšu tuto dohodu, a ty řekneš svému Bohu, jak jsem spořádaným králem. Bůh mi odpustí a já se budu moci po smrti spolehnout na nebeskou milost?”

Karnomen se posadil zpátky na židli. “Mám unavené nohy,” řekl a ukázal na své nohy, když si sedal. Natáhl své paže. “Prosím, přidejte se ke mně. Posadte se, nebo se budu cítit jako osamocený invalida.” Zranitelnost je sama o sobě velmi mocná. Levernon vzdorovitě zůstal stát.

“Přijímám fakt,” řekl Karnomen, “že ničemu z toho nevěříš. Proč bys měl? Jsi nejmocnějším člověkem na zemi. V této oblasti jsi Bohem. Nikdo s tebou nemůže pohnout, dotknout se tě, nebo změnit tvé způsoby. Co bys měl od Boha potřebovat?” Karnomen se odmlčel, když si druzí muži - včetně Levernona – sedali a uvelebili se ve svých židlích pro pohodlnější sezení. “Ty jsi tím, kdo definuje náš svět, kdo stanovuje řád, kterému se všichni ostatní musí přizpůsobit, nebo být potrestáni.”

„Kam směřuješ?“ zeptal se Levernon se zájmem ve svém hlase.

„Že ti rozumím,“ odpověděl Karnomen klidně. „Nesnažil bych se přiblížit Bohu touto dohodou, kdybych si myslel, že neuspěje. Ona uspěje. Otázkou zůstává, jestli věříš ve svou neomylnost natolik, jako ti, kteří ti slouží. Věříš-li, že jsi skutečným Bohem, že v tomto nezměrném, nezmapovatelném vesmíru jsi nejvyšším člověkem a proto Bohem, pak nemůžu dělat nic, abych přesvědčil Boha, aby ti odpustil. Ty musíš být ochotný být... lidský. To je jediná věc, která není směnitelná či převoditelná.“

Levernon vydechnul a pokoušel se kontrolovat svůj hněv. „Nechápeš mě, když si myslíš, že věřím, že jsem Bohem. Má pokrevní linie sestává jak z králů, tak z vysokých kněží dříve, než byla vynalezena ta vaše Církev. Nepotřebovali jsme vetřelce, jako jsi ty. Ty jsi prostě vyšplhal po zádech svého Mesiáše a jedeš na něm jako na koni. Doufáš, že tě doveze do země blahobytu a moci. Jestli věřím v Boha nebo ne, na tom nezáleží. Bůh, jestli existuje, nepotřebuje mou víru, stejně jako já nepotřebuji tvou. Chci mít Orákulum pod svou kontrolou. Je to takto jednoduché. Ty jsi vnesl do této záležitosti všechno toto náboženství, jako by to bylo něco, na čem záleží. A přitom to je vedlejší. Já chci Orákulum! Jestli tomuto rozumíš, pak rozumíš mně.“

Levernon si poposedl na židli, když místnost vyplnilo ticho. Torem si odkašlal a cítil svou první příležitost ve vznikajícím dialogu.

„Orákulum je vaše. Rozumíme vaší touze a neodporujeme ji. Také chápeme, že byste měl být majitelem Orákula a jeho pozemků. Jediné, co na oplátku požadujeme, je suverenita. Dohoda popisuje toto vypořádání velmi podrobně, jak se Samuel zajistě přesvědčí. Tato nezávislost bude prospěšná jak vám, tak nám. Jestliže církev bude svrchovaná, nebudeme dále obviňováni, že jsme agresory, nebo že se zúčastňujeme pokračující expanze Státu. Když půjdu dále, znamená to, že moc, kterou hromadíte, bude všemi vnímána jako vaše, čistě vaše vlastní. Moc Státu bude světská a bude výhradně pod vaší kontrolou.“

„Ano, to je ale problém sám o sobě,“ upozornil Levernon. „Pak nebude vnímáno, že Bůh je na mé straně.“

Karnomen téměř neslyšně vzdychl, ale jeho výraz prozrazoval rozčilení. „Uvažovat, že Bůh je na něčí straně, je nesmyslné. Bůh si nevybírá strany, vnáší sám sebe do lidí. Přináší svou moudrost za účelem stále se zvětšujícího sdílení se svým stádem. Zajímá-li se o jakoukoliv pozemskou instituci, je to samozřejmě Církev, protože jeho pozornost je výhradně na spasení lidí světa, nikoliv na expanzi a ochraně specifického Státu.“

“A to je ten problém, který se snažíme vyřešit, ne? Můžeš se chopit Orákula násilím a my jsme bezmocní, abychom ti v tom zabránili. Ale s naší pomocí bude tvůj vývoj s Orákulem pokračovat mnohem rychleji. Touto dohodou získáš také nový vztah s Církví. Budeme dále podporovat Královské Dvory tvého Království. To všechno je obsaženo v dohodě. Myslím, že uděláš dobře, když si ji přečteš, dříve než propadneš strachu ze ztráty.“

„Nepoučuj mě,“ odpověděl Levernon stroze. „Jednoduše jsme se dostali do slepé uličky. Podívám se

na tu vaši dohodu později, až budu chtít, ale teď chci vidět Orákulum...”

Karnomen vypadal unaveně. Strávil nejlepší část svého života jako vůdce Církve a snažil se přitom zůstat jeden krok před Levernonem. Považoval Levernona za Bezbožného mocenského obchodníka, který se snažil svou mocí přiblížit bohu, ale jen když se to hodilo do jeho vlastní agendy. V případech, kdy tomu tak nebylo, byl surovým nepřítelem se vši bezohledností ďábla. Karnomen věděl, že jakmile bude Levernon kontrolovat Orákulum, jeho Církev bude pro královskou agendu nadbytečná. Vytvoření svrchovaného Státu, ve kterém by byla Církev ochráněna, by umožnilo Církvi hájit své zájmy v dalších částech světa. To byl Karnomenův závěrečný tah na šachovnici a on ho chtěl uskutečnit dříve, než předá vládu Toremovi. Karnomenův obličej byl bez výrazu, když vstal ze své židle. Oči měl upnuté na své ruce, které pomáhaly jeho unavenému tělu vzhůru. Torem se ihned postavil a pomohl Karnomenovi se židlí. Podržel ho za paži a pomohl mu postavit se do vzpřímené pozice. Bylo vždy velmi namáhavé udržet temnotu v zátoce, kdykoliv navštívil Palác.

Levernon sebou trhnul a zvedl ruce v protestu. „Než odejdeš, alespoň mi sděl svou odpověď.“

Karnomen se otočil ke královi zády a pomalu odcházel ke dveřím. Netrpělivost moci, přemítal. „Až si přečteš dohodu a budeš připraven o ní diskutovat, setkáme se v lokalitě Orákula. Pak učiním patřičné uvedení.“

„I když v podstatě odmítnu tvou dohodu?“ zeptal se Levernon a opřel se v křesle. Karnomen se zastavil u velkých dveří a nechal Toremu, aby je otevřel. Otočil se čelem k Levernonovi. Jeho tělo bylo jemně nahrbené, na hlavě měl kapuci a jeho postoj, zatímco vyjadřoval slabost, měl mazanost podobnou hadovi.

„Tvá touha používat moudrost Orákula zvítězí nad všemi zájmy, které bys mohl mít v záležitosti této dohody.“ Karnomen ukázal na složku před Samuelem svou vycházkovou holí. „Budeme čekat, až se ozveš podle svého uvážení. Ještě jednou ti děkuji za tvou královskou pohostinnost. Sušenky byly opravdu velmi, velmi vynikající.“

S tím prošli Karnomen s Toremem tiše skrze dveře a ponechali masivní dveře otevřené rannímu světlu ve vedlejší hale. Sluneční světlo pronikalo skrze mříže okna v hale a snášelo se na honosný rubínově červený koberec se šachovnicovým vzorem. Jedině Karnomen si povšiml tohoto znamení, když ucítil, jak ho objalo teplé optimistické světlo.

Kapitola 33. Nástroj viny

„Je tam jedna rána, těsně nad kolenem, která mi dělá starost,” šeptala Maia. „Nehojí se. Myslím, že bychom ji měli zašít.“

Simon se podíval na Maiu svými hlubokými očima, které viděli řeku života tak dlouhou, že by se do ní vešlo sedm životů. „Co kdybyste s Josephem donesli ještě nějakou vodu. Já se postarám o Kamila.” Navrhnul Simon a jeho ruka kynula ke dveřím jako cedule visící ve větru. „Běžte teď, než se ještě více setmí.”

Kamil spal na podlaze a čelo měl mokré od potu. V místnosti hořely svíčky a snažily se nahradit zapadající slunce. Simon sledoval Kamila, jak spí, a čekal, až Maia s Josephem opustí chatu. Jejich hlasy konečně zmizely ve velkém tichu lesa.

„Kamile, slyšíš mě?” Simon si klekl ke Kamilovi a lehce zatřásl s jeho ramenem. „Kamile, probud’ se. Potřebuji s tebou mluvit.”

Kamilovy oči se pohnuly a pak se otevřely se skelným výrazem osoby, která je ztracená v horečnatém stavu. Trochu zasténal, jak otočil hlavu, aby se podíval na Simona. V matném světle se pokoušel zaostřit oči.

„Děje se něco?”

„Napij se trochu vody,” pokynul mu Simon. „Musím se tě na něco zeptat.”

Kamil se napil vody, kterou mu Simon podal a pak přikývl, že je hotov. „Co se se mnou děje... cítím se tak vyčerpaný... tak unavený.”

„Máš ošklivou horečku,” odpověděl Simon. „Tvůj stav se zhoršuje a potřebujeme zjistit proč.” Kamil se pokoušel zaostřit oči, ale ty se mu námahou zavřely. Jediné, čeho byl schopen, bylo zasténat na Simonovo oznámení.

Simon podržel Kamilovu ruku a pevně ji stiskl. „Mám tvé svolení se s tím pokusit něco udělat?”

Kamil slabě přikývl. „Co mám dělat?” zašeptal.

„Jen poslouchej můj hlas, jen můj hlas,” odpověděl Simon. „To, co ti řeknu, musíš si představit. Bude

to vyžadovat tvé plné soustředění. Rozumíš?”

Kamil přikývl a stiskl na souhlas Simonovu ruku. “Kde je Maia?”

“Šla pro vodu s Josephem. Za chvíli bude zpátky.” Kamil se viditelně uklidnil, když uslyšel ta slova.

“Zavři oči a pozorně mě poslouvej,” řekl Simon a odmlčel se, aby se zhluboka nadechl. “Zhluboka se nadechni, Kamile, a až se nadechneš do svého těla, neprociťuj to jenom jako vzduch, prociťuj to jako život sám. Jako energii, která vstupuje do tvé krve a která se s naprostou lehkostí pohybuje ve tvém těle. Rozumíš?”

Kamil přikývl a zhluboka se nadechl, zpočátku zakašlal, ale pak se ovládl a nasál koncentrovaný dlouhý dech.

“Dobře, to je ono,” Simon se podíval dolů na mladého muže a sledoval jeho obličej, který byl naplněn soustředěním.

“Někdy,” řekl s klidnou autoritou, “nás život nutí udělat rozhodnutí, které na jedné straně přinášejí život a na druhé straně smrt. Ty jsi udělal takové rozhodnutí a zemřel při něm člověk... tvou rukou. Uvolni tento čin, Kamile. Uvolni ho teď. Byla to sebeobrana a ty jsi neviný. Není potřeba nahrazovat jednu smrt další smrtí. Rozumíš mi?”

Kamil ucítil, jak Simonovo sevření jeho ruky ještě trochu zesílilo a skrz jeho paži začala proudit elektrická energie. Na chvíli měl pocit, že si to všechno představuje.

“Chápu,” řekl Kamil. “Ale já jsem toho člověka tak nenáviděl, a já... vzal jsem mu život a jsem si jistý, že Bůh...”

“Kamile, život v naší doméně není dokonalý. Může být plný chaosu a nepříjemností. Ale to je důvod, proč zde žijeme. Abychom se osvobodili, abychom mohli myslet, cítit a konat podle svého, být tvůrčí si-lou... nejen loutkami v rukách někoho nebo něčeho vně nás. A tímto vyjadřováním svobodné vůle jsme vtaženi do příběhů, které úplně neovládáme. Jsou podobné mozaikám zkušeností, které se skládají dohromady ze stovek nebo tisíců myslí. Ty jsi nenapsal ten příběh vraždy, ačkoliv jsi ho sehrál. Odpusť si Kamile. Odpusť si.”

“Necítím, že bych byl vinen,” zašeptal Kamil a pokoušel se pohlédnout Simonovi do obličeje. “To ale nic nemění na tom, že jsem zabil člověka. Jak si můžu takovou věc odpustit?”

Simon zaklonil hlavu a zavřel oči. Věděl, že ho může vyléčit, ale dokud si Kamil neodpustí, vyléčení by bylo dočasné nebo možná i nežádoucí.

“Jednou jsem byl ve stejné pozici, jako ty,” řekl Simon. “Nalézal jsem své odpuštění pomalu a byla to cesta utrpení. Odpuštění, které potřebuješ, vyžaduje množství času. Neexistuje žádný magický lektvar, který by ho přivodil. Všechno, co po tobě chci, je, aby sis dal více času k tomu, aby ses mohl naučit, jak odpouštět.”

“Proč?” zeptal se Kamil. “Jaký má odpuštění smysl? Dokonce, i když ho udělám, jaký to bude rozdíl? Jsem zatracený do pekla. Dříve nebo později mně najdou a zabijou. Nebude žádné odpuštění... takže i když si já sám nějakým způsobem odpustím, ti, kteří jsou u moci, mi neodpustí.” Kamil nastrojil slabý úsměv a zavřel oči. “Opravdu potřebuju spát...” tiše zamumlal. “Jestli zemřu, prosím, pohřbete mé tělo. Najděte nějaký pěkný strom jako náhrobek. Ukryjte ho... řekněte nějaká pěkná slova...” Kamil se ztratil, jeho slova zanikla v tichu.

Simon Kamilovi dobře rozuměl.

V samotě své chaty začal Simon zpívat malou píseň, kterou se naučil od svého otce. Píseň, která naplnila místnost zápalem neklidu. Slova vyzývala Stvořitele, aby objasnil svůj záměr tomu, kdo zpívá - aby mu závoje byly odhaleny, aby mohl vidět zářivý horizont.

Simon byl zmatený, co se Kamila týká. Závoje byly neprůhledné a mnoha-vrstvé. Věděl, že Kamil je tím, kdo může všechno změnit, tím, koho Orákulum prorokovalo. A místo toho Kamil ztratil svou chuť žít a nechal otevřené dveře na druhou stranu, kde entity temné podstaty na něj můžou dorážet zákeřným nástrojem viny.

Kapitola 34. Chrám počátku

Bylo krásné, sluncem zalité ráno, když Hugelitod kráčel po klášterních pozemcích se zahradními nůžkami a silnými rukavicemi. Byl den po rituálu jeho pokání. Nalézal se venku, vprostřed rozsáhlých, ale pečlivě udržovaných zahrad, které lemovaly východní hranici kláštera. Chuť svobody byla omamná medicína, která proudila do jeho těla a přinášela mu nezastavitelný pocit radosti. Každý strom, každá květina byly pronikavým kontrastem k únavné šedi zdí jeho nedávné vězeňské cely. Dokonce i ta nepopsatelná

úloha jeho odčinění s Bartholem zůstala zaškatulkovaná v hlubokém neodhaleném koutu jeho mysli a nemohla ztlumit jeho znovunalezené nadšení ze svobody.

Jak Hugelitod krácel k nenápadné budově, která skrývala nástroje pro péči o klášterní zahradu a trávníky, zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu prosyceného vůní borovicového jehličí a jemnější vůní jasmínu. Trávník v této oblasti nebyl pěstěný. Byl skrytý za hájem červených borovicových stromů, které se čněly namířené k obloze jako strážci. Hugelitod obcházel budovu a hledal vchod. Byla mnohem větší, než si myslel. Příběhy o tajuplném zahradním domě budou pravdivé, pomyslel si. Na zadní straně našel dřevěné dveře s podivným klepadlem - hada stočeného do kruhu, který vypadal, jako by pojídal svůj vlastní ocas.

Zvedl a pustil bronzový kruh. Nechal ho jedenkrát spadnout na kovový plát. Zvuk byl pronikavý a odrážel se od nedalekých kmenů stromů. Přivítalo ho zaskřípění dveří a zpoza stínů se náhle objevil starý mnich, který byl v pase jemně shrbený.

“Dobré ráno, Hugelitode, čekám tě.”

Ten hlas byl Hugelitodovi okamžitě povědomý, ale mnich ne. “Dobré ráno... Přišel jsem tak brzy, jak mě moje nohy nesly.”

“Ach, je krásný den na pobíhání,” řekl starý mnich a kynul Hugelitodovi, aby vstoupil.

Všechny možné zahradnické nástroje, které si je jen možno představit, obklopovaly místnost a pachy v místnosti Hugelitodovi připomínaly zvláštní alchymii trávy a chladné oceli.

“Prý jsi vyrůstal na farmě,” řekl mnich a sundal si kapuci, aby odhalil obličej, který byl zřetelně popálený ohněm. Ačkoliv byl vyléčený, na obličeji a krku zůstaly skvrny kůže, která od silného popálení vypadala jako křehká plastika. Dokonce i vrcholek hlavy, která byla převážně plešatá se souostrovím ostrůvků podivných fleků čehosi podobného vlasům, potvrzoval nepříjemnou skutečnost popáleného těla. Ale pod prvním dojmem jeho znetvořeného obličeje se skrývaly laskavé oči podobné očím mořské želvy.

“Ano, vyrůstal,” odpověděl Hugelitod a pokoušel se při tom na něj příliš nezápat.

“Tedy předpokládám, že mnoho z těchto nástrojů znáš.”

Hugelitod se točil dokola a prohlížel si pečlivou organizaci místnosti. Všechny nástroje byly čisté a uloženy úhledně podél dvou dlouhých zdí. Sekačky byly umístěny u protějších zdí, všechny v přesných řadách. Jejich ocelové čepele svítily v dopadajícím světle.

“Jmenuji se Doriah, starám se o tuto budovu... dokonce tu žiju.”

Hugelitod přikývnul a natáhl ruku k pozdravu. Dával si pozor, aby nestiskl příliš silně. “Rád tě potkávám.” Smál se Hugelitod a rozhlížel se kolem. “Je to tu větší, než jsem čekal,” dodal, “ale nevěděl jsem, že tu někdo žije.”

“Ano, jsem správcem asi... no, myslím asi přes dvacet let.”

“Tvůj asistent mi řekl, že mi chceš něco ukázat?” řekl Hugelitod.

Doriah se usmál a nasměroval svojí rukou Hugelitoda k jiným dveřím. “Můžeme jít dál a popovídat si.”

Za dveřmi byla jednoduchá kuchyň s malým stolem a třemi židlemi. Maličké čtvercové okénko těsně pod stropem bylo jediným zdrojem světla v místnosti.

Doriah se s povzdechem posadil a ukázal na židli pro Hugelitoda. Byly tu dva šálky čaje, ze kterých se kouřilo. “Udělal jsem čaj, nabídní si, prosím.”

“Děkuji,” řekl Hugelitod s úklonou.

“Poznáváš mě?” zeptal se Doriah.

Hugelitod skryl své překvapení z otázky za douškem čaje. “Ne, nepoznávám tě, ale tvůj hlas mi připadá povědomý.”

Doriah se zasmál. “Já jsem Zřící Pravdu. Potkali jsme se včera, ale za úplně jiných podmínek.” Hugelitod se trochu zajíknul a okamžitě pochopil, že se nachází v neobvyklé situaci. Nevinnost dnešního dne se náhle změnila k něčemu, o čem se domníval, že bude temným a mrzkým plánováním vraždy Bartholema.

“Já... nevěděl jsem, že žijete zde? Proč jste mě zavola?”

“Jak ti můj asistent řekl, něco ti chci ukázat.”

Doriah se s trochou nejistoty postavil na nohy. “Poď za mnou,” řekl a nandal si kapuci. “Můžeš si vzít svůj čaj, jestli chceš. Když půjdeme, trochu ti vychladne.”

Schodiště strmě klesalo a Hugelitod byl překvapený jeho náhlým objevením. Před okamžikem ještě byli za kuchyňskými dveřmi, odkud vstoupili do matně osvětlené chodby bez oken. Když Doriah přišel k výklenku, něco tam nastavil a panel v chodbě se otočením otevřel a odhalil schodiště. Rozsvítil svíčku a ti dva začali sestupovat dolů schodištěm ze starobylého kamene, který byl do hladka opotřebovaný. Na

některých místech byly stupně tak opotřebované, že měly konkávní tvar.

“Všechno ti to za chvíli vysvětlím,” řekl Doriah a ohlédl se zpět. “Dávej pozor na ty schody... jsou delší než normálně a na některých místech kluzké.”

Hugelitod byl rád, že si nevzal svůj šálek čaje, protože to by mu jen ztížil navigaci. Jak krácel dolů po schodišti, všiml si, že i zdi jsou vytvořeny z kamene a že jsou dokonale otesány. Na zdech byly nápisy z podivných glyfů, které nikdy během svých studií neviděl.

“Kdo to vytvořil?” zašeptal Hugelitod v posvátné úctě.

“Za chvíli se k tomu dostanu,” odpověděl Doriah. “Fascinující, že?”

Hugelitod chtěl vyjádřit souhlas, ale nebyl schopen promluvit. Cítil se, jako by vstoupil do jiného času, nebo byl dopraven na jinou planetu.

Sáhl rukou na nápisy. Byly to složité vyřezané reliéfy se skvělými detaily, které jen okázalý umělec mohl vyjádřit do kamene. Takový umělec, který je určený pro myšlenky Boha. Zdi byly pokryté tímto záhadným jazykem od podlahy až po strop. Byl zakódován do zvlněných linií a škemral o rozluštění jako zápal nové lásky.

Hugelitod si stěžl povšiml, že schodiště skončilo, když beze slova vstoupil do prostorné místnosti. Její zdi, které se zvedaly dvacet stop vzhůru, byly stejné jako ty kolem schodiště. Byly vyplněné propracovanými glyfy ztracené civilizace. Ze zdí této úžasné místnosti vyčnívaly krystaly, které byly rozmístěné do vzoru přibližného kruhu.

“Odkud... se to tu vzalo?” zeptal se Hugelitod a stále v úžasu šeptal.

Doriah se smál jako člověk, který uviděl Boha a nyní byl schopen vést ostatní do jejich nebeského domova a pozorovat jejich první setkání s božstvím.

“Přemýšlel jsi někdy o tom, proč Církev vybudovala centrum své činnosti právě zde?”

Hugelitod, stále zkoumajíce místnost s posvátným úžasem v obličeji, zakroutil hlavou. “Předpokládám, že to je kvůli této kráse?”

“Tato půda má bohatou mytologickou historii. Královna-kněžka ji odkázala svému synovi. Ten ale neměl ve svém osudu být králem, protože měl tři starší bratry. Tento princ se na naléhání své matky pevně orientoval na náboženství, namísto na kralování. Jak studoval různá náboženství našeho světa, objevil nějaké málo známé texty o životě a učení našeho spasitele. Tyto texty ho přesvědčily, že náš spasitel je hoden vyznání se všemi s tím souvisejícími náležitostmi. A tak se zrodilo náboženství a vznikl první Vysoký Kněz, který neměl královskou hodnost.”

“Mluvíš o Primorianovi?” zeptal se Hugelitod.

“Samozřejmě,” přikývl Doriah. “Primorian byl prvním vůdcem naší Církve, jehož mladý princ stanovil, aby založil náboženství na základě polorozpadlých textů, které byly uchovávány oddanými následovníky našeho mesiáše.”

“Mladý princ, Constapo, dal tento les Primorianovi a řekl mu, že může postavit Církev na těchto pozemcích. Měl jen jeden požadavek, aby Primorian stanovil Constapa za nejvyšší autoritu v Církevních Svatých knihách.”

“Pane, studoval jsem historii Církve,” řekl Hugelitod, “a nebylo v ní nic o tomto princovi, ani žádné podobné jméno. Jste si jistý těmito fakty?”

“Tento dobrý princ byl zabit svým otcem, Králem Dohrmanem Třetím, poté, co zjistil, že tyto pozemky byly darovány za účelem založení náboženství, které bude soupeřit s Královskými Dvory. Chápej, v té době byla Královská rodina v postavení jak krále, tak kněze a oni se doslova považovali za Bohy. Jejich náboženství bylo státem podporované zbožňování a uctívání. To se dělo prostřednictvím pečlivě řízeného vývoje mýtů a legend, které velebily jejich programy expanze, jako by duch vesmíru privilegoval jejich vlastní Bohy.”

“Když byly Constapovy plány odhaleny, byl popraven a jeho existence byla vymazána z historických záznamů. Ale předtím, než král objevil jeho plán, Primorian odhalil tento chrám, když on a jeho následovníci prozkoumávali pozemky. Krátce po tomto objevu bylo nalezeno i Orákulum. Naše náboženství začalo tajně. Jenom Constapo znal plány a dal Primorianovi zplnomocnění vybudovat Církev a připravit materiály - včetně naší Svaté knihy, které jsou založeny na učení našeho spasitele. Učení Orákula přišlo později. A toto učení Orákula, ačkoliv je v některých ohledech podobné učení našeho spasitele, je mnohem podrobnější a výmluvné při popisu dalších světů nebo dalších dimenzí existence.”

“Je to, jako by náš spasitel vysvětlil skutečnost, že tyto další světy existují, a Orákulum vyjasnilo, co jsou zač, jaký mají vliv a jaký je jejich účel. Náš Pán mluvil k obyčejným lidem, zatímco Orákulum mluvilo k našemu Prvnímu Zasvěcení, a proto je v jejich učení rozdíl.”

“A z jakého důvodu bylo učení Orákula zatajeno?” zeptal se Hugelitod.

“To je velmi komplikované,” odpověděl Doriah s dlouhým povzdechem. “Člověk jménem Simon Atmen objevil Orákulum. Byl to Simon, kdo učinil první kontakt s Orákulem v našem věku. Před tím to byl lid Chakobsů, který postavil tento chrám, ale jak můžeš vidět... jejich jazyk se od našeho velmi lišil.”

“Simon měl přirozené spříznění s Orákulem, které se zdálo být oboustranné. Podle našich nejranějších písemností to byl Simon, který byl autorem první sbírky učení Orákula - alespoň, co se týká našeho jazyka. To se stalo zhruba ve stejné době, kdy Primorian založil Církev a její učení, liturgie, rituály, symboly a svaté knihy.”

“Věděl Primorian o Simonovi?”

“Ano, ano, samozřejmě, ale ne dříve, než Simon napsal první svazek učení Orákula. Simon měl málo následovníků, kteří by studovali a praktikovali učení... říkali jsme jim pohané. Ale oni byli samozřejmě mystiky, kteří byli vzati do hlubších vod pravdy. Jsem si jistý, že si velmi dobře uvědomovali, že kdyby se král nebo někdo z Královské rodiny dozvěděl o existenci Orákula, ztratili by jeho moudrost, a co víc, Orákulum by s největší pravděpodobností bylo zneužito.”

“Co tedy Simon dělal?” zeptal se Hugelitod.

“Vešlo v povědomí, že Primorian vyvinul nové náboženství. Simon cítil, že jeho objev Orákula a způsobu jak s ním komunikovat bude nejlépe chráněn a udržován Primorianem a jeho novou Církví, protože učení spasitele bylo volně spojené s učením Orákula. Ale co Simon nevěděl, že Svaté Knihy byly Primorianem upraveny tak, aby uspokojil Constapa ve shodě s jejich dohodou.”

“O jaké úpravy se jednalo?” vyzvídal Hugelitod.

“Obávám se, že je jich příliš mnoho, abych je mohl zmínit,” připustil Doriah se zvednutýma rukama. “Ale snahou bylo vyvolat v měšťanech potřebu následovnictví. Učinit je poslušné vůči autoritě, což nahrávalo jak rukám Královské Rodiny, tak Primorianovu opeřujícímu se náboženství.”

“Proč král dovolil Primorianovi dokončit Církev, když se tak hněval na svého syna, že ho nechal popravit?”

“Král měl další syny... a chtěl jim ukázat, co se stane, když některý z nich zradí jeho důvěru. Králové v té době udělovali lekce vůči protestům uvnitř své rodiny, protože rodina měla přístup ke králi. Král Dohrman Třetí byl mazaný muž a nehledě na to, jak se zachoval s Constapem, chápal, že jeho lid má potřebu mít své vlastní náboženství, které bude jeho vlastní... lidu. A tak mu připadlo moudré mít Církev. Kromě toho Constapova dohoda s Primorianem nutila Primoriana revidovat texty Svatých knih tak, aby byly uspokojeny Královské Dvory.”

“Můžete mi dát jeden příklad této revize?”

Náš spasitel byl prohlášen za Univerzálního Spasitele,” odpověděl Doriah.

“Ale to tak je!” Tentokrát to bylo poprvé, co Doriah mlčel, jako by jeho ticho znamenalo “ne”. Hugelitod se nahnul dopředu a nevěřícně zíral na Doriaha. “To je rouhání. Nemůžu věřit tomu, že to říkáte!”

“Neexistuje něco takového, jako je Univerzální Spasitel,” řekl Doriah energicky. “Učitelé, kteří přišli na tuto planetu, jsou součástí kolektivu. Nepracují jako izolovaní učitelé, ačkoliv teologové a historikové je rádi vykreslují v tomto světle. Oni jsou všichni spojení. Nikdy nebyl a nikdy nebude žádný Univerzální Spasitel. A já si dobře uvědomuji, že tento názor je rouháním. Ale dohodli jsme se s Karnomenem, že ti řeknu pravdu.”

“Karnomen tomu také věří?”

“Všichni v Řádu tomu věří,” řekl Doriah. “Ty tomu také uvěříš, pokud budeš mít možnost studovat spisy našich Prvních Zasvěcenců.”

“Jsem zmaten,” řekl Hugelitod s utrápeným povzdechem. “Jak toto všechno souvisí se závazkem mého odčinění? Proč mi ukazujete tento... tento chrám?”

Doriah se opřel o jednu ze zdí a založil si ruce. “Abych ti umožnil pochopení.”

“Jaké pochopení? Nebyl jsem nikdy ve svém životě tak vzdálený pochopení jako teď!” Hugelitod ztišil svůj hlas, ale jeho síla byla nepochybná.

“Dobře,” řekl Doriah.

“Dobře?” zeptal se Hugelitod. “Jak může být tato slepota dobrou věcí?”

“Když jsi zmaten, nejistý, ztracený, a nemáš kam jít... to je okamžik, kdy se vesmír pohne. Může se zdát, že motor vynechává, nebo že se dokonce zastavil. Ale ve skutečnosti vesmír prostě přeskupuje sám sebe, aby ti ukázal praskliny ve zdi. Toto je tvá prasklina ve zdi.” Hugelitod nemohl potlačit svůj smích. “Má prasklina ve zdi? Co je to za zeď, skrze kterou se snažím vidět?”

“Není to zeď, co je důležité, ale to, co je na druhé straně,” odpověděl Doriah klidně.

“A co to je?”

“Hlubší verze pravdy,” řekl Doriah tiše. “Právě teď bereš svůj svět tak vážně, že jsi sešel z cesty. Pochopil jsi, že nic nechápeš. Před mnoha lety jsi jako dítě pochopil, že nejsi jenom tělem. Objevil jsi, že jsi také energií - ne-fyzickou substancí, která plyne skrze tvé fyzické tělo. Její zázračné schopnosti jsou spojené s tvým záměrem a ty jsi sledoval tuto energii, jak se manifestuje ve tvém životě.”

“A jednoho dne ses probudil do skutečnosti, že nejsi ani tak energií, jako spíše vědomím. Toto vědomí je středem tvé identity, jádrem, které expanduje a vyvíjí se, aby se stalo něčím nekonečně větším, než jsi ty.”

Hugelitod poslouchal, ale nerozuměl slovům. Bylo to jako by ztratil svou schopnost čemukoliv rozumět. Na cokoliv se podíval a cokoliv slyšel, měl pocit, že je to cizí.

“Co se mi to stalo? Nechápu, jak jsem se stal součástí tohoto všeho.”

“Pak sis náhle uvědomil, že nejsi ani vědomím,” pokračoval Doriah a ignoroval Hugelitodovy pochybovačné nářky. “Spíše jsi součástí větší sjednocené mysli. Mysli, která dohlíží na horizonty časoprostoru. Všechno, co se děje v této říši, se odehrává v této sjednocené mysli, která je součástí nezměrné mozaiky, jež nemá vůbec co do činění s životem či vědomím jedince.”

“Poté, co žiješ v tomto uskutečnění, jsi jako had, který znovu svléká svou kůži. Znovuzrodíš se s pochopením, že nejsi touto Velkou Myslí. Jednoduše jsi harmonická vlna světla plynoucí v naprostém požehnání. Nejsi vesmírem, ani výskytem něčeho nebo vědomím jedné mysli. Jsi beze směru, bez účelu, bez povinnosti. Jednoduše jsi tím, kdo prožívá bezmeznou radost. V tomto stavu žiješ ve věčné vděčnosti.”

“Pak se stane nemožné a ty pochopíš, že nejsi touto harmonickou vlnou světla žijící v blaženosti. Ne, jsi absolutním vědomím. Stoupáš v uvědomění a padáš v nevědomosti. Obsahuješ v sobě všechny věci. Žiješ a umíráš. Víš a nevíš. A pokaždé, když dosáhneš základny pochopení, skočíš do pozice, kdy svou jistotu ztrácíš.”

“A chceš vědět, co doprovází tuto nejistotu?”

“Co?” zeptal se Hugelitod a jeho mysl byla náhle koncentrovaná a pozorná.

Doriah si odkašlal a zhluboka se nadechl. “Jak stále svědomitě loupu cibuli toho, kým jsem, proč to dělám? Proč se zajímám o to, kdo jsem? Proč se snažím zjistit pravdu, když pravda stále uniká mému uchopení a stává se něčím jiným? Proč hledám spasení, když nikdy nemůžu být vysvobozen? Proč hledám pochopení, když to pochopení není nikdy trvalé? Proč se tato jistota vždy mění na nejistotu?”

Hugelitod se posadil na podlahu chrámu a v jeho chování byla zřejmá jeho frustrace. “Jaká je tedy odpověď? Proč to dělám?”

“Proč myslíš, že jsi zde?” zeptal se Doriah.

“Myslíte v tomto starobylém chrámu?”

Doriah přikývl a jeho oči byly posedlé bezejmennou silou. Hugelitod pokrčil rameny a zakroutil hlavou. “Nevím.”

“Slyšel jsi ode mne něco, co by ti připomínalo učení Církve?”

“Ne.”

Doriah se usmál nad Hugelitodovou hořkostí, která jasně vyzařovala z energetického podpisu jeho těla jako polární záře.

“To je z důvodu, že Církev má vnější učení a vnitřní učení. Církev v církvi.”

Doriah si sedl naproti Hugelitodovi. “Ti z nás, kteří měli dostatek štěstí, aby se setkali s vnitřním učním, žijí v odlišném chápání. Toto chápání nemůže být sdíleno s těmi z vnějšího učení. Podlomilo by to všechno, co Církev budovala.”

“Takže nejvyšší vůdci Církve nevěří doktrínám, které kážou?” zeptal se Hugelitod.

“Věříme jiným verzím. Jsou zde podobnosti, ale lze je nalézt jen na povrchu.” Doriah se podíval přímo na Hugelitoda a jeho oči jiskřily jako krystaly za ním. “Takže moje otázka je stále stejná, proč jsi zde?”

“Myslel jsem, že otázka je, proč to všechno dělám?” Hugelitod zašeptal s narůstající lhostejností ve svém hlase.

“To jsou různé úhly jednoho trojúhelníku,” řekl Doriah.

“Dobře, předpokládám, že to je proto, abychom diskutovali o mém odčinění... abychom probrali jeho detaily...”

“Ne, tak to není. Běž hlouběji!”

“Ne, pochopil jsem... ve chvíli, kdy jsme šli dolů po tom schodišti, že je zde něco jiného, nějaký jiný plán ve hře.”

“Když se podíváš na tyto zdi, co vidíš?” zeptal se Doriah.

Hugelitod zkoumal zdi a uvažoval o jejich významu. “Vidím jazyk lidí, kteří cítili tato slova - ať je jejich význam jakýkoliv - bylo důležité, aby se zachoval. Představuji si, že to byly modlitby k jejich Bohu.”

“To jsou slova Orákula,” opravil ho Doriah. “Jsou jeho učením starým několik tisíc let.”

“Dekódovali jste je?”

Doriah přikývl.

“Pak si představuji, že je zde pro mě něco, co se mám naučit?” nadhodil Hugelitod. “To je důvod, proč jsem zde. Ale proč mi to ukazujete, když to nesouvisí s mým odčiněním?”

“Protože potřebuješ pochopit, proč se máš zabývat odložením masky a připojit se k vnitřní Církvi. Jen tak budeš mít motivaci vykonat své odčinění. Takže tě nechám po zbytek dne zkoumat tento chrám...”

“Chystáte se mě tady dole nechat?”

“Bojíš se?” zeptal se Doriah s překvapením.

“Uplynulý týden jsem prožil v tmavé cele a dnes jsem opravdu doufal, že si užiju slunečního svitu, větru...”

“Nepodceňuj tento chrám, Hugelitode, ani moudrost mých pokynů. V tomto chrámu je mnoho komnat a každá z nich je hodná tvého průzkumu.”

“Ale já ani nedokážu číst tento jazyk...”

“Na tom nezáleží!” zvýšil Doriah hlas. “Což nechápeš, toto místo je pramenem Církve, všechno to začalo zde. Samotnou přítomností zde se budeš učit. Naslouchej a zůstaň otevřený všemu mezi těmito zdmi. Až budeš připraven odejít, vyhledám tě.”

S tím se Doriah postavil, zeď za sebou při tom použil jako oporu. “Tamhle je svítlna. Doporučuji ti, aby sis ji vzal dříve, než odejdu s jediným světlem v tomto chrámu. Také ti doporučuji uvažovat, proč se tolik snažíš být duchovní osobou vprostřed gravitace tisíců úrovní temnoty.”

Hugelitod tiše sledoval, jak Doriah stoupá vzhůru po opotřebovaných schodech, v ruce svíčku, která zviditelňovala obrys jeho shrbeného těla. Hugelitod byl sám v cizím světě a dokonce i tehdy, jestliže by to byl pramen jeho Církve, tak se v ničem nepodobal řece, v níž strávil ve vášnivých studiích většinu svého života. Byla jen jedna věc, na jejíž vykonání dokázal myslet: proklínat Boha. Ale ubránil se.

Kapitola 35. Sny srdce

Královna Samaria byla jednou z nejkrásnějších a nejvlivnějších žen, které kdy zdobily zem. Byla ve všech ohledech hodna zpodobnění do sochy. Její tělo mělo skvělé proporce, byla moudré mysli a velmi často měla tichý vliv na královny plány. Žila ve své vlastní svatyni, která sousedila s královskými komnatami. Král ji často navštěvoval a ptal se ji na radu v záležitostech Státu a přitom doufal, že se jejich diskuze vyvine do méně honosné činnosti.

Královna byla dcerou Generála Ontra, který byl znám jako skvělý vojenský stratég. Pocházel ze šlechtického Dvora, který produkoval vojenské vůdce po stovky let. Vyjma Královských Dvorů byl Dvůr Ontra unikátním centrem moci a Levernon věděl, že tiché spojení je základní součástí jeho celkové strategie. Skutečnost, že Generál Ontro měl nádhernou dceru, učinila toto královo úsilí předmětem oblíbeného zájmu.

Jak Královna Samaria kráčela chodbami Královského Paláce, uslyšela, jak její manžel hovoří se Samuelem v Královských Komnatách. Nejprve poslouchala a potom s oblíbenou ženskostí vstoupila do místnosti. “Viděla jsem, že Boží Oko opustilo náš skromný palác.”

Oba muži se postavili na nohy a uklonili se.

“Zmeškala jsi ho jen o pár minut, má drahá.” Řekl Levernon. “A podepsal to?” zeptala se Samaria.

“Ne, nepodepsal,” řekl Levernon a posadil se zpátky na židli. “Namísto toho plánuje nezávislost.”

“Pro svou Církev?” zeptala se Samaria lhostejně s výrazem nevinnosti. Levernon přikývl.

“Pro svou Církev.”

“A co nám výměnou za tuto nezávislost nabízí?” zeptala se Samaria.

“Nepopíratelné vlastnictví Orákula a podporu a vedení při jeho používání,” odpověděl Samuel.

“Jeho pohnutka,” parafrázovala Samaria skepticky, “je, že bez nezávislosti jeho Církve nebudeme mít jeho podporu v přístupu a používání Orákula? Je to tak?”

“Ve všech ohledech,” odpověděl Levernon. “Tady Samuel mě téměř přesvědčuje, že je to správný tah. Souhlasíš s tím?”

“Kdo jsem, abych polemizovala s tvým nejučenějším poradcem?” odpověděla Samaria, otočila se a

odešla z místnosti se svůdným pohupováním boků. Její bosé nohy nezanechali žádnou stopu jejího odchodu. Ale oba muži okamžitě pocítili ztrátu její krásy v místnosti.

Levernon se postavil k odchodu. "Souhlasím s tvou radou, ale než domluvíš naše další setkání s Karnomenem, chci, abys mi sepsal všechny možné negativní důsledky nezávislosti Církve do samostatné zprávy. Nezajímá mě, jestli mě zasáhnou zítra, nebo za sto let. Uveď je do zprávy všechny. A... chci, aby do samostatné zprávy byly zmíněny všechny možné úpravy této smlouvy, které slouží našemu vlastnímu zájmu. Udělej to s prvořadou důležitostí, dám ti na to dva dny."

"Jedna otázka, než odejdete," řekl Samuel.

Levernon přikývl a bylo zřejmé, že spěchá k odchodu.

"Myslím, že je na čase pro tento projekt sestavit tým... mám vaše svolení někoho vybrat?" zeptal se Samuel.

"Pokud zůstaneš ve vedení Královských Dvorů, máš mé svolení. Ale nepřeju si širší okruh, než tento."

"A co Bartholem? Ukazuje se, že je nám v této záležitosti stále k užítku."

"On je jedinou výjimkou," odpověděl Levernon a změnil svůj tón k vážnosti. "Dej každému z tvého týmu vědět, že toto je tajemství všech tajemství. Úniky jakéhokoliv druhu se setkají s jediným trestem."

"Ano, děkuji, vaše Výsosti," řekl Samuel a lehce se uklonil. "Dokonale chápu vaše pocity."

Samuel sledoval krále, jak opouští královské komnaty rychlým pohybem. Král byl snadno okouzlen svou dychtivostí pro rozkoš a Samuel ho jak lítoval, tak mu záviděl jeho vztah s královnou. Byla o dvacet let mladší než on a nepřála si nic, co by mohlo zabránit vzrůstu její moci, coby jediné Státní panovnice - v to počítaje jejího syna. Samuel si byl dobře vědom, že Dvůr Ontra touží po ovládnutí Státu a Samaria byla jejich nejlepší nadějí, jak toho dosáhnout. Nyní, s Orákulem na šachovnici, bylo v sázce mnohem víc.

Samuel se probral ze svého snění zrovna včas, aby uviděl královu pelerínu mizející za rohem. Šel stejným směrem, kterým Samaria odešla jen minutu před tím. Osud moci je vždy nehezký, když vstoupí do hry nutkání, pomyslel si Samuel pro sebe s lehkým úsměvem.

* * * *

Maia si klekla vedle Kamila a přitiskla chladný obklad z podzemního kořene zázvoru na jeho čelo. Sledovala chvění jeho očních víček, jako by se za nimi skrýval strach, který čeká, až se chopí jeho duše. Mohla cítit teplo jeho těla dokonce ze vzdálenosti několika stop. A také oheň smrti, jak slyšávala mu říkat. Zdálo se, že je rozlícený a že se pokouší ho protáhnout svou zuhelnatělou branou.

Maia umístila svou ruku na zlatý řetízek, který vždy nosila na krku. Podržela ho ve svých prstech a instinktivně ho zkoumala, jako míru svého ujištění. Její matka jí ho dala a řekla, ať ho nikdy neposkvrní. Řetízek tedy nikdy neopustil její tělo, pokud ho zrovna nečistila. Stal se zářivým agentem její matky a ona zřídka kdy přijala jakoukoliv výzvu, aniž by se ho pro utěšení dotkla. Maia tiše pozvedla své paže a sundala si řetízek z krku. Trochu zápolila s uzávěrem, který několik měsíců nepoužívala, potom vzala Kamilovu a jemně vložila řetízek do jeho otevřené dlaně. V jejím středu vytvořila zlatý kopeček, nad kterým potom zavřela jeho prsty a položila jeho pěst přes jeho srdce.

Simon to sledoval koutkem svého oka při krájení zeleniny na večeři. "Ptal se na tebe," oznámil Simon. Maia se otočila k Simonovi.

"Chtěl vědět, kde jsi," pokračoval Simon. "Uklidnil se, že jsi šla jen pro vodu a že budeš za chvíli zpátky."

"Simone", zeptala se Maia váhavě, "proč ho miluji? Nedává to žádný smysl. Před pěti dny se chystal předat mě a Josepha té samé osobě, kterou poté sám v sebeobraně zabil. Měla bych ho nenávidět!" Její hlas puknul a uvařoval do tichého smutku. "Měla bych ho nenávidět."

Zajíkala se slzami a její tělo se zmítalo v tiché sympatii k tomu, o něž se strchovala.

Simon odložil nůž a šel k Maie, vzal její ruku a spojil ji s rukou Kamila. "Drž ho za ruku a zírej svými tajemnými očima do jeho. Až najdeš to spojení, řekni mu, že ho miluješ." Simon šeptal, ale jeho intenzita byla tělesná.

Maia zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby našla rovnováhu. Cítila, jak Kamilova ruka pulsuje v její vlastní. Slyšela, jak Simon odešel ke stolu. Věděla, že Joseph je venku a kontroluje pasti na potravu. Také slyšela jemné praskání ohně za sebou.

Maia zavřela oči. "V této divočině jsem našla svou lásku," šeptala si. "Tvůj hlas se mě dotýká jako dlouhodobý společník. Zůstaň se mnou, abychom mohli tento život odhalovat společně. Miluji tě. Miluji

tě. Miluji tě.” Maia se naklonila dopředu a políbila Kamilovi rty. Jeho obličej však zůstal uvězněn v horečnatém boji s noční můrou. Ale Maiu to netrápilo. Následovala radu Simona a našla své spojení. Doufala, že v jejím srdci zesílí natolik, aby ho Kamil také mohl cítit. Pro ni se zdi rozestoupily a byl už to někdo jiný, kdo měl obavy. Ztratila svůj strach. Byl stráven láskou.

Kapitola 36. Sirotci Multivesmíru

Ačkoliv se svítilna zdála být v Hugelitodově ruce ledově chladná, jeho strach z temnoty chrámu byl mnohem větším nepohodlím než držení svítilny. Jak ji zapnul, kužel světla vystřelil do tmy, která zahalila vnější okraje podzemního chrámového komplexu. Náhle si uvědomil, že chrám je složen z mnoha komor, které se rozvětvují z hlavní místnosti, ve které s Doriahem mluvili.

Vzduch byl cítit zeminou, kterou miloval, ale začal na něj útočit chlad. Dal si na hlavu kapuci, aby nevychladl, ačkoliv ztráta okrajového vidění se mu nezamlouvala. Vzpomínka na sluneční svit v jeho srdci zemdlávala s každou další minutou a on si přál vystoupat po schodech a vrátit se do zahrady, kde zrána pracoval.

Zdi jiskřily podivnou směsí karmínové s tyrkysovou. V pradávných časech byly zdi vymalovány, ale nátěr oprýskal do průzračnosti, až na několik sporadických pozůstatků barvy, která na kamenných zdech držela pevně.

Pomalu udělal kruh a sledoval tanec světla na zvrásněném kamenném povrchu. Přivábila ho jedna komnata, ve které jeho světlo zachytilo symbol, který znal. Přiblížil se ke vchodu, který byl klenutý, perfektně vyhlazený a vysoký asi jen osm stop. Nad vchodovým obloukem byl vytesaný reliéf lidského ucha. Byl velmi přesný a byl osamocený, jako by naznačoval, že místnost je určena k poslechu. Hugelitod prošel pod silným obloukem a natáhl dopředu ruku se svítilnou, která osvětlila překvapivě velkou komnatu.

Ve středu komnaty byla kamenná plošina oválného tvaru, dlouhá asi dvacet stop. Plošina se hrdě čněla do výšky asi deseti stop a její základna měla široký obvod, který vytvářel podstavec, jenž se postupně klenul vzhůru a podpíral oválnou plošinu. Po zakřiveném podstavci se s malou snahou dalo vylézt nahoru a Hugelitod viděl, že nahoře na oválné plošině něco je, ale z úrovně podlahy nebyl schopen vidět co.

Deska stolu byla zcela jasně ohniskem místnosti. Zdi byly hladké. Hugelitod si všiml, že zde nebyl ani jediný hieroglyf. Pak si Hugelitod prudce uvědomil, že v komnatě není jediná rovná linie. Každá hrana byla otupena do křivky nebo oblouku. Byl to toroid.

Opřel se o podpůrný sloup, který držel desku stolice a začal na něj šplhat. Když našel vhodnou oporu a rovnováhu, chytil se nahoře desky oběma rukama a přitáhl se dost vysoko na to, aby viděl, co je na ní. Do povrchu byly vyřezané linie, které se po desce rozbíhaly v kolmých úhlech. Přímě na těchto drážkách byly kamenné tabulky. Hugelitod jich napočítal osm. Na každé destičce byly podrobné hieroglyfické nápisy a zdálo se, že jsou do nich vyřezané.

Na vzdálenějším konci plošiny byla odrážka. Hugelitod pomalu našel cestu, aby se na ni mohl podívat. Horní desku používal jako zdroj své podpory. Když dorazil na druhou stranu, všiml si vyčnívajícího stupínku, který mu umožnil dostat se nahoru na plošinu. Když tak učinil, posadil se do odrážky, jež se jevila vhodnou pro jednu osobu na sezení. Když vzal v úvahu, že to je kámen, byl docela pohodlný, ačkoliv pro tělo chladný. Jeho svítilna svítila na destičky a on si všiml - ke svému překvapení - že jsou téměř průzračné, díky své tenkosti. Co po mně chtějí, abych zde našel. Uvažoval Hugelitod. Jak cokoliv z tohoto má co do činění s Církví a jejím údělem?

Náhle se zdálo, že jeho svítilna začala ochabovat, jak její baterie vynechávala. Bouchnul do spodku svítilny a doufal, že ji to znovu rozsvítí, ale místo toho se jako výsměšná odpověď rozlila komnatou inkoustová čerň. Jeho strach narostl, když uvažoval, jestli bude schopen v této naprosté tmě vystopovat své kroky vedoucí zpět ke schodišti.

“Proč?” zeptal se nahlas melancholickým tónem.

V komnatě zněl jeho hlas naprosto čistě, až ho vylekal. Měl podivnou kvalitu. Bylo to, jako by jeho uši byly reaktivovány zvukem jeho vlastního hlasu.

“Otče,” mluvil Hugelitod nahlas, “proč mě odtrháváš od skromné církve, jakou jsem ji vždy znal a ukazuješ mi tento pohanský svět orákulí a tajných chrámů? Doriah měl pravdu, proč se snažím být duchovní osobou, kultivovat mou víru, když věci, kterým věřím, jsou očividně nedokonalé.”

Hugelitod si povšiml způsobu, jakým jeho hlas v komnatě zněl a bez rozptýlení pohledem nebo nějakým dalším zvukem, se jeho hlas zdál být přítomností sám o sobě.

“Otče, chodil jsem ve spánku a už v tom nechci pokračovat. Na počátku své cesty k víře jsem si myslel, že tě znám. Kdo jsi, proč jsi, čím jsi a dokonce kde jsi. A když jsem teď došel svou cestou až sem, je to, jako by všechna má pochopení a víra odplynula ke hvězdám. Zůstal jsem sám, utěšovat se můžu jen pochybami a to je, otče, hořký pohár pro útěchu.”

Hugelitod se sobě smál, čekal v tichosti komnaty a napůl očekával, že Bůh bude reagovat.

A pak to uslyšel. Padající čepel ticha, tak silná, jako by učinila bušení jeho srdce středem vesmíru. Bylo to vábení hlubokého tmavého údolí, které pulsovalo v rytmu, jež byl prostý a přirozený. Tiché bzučení ne-svázané s časem či prostorem, jehož zvuk narůstal, rozjasňoval se a stával se pronikavějším. Hugelitod se zavrtil na svém kamenném sedátku, deset stop nad zemí, sužován bzučivým zvukem, který zaplavoval jeho srdce.

“Není všechno jasné,” řekl hlas, který se objevil vprostřed bzučení. “Nejsem zrozen z pohádek či kouzel, víry nebo vysokého kříže starých časů. Tvé pochyby, jejichž oči jsou jako oči káněte zalité smrtelným žalem, mě v tomto světě nenajdou. Můžeš být zrozen ve víře, můžeš se odlišovat od ostatních, ale tvá víra je jasným výmyslem a ničím víc.”

“Nestačí mě milovat. Modlitby za svítání mezi borovicovým jehličím se mě dotknou, ale to také nestačí. Dokonce i svit hvězd se z dostatečně velké vzdálenosti jeví jako pochmurný a bezvýznamný. Zatímco nabí-
zíš lásku, oddanost a víru - zakaluješ se, zahrabaný v zahradě, prázdným hypnotickým zíráním do obličejů
mých nejslabších výtvorů.”

“Jestliže vytrváš ve své víře, pošpiniš svou intuici. Naše úmluva je založena na intuici - instinktivním po-
znání všech původních paprsků, které září v centru tvého bytí a vedou tě. Třepetáš se jako můra ztracená
ve světle, když stavíš svou víru nad božský nektar srdečního centra, kde se všechna okna otvírají ven do
věčnosti.”

“Přišel jsem zde, abych ti vysvětlil jednu věc. Má historie je legendou a můj příběh souvisí s mnoha lid-
mi. Někteří z nich už se změnili v prach, někteří se teprve mají zrodit. Dokud zde nezazní má symfonie, má
historie a můj příběh bude spoután a uváděn mezi lidi jako obtěžující šelma, která slouží jak potřebám
mocných, tak slabochů.”

“Existují věčné záměry, záměry, které jsem zplnomocnil, aby vedly veškerý život - od hvězd k amébě, od
neviditelných andělů k malým dětem, jejichž nehty vyrývají cesty v tvrdé zemi. To je cesta, na které se nalé-
záš, Hugelitode, a každý krok, který uděláš, je součástí mého věčného záměru, který sjednocuje a koordi-
nuje celý tvůj život v koridoru přesnosti vedeného mou rukou.”

“Jak mé oceány zrcadlí oblohy, jak toulající se vlny vrhají své zbraně na pobřeží, já jsem zde, v této osl-
nivě oslepující temnotě. Vidiš mě?”

Hugelitod byl okouzlen. Byl příliš u vytržení, než aby mohl mluvit a příliš chycen v malé zvířecí duši, kte-
rá byla příliš zdráhavou, než aby uvěřila tomu, co slyší, nebo, co víc, koho slyší. Ale náhle jeho oči zachytily
jakousi světelnou formu, něco podobného třpytivě zářivé květině plující v moři temnoty před ním.

“Vidím květ, to jsi ty?”

“Věříš, že svět potřebuje být spasen?” zeptal se hlas.

Hugelitod se zhluboka nadechl, jeho obličej zazářil ve skelném vzplanutí zlatého světla. “Věřím, že exis-
tuje zlo a že toto zlo, je-li ponecháno samo sobě, zničí svět. Takže ano, věřím, že svět potřebuje být spa-
sen.”

“Mé věčné záměry,” zanotoval hlas, “zůstávají skryty v plavidle času, neboť jsou průzračné jako sluneční
paprsky, které jsou i přesto životodárné. Čekají na svůj překlad rukou času. Přetrval jsem jak zbožné uctí-
vání, tak nenávistnou mstu. A to z jednoduchého důvodu. Protože musím odhalit věčné záměry. Kdyby je
někdo mohl vidět, pochopit je, ocenit jejich trajektorii, má přítomnost by se vzedmula jako měňavé světlo v
srdcích veškerého života.”

“Když termity vydolují bílou maltu zdi, zeď se stane nestabilní a případně může spadnout. Termity jedí
maltu, protože jsou naprogramovány svými instinkty. To je způsob, jakým se chová zlo. Je to program.
Pravda je zakalena časem, aby zpochybnila můj obraz; je držena za závoji, aby živila víru; je vnořena do
knih, aby udržovala pohled očí dolů.”

“A proč?” zeptal se Hugelitod. “Proč má pravda být zakalena a tvůj obraz zpochybněn? Jakému záměru
to slouží?”

“Umožňuje to lidstvu být lidským,” odpověděl hlas s dokonalou výmluvností. “Je mnoho radosti a smutku
v tom kouzelném těle a tyto zkušenosti nemůžou být spředeny jako nějaké tovární výrobky. Vyžadují nepří-
mé světlo a natahující se ruku evoluce. Z tohoto pouštního dna může lidstvo stoupat do nebeských stavů
tak bohatých a různorodých, jako jsem já sám.”

“Žít na vrcholcích nádechů beze strachu ze smrti, to je místo, kam vedu veškerý život. Ale žít v tomto stavu, chápat hodnotu svobodné vůle, to je proces, který má mnoho zatáček a úhlů. Rovnice obsahují stavy blaženosti a skryté proměny, které se vyvíjejí očím času, jako vesmír probouzející se k sobě.”

“Záměr je žít tehdy, když centrální stvoření mého díla zjevuje mou úmluvu ne jako paměť, ale jako aktivitu. Ne jako recitaci básní, ale jako stavění tesaře. Najdeš-li strom bez větví, shleď, že má v zemi zakřivený kořenový systém. Podobně je tomu s mou úmluvou s lidstvem. Čeká, až bude moci nahoře i dole vypučet nové větve a odhalit tak vyšší pravdy všem, kteří plynou v čase, aby je mohli pochopit.”

Hugelitod sledoval květ vznášející se před ním. Potápěl se a vynořoval, jako by brouzдал mořem. “A co já? Jaký je můj účel? Proč se mnou vlastně mluvíš?”

“Ti, kteří uslyšeli můj hlas, jsou navždy změněni. To platí i o tobě. Odměnou proroka jsou jeho prameny, kam biče hříchu nedosáhnou a kde víra je obnošena do nového poznání mého světa a jeho plánů. Tyto plány budeš učit ty, jejichž láska je strachem. Buď jemný a věz, že vně jejich světa není uvnitř. Zápasí v zrcadle s jeho přeskakujícími plameny a přinášejí bez studu jed do míru. Jsou to ti, kteří okusují zdi, až spadnou. To si pamatuj. A až zdi spadnou, nebudou žádné zámky. Nebude nic strážného, co by imitovalo skutečné a ryzí, pro které zraju v čase a prostoru, jenž je chrámem našeho spojení.”

Hlas se odmlčel, jako by cítil, že Hugelitod má otázku.

“Všechno, o čem jsem si myslel, že je pravda,” řekl Hugelitod, “mi bylo vzato a na místo toho se ke mně ze všech možných úhlů sklání nějaká jiná mocná pravda. Je ode mne žádáno, abych zabil člověka ve jménu Církve, jako své odčinění. Jak se můžu smířit s takovou věcí? Je to něco, co toleruješ?”

Třpytivý květ dál plul tiše před Hugelitodem, jako by počítal svou odpověď.

“Otřesy ve tvém systému víry jsou přípravou na otázky, jenž jsou prosté odpovědi. Jestliže přijmeš programování k víře či nevíře, velký zvon bude zvonit umíráček, protože to bude znamenat, že jsi roztržštěným bytím. Spadneš do tyglíku oddanosti a recitování, kde střepy lidstva sice budou zachyceny širokým pohledem očí, ale nádoba zůstane nespátřena.”

“Abys uviděl tento celek, musíš být připraven na expanzi. Je to poklad, který je na tebe vyliť jako moře diamantů a v jeho kolektivním světle uvidíš pošetilost své předchozí stezky. Uvidíš, že světlo tvé duše nebylo ve skutečnosti rozjasněno ohněm, ale nějakým podivným scestným proudem lidské vynalézavosti.”

“Ve tvém světě jsou obrovská zrcadla či labyrinty, jejichž účel je uvěznit či vyhnat lidskou duši. Přítěž pravdy jsou milióny očí nevědomosti, které vypouštějí železná slova mysli do nevinných srdcí dětí. Opakování klamu je zdí, která tě obklopuje. Ale ty jsi byl požehnán osudovým vzplanutím nebeské úrody. Jsi vybraným prorokem, jehož roztržštěná mysl je uzdravena mými slovy. Mými slovy.”

“Nikdy neexistuje dobrý důvod vzít druhému život jako pomstu. Kdokoliv, kdo po tobě požaduje odčinění tímto způsobem, jen zkouší tvou rozhodnost. Můžeš hrát jejich hru, jestliže si to přeješ. Ale slupka tvého srdce byla oloupána mým hlasem a ty už si nikdy nebudeš nejistý, pokud nevezmeš světlo své duše do nejsilnějších lidských větrů a marnotratně ho zde nevystavíš.”

Hugelitod si odkašlal a dával najevo svou potřebu promluvit. “Kdo je vinen za nevědomost lidského rodu? Kdo vztyčil tyto zdi, o kterých mluvíš, a proč? A proč jsou součástí tvého věčného záměru? Jakému účelu slouží udržování lidí slepých vůči pravdě?”

“Každý rok, který lidstvo kráčelo na této planetě, posiloval tajné defekty duše prostřednictvím oddělení od mého hlasu. Jak se lidská duše propletla s hmotou, stala se nádobou plnou bahna a její podporování mou formou, mou esencí, bylo ztraceno v plazení se v bahnem pokrytých krajinách. Vprostřed této oddělenosti, v korytě každodenní existence podlehl mé tvoření částečným pravdám a vzdouvajícím se klamům.”

“Nikoho z těchto podmínek neobviňuji, protože lidstvo bylo pověřeno, aby sestoupilo do těchto světů velké hustoty a chaosu, aby zde zanechalo otisk duše, které probudí Jediné Srdce. Lidstvo je mým pergaménem a příběh, který do něj vepisují, je rozpínající se, vzestupující, očišťující, osvětlující a probouzející všechna bytí k mým záměrům. Nevědomost lidstva je jako proud větru, který se noří do zdi hurikánu, aby zde našel sama sebe přetvořeného do klidu. Nevědomost je vždy nutností pro osvětlení, jak brzy pochopíš.”

Při posledním slově na Hugelitoda sestoupil pulz energie, jež se ovíjel kolem jeho těla a mysli, jako had ryzí energie. Nejhlubší smysl všech pravd, které kdy hledal, plynul do jeho mysli, jako by byl jejich pravou nádobou - jejich pravým domovem. A pak se to stalo. Pochopil, jak dlouho ho poháněla jeho neschopnost si vzpomenout. Jak se zahrabal v prostém spánku temné mramorové hrobky. Ztracen, ale vždy hledající své nalezení.

Vibrující ruka se natáhla a zbystrila ho, obnovila starobylost vzdálenou vzpomínku v něm, že je nezranitelný jakoukoliv lidskou kletbou. Už nebyl více mezi dětmi svého stáda. Uviděl celistvost multivesmíru, která byla zkonstruována tak, aby obsahovala Jediné Srdce ve stále se rozšiřující spirále. Třepetání křídel v po-

svátném gestu, primární roj světla, a posvátné ševelení sjednocující písně ho dokonale obklopilo a on se rozplakal. Slzy byly jediným reflexem, který jeho tělo znalo.

Hugelitod viděl, že neexistuje žádný způsob, jak padělat pravdu. Pravda vždy odolá. Žije nedotčená v primárních okruzích, které víří v neznámu. Bezejmenní nemůžou být vyvoláni. Bezchybní nemůžou být prokleti. Transcendentní nemůžou být viděni lidským okem či lidským nástrojem.

Hugelitod otevřel své uvědomění komnaty a uviděl, že květ zmizel. Byl úplně klidný a jeho srdce - poprvé v jeho životě - bylo oživené v jeho mysli, každý jeho pulz. Vyřítlo se a bručivě zjevilo samo sebe. Čekal, naslouchal jeho rytům, věděl, že mu nemá poroučet. Jen procíťoval tóny své osobní symfonie a pochopil, že se tím dotýká stejné vibrace ve všem životě. Kohokoliv teď potká, bude vnímat nově.

Kapitola 37. Květina

Slabá oční víčka se otevřela nezaostřenému světu. Kamil poznával části místnosti, jasná světla, praskající oheň a potom známý zvuk.

“Je vzhůru,” řekla Maia vzrušeně. “Kamile, slyšíš mě?”

Pomalou otáčel hlavou a jeho nová realita začala prosazovat samu sebe. “Maia?” zeptal se Kamil a jeho hlas přeskakoval od nepoužívání.

“Ano, to jsem já,” řekla s jasným úsměvem. “Mé přání bylo vyslyšeno, jsi zpátky v našem světě.”

Kamil se pokusil usmát. “Myslím, že bych ti za to měl poděkovat,” těžce polkl.

“Na, napij se trochu vody,” řekla Maia a podala mu čtůru k ústům. “Měl jsi ošklivou horečku téměř dva dny. Nebyli jsme si jisti, jestli to zvládneš.”

“Někdy jsem tě slyšel ke mně mluvit,” řekl Kamil a napil se trochu čerstvé vody z potoka. Jeho hlava byla zachycena v jakémsi spirálovém větru z jednoduché snahy ji zvednout, aby se mohl napít. Klesl zpátky na polštář, který byl stále vlhký od jeho horečky.

Maia si shrnula vlasy z očí a usmála se na něj. “Vím, že tato změna nebyla způsobena přáním, ale mé přání bylo tak silné, že by se mu stěží mohl někdo bránit, snad ani sám Bůh.”

Kamil se usmál. “Děkuju.” Dokonce i v jeho rozmazaném stavu a bezmocnosti byl schopen vidět Mainy oči, které byly plné věrné energie - takové, která dělá člověka novým.

“Máš hlad?” zeptal se Simon, který stál za Maiou.

Kamil přikývl. “Ano, mám.” Obrátil se na Maiu se zmateným výrazem. “Dva dny?”

“Ano, byl jsi opravdu oblouzněn tou horečkou,” řekla a položila svou ruku na jeho čelo s nevědomou něžností, aby procítila jeho teplotu. “A teď se zdá, že je teplota téměř normální.”

“Donesu ti nějaké jídlo...”

“Ne, zůstaň se mnou ještě chvíli,” řekl Kamil a jeho oči se zaostřily. “Cítím, jako bys mi chyběla, možná, že to byly dva dny, jak říkáš, ale mně se zdá, jako by to bylo déle.”

Maia se vrátila do své pozice vsedě a zakašlala, jako by jí do plic vnikl nějaký kouř ze dřeva.

“Přinesu jídlo, jakmile bude hotové.” odpověděl Simon na pozadí svým tichým a konejšivým hlasem.

Kamil zavřel oči, natáhl svou ruku, aby chytil ruku Maiy, která mu ji radostně podala. “Chci ti vrátit toto,” řekl.

Maia hned ucítila zlatý řetízek v Kamilově teplé ruce.

“Děkuji ti, že jsi mi ho půjčila. Velmi dobře jsem si uvědomoval, že je tvůj a mé prsty se ho nikdy nepřestaly dotýkat. Ani jednou.”

Maia se smála a klekla si k němu ještě trochu blíže. Její modré oči ho zvědavě zkoumaly. “Rádo se stalo.”

“Nejsem muž, který by měl zkušenosti se ženami,” řekl Kamil, “tak mi odpusť mou otázku, ale znamená to něco, když žena, jako jsi ty, dá muži, jako jsem já, svůj náhrdelník?”

Na několik sekund Maia cítila, že její mysl se vyprázdnila od všech slov. Tajemství musí postupovat pomalu, připomněla si. “Byl to dárek od mé matky. Má pro mě zvláštní význam, a já jsem si přála, aby část mne byla s tebou, i když jsem spala na druhé straně místnosti.”

Kamilovy rty se slabě usmály a jeho oči zůstaly zavřené, jako by si nepřál žádné rušení z vnějšího světa. “Když pomínu svou horečku, slabost a všechny mé rány, mé srdce se cítí silné, když se na tebe dívám. A v mé mysli vycházím ven a nalézám pro tebe květinu - krásnou žlutou květinu s jasným zeleným stonkem - a já bych ti ji chtěl dát, jestli dovolíš.”

Obličej Maii byl zaplaven náhlým teplem. Je možné, že ke mně chová stejné pocity, jako já k němu?

“Omlouvám se, že tak předbím,” řekl Kamil, jeho ústa vypadala unaveně a oči se snažily otevřít. “Obávám se, že jsem stále oblouzen horečkou a cítím se velmi unavený. Nechci nikoho urazit, ale musím spát... zdá se nemožné tomu vzdorovat...”

Maia pohladila jeho vlnité vlasy, které byly zacuchané z jeho neklidného spánku. Jeho dech se vrátil do stavu odpovídajícímu snovým vizím. Jeho ruka, zpevněná šlachami ducha, nepustila zlatý řetízek.

Kapitola 38. Hrdinské výšiny

Dokonce i ze vzdálenosti sta stop Joseph věděl, že v pasti je zvíře. Pištělo tak, jak to umí jen králíci, když cítí vězeňský skalpel. Joseph zrychlil svůj krok a soustředil se na zajištění zvířete k jejich večeři.

Když prošel ohybem pozůstatku cesty, která byla stěží viditelná i pro nejzkušenější stopaře, uslyšel zvuk cvaknutí po své levé straně. Joseph se zastavil a instinktivně se přikrčil. Srdce mu bušilo až v krku.

“Ani se nehni,” přikazoval strohý hlas. “Mám namířenou hlaveň pušky přímo na tvou hlavu.”

Joseph proklel svou smůlu. Strážci!

“Takže záhadný Čaroděj je konečně chycen,” oznamoval strážce svému partnerovi, když se oba přiblížili šouravou chůzí s namířenými puškami, které v souzvuku mířily na Josepha. Joseph se pomalu postavil na nohy se zvednutými rukama. Celé jeho tělo bylo zaplaveno strachem.

“Staříku, jak se jmenuješ?” vyptával se starší a vyšší muž.

“Já už nemám žádné jméno,” odpověděl Joseph zdvořile.

Na to strážci instinktivně pozvedli své pušky a namířily je přímo na Josephovu hlavu. Jeho nic neříkající odpověď ignorovali.

“Hledáme mladého muže, blondatého s kudrnatými vlasy, vysokého, v uniformě, jako ty naše. Viděl jsi ho?”

Joseph zakroutil hlavou. “Nikoho takového jsem léta neviděl.”

Starší strážce spustil svou pušku k boku, přišel k Josephovi a zkoumal ho svými černými očima. “Jak jsi přišel k této pohmožděnině?” zeptal se a ukazoval na Josephovu tvář.

“Upadl jsem při té noční bouři,” řekl Joseph a pokoušel se skrýt paniku ve svém hlase. “Bouchnul jsem se hlavou do nějakých spadlých větví.”

“Jsi tu sám?”

Joseph přikývl. “Ano.”

“Kde žiješ, staříku?” zeptal se mladší strážce.

Joseph slyšel veverku, která hartusila někde v dálce a vytvářela ještě více chaosu v jeho mysli. Jedním z jeho největších problémů byly boty, které měl na sobě - byly to ty Kamilovy a on jim právě řekl, že ho neviděl. “Stále se pohybuji, většinou spím na stromech, nastražuji své pasti a tak přežívám.”

Strážci se na sebe podívali, zasmáli se a zakroutili hlavami. “Co s ním budeme dělat? Asi nikde nebydlí.”

Joseph pomalu spustil ruce a trochu si spustil níže kalhoty. Doufal, že lépe zakryjí jeho boty.

“Nech ruce nahoře,” vykřikli oba strážci.

“Ještě jsme s tebou neskončili,” řekl starší strážce a jeho obličej potemněl.

Joseph rychle vyhověl, znervózněn jejich vzteklou reakcí. V mysli se mu odvíjely různé scénáře. Mohl by utéct, zná zdejší les lépe než kterýkoliv ze strážců, kteří jsou zjevně mimo svůj obvyklý rajón. Ale podrost v této části lesa není dostatečně hustý na to, aby ho skryl. Také je starý, takže útěk by pravděpodobně jen znamenal být zabit kulkou do zad.

Mohl by si vymyslet příběh, že našel boty, jak plavou v potoce po bouři. To by mu pravděpodobně zajistilo jednosměrný výlet do nejbližší stanice a sérii výslechů, které by pro něj neskončily dobře.

Když bude hrát osamělého čaroděje, možná bude schopen zastrašit pryč tyto dva strážce a jejich kumpány. Neměl však ani ponětí, jak to udělat, vyjma toho, že se bude chovat jako blázen.

“Možná, že bych mohl vyčarovat člověka, kterého hledáte,” řekl Joseph.

“Zavři hubu, dědku,” poručil mladý strážce. “Nevěříme v čaroděje, takže neplýtvěj svým dechem.”

Joseph se náhle cítil jako zmrazený, když mu strážci sebrali naději na jeho strategii úniku skrze bláznovství.

Starší strážce se otočil ke svému kolegovi. “Běž se postarat o toho králíka. Nemůžu přemýšlet kvůli tomu jeho vřeštění a pamatuj, je to náš oběd, tak ho vykuchej.”

“Budu hned zpátky,” odpověděl mladší strážce, netrpělivý dokázat svou užitečnost.

Jak mladý strážce uháněl k chycenému králíkovi, starší strážce chodil kolem Josepha a přemýšlel, co s ním má dělat. Kdyby ho měli eskortovat na stanici, tak by je to hodně zdrželo. Byly čtyři dny cesty od nejbližší stanice a museli by vzdát hledání Kamila. Těžká volba.

Jak kroužil kolem Josepha, prohlížel si jeho oblečení a hledal nějaký záchytný bod. Žvýkal při tom dlouhé tenké stéblo trávy. Jak jeho oči sklouzly k Josephovým botám, zachytily se o něco, co přineslo chápající úsměv na jeho rty.

“Když jsi nikdy neviděl muže, kterého jsem ti popsal, jak to, že máš na nohách jeho boty?”

Joseph nic neřekl, namísto toho se podíval apaticky dolů na svoje boty.

“Nedělej ze mě blázna, dědo,” nadával strážce. “Ty víš, kde se nachází, že?”

Králík křičel v jakési mimozemské kakofonii zvuku a vzdoru, potom přidušenou poezií krvácení, která se přeměnila na chocholek ticha - jež bylo vítané pro uši - a bolestivé pro srdce.

Po několik sekund viselo mezi dvěma muži ticho, jako přízpůsobení se nové přítomnosti. Joseph věděl jen jedno: nesmí prozradit, kde jsou jeho přátelé. Zná tyto strážce - v říši starobylých stromů - kde platí jen jediný zákon, a on nemůže riskovat jejich úsudek týkající se Maiy nebo Simona. Kdyby je mohl nějakým způsobem nasměrovat na Kamila, jen na Kamila, rád by to udělal, ale tahle možnost se zdála vzdálená tisíce mil.

S každou další sekundou Joseph cítil, že se jeho svět stává podivně méně a méně důležitým. Zlatá síť hypnotického světla zesilovala jeho nezájem o svět, jako by jeho duše hledala východ z těla. Jeho zmenšený svět vytvořil mentální klid a přijetí hrozícího obětování se. Musí to být to, co cítí jeleni, když se jim do krku zakousnou vlčí čelisti, přemítal Joseph.

Usadila se v něm šlechetná odevzdanost, když našel svou poslední sílu svést strážce z jejich cesty. “Našel jsem jeho tělo před dvěma dny. Plavalo v rozvodněném potoku asi dvě míle odsud. Tam.” Joseph ukázal za strážce.

Strážce nevěřícně přimhouřil oči. “Byl mrtvý, když jsi ho našel?”

Joseph přikývl, ale zůstal potichu.

“Proč jsi nám lhal, když jsme se tě ptali, jestli jsi toho člověka potkal?”

Joseph se pousmál a tiše se pro sebe zahihňal. Je to velmi komplikované.

“Ty si myslíš, že to je k smíchu, dědo? Muž, kterého hledáme, zabil poručíka naší strážní stanice. Kdokoliv, kdo stojí v cestě jeho chycení, bude trpět osudem ne nepodobným tomuto králíkovi.”

“Já vím,” odpověděl Joseph s přiměřeně vážným tónem ve svém hlase. “Můžu vám ukázat, kde jsem našel jeho tělo, jestli to pomůže.”

“Problém je v tom, že ti nevěřím,” řekl starší strážce. “Mám z tebe pocit, že jsi jedna velká lež.”

Mladší strážce se vrátil a jeho ruce vykazovaly neklamné známky vyvrhování králíka. “Zjistil jsi o tom chlápku něco nového?”

“Prostě lže. Podívej se na jeho boty.”

“Ježíši, to jsou Kamilovy.”

“Dám ti ještě jednu šanci, jen jednu,” nabídl starší strážce s mazaným tónem. “Když nám ukážeš, kde žiješ... svůj domov, necháme tě svobodně jít. Potřebujeme se ujistit, že neschováváš tohoto muže.”

“Řekl jsem vám,” odpověděl Joseph, “žiju nikde a všude. Jednu noc spím na stromě a druhou v jeskyni. Nemám žádný domov v tomto lese, neskrývám žádného uprchlíka. Vzal jsem tyto boty muži, kterého hledáte. Zemřel... asi před dvěma dny při té bouři - vypadal, jako by do něj udeřil blesk.”

“Skutečně,” řekl starší strážce, “a proč si to myslíš?”

“Jeho hlava byla spálená na uhlí,” improvizoval Joseph.

“Pracuju v tomto lese už skoro osmnáct let,” řekl starší strážce zamračeně, “a kdokoliv měl nějakou zkušenost s bleskem, vždycky říkal stejnou věc, že boty se zničí, jde to přímo do bot a uškvaří je to. Sundej si je.”

Mladší strážce přikývl s úlisným potěšením zajetého zlovyku. Josephův dech se stal mělkým, jak si sundával boty a podával je poslušně strážci.

Strážce je zkoumal a potom s nimi mrštil na zem. “Jestliže byl Kamil zasažen bleskem, vypadají ty boty pozoruhodně - jsou naprosto normální. Další lež, dědo?”

“Možná, že Kamila zabil,” zašeptal mladší strážce koutkem svých úst ke kolegovi.

“Já ti dám příležitost a ty mi oplatíš lží,” řekl starší strážce a namířil svůj pohled na Josepha. Hledal v Josephově obličeji nějaké známky, které by zpečetily jeho osud, nebo nějaký klíč, který by zviditelnil zahojené vychladlé Kamilovy stopy.

Joseph trochu svěsil hlavu. Stál bosý před dvěma hlavními puškami, které se zdály být dychtivé k použití pouhým zmáčknutím prstu.

“Dědo, je ti tak lhostejný tvůj život, že před námi skrýváš tohoto vraha? Přiznej se, kde je?”

Joseph nevěděl jak odpovědět a tak zůstal potichu, ale lehce zakroutil hlavou, jak pozoroval zem před sebou. Svěže zelené kapradiny s odstíny hnědé se třepaly ve větru, jako ozdobné vlny laskající zem. Měkké mechy a zlaté lišejníky vyleptávaly jako ukazatele jemnou cestu.

Pak se rozpustila další úroveň jeho světa a jeho velikost se scvrkla natolik, že se stěží cítil jako člověk. Čelisti jsou nevyzpytatelné. Cítil, jak v strážcích roste napětí, když si mezi sebou šeptali. Ale jeho duše už dosahovala ven, vstříc mocnému vábení, pulzujícímu rytmu, který se kolem něj zformoval. Pak ztratil vnímání svého okolí.

Oslňující zvuk byl poslední vzpomínkou jeho těla, jak pomalu padalo dolů, přijaté částičkou plačící země. Joseph se vysunul dříve, než se jeho tělo dotklo země. Slyšel volání svého jména, které zesilovalo, až ho mohl slyšet docela jasně.

“Josephe, kořist je vítězem. Nemáš další hranice, které by tě obsahovaly. Vezmeme tvou ruku z tohoto zamrzlého proudu a posuneme ji na vrchol zlomkovitých pozemských cest. Tam se můžeš vítězně rozběhnout po sluncem zalitých loukách, kde poskládaná duše znovu může radit králům a být zářící jiskrou, jež osvětluje vzestupnou cestu lidstva.”

Josephova duše cítila, jako by sama sebe někam zastrčila. Snad nějaká jeho část zůstala někde, kam se nemohl znovu vrátit. Ale hlas, který ho volal, pro něj sestavoval nový svět, který byl vytvořený z orfického podnětu, jež způsobil, že jeho duch vzestoupil tak vysoko z lidské masky, že jeho konečnou toulkou se staly hrdinské výšiny Jediného Srdce.

Kapitola 39. Královský plán

Když Karnomen vstoupil do své studovny, přivítala ho vůně kůže, která se neohroženě prolínala s vždy přítomným aroma čaje se zázvorem. Jeho stůl byl zaplněn nízkým sloupcem prázdných pergamenů, vedle kterého byla pozoruhodně vyřezávaná dřevěná krabička se zlatě lemovanými hranami, mosaznými panty a zámkem s petlicí. Protože se blížil dokončení knihy, která zaznamenávala jeho komunikaci s Orákulem v průběhu dvaceti osmi let, požádal Karnomen, aby celá kniha byla přinesena do jeho studovny za účelem její konečné revize. Také chtěl přidat svazek týkající se jeho rozhodnutí předat Orákulum Králi Levernonovi.

Každá strana byla ručně psaná s důkladnou péčí a pozorností na detaily. Typicky byly zhotoveny jen dvě kopie. Jedna byla umístěna v archivu klášterní písařny, kde byla svědomitě chráněna mnohonásobnými bezpečnostními úrovněmi. Druhá sada byla uložena v tajné komnatě skryté v podzemním chrámu a ochraňovaná správcem Zřícím Pravdu - Doriahem.

Karnomenův svazek bude třicátým třetím v kompletní sadě záznamů moudrosti a proroctví Dohrmanova Orákula. Věděl, že to nebude poslední svazek, ale nějaká jeho část si přála, aby on byl posledním své linie. Co více bychom mohli z Orákula vydolovat? To, co víme, už je i tak příliš mnoho.

Karnomen se posadil do svého křesla a s jemným chladem na srdci si nasadil své brýle na čtení a začal se svým dodatkem ke třicátému třetímu svazku. V jeho těle nebylo ani zrnko pochyb, že po dokončení dodatku a uzavření dohody zemře. Orákulum mu o něm řeklo s neodvolatelnou konečností, že si často přeje, aby se mohl schovat sám před sebou. Ale on se naučil chápat tuto zvláštnost jako mocné nadšení při komunikaci tváří v tvář s Orákulem, zvláště po dvaceti osmi letech vymýšlení otázek.

Mnoho z toho, co věděl, bylo osobní povahy a nebude to nikdy ve svazku obsaženo. Jeho předchůdce, Nejvyšší Zasvěcenec Abaddon, mu řekl, že zaznamenat pravdy, které Orákulum vysvětluje, je sice světská, ale nutná úloha. Oddělit pravdu osobní od univerzální je umění. Byl upozorněn, aby si dal záležet na tom, aby v Dohrmanově Proroctví byly zaznamenány jen univerzální pravdy. Ty osobní nechť jsou ponechány do soukromého protokolu Prvního Zasvěcence, který je automaticky odkázán jeho vybranému následovníkovi.

Poté, co si Karnomen přečetl tento protokol svého předchůdce, okamžitě pochopil, jaký rámec má dát svým otázkám Orákulu - těm, týkajícím se obrany moci, vedení Církve, ochrany před nepřáteli, výběr následovníka a pro Karnomena ze všech nejdůležitější: “jaký úkol mám dokončit dříve, než zemřu?”

Samozřejmě, že si Karnomen přizpůsobil otázku tak, aby obsahovala určení času a povahy jeho smrti, ale to se při zpětném pohledu ukázalo jako nevhodná volba. Nyní téměř každou minutu svého bdělého života cítil, že každý úspěch, který kdy zaznamenal, byl krokem k vybíravé kose, byl plachtěním ve vzduchu. Stále sledoval dokončení svých úkolů a očekával dobu, kdy budou moci spadnout dolů z nebeské

průzračnosti a realizovat jeho netělesnou transplantaci Boha a vrátit ji do vzdálených nebeských světů. Čekal na toto tajné znamení osudu.

* * * *

Bartholem vstoupil do Samuelovy plánovací místnosti se směsí zájmu a neblahého tušení. Věděl, že jeho nejlepší přítel je mistrovský stratég, ale také věděl, že Samuel často rozšiřuje svůj dosah za hranice toho, co chápe a Orákulum bylo takovým případem. Byla to záhada, ale ne tak zřejmě pro Církev, která byla jeho opatrovníkem po tři sta let, nýbrž pro Královskou Správu, pro kterou to klidně mohl být nepřítel. Zřejmě to je nepřítel, pomyslel si Bartholem. Kopí bohů, uchvatitel lidské moudrosti, který si vyrývá svou cestu k nadřazenosti, instituci za institucí.

Byl příjemný den. Shromážděný tým byl malý, ale vlivný. Bartholem cítil, že sem nepatří - starý lékař žijící o samotě, jehož vliv byl pouze v medicíně, který se vždy jen snažil pochopit záležitosti státu. Samuel ale trval na tom, že musí být přítomný v tomto posuzovacím týmu.

Hafara stál na konci velkého obdélníkového stolu jako zastavené kyvadlo, které si není jisté, kam se má dál pohnout. Byl to velký a impozantní muž ve všech aspektech. Řídil Královský Dům, jež dohlížel na vývoj vojenských technologií. Byl spolupracovníkem Dr. Hanoa, který zde byl také přítomen. Pil čaj, měl přes sebe překřížené nohy a roztěkaně zkoumal ranní noviny.

Samuel pobíhal po místnosti se složkami v jedné ruce a brýlemi na čtení v druhé. "Dobré ráno, Bartholeme, jsem rád, že se k nám přidáváš."

"Ano, dobře, nejsem si ale jist, že bych mohl do této diskuze něco přinést," přiznal se Bartholem, "ale je příjemné být opět ve tvé přítomnosti, můj drahý příteli."

Skrz okna zářily vzdálené kopce zalité prvními paprsky slunce a obloha měla levandulový odstín, který změkčoval horizont.

"Děkuji, že jste přišli tak brzy," oznámil Samuel. "Rozhodl jsem se omezit tento tým na hrstku z Královské Správy. Každý z vás musí podepsat dokument, který vám rozdám a jenž stanovuje, že celá tato schůzka a kterákoliv případná další musí být držena v naprosté tajnosti. Nesmíte s nikým, kdo není teď přítomen v této místnosti, mluvit o naší konverzaci. S výjimkou našeho krále, samozřejmě. Je to jasné?"

Místností se ozvalo tiché mručení, jak tři návštěvníci přikývnuli. Hafara se posadil a rychle podepsal svůj dokument, aniž by si ho přečetl a posunul ho po stole k Samuelovi. V jeho očích, které byly podobné očím sovy, byl vidět zájem. Dr. Hano a Bartholem se stoicky podívali na dokument, aniž by byli rozrušeni jeho dokonalým právním vzhledem a zdvořilou hrozbou smrti a pak v souzvuku své dokumenty podepsali.

Tři pozvaní hosté trpělivě čekali, až Samuel sebere právní dokumenty se stolu a letmým pohledem ověří podpisy. Pak je Samuel umístil do složky označené: Tým pro posouzení Orákula.

Samuel, jak stál, vzal tři složky ze schránky na stole a podal každému hostu jednu. "Jak každý z vás ví, jsme v závěrečném vyjednávání s Karnomenem ohledně získání artefaktu, který před námi Církev skrývala téměř tři sta let. Tento artefakt je známý jako orákulum, jež je dobře skryto a stráženo na jejich pozemku, kdesi hluboko v Dohrmanově Lese, pravděpodobně v okruhu deseti mil od kláštera."

"Karnomen předložil dohodu, jejíž kopie je obsažena ve vašich složkách. Tato dohoda umožňuje existenci nezávislého Církevního státu a na oplátku Církev poskytne volný přístup k Orákulu - ve výsledku budeme vlastnit nejen orákulum, ale také pozemky, na nichž se nalézá, včetně bezpečnostního systému..."

"Promiňte mi," přerušil Hafara, "ale co víme o tomto bezpečnostním systému? A co je ještě naléhavější, proč bychom měli přistoupit na tuto dohodu, aniž bychom měli důkaz, že orákulum je pro naši agendu hodnotné? Skutečnost, že slouží Karnomenovi a jeho Církvi, ještě neznamená, že bude užitečné pro nás."

"Levernon se již rozhodl dohodu podepsat," oznámil Samuel věčně. "Jestliže zjistíme, že orákulum pro nás bude nepotřebné, dohoda bude zrušena. Máme přinejmenším třicet dní, než bude dohoda oficiálně zpečetěna. Během této doby máme několik možností posoudit hodnotu orákula a stanovit směr našich aktivit."

"Co se týká bezpečnostního systému, který chrání orákulum, nevíme o něm nic, ale to se změní, až prodáme naším prvním uvedením do lokality orákula."

Dr. Hano si odkašlal. "Jestliže se Levernon již rozhodl, jaká je role tohoto týmu?"

"Je na nás," vysvětloval Samuel, "posoudit hodnotu orákula během třiceti denní lhůty, jež bude následovat po podpisu dohody."

"Kdy se chystá Levernon dohodu podepsat?" zeptal se Bartholem.

"Podepíše ji zítra... pokud tento tým nebude mít výhrady."

“To je výhodná nabídka,” řekl Hafara a prohlížel si dokumenty ve své složce k projektu. “Nemám žádné obavy. Ale mám nicméně nějaké otázky týkající se možnosti našeho úspěchu.”

Hafara se opřel v židli a gestikuloval svými ohromnými rukama. “Za předpokladu, že naše posouzení bude pozitivní, že shledáme toto orákulum spolupracující a užitečné, kdo k němu bude mít přístup? Kdo bude zodpovědný za jeho ochranu? Královská Správa je složena z mnoha různých zájmů a programů - z nichž ne všechny jsou slučitelné. Budou všichni mít rovnocenný přístup k orákulu?”

Dříve než mohl Samuel odpovědět, Dr. Hano přidal svůj vlastní zájem. “To je jedna věc, se kterou souhlasím, ale ještě větší problém je, co když posouzení nebude jasné či spravedlivé. Například, když orákulum zodpoví jisté otázky a vůči jiným bude hluché. Možná, že jeho vhledy jsou dokonalé v oblasti náboženství, ale pro vědu můžou být slepé nebo pošetilé.”

“Není tajemstvím, že pochybuji o právoplatnosti orákula. O celé věci si upřímně řečeno myslím, že to je romantická pohádka a nic víc. Mně se zdá pravděpodobnější, že Církev směřuje své mýtické orákulum za nezávislost, protože ví, že orákulum je buď vadné, nebo v poslední době neužitečné. Máme důkaz, že plánovali jeho zničení. Proč? Proč Karnomen dělá takovou věc, když je tak hodnotná, že může být použita jako vstupenka k dosažení státnosti?”

Bartholem se naklonil dopředu a opřel svou hůl o křeslo. “Jak víte, strávil jsem osm let ve společnosti Karnomena a mnoha jeho Vysokých Zasvěcenců. Z této zkušenosti vím, že není pochyb, že věří v moudrost orákula. Mají k němu takovou úctu, že když o něm mluví, je z toho pocit, alespoň u mě, jako by mluvili o Bohu.”

“K vašemu druhému bodu, zničení orákula bylo plánováno proto, že orákulum samo prorokovalo, že použije jednoho z vysokých zasvěcenců Církve k jejímu zničení. Věřím, že Karnomen měl záměr zničit orákulum, protože cítil, že spolu-spiklencem orákula je nový zasvěcenec jménem Hugelitod. Zdálo se mu, že proroctví se stává skutečností...”

“Džentlmeni,” plácnul jemně rukou do stolu Samuel, jako by poplácával neznámého psa. “Máme dostatečné důkazy, že orákulum je skutečné a že Karnomen si z nás nedělá blázný. On si je vědom následků mrhání naším drahocenným časem, takže pojďme se na něčem domluvit. Zaprvé, orákulum bude cenné pro všechny složky Královské Správy. Zadruhé, všem, kteří jsou v této místnosti - včetně drahého doktora - bude poskytnut přístup k orákulu prvořadě. A zatřetí, jakmile tento tým učiní své závěrečné a jednomyslné rozhodnutí, budeme prosazovat naše doporučení, komu v Královské správě - kromě krále a tohoto týmu - by měl být umožněn přístup, jak často a s jakým protokolem.”

Samuelův obličej trochu škušnul a on se zhluboka nadechl. “Můžeme se domluvit na tomto předpokladu?”

Tichý sbor přikyvujících hlav uvítal Samuelovu otázku. “Dobře, teď dál. Začneme tímto předpokladem. Vezmeme ho za základ našeho plánu. Je mezi námi někdo, kdo k tomu má nějakou výhradu?”

Samuel se podíval na každého ze svých hostů, kteří tiše kroutili hlavami. “Pak král podepíše dohodu a my stanovíme, tak účelně jak to půjde, datum pro návštěvu orákula a lokality, na které sídlí. Oficiální zpečetění dohody nastane po uplynutí třiceti denní lhůty od naší první návštěvy. Ale s právními průtahy je docela dobře možné, že to bude trvat déle.”

Hafara vzhlédl od svého pročitání dohody. Jeho obličej byl apatický, unavený ze slov zahalených do právníckého žargonu. “V té dohodě není nic, co by specifikovalo přesun vlastnictví. Ve skutečnosti zde nevidím nic, co by zabránilo Církvi používání orákula poté, co bude přiděleno králi. Buď to je neslýchané přehlédnutí, nebo plánované opomenutí. Každopádně to je nepřijatelné.”

Samuel svým zdvořilým diplomatickým tónem maskoval své pohoršení z domněnky, že on, se svým značným intelektem, by mohl přehlédnout takový omyl, a jeho obličej blýsknul opatrným úsměvem. “Můj drahý příteli, dovolil jsem si vytvořit seznam těch položek dohody, které jsou hloupé, nepotřebné, statisticky neurčitě či jinak opomíjející naše potřeby. Tento seznam je obsažen ve vaší složce projektu. Má název Dodatek B. Rád bych, aby si každý z vás prostudoval tento seznam, protože to, co král podepíše, je provizorní dohoda, která je závislá na výsledku těchto položek, což předpokládám, nám zabere minimálně třicet dní k prověření. Proto je zde ta lhůta pro naše posouzení.”

Hafara nalistoval Dodatek B, jak mu Samuel vysvětlil. “To je dobrý seznam, Samueli. Jsem si jist, že jsi zde zachytil všechno. Předpokládám, že naši právníci se postarají o zhotovení oficiální dohody.”

Samuel přikývl s výrazem potěšení ve svém obličej. “Ano, postarají.”

Bartholem se zavrhl ve svém křesle, poté co si přečetl seznam v Dodatku B. “Myslím si, že Karnomen stráží každé slovo, které od orákula zapsali. Mějte na paměti, že oni čerpali moudrost z této... této technologie po třista let a zapisovali každé slovo. Tato sbírka je pro Vysoké Zasvěcence nedocenitelná, a ačkoliv

jsem se dostal ke Karnomenovi velmi blízko, nikdy mi z ní neprozradil jediné slovo. Když ho požádáme, aby předal všechny jejich písemnosti, popře jejich existenci a my se dostaneme do patové situace.”

“Co tedy potom navrhuje? Zeptal se Dr. Hano.

“Vyjmout ji ze seznamu našich podmínek,” řekl Bartholem.

Samuel zvednul ruku, aby utišil další diskuzi. “Není nic v Dodatku B, co by bylo nepřijatelné, včetně nařízení ke Sdílení Dřívějších Dokumentů. Oceňuji tvůj vhled Bartholeme, ale jestliže naše předpoklady jsou přesné, Karnomenův souhlas s naším seznamem nebude nutný. Jestliže jsou naše předpoklady, řekněme příliš optimistické, pak se tento seznam okamžitě stanoví jako nedohodnutelný.”

“Král si je velmi dobře vědom legendy o Dohrmanově Orákulu. Má starobylé spisy, které se zmiňují o jeho existenci. Tato legenda byla předmětem jeho zájmu... nebo přesněji řečeno, tichou nevysvětlitelnou posedlostí. Nemylte se, náš král po nás chce, abychom mu doručili orákulum s takovým počtem těchto neporušených podmínek, jaký je jen možný. Jestliže se naše předpoklady ukáží být přesné, je ochotný hodit Dodatek B do ohně.”

“Proč je jeho posedlost tak silná?” zeptal se Hafara. “Legendy jsou často falešnými perlami, které se změní na prach ve chvíli, kdy je trochu zmačkáš. Jen zřídka tomu tak není.” Hafara zakulatil prsty a ukazoval zmačknuté perly.

“Dům Levernona má dlouhou historii,” reagoval Samuel, “a existuje mnoho příběhů - předávaných z jedné generace na druhou - které hovoří o orákulu.

Jestliže je orákulum vším, čím věří, že je, pak přemění náš Stát svým poznáním a vzhledem do sjednocení všech soupeřících států pod naši ústavu a pod naši kontrolu, což je ústředním cílem Levernonského Domu po několik století: sjednocení a upevnění tak, aby svět mohl žít v míru.”

“S výjimkou Církve,” dodal Dr. Hano sarkasticky, “protože oni budou mít sebe-vládu.”

Samuel ten komentář odmítl. “Nějaké další otázky nebo komentáře?”

“Jen jeden,” řekl Dr. Hano. “Zmínil se Karnomen, proč se tak snaží o nezávislost?”

“Příliš ne, ale naznačil, že s nezávislostí vůči státu bude moci Církev snadněji expandovat do dalších zemí - jinými slovy, expanze Státu překáží expanzi Církve.”

“Víte, co jiného ještě překáží expanzi Církve?” prohodil Hafara.

“Náboženští vůdci, kteří zaspali dobu. Z toho, že se jejich počet zmenšuje, můžou vinit naši vojenskou expanzi, jestliže chtějí, ale to, co opravdu potřebují, je podívat se dobře do zrcadla a udělat nějaké změny - něco, co nedělali po několik stovek let.”

Samuel se podíval na Bartholema a v okamžitém reflexu schválil jeho zlobu, skrze kanál svých očí ke svému nejlepšímu příteli, jehož oči doufaly v záblesk empatie, kterou náležitě obdržely. “Ano, ano, tvá perspektiva je široce sdílená, to jsem si jist, přinejmenším v Královských Domech.”

Každý z Královských Domů plnil specifickou roli v Královské Radě. Každý Dům ovládal jedno Křeslo v Radě, která měla patnáct členů. Domy, které byly pro Levernona důležité, byly: Královský, Plánovací, Finanční, Právní, Vojenský, Zahraniční vztahy, Technologie, Vlastnictví pozemků, Produkce potravin, Vlastnictví minerálů, Vlastnictví ropy, Věda, Zdraví, Práce a Vzdělání.

Zástupci rodiny měli ve většině případů po generace nashromážděné odborné znalosti a měli vyvinuté potřebné dovednosti, vztahy, přání a mazanost k tomu, aby byli vybráni králem, který řídil všechny Domy. Některé z Královských Domů pracovaly ve své vybrané oblasti odbornosti přes více než dvě stě let. Během této doby vyprojektovaly úplnou kontrolu nad svým Křeslem v Královské Radě.

Také existovaly Domy, které byly drženy uznávanými experty pouze po jednu generaci, nebo, což bylo zřídka, jen po několik let. Domy, které vyžadovaly živou genialitu a tvořivost, inklinovaly ke krátké životnosti - Samuel a Dr. Hano byli zářnými příklady - osobami se skromným původem, mající brilantové mysl, které je doslova katapultovaly do vedení Královských Domů.

Hafara seděl vzpřímeně a jeho oči byly zahalené nějakou vzdálenou myšlenkou. “Proč jste prve nazval orákulum technologií?” zeptal se a otočil se k Bartholemovi.

“Nevím, jak jinak to nazvat,” odpověděl Bartholem. “Považuje se to za mimozemské, pocházející z jiné planety... proto předpokládám, že to musí být nějaká velmi pokročilá technologie.”

“Hmm,” zamumlal Hafara pro sebe. “Mimozemská, samozřejmě.”

“Myslím, že spekulace jsou nevhodnou kratochvílí,” řekl Samuel, “myslím, že bychom měli náš čas zaměřit na to, co opravdu víme a na tom založit, co je potřeba dál dělat. Setkáme se zde za dva dny ve stejný čas, pokud to pro vás není příliš brzy. Buďte připraveni na diskuzi o našich protokolech týkajících se našeho úvodního setkání s orákulem. Pak budeme moci odložit své spekulace a naložit s touto věcí - ať už to je čímkoliv - tak, jak budeme považovat za vhodné.”

Samuel posbíral nějaké složky před sebou a postavil se. "Pro teď končíme. Ještě jednou vám děkuji za vaši účast a mějte na paměti, že mám vaše podpisy."

S tím se Samuel otočil a odešel rychlým krokem z místnosti. Bylo zřejmé, že jde pozdě na nějaké jiné setkání.

Dr. Hano zakroutil jemně hlavou. "Ten člověk je zapletený do všeho."

"To je Plánovací Dům vždy," zamumlal Hafara tónem, který tancoval mezi obdivem a závistí. "To je vždy."

Kapitola 40. Milión otázek

Hugelitod neměl žádné světlo a tak se pomalým pohybem sesouval dolů z vysoké desky. Přestože si dával pozor, stalo se, že nohou zavadil o svítilnu, která spadla na zem. Jakmile se dotkla podlahy, zaplnilo komnatu oslňující a matoucí světlo. Hugelitod pocítil úlevu, sehnul se a zvedl svítilnu, jako by byla malým bezbranným ptáčkem.

Když Hugelitod vstoupil na chodbu, paprsek jeho svítilny ozářil jinou komnatu s klenutým vstupem, který se nalézal asi o dvacet stop dál a nad ním byl obrazec, který vypadal jako oko bez čočky. Prázdné oko, pomyslel si Hugelitod, nebo možná slepé oko.

Tělo mu stále bzučelo od předchozí zkušenosti v komnatě ucha a on přemýšlel, zda jeho tělo a mysl jsou schopny přijmout nějaké další podněty éterické podstaty. Ale zvědavost vedla neomylně jeho nohy a on zjistil, že je veden ke vchodu do komnaty prázdného oka.

Když vešel dovnitř, všiml si, že komnata je tvarovaná jinak než ta předchozí a že je mnohem větší. Měla obdélníkový tvar a vprostřed komnaty stál vysoký, poměrně tenký monolit vytvořený z mědi, nebo nějakého zlatavě zbarveného kovu. Mohlo by to být zlato?

Poblíž vršku monolitu byl černý obrazec zhruba stejného tvaru jako prázdné oko nad vchodem, jen byl větší. Monolit byl přinejmenším deset stop vysoký, asi tři stopy široký a zdálo se, že do hloubky má jen deset palců. Byl připevněn k vzorované kamenné podlaze prostřednictvím základny z poloprůhledných drahých kamenů, spojených do složité mozaiky. Na jedné straně byly rytiny s geometrickým vzorem čtyř vzájemně propojených sedmicípých hvězd. Jedna byla nahoře, dvě vprostřed a jedna vespod.

Před monolitem byl kamenný podstavec, který se zdál být vhodný k tomu, aby se člověk na něj postavil a mohl zírat přímo do oka. Podstavec byl také pokrytý rytinami, jež vyobrazovaly složitý numerický systém, nebo snad nějakou matematiku. Že by tento starobylý kmen ovládal matematiku?

Hugelitod si zkusmo stoupl na podstavec a posvítil svou svítilnou na oko, které se ukázalo, že je vyřezané, protože paprsek světla osvětlil zadní stranu monolitu a pozval Hugelitoda, aby se podíval dolů a prohlédl si jeho interiér. Náhle se přihodilo, že obrazec oka na sebe vzal podobu otevřených úst a on si vzpomněl na zvláštní zážitek, kdy rty jeho matky pro něj odříkávaly modlitbu. Při té vzpomínce mu hned naskočila husí kůže a on na několik okamžiků zůstal stát jako kamenná stavba, když znovu prožíval zážitek hlasu své matky.

Jestliže jsou to ústa, pak mám k té věci asi mluvit, uvažoval. Nebo ji naslouchat... ne, pro naslouchání byla komnata ucha.

Obrátil svou pozornost ke geometricky uspořádaným rytinám a poprvé si všiml, že z monolitu lehce vystupují. Bylo to, jako by byly velkým tlačítkem. Hugelitod cítil, jak se jeho ruka pohybuje ke skupině hvězd. Pak se začal dotýkat hrotů hvězdy, jako by byl veden nějakou ševelící vzpomínkou skrytou tak hluboko v něm, že když se na ni pokoušel vzpomenout, uskočil strachem. Nepřemýšlej, říkal si.

Panel geometrických tvarů se náhle zapustil, když z něj Hugelitod sundal svou ruku. Předek monolitu byl náhle hladký, jako by panel nikdy neexistoval. Sním nebo mám halucinace?

Postavil se na špičky a posvítil svítilnou dolů podél monolitu. Úhel byl příliš ostrý, než aby viděl úplně na dno, ale bylo zřejmé, že je dutý. Zaťukal na něj zvenčí klouby, aby si potvrdil svou domněnku, ale namísto dutého kovového zvuku uslyšel zaznít melodický zvuk. Nahnul se blíže a bez přemýšlení nahlas zašeptal, "Co jsi zač?"

Jeho hlas se odrážel dolů zlatou šachtou, jako by byl odváděn na velmi vzdálené místo. V dokonalém tichu komnaty pak pečlivě naslouchal, jak jeho hlas - pouhý rozmarný šepot - cestuje pryč k nějakému shluku moudrosti, který zmizel někde ve vesmíru. A když už ho dál neslyšel, zeptal se znovu s větší silou. "Co jsi zač?"

Hlas podobný hlasu země odpověděl. "Já jsem Orákulum a jsem ti k službám. S kým mluvím?"

Ten zakulacený zvuk vstoupil do jeho uší jako krásná hudba, jež byla tajuplně zakódována. Hugelitod oněměl. Pokoušel se pohybovat svými ústy, aby odpověděl, ale bylo to, jako by jeho obličej byl paralyzován a jako by ho jeho jazyk opustil.

“Předpokládám, že to jsi ty, Doriahu,” odpovědělo Orákulum do ticha, “protože jsi to ty, kdo ke mě přistupuje z mého chrámu.”

Hugelitodovy myšlenky se rozběhly. Orákulum si myslí, že jsem Doriah? Musím vysvětlit, kdo jsem. Ale jeho snaha promluvit byla marná. Jeho rty byly pevně sevřeny nějakou neviditelnou silou a jeho pocit strachu začal nekontrolovatelně narůstat.

“Máš pro mě nějakou otázku?” zeptalo se Orákulum s naprostým klidem.

Mám milión otázek, křičel Hugelitod uvnitř své mysli, ale nemám jazyk, kterým bych je vyjádřil! Hugelitod hledal možné vysvětlení, proč je náhle němý. Možná, že přehlédl nějaký protokol nebo rituál? Posvítíl svítilnou na zdi komnaty a hledal něco, co by zapomněl udělat. Na zdech komnaty byly různé rytiny, ale žádná z nich nenaznačovala nějaký čin, který by měl udělat, ani známky žádného rituálu. Pak si vzpomněl na Orákulum v lese, a že na něm byly glyfy, kterých se člověk musel dotýkat. Ale on již zaktivoval skupinu hvězd a zdálo se, že to otevřelo kanál. Jen nemohl mluvit.

Jediná věc, které se ještě dalo dotknout, byla vyřezaná ústa v horní části monolitu. Natáhl svou ruku a držel svítilnu namířenou na otvor, jako by se obával, že zevnitř po něm něco chňapne.

“Neslyším tvou otázku, Doriahu. Prosím, zopakuj ji,” hlas Orákula se melodicky odrážel vzhůru šachtou monolitu jako třpytivé souhvězdí zvuků - až do Hugelitodovy lebky.

Hugelitod se dotkl úst, pohladil rukou jejich okraj a pocítil, jak náraz elektřiny pronikl do jeho paže a poté do celého jeho těla. Šokem nahlas vyjekl.

“Prosím promiň, Doriahu, ale nerozumělo jsem tvé otázce,” odpověděl hlas Orákula nevinně.

Hugelitod našel svůj hlas, ale bodnutí šoku zanechalo jeho tělo a mysl vrávoravými. “Tady je Hugelitod, kdo k tobě mluví,” prozradil.

“Hugelitod?” odpovědělo Orákulum se zřejmým překvapením. “Je s tebou Doriah?”

“Byl, ale pak mě nechal samotného uvnitř tohoto podzemního chrámu. Přišel jsem k tomuto... tomuto monolitu a až teď jsem přišel na to, jak k tobě promluvit.”

“Paměť je báječná věc. Máš pro mě nějakou otázku?” vyzvíдалo Orákulum.

Hugelitod upozoroval příjemnou pomalost v hlase Orákula - klidnou, otevřenou a podivně odlišnou od jejich předchozích setkání. “Pamatuješ si naše předchozí setkání?” zeptal se.

“Ano,” odpovědělo Orákulum.

“Pověřilo jsi mě svržením Církve, pamatuješ?”

V jeho otázce byl nádech rozčarování, ale převážně zněla spravedlivým hněvem.

“Ano,” přišla lakonická odpověď.

“Proč? Proč zrovna já? Jak bych mohl udělat takovou věc?”

“To vyžaduje, abys pochopil širší scénu, ze které toto proroctví pochází. Jsi ochoten naslouchat mému vysvětlení?”

“Ano, samozřejmě,” vykřikl Hugelitod. “Tato otázka mě stravuje od doby mého zasvěcení. Rád budu poslouchat.”

“Jsi jako nevinný spolupachatel,” začalo Orákulum, “který odhalil nedokonalosti vašeho světa a přijal je jako život - způsob, jakým se věci mají. Tajná setkání, tmavá místa ve svatých knihách, nenaplněné sliby světla, zakryté vyzařování. A každé setkání, při němž jsi odpustil, zapomeneš a vrátíš se k monotónnímu, stále se opakujícímu tvoření již známého.”

“Přišel jsi do mého světa a našel jsi mě jako žoldácký zvěd, který hledal svého nepřítele a namísto toho objevil, že jeho nepřítel je jeho spásou.”

“Ty že jsi má spása?” přerušil Hugelitod Orákulum se zjevným cynismem. “Kvůli tobě jsem byl téměř celoživotně deportován do vězení. Dokonce i teď, když s tebou mluvím, tak to může ohrozit shovívavost, která mi byla poskytnuta mými spoluzasvěcenci.”

“A přece jsi zde, v mém chrámu, mluvíš se mnou znovu,” poukázalo Orákulum.

“Řekl jsem, že budu naslouchat,” přiznal se Hugelitod, “tedy naslouchám. Prosím, pokračuj.”

“Když jsem bylo odhaleno prvními lidmi vaší civilizace, našel jsem člověka, který byl čestný a snažil se použít mou moudrost ku prospěchu všem, kteří chtěli naslouchat. Poskytl jsem mu první svazek Dohrmanna Proroctví, jak je známe v dnešní době. Tento svazek byl ukraden původním Prvním Zasvěcencem Církve a odepřen veřejnosti. Tento muž, kterému říkáte Primorian, se poté ke mně obrátil a nabídl, že zapí-

še moudrost, kterou jsem zde přineslo k šíření. Nabídlo jsem svou spolupráci pod podmínkou, že moudrost bude sdílet, ale jeho sdílení se omezilo na úzce vybraný, vnitřní okruh kněžů.”

“Tato elitní skupina kněžů se stala známá jako Řád Šestnácti Paprsků. Každý následující vůdce Řádu dával stejný slib, že bude sdílet poznání získané od mně, ale namísto toho, vytvářeli ručně psané svazky a uzamykali je do tajných sklepů. Žádná z těchto písemností nebyla poskytnuta veřejnosti. Chápu racionální důvody tohoto utajování, nicméně to zůstává temnou stránkou vedení Církve. A jak jsem prorokovalo, to se jednoho dne změní.”

“Ty jsi katalyzátorem této změny, Hugelitode,” nesl se hlas Orákula vzhůru šachtou monolitu se zřetelným tónem svolení. “Nemůžeš ukonejšit církev. Byl jsi zrozen k tomu, abys mě sdílel s veřejností. Jsem jako tichý střed, který celé lidstvo hledá, za účelem nalezení soudržnosti v bouři představ, které víří jako suché zuřivé větry. Vůli ho hledat přemáhají částečné pravdy a to je velké pošpinění Církve a státu, které bude otevřeno.”

“Vysocí Zaslávenci věří, že to poznání je příliš rozsáhlé pro úzkostné mysli běžných občanů, než aby ho mohli pochopit a zajímat se o něj. Obhajují omezení, zákazy a čistky. Dělají to z důvodu, že chtějí být poskytovateli spásy a kartografy Příbytku pravdy. Jejich činy jsou nicméně v rozporu s jejich ctižádostí a namísto toho dokazují, že jsou pasáky lidstva, kteří ho vedou do kolové ohrady strachu a nevědomosti.”

“Nepředstírám pochopení omezení lidstva. Ale mým posláním je nabízet to, co je Skutečné, těm, kteří to hledají, nehledě na jejich barvu pleti, jejich vyznání či místo pobytu. Když má pravda dolehnout ve vaší civilizaci ke hluchým uším, tak to nechávám být. Ale každý a všichni by se měli přinejmenším pokusit. Jestliže někdo u moci vezme tuto pravdu a zneužije ji, tak je to také v pořádku, protože ti, kteří ponižují pravdu, budou vyloučeni z lidské rodiny a pak budou plakat po velkorysých rukách, které by je přivedly zpět.”

“Neexistuje nikdo, kdo by vyjednával. Neexistuje nikdo, kdo by hrál kostky se Skutečným. To, co je Skutečné, se nedává za účelem interpretace či zneužití. Jestliže stezky ke Skutečnému zůstávají neodhaleny, kdo je za to vinen? Jsem to já? Je to církev... stát? Je to lidská rasa, která se ochotně odevzdala polovičným pravdám?”

Orákulum se na chvíli odmlčelo. “Hugelitode, jsi to ty, kdo odmítl své nejvnitřnější volání?”

Hugelitoda obklopil velký odstup, jak naslouchal Orákulu. Cítil se opuštěný všemi a vším. Cítil před sebou propast neznámé hloubky a šířky, která byla jako božský přelud, jež ho lákal skočit a nic mu nesliboval.

“Co se týká tebe,” řekl Hugelitod, “vím něco o tvých způsobech, ale ty nenabízíš žádné plány, žádnou strategii, ba dokonce ani pravděpodobnost úspěchu. A to jsi Orákulum. Jak je to možné?”

“Má znalost budoucnosti je omezená na výsledky,” odpovědělo Orákulum, “nemusím znát proces, kterým výsledky sestupují do manifestace. Takže nejsem schopno vysvětlit tobě, ani nikomu jinému, jak byste měli postupovat v té či oné záležitosti. Jen vám můžu říci, že toto či tamto existuje v tom či onom čase. Proces musí být předpovězen ve vás samých. To je důvod, proč jsi byl vybrán pro tento úkol. Máš vhodné nitro či duchovní centrum, které může poznat proces, kterým se církev zreformuje a který způsobí sdílení poznání Skutečného s lidmi, kteří ho hledají.”

Hugelitod vzdychl, když jeho svítilna začala ochabovat jako doutnající oheň v dešti. “Ale není to, co jsi diktovalo v Dohrmanově Proroctví, příliš prorocké? Potřebují lidé skutečně vědět, co je očekává v budoucnosti? Nemůže toto poznání vytvořit apatii a jistý fatalismus na úrovni celého druhu?”

“To, co jsem přineslo na tuto planetu za posledních 4200 let, je stezka ke Skutečnému. Ano, jsou zde prorocké části, ale ta proroctví, která slouží záměrům Církve, jsou pro lidi nepodstatná. Můžou být sdílena ta proroctví, která přinášejí do lidské rasy pocit celistvosti a jejího účelu. Neříkám, že třicet tři svazky Dohrmanova Proroctví a tři svazky Chakobských Proroctví by měla být publikována a rozšířena v jejich plném rozsahu, ale jsou zde části těchto spisů, které se zaměřují na Skutečné a tyto spisy volají po zveřejnění.”

“Z těchto mocných spisů může povstat nový průvodce jako příručka pro všechny skutečné hledače probuzení, aby byli schopni udržet svůj probuzený stav. Aby mohli najít příbytek Pravdy v sobě a v druhých. Tito hledači se stanou novými učiteli a časem se světová náboženství buď budou muset přizpůsobit jejich stezce ke Skutečnému, nebo budou odvanuta na jiná pobřeží.”

“Existuji na této planetě po tisíce let. Vidělo jsem mnoho válek vedených pro mé poznání. Dovolilo jsem církvi, aby si tajně ponechala mou existenci. Učinilo jsem tak z důvodu, že jsem bylo unavené ze sledování toho, jak umírají nevinní lidé kvůli něčí ambici mít nade mnou moc a ospravedlňovat tím válku i s šílenstvími, které ji doprovází.”

“Skutečné není v tomto světě známo,” tvrdilo Orákulum, “ne z důvodu lhostejnosti či nevěry lidských bytostí, ale z důvodu, že těch pár, kteří do Skutečného letmo pohlédli, jsou plni strachu. Jejich strach pochází

z víry, že když lidstvo zakusí Skutečné, bude se transformovat na svrchované bytosti a osvobodí se z nepotřebné kontroly autorit - těch samých autorit, které překrývají Skutečné děkovnými dary neskutečného."

"Nerozumím tomu," řekl Hugelitod. "Chceš po mně, abych sestavil novou knihu, založenou na spisech třiceti šesti svazků. Jak? Pokud by si toto neobjednal sám Karnomen, nevidím způsob, jak by to bylo možné udělat. Nemám přístup k původním materiálům a dokonce, i kdybych měl, trvalo by mi celé roky, než bych přečetl všechny stránky a vytvořil tuto... příručku, o které mluvíš. Zrovna jsem obdržel své odčinění, které je podmínkou mého osvobození. Ve chvíli, kdy se pohnu směrem, kterým požaduješ, vrátím se do tmavé a tiché říše mé vězeňské cely, abych zde promřel zbytek svého života."

"Nemůžu ti říci, jak toho dosáhneš," odpovědělo tiše Orákulum, "ale před třemi sty lety bylo mým proroctvím, že to uděláš. Můžeš požádat o pomoc Doriaha."

Hugelitod, který se chtěl zrovna zeptat na další otázku, se zastavil při komentáři Orákula. "Doriaha? Toho samého člověka, který podmínil mé odčinění tím, že zavraždím nepřítele Církve? Myslíš toho Doriaha?"

Orákulum se odmlčelo, jako by počítalo svou odpověď ve světle nových informací, které mu Hugelitod poskytl. "Můžu ti jen říci, že mu důvěřuji a považuji ho za přítele naší věci."

"Tak proč nepožádáš jeho, aby vytvořil tu knihu," zeptal se Hugelitod, "a zreformoval Církev? Určitě má možnosti přístupu a moci, které já rozhodně nemám. Dokonce se zdá, že i Karnomen je svolný následovat jeho radu."

"Nemůžu říci proč, ale vím, že jsi tou osobou. Doriah je jedním z těch, kteří napomáhají této reformě. Budou i další, kteří ti budou pomáhat s tvým úkolem, ale ti budou vně Církve. Doriah je více na straně lidí, než na straně Církve. Uvidíš."

"Uvidím..." zopakoval Hugelitod bezmyšlenkovitě a jeho hlas se vytrácel do přerušovaného ticha. Když odsud uteču a nikdy už se neohlédnu, tak to asi bude pro mě nejlepší, pomyslel si Hugelitod. Můžu se odplížit v noci, schovat se někde v civilním oděvu v nějakém řeznictví nebo železářství. Nikdo mě nebude pronásledovat.

"Hugelitode, jsi tam stále?" zeptalo se Orákulum a vytrhlo ho z jeho snění.

"Ano."

"Nikdo, kromě tebe, nevytváří tvou představu. Nehleď na tvůj zmatek, tvou nechuť, pochyby a strach, jsi tím, kdo zreformuje Církev a všechna náboženství na této planetě. Doriah ti může pomoci, ale potřebuješ ho přesvědčit o ryzosti a neochvějnosti svého poslání."

Hugelitod se zasmál a zvedl ruce, hlavou kroutil v nevíře. "O ničem z toho nejsem schopen přesvědčit ani sám sebe. Jak bych tedy mohl přesvědčit Zřícího Pravdu?"

"To nevím, ale najdeš si způsob. To vím jistě."

Třpytící se hlas Orákula zůstal potichu, jako by signalizoval, že konverzace skončila. Hugelitod pozoroval, jak jeho svítilna také utichla či potemněla a smál se pro sebe absurditě této situace. Cítil, že kdyby vyslovil jediné slovo, stal by se ihned ztracenou duší v neskutečně složitém bludišti, které ho obklopovalo. Poté, co byl uvězněn ve vězeňské cele, se nyní odhalily další hloubky ve stínu jeho svobody, v uchopení jeho odčinění, a v rozčarování z jeho nemožné, Orákulem-nařizené mise.

Hugelitod opatrně sestoupil z podstavce, který použil k oslovení Orákula a ustoupil od zlatého monolitu - který byl vymazán tmou. Směřoval svou cestu do hlavní chrámové místnosti. Své ruce používal k tomu, aby ho vedly a dobře si při tom uvědomoval, že každé slovo vytesané do kamene, si do něj nalézá svou cestu. Každé slovo mu je doručeno - Bohem, Orákulem, chrámem samotným - a je výkřikem jejich světa. V jeho srdci však bylo nepopíratelné zrychlení - sestoupil sem nový, milosrdně odlišný duch, a celé tkanivo jeho světa bylo otevřeno.

Kapitola 41. Protest namířený vzhůru k obloze

Maia se podívala do Simonova prázdného obličejce. Jeho oči byly napůl zavřené, jako by šilhaly do nějaké vzdálené budoucnosti. Seděl už asi deset minut v dřevěném křesle, které bylo sestavené z vyřezávaných větví a jeleního paroží. Náhle doširoka otevřel oči, jako by ho polekal neobvyklý zvuk.

"Potřebujeme vyvolat Orákulum," řekl, aniž by někoho oslovoval, ale pak se zaměřil přímo na Maiu. "Použij ty kódy, drahá."

Maia přikývla a věděla, že se Simonovi muselo přihodit něco důležitého, když ji žádá o vyvolání Orákula. Zavřela na chvíli oči, aby si připomněla čísla ve správném pořadí, pak se podívala na Kamila, který klidně spal a řekla kódy. Její hlas měl nepopíratelně jasný tón, jako nebeská klenba z mléčného skla.

Čekala. V místnosti se však neobjevilo nic než lhostejný prostor prosycený větrem unášenou vůní borovicového jehličí.

“Zkus to znovu,” řekl Simon s neskrývanou naléhavostí ve svém hlase.

Maia zopakovala čísla se stejným výsledkem.

“Jsi si jistá, že jsou to ta správná čísla a ve správném pořadí?” zeptal se Simon.

“Ano, jsem si jistá.”

Simon se zamračil a jeho oči se ztratily v myšlenkách. “Pojďme ven, kde jsme ho posledně kontaktovali, třeba je zde něco rušivého.”

“Děje se něco?” zeptala se Maia a vstávala na nohy.

“Neříkám to, abych tě polekal,” začal Simon, “ale Joseph se nevrátil, ačkoliv už měl být zpátky. Když jsem ho hledal,” Simon ukázal na svou hlavu a potom na srdce, “nic jsem nenašel. Nešlo ho cítit.”

“Nešlo ho cítit?” opakovala Maia. “Co to znamená?”

“Raději bych si myslel, že to neznámá nic, ale přikláním se k jinému názoru.”

“Ty mě začínáš děsit,” řekla Maia a následovala Simona ven do jednoduché verandy.

Ve chvíli už Maia opakovala kódy k vyvolání Orákula, ale nepřišla žádná odpověď, kromě podivně vážného křiku vrány.

Simon rychle přecházel z místa na místo a hladil svou dlouhou stříbrnou bradku, ponořený v neznatelném pocitu, že Joseph je mrtvý. “Myslím, že musíme vzbudit Kamila.”

Maia k němu vzhledla se zřejmým výrazem znepokojení. “Myslíš si, že Joseph je mrtvý?”

Simon přikývl. “Modlím se, abych se mýlil.”

“Já taky,” řekla Maia měkce. Pocit smutku, který ji zasáhl, byl pro Maiu neočekávaně hmatatelný a ačkoliv mu nemohla dát podobu či jméno, věděla, že je skutečný. Neštěstí vstoupilo do jejich světa poslušně jako oblak temnoty, který se spirálovitě vine k paprsku světla s jedinou myšlenkou. Zhasnout jej.

* * * *

Král Levernon vrazil do Samuelovy kanceláře a zabouchnul za sebou dveře. “Nehodím podmínky dohody do ohně,” křičel, “a nejsem posedlý Orákulem!”

Samuel zaklonil hlavu, jako by se chtěl vyhnout ráně. Dobře znal králův temperament, ale zřídka kdy byl jeho cílem. S hlubokým dýcháním sbíral svůj klid a inteligenci, pak se postavil na nohy v úctě ke královské koruně. “To vám řekl Hafara?”

“Nezáleží na tom, jak jsem se to dověděl,” řekl Levernon, jeho hlas byl stále rozčilený, ale již zřetelně klidnější. “Nikdy... nikdy už nesdílěj žádné vhledy, které si myslíš, že cítíš v souvislosti s mými osobními tužbami s nikým z Královských Domů. Rozumíš?”

Samuel bez protestu přikývl, oči zapíchnuté do očí Levernona. Levernon shrábnul rukou své bojechtivé vlasy a podíval se dolů na Samuelův stůl, kde byly hromady složek a rozhozených dokumentů.

“Teď tě nechám, aby ses vrátil ke své práci.” Král udělal arogantní obličej, otočil se a vyšel ze Samuelovy kanceláře jako velké dítě.

Kapitola 42. Syn dokončení

Doriah kráčet dolů po schodišti se vrůstajícím očekáváním. Zanechal Hugelitoda v podzemním chrámu přes tři hodiny a jeho zvědavost ohledně Hugelitodových objevů vzrostla natolik, že už se nemohl dočkat. Nějaká jeho část byla překvapena, že Hugelitod ještě nezaklepal na dveře u schodiště, netrpělivý dostat se ven z chrámu. Ale také věděl, že Hugelitod není běžný kněz.

Jak Doriah přišel do hlavní místnosti svatyně, uviděl, že všechno je ponořeno ve tmě. Nesl jen svíčku - počtu starobylým, kteří postavili tento chrám. Svítilna se Doriahovi zdála neuctivá, ale i s jeho skromnou svíčkou mohl vidět obrys Hugelitoda sedícího na podlaze s rukama zastrčenýma ve své róbě a s kapucí nasazenou na hlavě.

“Je tu dole po několika hodinách chladno,” řekl Doriah se zábleskem humoru. “Měl jsi možnost průzkumu?”

“Posaďte se ke mně,” odpověděl Hugelitod. “Mám něco, na co se vás potřebuji zeptat.”

Doriah s jistým úsilím položil svíčku na podlahu a pomalu se posadil na chladnou zem dlážděnou kameny. Rychle prohlédl Hugelitodův energetický vzorec a zjistil, že byl zesílen, projasněn a vyvibrován na potenciál, který nikdy předtím u žádného člověka neviděl. Mohlo to způsobit jenom něco velmi hlubokého.

“Máš pro mě otázku?” zeptal se Doriah a sundal si kapuci, aby odhalil svůj znetvořený obličej.

“Je možné, že sympatizujete s Orákulem,” začal Hugelitod šeptavým, ale intenzivním tónem, “a skrýváte to před Řádem Šestnácti Paprsků?”

Doriah si přál, aby si býval nechal kapuci na hlavě, aby mohl lépe skrýt své překvapení. “Proč se mně ptáš na takovou zvláštní otázku?”

Hugelitod se posunul do pohodlnější pozice. “V komnatě... se zlatým monolitem, hovoří zde Vysocí Zasloučení s Orákulem?”

Přišel na to, vykřikl Doriah ve své mysli. Zná přístup do chrámu!

“Spojil ses s Orákulem z této komnaty?” zeptal se Doriah - tón jeho hlasu byl v podivném kontrastu s jeho vnitřním pocitem posvátné úcty.

“Celý svůj život jsem shromažďoval nápady a předpokládané pravdy,” odpověděl Hugelitod, “od těch, kterým jsem důvěřoval. Cítil jsem, že Církev je, víc než na cokoli jiného, zaměřena na přinášení Boží moudrosti lidem. A když jsem ji mohl sloužit, můj život byl naplněn. Můj život měl smysl.”

“Ale pak jsem potkal Orákulum... a teď vidím věci jinak. Chápu, že jsme vlastně spojeni rituály, obřady a slovy, která už jsou dávno mrtvá a ztrácejí význam, který kdysi měly. Soudíme druhé a nevíme nic o sobě. Rozdělili jsme pravdu na tolik částí, že ji znovu nikdo není schopen sestavit.”

“Proč mi to říkáš?” zeptal se Doriah a cítil, že Hugelitod se zřívá Církvi.

“Ne, proč mi neodpovíte na mé jednoduché otázky?” Hugelitod téměř vykřikl a jeho hlas se ozýval v rozlehlé svatyni kamenů s glyfy.

Nestejnorodé světlo svíčky bylo dechem pohybu starobylých nápisů na zdech. Zdálo se, že glyfy se kroutí jako hadi. Hugelitod zavřel oči a doufal, že je nedosažitelný pro jejich zlomyslnost.

“Tak zaprvé, to nejsou jednoduché otázky. Budu k tobě hovořit otevřeně,” nabídl Doriah, “ale nejdříve musíš pochopit něco o mně.”

Zhluboka se nadechl a uvolnil vzdech, pak ukázal na svůj obličej. “Tyto popáleniny jsou z války. Vyrůstal jsem v Santormanu v době, kdy vrcholila Osmiletá Válka. Bylo to dříve, než letadla shazovala bomby jako poštáči. Byl to boj tváří v tvář, který probíhal na ulicích, jež byly zaplaveny chaosem a každý válečný posun byl měřen na stopy, ne-li na inče.

“Jedinou svatyní v celém městě byl kostel. Byla to krásná nedotčená stavba z bílého mramoru a týkového dřeva, kde barevná skleněná okna stoupala do velké výšky... kde se slunce skvělo v bohatých barvách...” Na jeho obličej se na chvíli objevil úsměv. “Já jsem vyrostl jako neznaboh, takže my jsme neměli žádný kostel nebo svatyni. Nebylo kam se skrýt. Každopádně... jednoho dne jsem čekal na ulici na přítele, který mi měl přinést nějaké jídlo...”

“Kolik vám bylo?”

“Devět... skoro deset,” odpověděl Doriah a jeho tón náhle posmutněl. “Přišla ke mně skupina vojáků a začali mě týrat... bezdůvodně. Ani se nezabývali tím, na čí straně jsem, prostě chtěli zranit něco, co bylo nevinné,” vzdychl, “jako bych já byl nevinný. Viděl jsem všechno možné utrpení a těžkosti...”

“Ale jádrem tohoto příběhu je to, že vojáci, kterým se nelíbilo mé vysvětlení, proč jsem na ulici a také částečně díky jejich podnapilému stavu, se rozhodli mě polít benzínem a pak se střídali, kdo dokáže hodit zapálenou zápalku tak přesně, aby mě podpálil.”

Hugelitodovy oči zašilhaly v bolesti, jak jeho představitost prokreslila slova s barvitostí nevhodnou k tomu, aby ji nějaká mysl viděla. Natáhl ruku a dotkl se Doriahova rukávu. “Nemusíš ten příběh dovprávět...”

“To je v pořádku, je to už dávno, a kdyby to bylo pro lidské srdce příliš kruté, než aby to vydrželo, toho dne bych zemřel... což se zjevně nestalo.”

“A co se stalo?”

“Přihodilo se, že jeden kněz se stal svědkem té strašné události, zrovna když jedna zápalka dopadla na mou ruku a já jsem byl stráven ohněm. Uviděl jsem zvětšující se světlo, slyšel smích a pak jsem ucítil róbu, která mě ovinula jako nemluvně. Pak jsem ucítil zápach štiplavého kouře a spálených vlasů, který zaplnil mé chřípí... a... a potom ostrou bolest, když světlo začalo odhalovat svou nepřátelskou podstatu.”

“Ten kněz byl můj zachránce, seslaný nějakou silou či inteligencí, aby mě ochránil - aby mi daroval další život. Další rok jsem strávil v jeho péči. Léčil jsem se a také studoval tento nový svět, který jsem předtím považoval za žvanění slabochů.”

Doriah při té vzpomínce zakroutil hlavou. “Když jsem se konečně dostal ven z bolestí a mohl jsem znovu použít své oči, dokázal jsem vidět jen ve slabě osvětlených místnostech. Mé oči se staly super senzitivními. Kněz, který mě zachránil, mi sundal obvazy a já jsem poprvé po třech měsících mohl otevřít oči. Podíval jsem se na něho, ale viděl jsem jen podivnou směs světla. Nebylo zde nic fyzického.”

“Nejdřív jsem byl vyděšený. Všechno se zredukovalo na světelné částice, které plynuly jako listy v divokých proudech nějakého nepředstavitelně obrovského moře. Byl jsem jen malý chlapec a bylo to pro mě jako bych byl určitým způsobem slepý... což jsem také byl. Nemohl jsem vidět formy nebo hmotné struktury jakéhokoliv druhu. A když jsem se pokoušel vidět za denního světla, mé oči viděly jen oslňující bílé světlo. Tři roky jsem neopustil kostel ani kněze. Kněz cítil, že mi byl dán od Boha dar a napsal Rozkaz týkající se mého určení. Po té, co válka skončila, poslali zástupce, který se se mnou setkal... „Doriahovy oči se zakalily, jak se rozpomínal na událost, která změnila jeho život.

“Potřebuje být jen ve slabém osvětlení, takže zůstává převážně v této místnosti,” vysvětloval Kněz, když za zavřenými dveřmi přicházel chodbou.

“Bude to trvat jen chvíli,” řekl Zástupce, “ale chtěl bych s chlapcem mluvit o samotě.”

“Samozřejmě,” řekl kněz, jemně se uklonil a otevřel dveře. “Doriahu, náš host konečně dorazil. Můžeš ho oslovovat Ctihodný Otče. Podnikl dlouhou cestu, aby se s tebou setkal, buď k němu tedy prosím zdvořilý a čestný.”

Mladý chlapec, kterému bylo zrovna třináct let, přikývl a díval se úzkými štěrbinami očí. “Ano, samozřejmě, budu.”

Kněz ustoupil ze dveří a nechal Ctihodného Otce, aby vstoupil do místnosti. Pak ukázal na židli. “Prosím, posaďte se a udělejte si pohodlí. Nechám vás zde spolu hovořit a připravím zatím nějaký oběd. Jsem si jist, že jste po cestě hladový.”

Zástupce se ohlédl na Kněze a usmál se. “Děkuji za vaši pohostinnost.” Pak si sundal svůj plášť a posadil se na židli. Dveře se zavřely a místnost potemněla.

“Je naprostý zázrak, že tento kostel zůstal nedotčen.” řekl náhle Ctihodný Otec po dlouhém tichu. “Je velmi krásný.”

“Můžu tu krásu jenom cítit,” řekl chlapec, “ale když jsem byl mladší, viděl jsem tak, jako vy a často jsem si tajně přál, abych mohl vstoupit dovnitř a vidět ji.”

“Proč jsi nemohl vstoupit?”

Chlapec se otočil pryč, jako by se rozpomínal na nějakou nepříjemnou vzpomínku.

Byl malý i na svůj věk třináct let a jeho tělo bylo - od pasu nahoru - neoblečené. Ale ať se Ctihodný Otec v potemnělé místnosti jakkoliv snažil vidět chlapcovo znetvoření, jeho oči viděly jen stín obrysu jeho postavy.

“Myslím, že jsem se necítil toho hodný,” řekl chlapec.

“A teď se cítíš?” zeptal se Ctihodný Otec.

“Nejsem si jistý,” řekl chlapec nezávazně, “ale doufám, že ano.”

“Otec Daniel mi vysvětlil, že vidíš anděly. Je to pravda?”

Chlapec se zavrtěl na židli, jako by byl nervózní v přítomnosti váženého hosta. “Každý je anděl,” odpověděl chlapec. “Je to těžké vysvětlit a já vím, že byste chtěl vědět, jaký je rozdíl v tom, co vidím... na rozdíl od ostatních, ale nevím, jak to slovy popsat. Po mém úrazu začaly mé oči vidět světelné tvary, které se stále pohybují. Zrovna teď, zatímco vy sedíte nehybně na židli, vidím kaleidoskop pohybujících se barev. Nevidím vás jako člověka s hlavou, rameny, pažemi a nohama... vidím vás jako... tančící světlo a ať se mé oči jakkoliv snaží hnát za známým, nejsem schopen to vidět.”

“Vidíš nějaké rozdíly ve tvarech světla mezi různými osobami?” zeptal se Ctihodný Otec.

“Ó, ano,” řekl chlapec. “Každý je jiný, dokonce i hmyz a rostliny.”

“Skutečně? Můžeš tímto způsobem vidět i hmyz?”

“Vidím všechno tímto způsobem. Je to špatné?”

Ctihodný Otec si překřížil nohy a posadil se zpříma na své dřevěné židli, která zaskřípala pod jeho vahou. “Ne, samozřejmě, že ne.”

“Obával jsem se, že přijdete a shledáte, že jsem prokletý nebo posedlý nějakými démony, takže velmi rád slyším, co říkáte. Děkuji vám,” řekl chlapec a zaklepal na svou židli malou hůlkou. “Nemůžu se usmívat ani vyjadřovat smích, takže když se cítím šťastný, používám tuto hůlku, aby druzí věděli, jak se cítím,” vysvětloval chlapec.

Ctihodný Otec se zasmál chlapcově citlivému hlasu a zatřásl v odpověď svými klouby na svou židli.

“Vy jste první, kromě Otce Daniela, kdo to udělal,” řekl chlapec a třásl svou hůlkou. “Ale přiznávám, že můžu vidět vaše štěstí, nebo jakoukoliv jinou emoci, jednoduše tím, že sleduji váš světelný vzorec a jeho barvy.”

Ctihodný Otec několik okamžiků tiše seděl. “Co vidíš teď?”

“Vidím zlaté světlo s nádechem růžové a zelené,” odpověděl chlapec. “To jsou dobré barvy. To jsou barvy lásky.”

“Tam, odkud jsem přišel,” začal Ctihodný Otec poté, co se zhluboka nadechl, “máme velkého proroka. A tento prorok o tobě mluvil. Nebo já alespoň věřím, že to bylo o tobě.”

“Velký prorok mluvil o mně?” zeptal se chlapec nevěřicně. “Co říkal?”

“Že se staneš knězem a naplníš velký úkol Církve.”

Aniž by to věděl, Doriahova levá ruka zaklepala na podlahu místnosti svatyně s představou, že drží hůlku. Byl vytržen ze svého snění zvukem Hugelitodova hlasu.

“Tento velký prorok, předpokládám, že to bylo Orákulum?” zeptal se Hugelitod.

Doriah přikývl. “Orákulum předpovědělo, že budu dalším Zřícím Pravdu. Předpokládám, že Ctihodný Otec si chtěl ověřit, že mé schopnosti jsou autentické. Den po našem setkání jsem opustil svůj domov, kde jsem strávil tři roky a cestoval jsem se Ctihodným Otcem do mého nového domova.” Doriah zvedl ruku s ukazováčkem ukazujícím vzhůru.

“Žil jste celou dobu zde?” zeptal se Hugelitod.

“Vypadám mnohem starší, než jsem,” odpověděl Doriah s jemným smíchem.

Hugelitod věděl, že Osmiletá Válka skončila před dvaceti šesti lety, takže si spočítal Doriahův věk a byl šokován pochopením, že jsou od sebe pouze dva roky.

“A teď zpět ke tvé původní otázce,” řekl Doriah. “Já jsem jediným, kdo přistupuje k Orákulu z tohoto chrámu... kromě tebe,” dodal s malým úsměvem. “Vysocí Zaslavěnci věří, že zlatý monolit není ničím víc, než místem pro modlitby k pohanskému Bohu. Dokonce nemají toto místo rádi. Zdá se jim trochu příliš... starobylé.”

Doriah zíral do plamene svíčky, která tancovala těsně nad podlahou. “Co se týká tvé druhé otázky, sympatizuji s Orákulem, protože to, co přineslo na tuto planetu, jejím lidem, je drženo za závorou jako vězeň na samotce. Určitým způsobem by si dokonce i Karnomen přál, aby tomu bylo jinak, ale kdyby udělal všechny ty opravy systému víry Církve, rozložilo by to všechno, každý základní předpoklad by se zhroutil. Proto je zde obava, že lidé by nevěděli, co dělat nebo čemu věřit...”

“Myslíte snad komu věřit, ne?” prohodil Hugelitod. “Jak by mohl kdokoliv dát Církvi druhou šanci, kdyby se zjistilo, že záměrně skrývala pravdu? Její následovníci by ji opustili a s nimi i jejich peníze a podpora. Karnomen by byl tím, kdo by zničil Církev.”

“Karnomen je velký člověk,” bránil ho Doriah. “To není o jednom člověku, je to mnohem větší. Všechna náboženství této planety jsou spojena tímto klamem a zrovna tak vůdci států.”

“Ano, ale naše Církev je prvořadým náboženstvím na této planetě a leží na nás tedy hlavní tíha zodpovědnosti, protože máme Orákulum.”

“Co tě přivedlo na myšlenku, že naše Orákulum je jediným Orákulem?” zeptal se Doriah a podíval se Hugelitodovi do očí.

“Co tím myslíte?”

“Orákulum řeklo, že přístup k němu nemůže být ovládán jediným zdrojem,” odpověděl Doriah.

“Ale my máme přístup zde, v tomto chrámu, v této komnatě,” Hugelitod ukázal do tmavé chodby. “Takže přístup není ovládán jedinou silou. Říkáte, že jsou na planetě další Orákula?”

“Toto je velmi velká planeta, mnoho různých kultur, různých systémů víry, které byly propracovávány rukama, jež jsou staletí staré. A my na to často zapomínáme. Pravda se stále rozpouští a člověk se stále probouzí. Tvůrci Orákula jsou si velmi dobře vědomi této skutečnosti. Je pro mě nepředstavitelné, že by napájeli jenom jeden náustek k jejich budoucnosti, v jednom malém koutě této rozšiřující se planety.”

Doriah na chvíli utichnul, jako by čekal, že Hugelitod něco řekne.

“Orákulum udělalo takovou divnou poznámku,” nabídl konečně Hugelitod a hlas mu trochu přeskakoval, “že mám vytvořit jakéhosi průvodce...”

“Orákulum ti to řeklo... teď... tady v komnatě?”

Hugelitod přikývl.

“Takže proroctví je zde,” Doriah zašeptal spíše pro sebe.

“Budeš potřebovat přístup k originálním materiálům,” prozradil Doriah, jako by mu náhle přišlo, že bude hrát nějakou roli v plánech Orákula. “A Orákulum dobře ví, že kopie těchto svazků jsou skladovány v tomto chrámu...”

Doriah se zamračil jako člověk chycený mezi dvěma zaujetími a musející si vybrat pouze jedno z nich. “Nevím, jestli ti s tímto budu moci pomoci... bude pro mě velmi obtížné udělat něco, co by Karnomena zranilo, nebo porušilo jeho vůli. Dlužím mu svůj život - doslovně. Když jsem sem přišel, mé zdraví se zhoršilo

natolik, že bez jeho pomoci bych zemřel. Byl mým rádcem po té, co jsem se uzdravil. Důvěřoval mi natolik, že mě nechal být správcem tohoto chrámu... je mým nejbližším přítelem a zastáncem."

Doriah utichl a zamračení jeho tváře bylo stále zřejmé.

"Odtělesnil jsem hlasy, o nichž se zdá, že naplánovaly celý můj život," řekl Hugelitod tiše a bez emocí. "Zdá se mi, že jsem byl seslán do tohoto světa pro tento jediný úkol a někde, zahrabáno hluboko ve mně, je všechno stanoveno a je to jasné. Ale jak žiju tady a teď, vidím jen bahno a tmu. A také vím, že přede mnou čekají propasti, jež je nemožné překonat. Když nebudu mít vaši podporu, jakou budu mít šanci?"

"Omlouvám se," řekl Doriah a ruce se mu nervózně vrtěly na jeho klíně. "Myslím, že ti nebudu schopen pomoci bez Karnomenova souhlasu. Chápu tvůj úkol a věřím mu, ale můj konflikt je tak silný, že prostě jenom kvůli této jedné věci nemůžu změnit svou oddanost. Potřebuji se na toto téma modlit, ale pro teď je má odpověď ne. Omlouvám se."

"Je vaše oddanost Karnomenovi tak silná, že vás to donutí říci mu o naší konverzaci?"

"Nevím," řekl Doriah a nasadil si kapuci, jako by mu náhle začala být zima, nebo byl dychtivý odejít. "Nevím. Lituji, ale musím jít a rozjímat o této věci. Dej mi čas do zítřejšího odpoledne, abych ti mohl odpovědět. Teď tě vyprovodím ven."

S tím se Doriah s trochou námahy postavil a Hugelitod se postavil reflexivně také. Zbytek cesty ven z chrámu probíhal v tajuplném tichu. Procesí dvou mužů obklopených tisíci duchů.

Když přišli do místnosti s nářadím, Doriah zpomalil a otočil se na Hugelitoda. S výrazem přátelství mu podal ruku. Hugelitod ji uchopil a ucítil jemnou hladkou kůži Doriahovy ruky. Cítil, že je tenká a zranitelná a tak s ní jemně přátelsky potřásl.

"Pamatuj jednu věc, z toho všeho," řekl Doriah. "Tvé odčinění po tobě nikdy nebylo požadováno. To všechno bylo součástí tvého zasvěcení. Nikdy po tobě nebudeme chtít, abys někomu vzal život - to bylo jen z důvodu zkoušky tvé oddanosti Řádu."

"Problém, kterému čelíš, je stejný, kterému čelíme všichni: jak sdělit pravdu lidem, aniž bychom ztratili jejich důvěru v naši instituci?"

"Možná, že je čas," odseknul Hugelitod, "že naši instituci bude umožněno být jedinou Církví - žádná vnější a vnitřní církev - jediná Církev, která prostě sdílí pravdu o tom, kdo jsme, proč jsme zde, a kam kráčíme. Což by si přinejmenším toto nezasloužil vědět každý?"

Doriah zíral na podlahu, odvracejíce svůj pohled od Hugelitodových pronikavých očí. "Mluvíš o průzračnosti, jako by existovalo schodiště vedoucí nahoru a každý by prostě po něm bez zábran mohl stoupat do Nebe. Jak jsem řekl před chvílí, pravda se rozpouští a lidé se probouzí, ale ty dva procesy se odehrávají - přinejmenším pro naše oči - bolestně pomalu. Ale kdo může říci, že toto všechno není součástí plánu - postupně mísit svět lidský a nebeský?"

"A kdo říká, Doriahu, že tempo nemůže být urychleno. Že lidstvo není připraveno na přímější, intenzivnější vydávání pravdy? Kdo to říká? Karnomen? Levernon? Kdo? Věřím, že Orákulum bylo na tento svět přivedeno z jistého důvodu a že jeho poznání a moudrost může být sdílěna bez ohledu na důsledky. Ve chvíli, kdy budeme pravdu upravovat, upravujeme lidský osud, a já si nepřeji být součástí čehokoliv, co pravdu zadržuje nebo omezuje."

"Mluvíš tak, jako bychom lidem brali jejich právo na Boha a Nebeskou říši," odpověděl Doriah s neobvyklou intenzitou a šel přitom ke vstupním dveřím. "Nikomus není zabráněno spojení s tím, co je v něm. Dveře se otevrou tehdy, když lidé jsou připraveni je otevřít. A všechno leží v nich." Doriah se otočil a roztáhl své ruce. "Toto všechno? To je divadlo. To je jeviště, na kterém se všichni setkáváme v pečlivě sepsané hře s názvem život."

Dal si pravou ruku na srdce, sevřel ji v pěst a jemně bušil do své hrudi v jednotvárném rytmu. "Toto je mírou všech věcí a to se nenalézá v tomto divadle... je to přímo zde. Jak bys mohl ty nebo Orákulum přeměňovat lidi na toto? Pouhými slovy? Věřící věří nikoliv slovům, zářivým obřadům nebo rituálům spředeným ze starobyklých jazyků... věří, protože jim to řekla jejich srdce. Rezonují s částí pravdy, kterou jsou připraveni přijmout."

"Možná, že jsou připraveni přijmout více," řekl Hugelitod tiše a odhadoval míru Doriahovy reakce. "Možná, že potřebují duchovnost, kterou můžou použít - něco, co je nebude využívat, ale velebit."

Doriah zakroutil hlavou. "Ty si skutečně myslíš, že lidé jsou připraveni na to stát se bohy? Tam, odkud pocházím, jsem viděl a zakoušel všechny možné způsoby lidské zkaženosti. Temnota z lidí neodejde jenom proto, že Církev je bude velebit a pomaže je pravdou. Úsměv nepřítele, nebo ducha jeho předchůdce, který jim našeptává své povzbuzení, rozněcuje jejich vztek. Třepetají se mezi dobrem a zlem jako křídla můry, jež zastírají její cestu za světlem. Když je světlo nalezeno, tak ho zakryjí."

“Lidé jsou zvířaty, stejně jako anděly, ale žal jejich zvířecího života není mostem do Nebe, je jejich omezením poznání pravdy.

Dokud lidstvo nebude milovat samo sebe více, než se samo sebe bojí, dokud neuvidí Stav Nebe jako svůj domov, nemůžeš rozlévat pravdu a očekávat, že ji lidé budou pít. Lidé se budou Orákulu smát. Řeknou, že neexistuje. Kdo je Orákulum, aby nám říkalo, jak máme žít? Proč Bůh poslal kámen, aby nám říkal, čemu máme věřit?”

“To všechno jsou skutečnosti, které Orákulum nechápe. To je důvod, proč je náboženství ponecháno v rukách lidských vůdců, kteří mají vhléd do připravenosti svého stáda, kteří mají smysl pro připravenost a načasování a také mají citlivost pro společenské potřeby.”

Doriah otevřel závoru na velkých starožitných dveřích. “Vrat’ se zítra odpoledne a já ti zodpovím tvou otázku. Bůh s tebou,” Doriah se otočil a odcházel. Nechal na Hugelitodovi, aby otevřel dveře a zmizel do světa slunečního svitu a starobylých stromů.

Kapitola 43. Zamračení Bohové

Bartholem odemkl vstupní dveře a zapnul světlo ve vchodu svého domu. Pověsil svou hůl na zeď, rozeplnul si plášť, otevřel šatní skříň a s velkou péčí ho do ní pověsil. Pak zavřel dveře a sáhnul po holi, ale jeho ruka nahnátla pouze chladnou zeď. Podíval se dolů a myslel si, že jeho hůl asi spadla dolů z háčku, ale místnost náhle potemněla a na zátylku ucítil ostrou bolest, která mu v sekundě projela celým tělem, a on cítil nechutný vjem padání do vířící těžké tmy.

O deset minut později Bartholem, malátný a s bolestí, otevřel oči do tmy. Cítil teplou stružku krve, která mu tekla dolů po krku. Seděl, jednu paži a obě nohy měl přivázané ke křeslu a na hlavě měl od krku nahoru oblečenou černou kapuci, která byla utažená kolem jeho límce. “Co... co se děje?” ptal se. “Co se děje...kdo... kdo je tu?”

“Byl jste velmi zlobivým chlapcem, Dr. B, a ti, kteří využívají mých služeb, chtějí, abych vepsal malý pozdrav - nazvěme ho symbolem jejich zklamání z vás.”

Byl to hlas muže s místním přízvukem a dialektem prostého člověka.

Bartholem zkoušel pohnout svou volnou rukou, ale zjistil, že je přitlačena k něčemu, o čem předpokládal, že je kuchyňský stůl.

“Byl jste někdy v tetovacím salónu, Dr. B? Ach, počkejte, zapomněl jsem, jste Královským Lékařem, takže předpokládám, že...ne.”

Hlas se smál a přitáhnul něco na Bartholemovo zápěstí, co ho přitlačilo ke stolu jako svěrák.

“Podívejte, nevím, co chcete, ale mám peníze, můžu vám je dát...”

“Dr. B, není to, co nabízíte, úplatek? Protože jestli to je úplatek, moji zaměstnavatelé mi řekli, abych celou tuto věc udělal... no.... řekněme o něco méně příjemnou.”

Bartholem zůstal na chvíli potichu. Bolela ho hlava a náhle mu bylo na zvracení, ale jeho zvědavost se nedala zastavit. “Kdo jsou vaši zaměstnavatelé?”

“To je něco, na co se někdo, kdo je ve vaší pozici, může ptát, a taky se to ve většině případů děje. Moji zaměstnavatelé chtěli, abych vás udeřil, tak jako teď, a pak vám řekl, abyste zavřel hubu. Ale ve vašem případě, Dr. B, mi vlastně řekli, abych si byl jistý tím, že poznáte, kdo jsou. Ale buďte trpělivý. Nejdřív musím udělat nějakou práci a až ji uvidíte, říkám vám, že nebudete mít pochyby, co se týká identity mých zaměstnavatelů.”

Zvuk kovových nástrojů na stole zvýšil Bartholemovu úzkost.

“Upozorňuji vás,” řekl hlas, “že v tom nejsem profesionál, ale možná vás potěší vědět, že už jsem to několikrát dělal.”

“Dělal co?” křičel Bartholem.

“Tetování, samozřejmě. Myslel jsem, že jsem to řekl před chvílí jasně. Asi jste dobře neposlouchal, Dr. B?”

“Tetování?” zeptal se Bartholem nedůvěřivě. “Vy... vy se mi chystáte udělat tetování? Proč?”

“To je dobrá otázka, jestli se pohnete, bude to bolet mnohem víc. Samozřejmě jste doktor, takže to víte. Můžete mě považovat za svého chirurga. A nechci se příliš vychloubat, ale jako svému pacientovi vám musím říci, že jste v dobrých rukách. Není to žádná slovní hříčka. Bohužel nemám nic na potlačení bolesti... zdá se, že moji zaměstnavatelé to zapomněli dát na seznam věcí k vykonání.”

Bartholem slyšel cinkání ručních nástrojů na stole a něco, co znělo jako sklenice nebo láhev, ze které ten člověk pil.

“Musím vás pochválit za váš výběr likérů, Dr. B. Pár jsem jich ochutnal - ani neznám jejich jména, ale stejně chutnají znamenitě. Ach, vůbec si nedělejte starost, že by mé schopnosti byly zhoršeny trochou alkoholu... piju celou dobu a zvyknul jsem si na stav, kdy mám roztřesené ruce a rozmazané víze.”

Hlas se znovu zasmál a Bartholem slyšel, jak polyká další doušek z lahve a pak ji tvrdě pokládá na stůl.

“Vlastně kdybyste taky chtěl doušek, rozdělil bych se s vámi - možná by to pomohlo potlačit bolest, ale tahle špinavá kapuce by vám v tom překážela, a obávám se, že by se vám to nelíbilo.”

Bartholem zakroutil hlavou nad tou nabídkou a byl rád, že jeho výraz nechuti nebyl jeho sadistickému útočnickovi viditelný.

“Dobrá, máme tedy jasno v hlavních věcech?”

Bartholem přikývl a jeho ruka se třásla jako tele před značkováním.

“Dr. B, všechno bude v pořádku. Možná, že se vám to tetování bude líbit, když už ne metoda, jak se dělá. Teď, než začneme, vždycky se ptám svých klientů, jestli mají nějaké otázky. Jsem skvělý společník - alespoň mi to vždycky říkali vězeňští strážci. Klidně se mě na cokoliv zeptejte, co přichází do vaší velké a zřejmě vychytralé mysli... bude nám čas rychleji ubíhat a můžeme se oba dobře pobavit.”

Bartholem zavrhnul přirozenou otázku: Za co jste byl ve vězení? Namísto toho se ze všech sil snažil získat alespoň trochu rovnováhy. “Jako Královský Lékař, jak víte...”

“Ale, Dr. B, nechystáte se mi vyhrožovat, že ne? Protože jestli to je výhrůžka, moji zaměstnavatelé byli docela přesní v pokynech, jak bych měl reagovat,” hlas se ztišil do šepotu a Bartholem cítil alkohol přes kapuci, jako by jeho útočník přišel přímo před jeho obličej. “Ale bohužel si nepamatuji přesně detaily těchto instrukcí, takže bych musel asi improvizovat. Všeobecně řečeno, když mi lidé vyhrožují, něco to ve mně spouští... a... řekněme, že to není moje nejlepší stránka.”

“Nebyla to výhrůžka,” hájil se Bartholem. “Jen jsem vám chtěl nabídnout své služby, když mě bez újmy pustíte.”

“Ach, ano, jsme zpátky u úplatkářství,” zasmál se hlas. “Dr. B, vidím, že vaše paměť je slabá...”

Ostrá bodavá bolest zaplavila Bartholemovu paži, když útočník začal, a Bartholem se ze všech sil snažil udržet svou ruku v klidu.

“Protože jste byl tak laskavý, jako můj hostitel,” pokračoval hlas, “a rozdělil jste se o své dobré likéry - ó, jak se mi líbí zvuk toho slova... likéry... jsem ochotný přehlédnout vaši ztrátu paměti. Znamená to, že musíte být starý.”

“Teď, Dr. B, pamatujte, co jsem říkal o pohybu. Hýbete svou rukou! Uklidněte se! To, co tu dělám, je umělecké dílo a opravdu bych se rozhněval, kdyby se mé dílo poškodilo, protože se moje plátno pohybuje. Tohle je trvalé! Nechcete snad na svém těle nějaké zdeformované tetování, ne? Ne, určitě ne, chcete něco, na co budete hrdý... no, nebo alespoň něco, na co se tajně můžete dívat a obdivovat to. Vsadím se, že to tak bude, Dr. B, vsadím se, že to budete dělat. Za týden nebo dva se podíváte na svou ruku a z koutku oka vám ukápne slza, a obdiv k tomuto uměleckému tetování zaplaví vaše srdce. A řekněme, abychom nepřeháněli, za několik měsíců mi budete vděčný za toto mistrovské dílo. Možná vám vzadu nechám na sebe číslo, abyste mi mohl poslat děkovnou zprávu.”

Bolest znovu vystřelila Bartholemovou paží, pak znovu a znovu. Téměř po celou hodinu, kdy proces probíhal, Bartholem věděl, že Církev ho cejchuje za jeho zradu. Někaké jeho části se ulevilo, že už se to děje, a že to brzy bude za ním. Mohlo to být horší... mnohem horší.

Útočník pokračoval ve své jednosměrné konverzaci a přestával jen při výměně nástrojů nebo při pití.

“Dr. B, myslím, že jsem hotov, a musím říci, že je to jedna z mých nejlepších prací. Myslím, že moji zaměstnavatelé budou velmi spokojeni. Teď ještě vydržte, než si vyfotím váš nový přírůstek. Rád si dávám do alba všechny své výtvary a s tou kapucí, jsem si jist, že vaše soukromí nebude narušeno.”

Bartholem cítil blesk foťáku a potom slyšel zvuk sklízených nástrojů. Ruka mu pulzovala a cítil, že útočník ji otírá vlhkou látkou a místnost zaplnil známý zápach alkoholu. Bartholem uvítal chladivý pocit ve své bolavé ruce.

“Omlouvám se za potíže, Dr. B, ale opravdu si myslím, že se vám to bude líbit...nakonec. To je způsob, jakým to zafunguje.

Odpoutám tady tu vaši ruku a pak zmizím. Vy se pak odpoutejte a zůstaňte chvíli sedět v křesle. Taky jsem vypnul váš telefon, takže si s ním nedělejte starosti. Doporučuji vám dát si sprchu a možná si trochu poklidit. Můžete si dát sklenku nějakého vašeho báječného vína a přemýšlet o tom, čím jste si toto zasloužil.”

“Ach, téměř jsem zapomněl. Kdyby se někdo, myslím, že se to týká také drahého krále, rozhodl vykonat jakoukoliv formu odplaty, bylo mi řečeno, že mám právo vrátit se zpět do vašeho domu s jinou sadou ná-

strojů a vyzvednout si svůj výtvar. Ta slova si pamatuji přesně tak, jak byla napsána v mých instrukcích, protože mě... zaujala mě. Líbí se mi myšlenka vyzvednutí si mého umění, zvláště tehdy, když se nebudete řídit pravidly. A pravidlo číslo jedna je, žádná odplata - ani vůči mně ani vůči mým zaměstnavatelům. Rozumíte?”

Bartholem přikývl. “Rozumím. Žádná odplata.”

“Žádná forma odplaty.”

“Žádná forma odplaty,” ozval se Bartholem ozvěnou.

“A ještě jedna poslední věc... mám docela velký ranec a nástroje na tetování jsou, jak si můžete představit, velmi malé, takže bych si vzal nějaké z těchto téměř prázdných lahví, které jsem koštoval, a dal bych si do nich ty nástroje. Doufám, že vám to nebude vadit. Myslím, že byste z nich stejně nepil a byla by škoda je vyhodit. Mám vaše svolení si je vzít, Dr. B?”

Bartholem přikývl. Cokoliv, jen ať už vypadne!

“Výborně. Tedy až na počáteční potíže s vámi se z vás stal jeden z mých nejoblíbenějších zákazníků. Děkuji za vaši trpělivost a vřele doufám, že se vám moje tetování bude líbit.”

Bartholem cítil, jak se úvaz na jeho zápěstí uvolnil a on okamžitě uvolnil svou ruku se stolu. Slyšel útočnicka, jak se pohybuje domem a pak se zadní dveře zavřely s tlumeným zvukem skleněných lahví, které řinčely na pozadí, jak útočník běžel dolů po schodech.

Bartholem se snažil rozvázat kapuci bolavou rukou a prsty, které ztratily koordinaci. Když se mu konečně podařilo sundat kapuci, šilhal do žlutého světla a uvažoval, jestli se má podívat na svou ruku, nebo se odpoutat z křesla. Ale pulzace v jeho ruce byla jako magnet pro jeho oči a on odevzdaně sklonil hlavu. Schoulená mezi jeho žilami na zadní straně dlaně byla malá, ale rozhodná značka. Byl to Královský Drak s mečem, který protínal jeho hlavu uzavřenou v kruhu šestnácti hvězd. Kdyby ji viděl na ruce někoho jiného, obdivoval by její detaily a umělecké provedení. Ale že byla na jeho vlastní ruce, mohl jen odvrátit oči a zachvát se.

Kapitola 44. Nový vesmír

“Rozumíš mi?” ptal se Kamil hlasitě. Vzal Maiu za obě ruce, držel je ve svých vlastních a svýma očima se díval do jejich. “Jste v nebezpečí, jestli Josepha našla Nejvyšší Stráž. Znamená to, že jsou blízko. Pokusí se vystopovat jeho cestu a ta je přivede sem. Musíte odejít.”

“Neodejdu bez tebe,” řekla Maia pevně a její oči se zalily skleněným důkazem slz. “Kam bych měla jít?”

Kamil se otočil na Simona. “Musíš přece znát nějaké bezpečné místo, kam bys mohl Maiu vzít. Já se půjdu podívat po Josephovi. Jestli někdo ví, jak se vyhnout strážcům, pak jsem to já... a jestli mě najdou, alespoň vy budete v bezpečí. Nechte mě to, prosím, udělat.”

“Tvá noha... nemůžeš s ní utíkat,” řekla Maia, “budeš snadnou kořistí.”

“Možná, ale já je najdu dřív, než oni najdou mě...”

“A pak co?” zeptala se Maia vzdorovitě. “Odevzdáš se jim?”

“Můžu je stopovat,” odpověděl Kamil, “a můžu se ujistit, že neohrozí tebe a Simona.”

“A když ano? Co pak?” zeptal se Simon.

Simon si založil ruce a díval se ven oknem své chaty, které bylo beze skla. “Strážci zřídka kdy cestují do této části lesa. Viděl jsem jejich stopy jen párkrát. Jestli jsou zde, pak jen z důvodu, aby našli Kamila. Jestli namísto toho našli Josepha,” Simon se otočil na Maiu, “chtěl tě ochránit a svést je z cesty. Jestliže mu nevěřili, mohli ho zabít a pokusit se sledovat jeho stopy. Cesta, kterou použil, je nezřetelná - téměř neexistuje - ale jestli jsou zkušení stopaři, dokážou toto místo najít.”

“To je další důvod proč na ně zaútočit,” řekl Kamil. “Simone, když vezmeš Maiu někam do bezpečí - pryč od cesty, kterou Joseph použil pro kontrolu pastí - já budu ležet ve skrytu a sledovat, jestli sledují Josephovu cestu. Když je uvidím, schovám se a nic víc...”

“Co když mají psy?” přerušila ho Maia. “Najdou tě.”

“Budou na stopě Josephovi.”

“Než najdou tvou!” vydechla Maia.

“Nemáme čas o tom diskutovat,” odpověděl Kamil a jeho hlas byl podrážděný a silný. “Musím jít. Já jsem tím, koho hledají. Musím to vyřešit. Jestli je najdu, jak jdou tímto směrem, odvrátím je... já... já nevím jak, ale odvrátím je od vaší cesty. Není jiné možnosti. Kdyby našli toto místo, nikdy by se nezastavili, dokud by vás nevyptávali. Simone, jestli tu máš něco cenného, vezmi si to s sebou, ale prosím, odejděte hned.”

Simon se dál díval z okna a hluboce přemýšlel. Měl jen jedinou hodnotnou věc, ale ta odsud nikdy nezmizí, díky její váze a jemnosti. První svazek Orákula - originální ručně psaná verze, kterou vytvořil před 308 lety - zůstane zde, ale umístí ji do dobře ukryté podzemní komnaty, kterou postavil před mnoha lety na potravu a kompoty.

Simon s péčí zavřel knihu a zastrčil si ji pod paži. "Dejte mi chvilku, abych zabezpečil toto."

"Potřebuješ pomoc?" zeptala se Maia.

"To je v pořádku," odpověděl Simon. "Posbírejte si věci, všechno, co si chcete vzít, a odejdeme během několika minut. Kamilův plán je jedinou možností, ačkoliv bych si velmi přál, abychom měli nějakou jinou."

Simon se otočil a odešel ven na verandu, kde jeho tajná uskladňovací komnata čekala, až obdrží Dohrmanovo Prorocství, svazek I.

"Jestli tě chytí," šeptala Maia, "musíš mi slíbit, že uděláš všechno, co řeknou. Neodporuj. Nesnaž se být hrdinou. Zůstaň naživu. Prosím, zůstaň naživu. Slibuješ mi to?"

Kamil přitáhl Maiu do svých paží a tiše ji držel. Bylo tolik tužeb, které plynuly jeho myslí, ale žádná z nich nemohla být uskutečněna. Měl před sebou jen jedinou cestu a dobře věděl, že ta může skončit jeho smrtí. "Udělám všechno, co si přeješ."

"Nevím jak," řekla Maia, "ale najdu tě." Podívala se do jeho očí s mileneckou silou. "Dokonce, i jestli zapomeneš na tento obličej, tento dotek, neměj pochyby, že tě najdu."

Kamil se smál. "Nikdy na tebe nezapomenu, Maio, ale jsem to já, kdo najde tebe," řekl něžně. "Neměj strach. Znáš tento les jako nikdo jiný. Budu v pořádku. Zůstaň se Simonem. Důvěřuji mu."

Maia přikývla v souhlasu a potom políbila Kamila jako oběť Bohu, aby ho ochraňoval. Zvuk vracejícího se Simona přerušil jejich objetí a oni se neochotně rozdělili s tlumeným dotykem svých prstů, popírajíce svá ověřující se srdce.

Simon si zdvořile odkašlal a položil na stůl malý pytel. "V tom pytli je trochu jídla, možná ho budeš potřebovat. My půjdeme asi šest mil severovýchodním směrem. Tam pak najdeš skupinu trnitých keřů. Až je najdeš, jdi po jejich obvodu na západ - nesnaž se skrze ně dostat. Nechám ti stopu, až dojdeš ke keřům. Dobře?"

Kamil přikývl a pořád se díval na Maiu.

"Jestli strážci stopovali Josepha, přijdou z tohoto směru," Simon ukázal před chatu. "Když budeš sledovat cestu vpřed, až se bude rozdělovat, běž doleva. Je to jelení stezka, ale používal jsem ji pro pasti a jsem si jist, že tou cestou šel Joseph. Drž se v bezpečné vzdálenosti od cesty a dobře naslouchej svými ušima. Já počkám venku, ale běž prosím rychle."

"Ach, rád vidím, že vaše srdce se spojila," dodal Simon a vyšel ven s pytlím přes své rameno, "ale pospěšte si se svým loučením."

Maia se otočila zpátky, své oči upřené do Kamilových. "Protože tě možná neuvidím nějakou chvíli, něco bych ti chtěla říct... něco, co už jsem ti chtěla říct včera a předevčírem, ale neudělala jsem to..."

"Taky tě miluji," řekl Kamil a jeho oči ani na chvíli nezaváhaly. Hledaly nejhlubší část Maiy, jako šikmé paprsky slunce vstupující do klidného moře.

Maiiny oči se smály a jedna její ruka našla na stole Josephův kompas, aniž by odvrátila pohled. Posouvala se blíže ke dveřím a kradla poslední pohled na Kamila. Zkoumali se navzájem. Když Maia vešla do dveří, pohnula tiše svými rty. "Miluji tě," pak se rychle otočila a jak vyběhla ven, téměř vrazila do Simona.

"Pojďme," řekla, zpomalila své tempo na chůzi a počkala na Simona, aby ji dohnal a vedl jejich cestu.

Kamil se vybelhal dveřmi ven a držel malý pytel se zeleninou, který mu Simon nechal. Jeho srdce bylo plné strachu a radosti současně. Jistým způsobem se cítil jako ztracený člověk, nepokřtěný a belhající se do spleť pustiny. Ale jiná jeho část bušila v extatických rytmech - které zněly mocně z nějakého podzemního zdroje, jež nikdy předtím necítil. A pak se ho chopila vzpomínka, která ho zastavila. Joseph měl na sobě mé staré boty!

Kapitola 45. Dveře v pohybu

Brilantové slunce nalévalo své hřejivé paprsky skrz vysoké borovice a hledalo neobyvatelnou říši země a kamene. Bylo časně ráno a v lese bylo jen pár vran a červených veverek hledajících potravu, na niž pomalu kráčející Hugelitod mohl jen stěží myslet. Později během dne se dozví Doriahovo rozhodnutí. Dobře si uvědomoval, že Doriahova pomoc je klíčem k jeho misi domluvené s Orákulem. Kdyby mu v ní Doriah chtěl zabránit, stačí, aby řekl Karnomenovi o jejich konverzaci v chrámu a všechna Hugelitodova nově nalezená svoboda zmizí. Jsem tak zranitelný.

Hugelitod se zastavil a zavřel oči, jak sluneční paprsek zkřížil jeho cestu a dotkl se jeho ramene svým teplem. Vůně borovic a země ho zaplavila jako nejsvatější přání vzdáleného boha a jeho myšlenky se obrátily ke starobylému podzemnímu chrámu. Proč Doriah skrývá pravý účel zlatého monolitu? Jestli řekne Karnomenovi o svých plánech, já můžu Karnomenovi říct o Doriahově tajném přístupu k Orákulu a Doriah ztratí své postavení v Řádu. Možná ztratí všechno. To je jediný vliv, který mám, má jediná naděje, jestli se Doriah rozhodne zasáhnout do svých snah pomáhat Orákulu.

Hugelitod se obrátil a šel zpátky ke klášterním pozemkům, kde hned začal se svou prací. Modlil se ke zlatému květu, jež plul na moři tekutého uhlí, aby se k němu Doriah připojil. To byla jediná jasná část, kterou dokázal vidět.

* * * *

Klepání bylo hrubé. Samuel zvedl hlavu, která mu spadla na stůl. Jeho oči se pomalu zaostřovaly, jak zíral na vypitou láhev, kterou stále držel ve své ruce.

Náhle se mu vrátila paměť. Pracoval dlouho do brzkých ranních hodin a pil při tom Tropanu, likér, který byl známý jako stimulant, ale také byl známý svou schopností srazit ty, kteří ho vypijí příliš mnoho.

Pekelné bušení na dveře ho znovu probudilo do nové úrovně vědomí. Jen člověk s holí může dělat takový rámus. "Co je?"

"Tady Bartholem, musím tě vidět," přišla tlumená odpověď.

Samuelovi se točila hlava, nebo se točila místnost, na tom nezáleželo, protože výsledek byl stejný. Byl jako omámený. Jeho dveře byly zamčené a on se musel nějak dostat přes prostor své kanceláře, aby Bartholema pustil dovnitř. "Moment, příteli. Jsem v mizerném stavu."

Měl dojem, že na druhé straně dveří slyšel povzdychnutí. Opřel se oběma rukama o desku stolu a pokoušel se postavit. "A teď ta těžší část," řekl si pro sebe s pobavením.

"Rychle!" prosil Bartholem.

Samuel se podíval na své hodinky, aby zjistil, kolik je hodin. "Ještě není ani sedm, proboha." Pak se s hlubokým nádechem a velkou nejistotou začal šourat k masívním dvojítm dveřím na vzdáleném konci své kanceláře - kanceláře, která se zdála v té chvíli nekonečně velká. Konečně dorazil ke dveřím a otočil klíčem v zámku a otevřel je.

Bartholem se přivítil dovnitř jako člověk sužovaný nespavostí s jedinou touhou - pohádat se. "Říkal jsem ti, že se to stane," křičel. "Podívej se na to!"

Bartholem zvedl svou levou ruku pár centimetrů před Samuelovu hlavu. Samuel ucouvl dozadu a jeho paže zašátraly po nějakém zdroji opory, ale nic nenašly, takže Samuel spadnul. Bartholem mu přispěchal na pomoc a hojně se omlouval. "Omlouvám se. Moc se omlouvám, starý příteli. Nechtěl jsem tě vylekat."

"Dobrá, tvé záměry popírají skutečnost," smál se Samuel a uklidňoval Bartholemovo znepokojení. Samuel seděl na podlaze a zkoušel se usebrat. Pak pokynul Bartholemovi, aby zavřel dveře.

"Pochopil jsem z toho, že tě trápí něco s tvou rukou. Co to je?"

Bartholem zavřel dveře a přišel k Samuelovi se svou holí, klapající na mramorové podlaze a napřáhl svou ruku. Samuel chytil nabídnutou ruku a přisunul si ji blíže k obličejí. Zkoumal ji s velkým zájmem. Zamhouřil oči, jak se snažil interpretovat tu zprávu.

"Co se přesně stalo?" zeptal se Samuel, když se postavil na nohy a opíral se o blízké křeslo. "A chci slyšet celý příběh."

Bartholem se posadil a vysvětlil události předchozí noci do nejmenších detailů, zatímco Samuel naslouchal. Občas se Samuelovy oči zavřely, jako by počítal nějaké astronomické hodnoty, ale Bartholem nikdy nepochyboval, že jeho pozornost je zaměřena na jeho příběh. Když skončil, trpělivě čekal na Samuelovu reakci.

Po velmi dlouhém tichu už se Bartholem nemohl dočkat. "Tak co?"

"Předně bych se chtěl omluvit, že jsi musel snášet toto ponížení," odpověděl Samuel a držel si hlavu v rukách, jako by byl hluboce deprimován. "Ale Karnomen je troufalý a my jsme věděli, že se něco takového může přihodit... alespoň že jsi v pořádku."

"Ano, ale mám na sobě tuto značku až do konce svého života... co si budou moji pacienti myslet? Co si lidé pomyslí, až to uvidí? Je to královský drak s useknutou hlavou!"

Královský Drak byl nejuctívanější značkou Královských Domů. Kdyby mohl být vytvořen ještě více urážlivější znak, tak ještě nebyl zobrazen v žádné literatuře, kterou Samuel znal. "Král bude rozumět..."

“Nestarám se o krále - samozřejmě, že bude rozumět... asi se tomu dobře zasměje,” Bartholem vtipkoval. “Zabývám se všemi ostatními. Budou si myslet, že jsem špeh... nebo... disident. Budu nahlášený všem pravomocným...”

“Uklidni se,” řekl Samuel. “Zařídíme to. Budou zde nějaké potíže, to je jisté, ale za nějakou dobu budou pravomocní ignorovat ta hlášení. A kromě toho, myslíš, že by sis mohl brát rukavici, když půjdeš ven?”

“Mám stále lékařskou praxi!” naříkal Bartholem. “Mám své pacienty. Nemůžu si oblékat rukavici. Budou si myslet, že se jich bojím dotknout, nebo ještě hůře, že jsem dostal nějakou nakažlivou nemoc.”

“Není to tak velké,” poznamenal Samuel. “Třeba bys to mohl skrýt nějakým silným make-upem.”

“Make-upem?” protestoval Bartholem. “Vypadám jako člověk, který nosí make-up?”

“Je to hřbet ruky, proboha. Není to tvůj obličej. Nepřeháněj.”

Bartholem dlouze vzdechl. “Cítím se tak ponížený ... unavený, a ... a vinen.”

“Vinen? Vinen za co?” zeptal se Samuel.

“Nikdy jsem nechtěl Karnomena zradit. Choval se ke mně dobře.”

“Choval se k tobě dobře, protože jsi sloužil jeho účelu,” opravil ho Samuel. “To si pamatuj. A teď, když nesloužíš jeho účelu, podívej, jak s tebou zachází.”

“Zasluhuju si to,” řekl Bartholem a jeho hlas byl stěží slyšitelný.

“Karnomen provedl svou odplatu. Je to pryč. Jeho poselství bylo doručeno. Tvá služba králi je naplněna. Konec příběhu.” Samuel se postavil na nohy a měl už o trochu lepší rovnováhu než dříve. Odbelhal se ke svému baru, nalil si sklenku vody a nenasytně ji vypil do dna. “Věc, kterou si zapamatuj, příteli, je, že máme Orákulum, což je z velké části tvá zásluha. Můžeš mít cokoli, po čem tvé srdce touží, když o to jednoduše požádáš krále. Kolik lidí to může říci?” Samuel se usmál se zvrhlým půvabem. “Kolik?”

Bartholem se podíval dolů na své boty a ťukal svou holí na opěrky křesla. Jeho dlouhé rukávy - které si vybral záměrně - z velké části zakrývaly jeho ruce, ale vypadal neupraveně. Nad tímto stavem oděvu hluboce bědoval. “Dám si na ní obvaz, když půjdu ven,” řekl Bartholem tiše. “Těm, kteří se budou ptát, řeknu, že je to chronická kožní vyrážka.”

“Podle tvého popisu,” řekl Samuel, “jsem si jistý, že chytíme toho chlápka, který to udělal...”

“Slyšel jsi mě,” řekl Bartholem s náhlou silou. “Žádné upravování skóre. Jak jsi řekl, konec... konec příběhu. Budeme se všichni přetvařovat, že se to nestalo, prostě to necháme být.”

“To bude pravděpodobně to nejlepší. Máme Orákulum,” tvrdil Samuel. “To je nejlepší forma odplaty.”

“Levernon podepsal dohodu?” zeptal se Bartholem.

Samuel přikývl. “Dnes v noci.”

“Tak proto jsem tě našel tady a ne u tebe doma,” odpověděl Bartholem a kýval ukazovákem na Samuela. “Tropana? Nezapírej. Poznám to na tvých očích.”

“Na svou obranu musím říci, že jsem potřeboval prohlédnout mnoho právních dokumentů. Kromě toho, nejsem na tom závislý, používám to jen tehdy, když skutečně potřebuji zůstat vzhůru.”

“Závislost vzniká už od prvního napití, to víš,” spílal mu Bartholem. “Jako tvůj lékař ti nařizují, abys přestal. Zabije tě to.”

“Všechno tě zabije,” smál se Samuel. “Život je pomalá otrava, vzpomínáš?”

Bartholem se usmál a v blízkosti svého, po třicet pět let nejlepšího přítele, se cítil lépe. Postrádal tyto filosofické diskuze, které spolu mívali, když doba byla jednodušší a oni byli zaměřeni na hru se slovy namísto na drama Královských Domů.

“Neříkal jsi kdysi, že tam, kde je smutek, tam je také jasnost?” zeptal se Bartholem.

“Zní to jako něco, co jsem mohl říci,” přiznal Samuel se širokým úsměvem.

“Tak tedy předpokládám, že ta jasnost bude Orákulum,” řekl Bartholem. “Jen doufám, že jsme připraveni na ten smutek nebo zklamání.”

“Proč to říkáš?”

“Něco na tom neseď. Karnomen by se nikdy nevzdal Orákula. Nikdy.”

“Vyjednal si s tím suverenity, což je sám o sobě velmi dobrý důvod.”

“Pokoušel se ho zničit. Myslel si, že Orákulum je hrozba... že by nějak zničilo Církev, když ho vlastnila. V rukách Levernona ...”

Bartholemův hlas umlkl do ticha. Teď, když má to tetování královského draka, kterému je stínána hlava, musí si dávat větší pozor na to, co říká, zvláště tehdy, když mluví o Levernonovi. Samuel polkl dvě pilulky se sklenkou vody, přišel k Bartholemově křeslu a posadil se vedle něj. Vyhrnul Bartholemův rukáv svými prsty. “Nevysvětluj si to nějak špatně, ale to tetování na tvé ruce... docela ti sluší.”

Bartholem zakroužil očima a zhluboka vydechl se spikleneckou nespokojeností. "Ty máš vždycky dostatek humoru, že?"

"To je určitě účinnější než pravda," poznamenal Samuel s mrknutím.

"Plánuješ se i nadále zúčastnit výměnného setkání, že?" zeptal se Samuel vážnějším tónem.

"Nejsem si jistý, jestli jsem teď schopen se setkat s Karnomenem."

"Není snad tvůj zájem o Orákulum mocnější než tvé obavy ze setkání s Karnomenem? A kromě toho, tvá přítomnost bude Karnomena znervózňovat. Vyhrň si rukávy a ukaž tuto věc bez zábran. To Karnomenovi zkazí radost. No tak, však víš, že mám pravdu."

Bartholem přikývl, když uvažoval o tom nápadu. "Možná ..."

"Alespoň pojď se mnou a dělej mi společnost," řekl Samuel.

"Budu o tom přemýšlet, ale předpokládám, že k Orákulu vede dlouhá cesta."

"Jestli to zvládá Karnomen, tak to zvládneš taky," vystřelil zpět Samuel a jeho oči byly rozmazané.

Bartholem věděl, že jeho přítel má pravdu a vyhlídka, že uvidí legendární lokalitu Orákula, mu přinášela pocit dobrodružství, který už dlouho necítil, pokud vůbec někdy. "Dobrá, půjdu, jestli mě vezmeš, ačkoliv jsem nikdy necítil, že něčím přispívám."

"Skvělé!" řekl Samuel se širokým úsměvem. "Pošlu ti později během dne ujednání a opakuji to, co už jsem řekl - že už jsi přispěl. Jsi na snadné cestě, můj dobrý člověče!"

Kapitola 46. Větry modliteb

Kamila bolela noha více, než čekal. V Simonově chatě byla jeho pozornost tak soustředěna na Maiu, že jeho bolest byla redukována na jemné zastření mysli, ale teď, když byl v lese dvacet minut sám a plížil se hustým podrostem jako liška, odhalil se skutečný stav jeho nohy, která pulzovala bolestí. Naštěstí byla bolest tupá, bohužel však trvalá a útočila na něj pokaždé, když nohu zatížil.

Nehledě na svůj stav byl jeho zájem zaměřen na strážce Nejvyšší Stráže. Věděl velmi dobře, že jejich motivace chytit ho bude velmi vysoká. Většina z nich, ne-li všichni, budou převeleni do okolí místa zločinu a pak se rozprostřou a budou hledat jakoukoliv známku jeho stopy. Příroda v nedávné bouři jeho stopy pohltila, takže věděl, že budou muset nasadit vyhledávací vzorek celého kruhu, který zmenší jejich zajištění - něco, za co byl vděčný.

Zrovna našel rozcestí na cestě a šel doleva, jak mu Simon doporučil. Asi každých třicet stop si na pár sekund odpočinul a poslouchal jakékoliv zvuky, které by mohly znamenat lidskou přítomnost. Byl to postup, který se naučil v prvním roce svého výcviku. Kamil se usmál, když si vzpomněl, že tuto samou techniku použil k nalezení a chycení Maiy a Josepha.

Náhle po své pravé straně uslyšel v dálce křupavé prasknutí větvičky, které proniklo klenbou lesního ticha a zmrazilo jeho kroky. Poblíž byl velký strom, o který se opřel a opatrně se díval kolem jeho hrubého kmene, aby viděl, co vytvořilo ten zvuk. Jak se díval, srdce mu bušilo. Mohlo to být něco tak nevinného jako veverka nebo padající žalud, ale znělo to jako zlomení větvičky - takové, které vyžaduje velkou váhu.

Kamil hledal jakýkoliv pohyb. Jeho uši naslouchaly nejjemnějšímu zvuku. A pak to uviděl. Obrovský samec s parohy, které měly na šířku čtyři stopy. Studoval les a zjevně byl něčím rozrušený. Jeho nozdry se chvěly při větření. Byl statný, ale skrz spleť větví mohl Kamil vidět jen zlomky jeho majestátné přítomnosti: šlehající ocas a napnutý svalnatý krk, který pohyboval jeho smyslovým radarem.

V lese bylo naprosté ticho. Dokonce i vítr se svými tisíci hlasy se schoval ve své lastuře, jako by ho ticho trápilo. Kamil věděl, že ho samec asi nemůže cítit, a jestliže zůstane ve skrytu, samec bude moci utéct. Jeleni, zvláště jeleni této velikosti, jsou velmi plaší, protože jsou loveni strážci jako potrava. Také tu v Dohrmanově lese byli vlci, které Kamil nikdy neviděl, ale příležitostně bylo slyšet jejich vytí.

Náhle se ozval hlasitý výstřel a o chvíli později Kamil viděl, jak samec spadl dopředu, jeho přední nohy se zhroutily, ale jeho zadní část zůstala stát a snažila se o rovnováhu. Samec se snažil postavit a utéct, ale v tom vzduch zaplnil druhý výstřel a jelen padl. Kamil okamžitě pochopil. Strážci, zřejmě ti samí, kteří našli Josepha - sledovali jelena z druhé strany.

Kamil se přikrčil dolů k zemi a poslouchal. V dálce slyšel hlasy, asi sto yardů vpředu dole na cestě. Upravil svou pozici za stromem tak, aby se ujistil, že nemůže být spatřen. Pomaličku se díval kolem obrovského kmene stromu. Viděl dvě postavy, které chodily kolem padlého jelena a vzrušeně hovořily. Byly příliš daleko, aby bylo slyšet, co říkají, ale Kamil se uklidnil, že jsou jenom dva.

Setmělo se dříve, než Kamil mohl odhadnout vzdálenost, která ho dělila od jeho pronásledovatelů. Jeho utajení byla jediná věc, která ho držela naživu, a tento fakt nechtěl ztratit. Kromě tupého nože, neměl žádné zbraně a jeho pohyblivost byl pádný handicap, který mu znemožňoval jak boj, tak útěk.

Strážci udělali oheň a bojovali o přípravu zvěřinové večeře. Oheň hlasitě praskal a závoj hluku na pozadí umožnil Kamilovi dostat se tak blízko k táboru strážců, že mohl slyšet jejich konverzaci. Poznal jeden z hlasů, byl to strážce jménem Sothmen - odvážná nepříjemná osoba, s pověstí zarputilosti a tvrdohlavosti. Hlas mladšího strážce Kamil nemohl poznat.

Zpočátku Kamil plánoval strážce jen stopovat a zkusit odhalit jejich plány, ale jak jim naslouchal, začalo být jasné, že zabili Josepha a sledují jeho stopy. Velký samec byl dar lesa, kterému nedokázali odolat.

Kamil se přibližoval ještě více - doslova centimetr za centimetrem. Slábnoucí světlo pracovalo v jeho prospěch a on věděl, že muži budou ospalí, až se přecpou zvěřinou. Musel být trpělivý, ačkoliv vůně masa mu v tom moc nepomáhala. Vlastně v průběhu záchvatu horečky nejedl několik dní a jeho žaludek označoval své strádání všemi cestami, které měl k dispozici.

Poté, co strážci dojedli, Sothem poručil mladšímu strážci, aby držel první hlídku, zatímco on bude spát. Kamil je slyšel debatovat o tom, zda je potřeba držet hlídku, ale potrava byla přitažlivá pro další zvířata a Sothmenovo postavení nakonec zvítězilo.

O hodinu později se Kamil kousek po kousku posunoval za záda mladšího strážce, který seděl a díval se do ohně, svou pušku měl položenou na klíně. Občas strážce přehodil větev na červené uhlíky, aby bylo teplo, ale jinak bylo ticho. Kamil se zájmem pozoroval, jak hlava strážce čas od času spadla dolů, což byla neklamná známka toho, že je ospalý.

Kamil se blížil jako kočka. Byl jen několik stop za strážcem, v ruce držel velký kámen, a kdyby se strážce otočil, byl naprosto zranitelný. Sothmen chrápal. Po své levé straně, ve vzdálenosti asi dvanácti stop, si Kamil povšiml rozpáraného jelena, jehož jazyk visel z huby a prázdné oči zíraly ven jako naleštěné acháty.

Kamil vrátil svou pozornost na zátylek strážcovy hlavy, a jak klesla dolů, poslušná mocnému volání spánku, Kamil to vzal jako znamení, vyrazil kupředu a mocnou ranou ho ze strany udeřil do hlavy. Mladý strážce se zhroutil a klesnul na stranu do čekajících Kamilových paží. Kamil ztlumil jeho pád, jak mohl a oči měl upřené na Sothmena. Ke Kamilově úlevě chrápání pokračovalo. Sothmen si požehnaně neuvědomoval přepadení jen osm stop od sebe.

Kamil umístil mátožné tělo mladého strážce pečlivě na zem a potom lehce kráčel ke chrápajícímu Sothmenovi a oběma rukama držel obrácenou pušku mladého strážce. Pažbou pušky rychle udeřil Sothmena do spánku. Namísto toho, co by ho knokautoval, Sothmen sebou trhnul, otevřel oči a s chraptivým zavrčením se natahoval po své pušce. "Co se..."

Kamil ho znovu udeřil a tentokrát Sothmen ztratil vědomí. Rychle sebral jejich pušky a nože. Prohrabal jejich batohy, vzal jim kompas, mapy, náboje a všechno, co by mohli použít pro navigaci nebo pronásledování a dal to do jednoho batohu. Pak jim sundal boty, pečlivě je dal na oheň jako kousky dřeva a sledoval je, aby se ujistil, že shoří. Bez pušek a bot nebudou mít strážci jinou možnost, než se vrátit na nejbližší stanici, což bylo přinejmenším čtyři dny chůze.

Kamil udělal dva poslední činy: vzal velkou nesnědenou stehenní kost z talíře poblíž ohně a hodil ji do svého ukradeného batohu. Pak opustil tábořiště v opačném směru, než byla Simonova chata a vědomě zanechával stopy. Kamil tancoval na zbytcích polámaných jedlí a radoval se, že nebyl spatřen. Zlaté průzračné paprsky světla proudily v nemožných úhlech skrz vzhůru se tyčící stromy, jako vítězně se vracející přelétavé sny. Stín velkého okřídleného stvoření prošel skrz šachty světla a postupně je lámal, jak se blížil ke Kamilově pozici.

Maia chtěla natáhnout svou ruku ke Kamilovi a varovně vykřiknout, ale její ruka ležela bezvládně vedle ní a její hlas mohl jen šeptavě a beze smyslu zaskřehotat. Její frustrace rostla, jak sledovala stín postupující ke Kamilovi, který neuvědoměle tancoval na lesní mýtině, jako by vyvolával svého Boha. Cítila se jako kámen vláčený proudem mocné řeky. Proud magické reality plynul skrz ni, ale ona nebyla schopna ho ovlivnit. Musím tě zachránit, byla její jediná myšlenka.

Náhle se její svět posunul na neúrodné pole. Postava ležela vprostřed velké mýtiny, na které byly pouze sem tam balvany a strniště bledě zbarvených rostlin. Vítr unášel slova modlitby, ale ona nebyla schopna jim rozumět. Něco se tu dívalo - mluvilo... bylo to tak blízko, že mohla cítit, jak to dýchá.

Maia šla k padlému tělu a obávala se, že se potvrdí její strach, že je to její milovaný Kamil. Jak se dívala na tělo, které bylo neoblečené a leželo na břiše, poznala třpytící se červené značky obrovského drápu, zaryté do ramen. Tělo vypadalo jako bez života a nad ním byly vysoké baldachýny zlatě-hnědých paprsků,

kteřé ho schovávaly před prudkým sluncem. Maia náhle pochopila, že je to svaté místo a pocítila se podivně nevídaná.

Zase měla ten pocit, že ji něco, nebo někdo zkoumá a hledá nedostatky na jejím běžném těle. Cítila pohyb u svých nohou a podívala se dolů. Nevědomé tělo se teď pohnulo a zasténalo a jak se naklonila k pomoci, jeho hlava se k ní pomalu otočila. Maia vyjekla, když uviděla obličej své matky.

„Dítě, musíš být v klidu a potichu.“

Maia se zachvěla nedůvěrou, že se jedná o její matku. „Proč to říkáš?“

Její matka se posadila a zívla si, jako by se zrovna probudila z hlubokého spánku. „Mé dítě, podívej se nad sebe... pomalu.“

Maia zaklonila hlavu a povšimla si, že paprsky baldachýnu se změnily na hady, kteří šlehali svými rozeklanými jazyky a pomalu k nim sestupovali. Maiu uchvátil strach, chtěla chytnout ruku své matky a utéct pryč.

„Nekousnou tě, když budeš v klidu,“ řekla její matka chladně. „Jestli se zvedneš, jestli se byť jen trochu pohneš, udeří tě se vši silou. Buď klidná, mé dítě. Buď velmi klidná.“

Maia zkameněla, napětí v obličejí. „Bojím se,“ řekla skrz zaťaté zuby.

„Dítě, jsi se mnou. Nemusíš se ničeho bát,“ řekla matka a její oči zářily mateřskou láskou. „Sloužila jsem ti a vždycky jsem tě chránila, takže vím lépe než kdokoli jiný, kdo jsi, proč jsi zde, a co zanecháš tomuto světu.“

Maia cítila další přítomnost a chtěla se otočit, ale pamatovala na varování své matky, aby zůstala v klidu.

„Projdeš mnoha stezkami, ale to není z důvodu, že bys chybovala ve své oddanosti Bohu, nebo jím byla trestána. To si pamatuj, mé dítě. Jsi milována. Jsi milována více, než si dokážeš představit. Sledujeme tě zpoza přediva jiného světa a nikdy nejsme lhostejní ke tvým krokům. Dokonce i tehdy, jestliže ve tvém světě je tma, nebyla zamýšlena pro tebe.“

„Podívej se nahoru, mé dítě,“ řekla její matka a sama se podívala vzhůru a ukázala. „Musíš se probudit, je někdo, kdo potřebuje tvou pomoc.“

„Kde?“ Maia se podívala vzhůru, aby uviděla, že hadi jsou pryč a zůstala jen hvězdná obloha.

„Tam, podívej,“ řekla matka hlasitě.

„Nevidím nikoho, jen hvězdy.“

Její matka se postavila, svůj obličej vedle Maina. „Musíš otevřít své oči, dítě. Otevři oči. Otevři oči. Otevři oči...“

Při opakování těch slov vystřídala jedna realita druhou a Maia se probudila ze svého snu, posadila se a otevřela oči jako mocné světlomety. Otočila se na Simona, který spal opřený o kmen stromu a nedbal velkého hada, který se plazil jeho směrem s mazanou utajeností.

Maia viděla hada v měsíčním světle velmi dobře, jeho šupinky vyzařovaly zelenkavě zlatou záři dokonce i v matném stříbřitém světle měsíce.

Had se zastavil a zdálo se, že si se zájmem prohlíží Simona. Svým měděným jazykem zkoušel vzduch, jako by testoval jeho energii. Maia toho věděla o hadech málo, ale poznala charakteristickou kapuci kobry a vzhledem k její obrovské délce, toto musela být královská kobra.

Její pozornost se ihned zaměřila, jako by to trénovala celý život. Její první impuls – utéci – okamžitě vyprchal, když viděla, kam had směřuje a cítila jeho záměr. Aniž by pohnula hlavou, zpozorovala Simonovu hůl a vytvořila si plán. Ve chvílce skočila na Simonovu pravou stranu, chytila jeho hůl a švihla s ní po hadovi, který byl nyní ve své charakteristické útočné pozici a s naprostým pohrdáním varovně zasyčel.

Simon se polekal okolního hluku a probudil se. Vyjekl, když zjistil, v jaké se nalézají situaci. Se zády opřenými o strom se pomalu postavil. „Maio, ustup pomalu dozadu.“

„A to mám nechat hada zaútočit?“ řekla Maia jako bojovník, jehož dlouho očekávaná bitva teprve začala. „Chtěl tě zabít!“

„Cítí se být ohrožen,“ Simon hlasitě šeptal a každé slovo vyslovoval se zvláštní péčí. „Couvni a on nás nechá být.“

Kobra se zvedla asi pět stop nad zem. Její kapuce se roztáhla jako plachta. Zírala svými očima do Mainých a lehce se kolébala, jako by hledala její slabinu. Pak vzduch zaplnilo do morku kostí pronikající zavrčení, které může vydat jen královská kobra. V tom okamžiku kobra udeřila a minula Maiu jen o pár centimetrů, neboť ta se zaklonila dozadu. Jak se had sbíral k dalšímu úderu, Maia, jejíž tělo ovládaly jen instinkty, udeřila Simonovou hólí s udivující silou a rychlostí. Síla rány mířila přímo na hadovu hlavu a byla osudná. Kobra klesla k zemi ve spleť haldě šupin.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu Maia vprostřed klidných následků uslyšela, jak se jí hlas její matky ozývá v hlavě: Vyvěřej z nitra! Vyvěřej z nitra! To říkala Maie při mnoha příležitostech. Kdykoliv Maia potřebovala udělat těžký úkol, její matka jí říkala, Bud' opovážlivě jiná. Nečerpej z vnějšků. Vyvěřej z nitra. Vyvěřej z nitra, mé dítě. Studna tvého ducha je mnohem hlubší než nejbrilantnější tvrzení lidí.

Simon natáhl svou ruku a Maie trvalo sekundu či dvě, než pochopila, že chce svou hůl, kterou mu v tichosti vrátila.

„Za ta léta byla použita na mnoho věcí, ale myslím, že je to poprvé, kdy byla použita k vyřízení královské kobry.“ Simonova slova byla směsí tónů jemné úlevy a úsměvu.

Klekl si dolů, aby prozkoumal hada. Rýpal do něj klacíkem, aby se ujistil, že je mrtvý. „Není to zrovna snídaneň, o které bych uvažoval během spánku, ale uděláme si ji. Už jsi někdy měla hada?“

Maia zakroutila hlavou a stále vrávorala mezi dvěma realitami, které zrovna prožila. „Co dělá královská kobra v lese?“

Simon poznal tichý vzdálený hlas Maiy – byla částečně šokovaná, částečně cítila vinu. „Jsme blízko u obvodové hranice lokality Orákula,“ odpověděl. „Nejvyšší Stráž vytvořila propracované obrany, aby ho ochránila před vetřelci.“ Simon ukázal na mrtvého hada a stále přítom u něj klečel. „Tito byli dovezeni jako součást ochrany, ačkoliv jsem nikdy žádného neviděl tak daleko.“

„Než na to zapomenu,“ řekl Simon a postavil se na nohy. Podíval se na Maiu, „děkuji ti za záchranu života.“

„Měl bys poděkovat mé matce,“ zamumlala Maia, stále v šoku zírala na tělo kobry bez života. „Varovala mě ve snu. Oba nás zachránila.“

Simon přimhouřil oči, ale zůstal potichu a nadechoval ta slova v chladném ranním vzduchu.

„Zachránila nás,“ opakovala Maia vzdáleným šepotem. Posadila se a cítila zmrtnění, jak ji adrenalin začal kolovat v krvi.

Simon opřel svou hůl o strom. „Začnu chystat snídani, musíme dnes brzy vyrazit.“

„Je místo, kam jdeme... Orákulum?“ zeptala se Maia.

Simon se zhluboka nadechl, když zvedal hada a pokládal ho na zem, jako by rozmotával kus lana. „Ano, potřebujeme jeho radu, a mám podezření, že bude potřebovat naši pomoc. Stejně jsme museli utéct, takže se to zdá jako logické místo, kam máme jít.“

„Proč?“ zeptala se Maia. „Proč je to logické místo, kam máme jít? Oni ho zjevně dobře stráží.“

„Tuto část nestráží strážci. Ponechávají to na obranném systému.“

„Jakém obranném systému?“

„To je dost komplikované téma, ale existuje způsob, jak se dostat k Orákulu...“

„Už jsi to někdy předtím dělal?“

Simon přikývl. „Mnohokrát.“

„Nezpozorován?“

„Nezpozorován,“ zopakoval Simon jistě a přidal nějaké malé větve na uhlíky ohně a přemlouval je k probuzení svým dechem.

„Představ si Orákulum jako středobod velkého kruhu. Kruh má pouze jeden vstup do svého středu a tím je cesta z kláštera Nejvyšších Zasvěcenců. Tato cesta je více než sedm mil dlouhá a je velmi úzká a jsou na ní kontrolní stanoviště každou míli.“

„Zbytek kruhu je chráněn různými bezpečnostními systémy, ale strážci chráněn není, protože obrany jsou nepřekonatelné. Jednu z nich už jsme potkali,“ Simon ukázal svým nožem na hada, jehož plná délka teď ve vzrůstajícím světle prvních ranních paprsků byla zřejmá. Maia odhadovala, že musí být čtrnáct stop dlouhý i bez hlavy, kterou Simon odstranil.

„Chápu, proč přišel tak daleko od obvodové hranice. Jeho žaludek je úplně prázdný,“ konstatoval Simon. „Zřejmě vyčerpali svou zásobárnu potravy, takže museli rozšířit území, na kterém loví. Pro tyhle lovce není zdejší škodná žádná výzva.“

„To znamená, že jich potkáme více?“ zeptala se Maia a její hlas se třásl.

Simon pokračoval v přípravě hada a ohně. „Je to možné. Uděláme raději nějaká opatření. Oni neloví lidi – pokud nejsou naprosto zoufalí.“

„Neřekl jsi právě, že jsou zoufalí?“ připomněla Maia.

Simon začal mluvit, ale pak se zastavil. Namísto toho zaměřil svou pozornost na nakrájené kousky kobry a umístil je – kůží dolů – přímo na uhlíky. Začaly prskat a kroutit se v tom žáru a téměř ihned začaly krásně vonět. Simon vzal velký list z blízké rostliny a položil všechny nežádoucí kousky kobry na jeho po-

vrch a pak ho zabalil. „Jdu to pohřbít. Budu hned zpátky. Sleduj toho hada – myslím toho na ohni.“ A smál se, když šel pryč.

Maia nastrojila lehký úsměv a přisunula se za teplem blíže k ohni a taky aby se mohla postarat o jejich snídani. Ještě neměla možnost přemýšlet o svém snu. Dotkla se svého přívěsku a hledala vzpomínku na obličej své matky, ale shledala ho nepolapitelným. Byla to skutečně ona? Pomohla mi? Potřebuji viditelné znamení... má víra je tak slabá.

Maia na chvíli zavřela oči a zkoušela znovu prožít sen, ale ten se vysmekl pryč, dokonce, i když si ho zkoušela vybavit. Její matka řekla něco, co ji zmátlo „... temnota není zamýšlena pro tebe.“ Zamýšlena, jaká zvláštní volba slov, uvažovala Maia.

Kapitola 47. Srdcem tvarované opovržení

“To mě nezajímá! Je to můj osobní lékař!” křičel Levernon. “Kdo si myslí, že je? Dostanu jeho hlavu! On si skutečně myslí, že se ho zákony netýkají?”

Samuel nechal Levernona křičet a prostě přikyvoval v souhlasu pokaždé, když se Levernon podíval jeho směrem. Po několika minutách se konečně uklidnil.

“Měli bychom postavit strážu u jeho domu,” řekl Levernon a klesnul do svého křesla. “Ti sadističtí parchanti.”

“Nemůžeme prozradit, že plánujeme nějakou pomstu,” řekl Samuel po dlouhé odmlce. “Bartholem mě speciálně žádal...”

“A co má být, to budu vypadat jako neschopný, protože jsi něco slíbil Bartholemovi? Ne, ty mu vysvětlíš, že svět tímto způsobem nefunguje. Bartholem je pro mě něco jako otec, vysadím ho na ostrov, když budu muset ... budu... pošlu armádu před jeho dveře, ale nenechám se zastrašit ubohým gaunerem pracujícím ve prospěch Karnomena.”

“Chci aby jsi naplánoval naši odplatu, se všemi zdroji, které používáš k zabezpečení Orákula. Chci mu ukázat, že nemůže zastrašovat nebo se dokonce dotýkat Královských Domů bez následků.”

Levernon umklnul a jeho oči vyjadřovaly hluboké přemýšlení a jeho obočí se sraštilo do prudkých kaňonů. Pak se jeho obličej proměnil k širokému úsměvu.

“Použijeme proti němu Orákulum. Vytvoříme nové náboženství založené na jeho učení. Toto nové náboženství bude pod mou kontrolou. Uvolníme moudrost, kterou si schovává pro sebe, a všichni jeho předchůdci se budou obracet ve svých hrobech, když odhalíme lidem celý příběh. Stanu se novým Mesiášem, tím, kdo zpřístupní toto nové poznání lidem.”

Samuelova ústa zůstala dokořán, jako by padací most klesnul, aby pojal dav bláznů.

“To je pomsta!” řekl Levernon smyslně. “To je to, na čem chci, abys pracoval. Je to jasné?”

“To je úžasná a odvážná vize,” přitakal Samuel, zavřel ústa a sklopil pohled dolů na své boty. “Začnu s plánováním hned zítra, po našem výměnném setkání.”

“Dobře,” řekl Levernon a přesvědčivě se postavil na nohy. “Mezitím bych chtěl Bartholemovi dát malý dárek, abych se mu odvděčil za jeho obětavost.”

“Co máte na mysli?” zeptal se Samuel, stál poblíž dveří a chystal se odejít.

“Chtěl bych, aby byl prvním, kdo použije Orákulum - při našem výměnném setkání.”

“Nejsem si jistý, pane, jestli to bude vnímat jako dar,” odpověděl Samuel. “Je nervózní jenom z toho, že má jít s námi.”

“Chápu to, ale je to dar od jeho krále. Nemůže ho odmítnout.”

Levernon se naklonil dopředu a vzal si jablko z mísy s ovocem na svém stole a kousnul si. Pokynul rukou na znamení, že setkání skončilo. Samuel se uklonil a odcházel z královských komnat. Uvažoval, jak by případně Bartholema mohl přesvědčit, aby byl prvním, kdo se Orákula na něco zeptá. Navíc v přítomnosti Karnomena. Neudělá to dokonce ani pro krále.

Samuel kráčel chodbami Paláce a nacvičoval si, jak sdělí svou neúspěšnou snahu Levernonovi. “Řekl jsem mu, že jste mu dal tento dar jako výraz vděčnosti a jako symbol oznamující Karnomenovi, jak málo se jeho zkažený čin dotkl Královského Paláce. Řekl jsem mu, že by mohlo být největším vyznamenáním jeho života oslovit vše-vědoucí Orákulum. Může se ho zeptat jakoukoliv otázkou - od osobní po univerzální a cokoliv mezi tím.”

“A on odmítl?” zeptal se král.

“Ano...”, zamumlá zdvořile Samuel, “není to tak, že by odmítl, prostě cítil, že ta pocta je pro něj příliš veliká, aby ji přijal a naléhal, že nejlepší dar, který mu můžete dát, bude, když právoplatně oslovíte Orákulum

jako první." Ano, to je ten tón, kterým potřebuji přesvědčit Levernona, pomyslel si Samuel. Bartholem bude mým dlužníkem... opět.

* * * *

Hugelitod svižně kráčet k Doriahově tajnému sídlu, nevinně vypadajícímu skladovému zařízení, které skrývalo starobylý chrám. Minulou noc byla na jeho dveřích připíchnutá tajuplná cedulka. Byl na ní kód, jehož rozluštění mu zabralo několik chvil: "4p.m. D." Měl dorazit k Doriahovi ve čtyři hodiny odpoledne a chtěl být přesný.

Zrovna dokončil dlouhý den v zahradách obklopujících klášterní společenské centrum. Toto centrum bylo jediným místem, kam byl povolen přístup návštěvníkům a jeho obvodová hranice byla přísně střežena, aby bylo zajištěno, že jí nikdo nemůže proklouznout a vstoupit do soukromých svatyní Řádu.

Byly dva typy knězů, kteří žili v Klášteře Nejvyšších Zasvěcenců: knězi badatelé, kteří byli pozvanými hosty, a většina z nich byla na náboženské dovolené, aby zde mohli studovat a rozjímat o ezoterických textech Církve, nebo pracovat v observatoři. Pak tu byli ti, kteří byli členy Řádu Šestnácti Paprsků. Ti byli v porovnání s prvními malou skupinou. Měli samostatné ubikace, kanceláře a konferenční centra, která byla vyhrazena Řádu. Dokonce i asistenti šestnácti Vysokých Zasvěcenců byli Řádem sama pro sebe, ve smyslu, že byli pečlivě vybíráni, žili v oddělených ubikacích a zpravidla se zdržovali spolu, poplatní požadavkům a utajení své práce.

Kněží, kteří byli pozváni do kláštera za účelem studia a rozjímání, byli často nevědomě kandidáty Řádu Šestnácti Paprsků. Byli zkoumáni Vysokými Zasvěcenci ohledně svého potenciálu připojit se k podpůrnému personálu. Jakmile byl kněz přijat do podpůrného personálu Řádu, byla posuzována jeho způsobilost připojení se k Řádu.

Proces připojení k Řádu byl pomalý a nudný, neboť bylo jen šestnáct pozic a ty se zřídka kdy uvolnily jinak než smrtí. Před několika lety byl jeden případ, kdy zasvěcenec Číslo Dvanáct odstoupil ze zdravotních důvodů a rozhodl se nevrátit se ke svým zodpovědnostem, ale převážná většina zůstávala ve svých pozicích až do své smrti.

Od svého osvobození zůstával Hugelitod o samotě. Pozvání kněží byli opatrní, co se týká jeho postavení v Řádu a jeho uvěznění bylo něčím jako skandálem. Kolovaly pověsti, že Hugelitod lhal Karnomenovi, nebo ještě hůře, že byl posedlý démonem šílenství. Mnozí předpokládali, že byl předurčen do vyhnanství v roli klášterního služebníka, takže pro ně byl Hugelitod jednoduše zahradníkem a tím, komu je potřeba se vyhýbat.

Vysocí zasvěcenci se nechovali nijak odlišně, vyhýbali se mu, kdykoliv šel kolem, tím, že se vyhýbali očnímu kontaktu. Hugelitod byl velká neznámá a dokonce i přesto, že obdržel své odčinění, zůstal v jejich očích ve zkušební pozici. Bylo na Hugelitodovi je individuálně vyhledávat, omlouvat se a obnovovat jejich důvěru.

Hugelitod se zrovna chystal zaklepat, když se dveře otevřely a za nimi stál Doriah, částečně skrytý v hlubokých stínech své kapuce. Kynul Hugelitodovi, aby vešel dovnitř. "Udělal jsem limonádu, musíš být žíznlivý, když pracuješ na tom horku. Pojď za mnou, jsme v kuchyni."

Jsmo? V Hugelitodových vnitřnostech při volbě toho slova zazněl poplach.

"Děkuji," řekl Hugelitod a uvažoval, proč není schopen myslet na nic jiného, co by mohl říci.

Ti dva vstoupili do oblasti kuchyně, tak jako předtím. Zde, k Hugelitodovu náhlému rozrušení, seděl u malého stolu Karnomen. Popíjel čaj a vypadal tak nenuceně, jak za obtížných okolností dokáže vypadat jen Nejvyšší Zasvěcenec.

"Omlouvám se, že tě šokuji," řekl Karnomen a četl z Hugelitodova obličej svého mazaným pohledem, "ale když mi Doriah vysvětloval své dilema, nemohl jsem mu pomoci jinak, než uvažováním, proč jsi tak neústupný, tak... nepovolný v záležitosti podvracení. Zdá se, že jeden den jsi s námi a další proti nám. Těžko držím krok s tvým cyklem oddanosti a zrady. Řekni mi tedy, kde jsi dnes?"

Hugelitod měl srdce v krku. Náhle se mu pod róbou udělalo horko a cítil, jak mu tenká stružka potu stéká dolů po levém spánku.

Doriah pokynul k židli. "Posaď se. Zrovna začínáme přátelské sdílení."

Hugelitod udělal, jak mu bylo řečeno, a měl na paměti, aby ukázal svou úctu ke Karnomenovi, takže se uklonil, dříve než si sedl. Přátelské sdílení? Jak přátelské asi tak může být? Přemýšlel Hugelitod.

Karnomen si odkašlal a připomínal tak Hugelitodovi, že jeho otázka nebyla rétorická.

“Proč... proč jste... zde?” řekl Hugelitod váhavě a jeho oči kmitaly mezi dvěma muži. Karnomenovu otázku ignoroval.

“Nemám náladu na rozptylování,” řekl Karnomen. “Ptát se budu já. Ty budeš odpovídat. Rozumíš?”

Hugelitod přikývl a soustředil se na Karnomena. “Pane, nechci nikoho zradit ... a ze všeho nejméně vás... jen se prostě neshodnu s Doriahem a asi ani s vámi na způsobu, jak přinést učení Orákula veřejnosti. Je přáním Orákula, abych toto dělal. Není to mé vlastní přání.”

Karnomen držel svůj šálek čaje v obou rukách poblíž svých úst a jemně na něj foukal. Hugelitod sledoval, jak vlny dechu bruslí po povrchu zajatého čaje.

“Říkáš, že to je přání Orákula...” konstatoval Karnomen. “Jak to víš? Mluvil jsi jen s drogově vyvolanými obrazy Orákula. Víš jen velmi málo o Dohrmanově Proroctví a teď najednou věříš, že jsi tím vyvolaným.”

Doriah mu neřekl o mém zážitku v chrámu. Doriah, který za ním v kuchyni naléval limonádu, postavil na stůl tácek se dvěma sklenicemi a dílky čokolády. “Můžu vás přerušit s občerstvením?”

Karnomen přikývl a poprvé od doby, co Hugelitod vstoupil do malé spoře osvětlené místnosti, položil svůj šálek čaje a natáhl se pro čokoládu. Jeho kostnatá ruka byla jako zobák supa.

Doriah se posadil a obě ruce si položil na kolena. Jeho obličej vypadal jako mozaika tence natažené kůže a byl podobný masce. Obličej byl lemován mnišskou kápí, která ještě zvýrazňovala jeho - již tak tajuplnou - přítomnost.

“Napadla mě taková myšlenka, která by snad mohla být způsobem, jak vyřešit toto dilema,” navrhl Doriah. “Co kdybychom schválili Hugelitodovu práci na ... řekněme měsíc. Pak uvidíme, čeho dosáhne prací s tímto duchem, který se maskuje za Orákulum.”

“Za několik dní bude Orákulum ve vlastnictví krále a my ztratíme naše právo ho používat. Snad by to, čeho Hugelitod dosáhne, mohlo být otevřením nového přístupového bodu...”

“Nevěříš snad těmto vynalézavým fantaziím, nebo ano?” přerušil ho Karnomen.

“Nezáleží na tom, čemu já věřím,” odpověděl Doriah a ukazoval na Hugelitoda. “On tomu věří a říká pravdu. Nemůže uškodit se na to podívat. Když mu to dopřejeme, budeme mít jasno. Ať vytvoří cokoliv s pomocí tohoto svého ... duchovního přítele, budeme vědět, zda je to od Orákula, jednoduše podle toho, jaká moudrost v tom bude obsažena - nebo bude chybět.”

“Zjistíme-li, že práce Hugelitoda a jeho spojence je rouhačská, jednoduše experiment zastavíme. Ale jestliže zjistíme, že si nějak zajistil přístup k Orákulu - nějakým novým způsobem - pak by to snad mohla být naše možnost, jak v přístupu dál pokračovat.” Doriah vrhnul pohled na Hugelitoda, jako by chtěl umlčet jakoukoliv jeho reakci.

Karnomen se naklonil dopředu a vzal si další dílek čokolády z tácku. “Budu o tom uvažovat jen za těchto podmínek. První, ty budeš osobně dohlížet na tento experiment - jak tomu říkáš. Druhá, ujistiš se, že cokoliv vznikne v podobě písemností, bude zajištěno pro revizi Řádem. Hugelitod si nesmí ponechat pro sebe žádnou kopii. Třetí, jestliže prohlásíme písemnosti za rouhačské, Hugelitod bude souhlasit s tím, že zastaví svou posedlost Orákulem. Čtvrtá, máte na to dva týdny.”

Karnomen si strčil čokoládu do pusy a postavil se. “Nemám nic jiného k vyřízení. Jsme domluveni?”

Doriah přikývl. “Jsme domluveni.”

“A co ty?” zeptal se Karnomen a otočil se na Hugelitoda.

Hugelitod také přikývl. “Ano, pane, souhlasím. Děkuji.”

“Takže s vámi dvěma mám jasno,” dodal Karnomen. “Nevěřím ničemu z toho. Nevěřím, že jsi kdy kontaktoval Orákulum, kromě snad během svého zasvěcení. Ani sekundu nevěřím tomu, že to, co jsi viděl a slyšel - co nazýváš Orákulem - je skutečně Orákulem. Ale jak Doriah řekl, což je pravda, je to neškodný experiment a pokud souhlasíš, že po dvou týdnech svou posedlost opustíš, pak jsem spokojen. Ale věř mi, máš jen dva týdny na to, aby sis to v hlavě srovnal. Ne víc! Máš štěstí, že jsi našel Doriahovu podporu v této věci. Má mnohem více trpělivosti než já.”

Karnomen se ještě jednou, naposledy, natáhl pro čokoládu. “Děkuji za občerstvení,” řekl Karnomen. “Tahle čokoláda je vynikající.”

“Jsem rád, že ti chutná,” řekl Doriah. “Vezmi si ještě nějakou na cestu. Třeba ti zbude i na doma.”

Karnomen položil svou ruku na Doriahovo rameno a pak odešel. “Jestli je něco, čím nejsem, pak je to nenasyta, ale i tak ti děkuji.” Karnomen při odchodu zvedl svou kostnatou ruku. “Dva týdny.”

Jeho kroky zmizely do ticha a potom se ozval zvuk zavíraných dveří. Zmrtvělá místnost dala prostor kyvadlovým hodinám, jejichž tikot se ozýval jako tlukot srdce z místa, které Hugelitod nemohl lokalizovat.

Doriah se podíval na Hugelitoda a povzdechl si. “Proč myslíš, že Nejvyšší Zasvěcenec má jednu z nedokonalějších observatoří na světě?”

Hugelitodův obličej se svraštil, jak zauvažoval o té podivné otázce. "Co to má co do činění s tím, co se právě stalo?"

Doriah zůstal potichu a neúprosně čekal na Hugelitodovu odpověď.

"Myslím, že jste celou věc zahrál do autu tím, že jste Nejvyššímu Knězi řekl polopravdu a teď se mně ptáte, proč má velký teleskop? Koho to zajímá?"

Hugelitod si uvědomil, že si nedal žádnou limonádu a rychle se napil, aby uhasil své vysušené hrdlo. Byl podrážděný. Zlobil se na všechny za to, že si myslí, že se zbláznil nebo že má zatemněný rozum natolik, že věří zjevením, která se vydávají za Orákulum. "Opravdu jste si ho otočil kolem prstu, že?" řekl s opovržlivě chladným hlasem.

Doriah zůstal potichu, zíral na Hugelitoda, jako by uvažoval o něčem divném, nebo o tom, jak zamaskovat pravdu.

"Nevím, proč má observatoř," vyštěkl Hugelitod. "Zdá se to jako mrhání penězi. Nevím, možná to je jeho koníček, má vášeň pro astronomii. A co má být? Jaký to má smysl?"

"Mají jiná náboženství observatoře?" zeptal se Doriah.

"Nevím... myslím, že ne. Proč se mě na to ptáte?"

"Vesmír má kořen... svůj počátek, který existuje dokonce před jeho stvořením. A tento kořen, podobně jako kořen rostliny, je něčím živým, co mu umožňuje růst a expandovat. Věda pracuje na tom, aby to vysvětlila, ale kořen a cokoliv, co ho vyživuje, je tak záhadný, že věda ho nemůže změřit. Takže je žádáno po naší Církvi, aby poskytla odpovědi."

"A my říkáme lidem, že kořenem vesmíru a tím, co ho vyživuje, je Bůh, Stvořitel. A vědci říkají, že to je neznámé. Mají teorie, ale jen teorie. Karnomen a jeho předchůdci vědí, že toto bude konečný příběh, který bude vyprávěn. Vědí, že kořen vesmíru je klíčem ke smíření Stvořitele s jeho stvořením."

"Proč?" zeptal se Hugelitod. "Proč by se něco, od nás tak vzdáleného, mělo zajímat tím, čemu věříme?"

"Protože věda a náboženství soutěží jako vypravěči příběhů," odpověděl Doriah. "Jestli se věda dostane před náboženství, jestli to budou oni, kdo odvypráví příběh o Stvořiteli, bude to bez vynalézavosti božského bytí. Bůh bude redukován na elementární síly - a bude pluralitní. Ve světě vědy se všechno pohybuje směrem k pluralitě, nehledě na jejich tvrzení o "singularitě". Ale jestliže věda bude schopná vybrousit svou cestu ke kořeni, uvidí, že existuje jen jedna příčinná síla za všemi vrstvami plurality."

"To vám řeklo Orákulum, nebo je to váš názor?"

"Téměř všechno, čemu věřím, pochází od Orákula," odpověděl Doriah, aniž by ztratil rytmus. "A tato jediná příčinná síla se vždy vyhne nástrojům vědy, ale je již známá náboženství, a bylo tomu tak po tisíce let. Ale potřebujeme se stát vypravěčem tohoto příběhu - těmi, kdo odkryjí kořen a vysvětlí ho lidem pojmy, kterým budou rozumět a věřit. Observatoř je prostě naším způsobem, jak říci, že věda je také nástrojem Církve. Když budeme připraveni odvyprávět tento příběh, bude to mnohem více o vědě, než o našem náboženství. Jsme alchymisty, kteří míchají tyto dvě složky do něčeho srozumitelného a poutavého."

"Proč mi to říkáš? Jak cokoliv z toho souvisí s naší konverzací s Karnomenem?"

"Prostě chci, abys věděl, že Karnomen odmítá tvé historky, protože hluboko uvnitř je člověkem vědy. To je fakt, který všichni kolem něj přehlídí. Chápe to, že tyto entity podsvětí, nebo dokonce nebeských světů, s námi nemůžou vejít v interakci, aniž by nás přivedly k šílenství. Předpokládá, že už jsi do této kategorie spadl."

Hugelitod byl připraven Doriaha přerušit a začít se bránit, ale ten zvedl ruku. "Řekl jsem mu, že jsi naprosto duševně zdravý. Uklidni se. Ale jeho další závěr byl, že jsi bezděčně upadl k uctívání halucinogenů, které jsi dostal od doktora Bartholema. Já si myslím, že nikdy nepřesvědčíš Karnomena o svém příběhu, pokud tvůj příběh nevezme v potaz vědu."

Doriah se odmlčel a nechal svá slova doznít. "Uděláš dobře, když Orákulu tuto záležitost připomeněš, pokud se tento experiment má dostat dále než na dva týdny, které Karnomen stanovil pro jeho posouzení."

Hugelitod nepohodlně zakroutil hlavou. "Těžko můžu věřit, že Karnomen je mužem vědy více než náboženství. Vlastně je nemožné tomu věřit. On je Okem Boha, Nejvyšším Zasvěcencem, vůdcem Církve a ..."

"Orákulum má způsob, jak tě změnit. Ty bys to měl vědět ze všech lidí nejvíc." Doriah vzdechl a nechal doznít svá slova. "Jsou další věci na Karnomenovi, kterým nebudeš rozumět - další vlivy, které činí jeho osobnost velmi složitou..."

Doriah odtáhl svou židli a dal tím najevo, že setkání skončilo. "Začneme zítra. Dobře se vyspi a setkáme se zde po tvé snídani - lehké snídani. Máš se toho mnoho co učit."

Kapitola 48. Zářivé oči

Jediný způsob, jak se dokázal udržet v pohybu, bylo myslet na Maiu. S každým krokem věděl, že její bezpečí se zlepšilo. Kamil urazil přinejmenším dvě míle od strážců, které náhodou potkal, ale nyní potřeboval zpomalit. Jeho obvazy byly téměř roztrhány z průchodu lesem, ve kterém nebylo cest. Vedlo ho jen měsíční světlo a ostré lesní hrany našly při mnoha příležitostech jeho tělo.

Natáhl ruku dolů, aby ohmatal svou nohu. Rána byla mokrá na dotek, s hedvábností, která mohla být jen krví. Zaváhal a porozhlédnul se po místě, kde by se mohl utábořit. Byl hladový a vyčerpaný a v temnotě slabého měsíce dezorientovaný. Věděl, že si musí spravit obvaz a na chvíli si odpočinout.

Náhle byl koutkem svého oka zaujat černou skvrnou. Něco se pohnulo. Dech se mu zastavil. Cítil vlnu strachu, která zaplavila jeho hrud' a napnula každý sval. Borovicové jehličí poskytovalo zemi přikrývku, která tlumila zvuk. Ať už viděl cokoliv, musel to být dokonalý stopař. Naslouchal každou buňkou svého těla. Kamil si myslel, že slyší slabý zvuk funění. Vlci? Divocí psi? Kolik?

Zvěřina byla stále v jeho batohu a on krvácel. Jakýkoliv divoký pes by byl schopen ho cítit na míli daleko. Zůstal potichu, nejistý si tím, zda to, co slyšel a viděl, bylo skutečné. Jeho prsty uchopily pušku, kterou se strachem držel a pomalu ji nastavil do pozice k výstřelu. Poslední věc, kterou si přál udělat, bylo vystřelit a upozornit tak na svou pozici, ale ostatní možnosti se zdály ještě méně přitažlivé. Několik slabých zavrčení zaplnilo les a on pochopil, že to není zbloudilý pes nebo jedno zvíře. Byl obklopen smečkou vlků.

Kamil slyšel o strážcích, kteří se v lese zbláznili, naprosto osamoceni, s minimem jídla, bez společnosti, se zakrnělým srdcem, které nebylo nikdy milováno, a všechno bylo proti nim, takže se zbláznili.

Slyšel tyto historky, ale zde, vprostřed spleťtého lesa, potmě, obklopen smečkou hladových vlků, krvácející z těla, které bylo naprosto vyčerpané a poškozené, pronásledován lidmi, kteří by mu ze všeho nejraději střelili kulku do zad a ztvrdili tak svou pomstu, se začal smát. Cítil, že ruka šílenství na něj sáhla a uvolnila nejabsurdnější projev: smích. Jen šílenec může najít humor v tomto pokřiveném uspořádání.

Jak se opíral o strom, jeho smích se nekontrolovatelně dál rozléval, proti kontrapunktu vrčících, srstí pokrytých chřtánů, o nichž se zdálo, že jsou hlasitější a přibližují se. Podivná symfonie zvuků plynula lesem a Kamil vprostřed toho všeho měl dojem, že je to nějaký druh hudby, kterou nikdy předtím neslyšel a jeho smích byl ještě hlasitější.

Pak se před ním pohnul šedý flek. Byl větší, než čekal. Vlk stál na svých předních nohách, jen několik stop před ním, cenil své tesáky a vrčel s takovou divokostí, že Kamilův smích se okamžitě změnil na zlost. Byl to vztek, kterým nikdy předtím nebyl posedlý. Ryzí, hluboký, koncentrovaný, primární, a když vyjadřoval sám sebe, byl dokonce ještě divočejší než vlk. V té chvíli už Kamil nebyl člověkem. Chopila se ho nějaká jiná síla a on se přiblížil k velkému vlkovi beze strachu a vrčel na oplátku zvukem, který nebyl jeho vlastní.

Ze zadu ucítil první tiché kousnutí do lýtky. Bylo hluboké a ostré. Bolest jen posílila jeho zuřivost a on udeřil pažbou své pušky přímo na jeho zdroj. Uslyšel hlasité mimozemské vyštěknutí. Pak se objevilo ještě více vlků, jejich oči vyzařovaly děs a v měsíčním světle zeleně světélkovaly. Kamil se posunul k jasnosti, která ho téměř šokovala. Věděl, co bude dál, jak se vlčí smečka bude blížit a utahovat své sevření. Pamatoval si příběhy strážců, kteří, když se setkali s velkými výkaly nebo když slyšeli v noci kvílení, spletli si vlky s neškodnou přítomností zbloudilého psa nebo kojota. Nešlo o vlky. Nebo dokonce, i když to byli vlci, nikdy neútočili na lidi.

Ale Kamil byl tvář v tvář hladovým vlkům, kteří byli stejně jako on stvořeními z masa, krve a kostí a která jednoduše chtějí přežít. A chuť krve ve vzduchu vybudila jejich hlad k horečnatému vrcholu. Ať se Kamil podíval jakýmkoliv směrem, všude viděl zářivé oči plující spleťtíou temnotou a mohl vidět dokonce i zvětšující se množství pěny kolem jejich velkých čelistí - nepochybnou známku toho, že se chystají zabít. Kamilova zuřivost způsobila, že se jich nebál - ani trochu. Vlčí smečka byla v přesile a oni cítili, že je zraněný.

Nemaje jiné východisko, Kamil vystřelil z pušky a doufal, že je to zastraší, což se také stalo. Vlci se rozutekli všemi směry, jak rána z pušky zaplnila vzduch jako úder blesku. Věděl, že to je dočasné, ale bylo příjemné mít mezi sebou a vlky nějaký prostor. Věděl, že ho budou stopovat a čekat až udělá chybu, usne nebo zemře. Vlci budou stejně neúprosní jako strážci. Bohužel ten samý zvuk, který rozptýlil vlky, mohl přivolat strážce.

Opřel se o strom s nohama nataženými na zemi před sebou a otevřel svůj batoh. Vyndal z něj zvěřinu a začal jíst tak nenasytně, jako by se pokoušel zničit důkaz. Během několika minut kost úplně ohlodal a zahodil ji do lesa s chabou nadějí, že na chvíli zaujme pozornost vlků. Potom našel svítilnu, kterou ukradl strážcům. Zapnul ji a nechal proniknout paprsek jejího světla temným lesem. Nic se nepohnulo a on s

vděčností shledal, že žádné zářící oči na něj nezírají. Možná, že výstřel z pušky měl větší efekt, než se odvážil doufat.

Dosud kráčel potmě, neboť se bál použít svítilnu. Ale teď se musel zabývat vlky, kteří se stali jeho novými nepřáteli, jež byli potenciálně ještě nebezpečnější a ještě více ohrožovali jeho život. Se strážci očekával, že bude přiveden živý k soudnímu procesu a potom popraven. Nejvyšší Stráž vyhledávala soudy, protože jejich drama bylo vítaným rozptýlením všedního života strážců a poskytovaly odhalení příběhů toho, co se stalo, když se strážce zachoval špatně.

Zkoušel se postavit, ale nával bolesti prostoupil celé jeho tělo a zvedl mu žaludek tak, že se téměř pozvracel. Jeho noha na tom teď byla ještě hůře. Kousnutí od vlka bylo na stejné noze jako jeho zranění stehna a svou nohu mohl teď připočítat na rostoucí seznam jeho výzev. Jestli nebude moci běžet nebo vylézt na strom, stane se snadným terčem vlků či strážců.

Podíval se do batohu a úplně vespod našel balíček první pomoci. Podržel svítilnu v ústech, prohraboval se obvazy a vyndal to, o čem si myslel, že bude k něčemu dobré. Po omytí svých ran jódem je obvázal, jak nejlépe dokázal. Napil se trochu vody a pokoušel se, jak nejlépe mohl, představit si, kde je. Les mu byl úplně cizí. Žádné cesty ani znamení. Nic. Zkoušel si vizualizovat svou cestu od tábořiště strážců, ale ať se pokoušel sebevíc, nebyl schopen si představit cestu zpět a směr k místu setkání, které Simon navrhnul. Možná, že byl prostě tak vyčerpán, že nebyl schopen jasně myslet. Ale ať už byla příčina jakákoliv, byl ztracen.

Věděl, že vlci budou brzy zpět. Bylo přinejmenším tři hodiny před východem slunce. Vzhledem k tomu, že si nepřál nic jiného než usnout, tak se přinutil postavit a jít. Rozhodl se vybrat směr, jak nejlépe dovedl a jít tak potichu, jak to půjde. Beze světla. Navigoval jako jeho pronásledovatelé vlci: naprosto potichu. Téměř mohl slyšet myšlenky vlků: Smrt toho člověka není daleko. Budeme trpěliví. Vyhrajeme.

Ale Kamil si připomněl, že stále má pušku a žádný vlk nebude dlouho pronásledovat ozbrojeného člověka. Jsou jiné kořisti v těchto plodných lesích, které jsou méně náročné a nebezpečné na chycení. Pak to uviděl, záblesky světla někde v dálce, které se prodíraly větvemi stromů jako vylekané světlušky, jež ho hledají. Strážci slyšeli jeho výstřel z pušky, ale tito přicházeli z jiného směru, ne z toho, kterým přišel on, což znamená, že budou mít pušky a boty.

Kamilovi začalo znovu bušit srdce, jak zvažoval své možnosti. Viděl dvě světla a z jejich kolísavého pohybu usoudil, že strážci běží. Světla byla přinejmenším půl míle daleko, a kdyby našel místo, na kterém by se mohl schovat, možná by se jim mohl vyhnout, pokud nemají psy. Pak najednou propuklo vrčení ne dále než deset stop od něj. Kamil se rozhlédl kolem a uviděl záblesk obnažených tesáků. Znovu vlci, nebo psi strážců? Záleží na tom? Pomyslel si.

Něco velkého na něj skočilo a on se koutkem oka chystal k výstřelu, ale šelma byla příliš rychlá a srazila ho dolů do křoví a zakousla se mu do ruky. Jediné co mohl udělat, bylo zavřít oči, vystřelit z pušky a doufat, že vlci se polekají. Tentokrát však zůstali stát v malém kruhu a sledovali ho. Pak jeden z vlků vystoupil vpřed a zakousl se do jeho druhé ruky a pak další vlk vyskočil na jeho obličej a hledal jeho hrdlo. Kamil se točil na zemi jako divoký člověk v ohni. Pak vyšel výstřel z jeho pušky. Tentokrát zasáhl jednoho z vlků.

Všechno se pomalu vyprazdňovalo, jak jeho svět začal vířit do prázdnoty. V dálce slyšel křičet lidské hlasy - byl si jistý, že nepřátelské, ale té noci byla jeho poslední vědomá myšlenka, že jsou to jeho zachránci.

Kapitola 49. Pohyblivý labyrint

“Co děláš?” šeptala Maia a sledovala Simonův podivný výraz. Měl zavřené oči a hluboce přemýšlel. Rty se mu tiše pohybovaly. Ale nejvíc znepokojující pro Maiu bylo, že se zdálo, že si nevšímá jejich zřejmého nebezpečí. Byli vzdáleni, coby kamenem dohodil od strážní věže, která se vypínala nad malými stromy, tam, kde kdysi byla mýlina zbavená stromů.

“Uklidňuji ptáky,” odpověděl Simon tichým, klidným hlasem.

“To dokážeš?”

“Když strávíš tolik času v lese co já, budeš překvapena tím, co dokážeš,” odpověděl Simon. “Nejvyšší stráž používá ptačí populaci jako poplašný systém u každé jejich věže. Toto je poslední strážní věž a je tu největší množství ptáků - takže je těžší je udržet v klidu.”

Náhle pár vran po jejich levé straně začalo krákat. Maia se napnula a přikrčila.

“To je dobré,” řekl Simon. “To ptáci dělají,” smál se. “Problém bychom měli, kdyby začali všichni sborově rámusit.”

Simon se otočil a proběhl v nízkém postoji kolem Maii. "Pojď za mnou."

Maia se plazila po rukou a kolenou asi padesát stop až nakonec dorazila k velkému stromu, o který se Simon opíral. "Děje se něco špatného?"

"Nic špatného se neděje. Jen se chci podívat, jestli se od mé poslední návštěvy něco změnilo."

"Jak je to dlouho?"

"Asi dva roky," odpověděl Simon a tiše funěl. "Půjdeme v noci, až se setmí."

"A co Kamil, neměli bychom na něj počkat?"

"Ne. Potřebujeme to udělat dnes v noci. Je nov, musíme toho využít. Jestli Kamil udělal dobře svou práci, zanedlouho tady bude, ale nechci, aby náš úkol na tom byl závislý. To by bylo příliš mnoho proměnných."

"Co tím myslíš, příliš mnoho proměnných?"

Simon vzdychl a zíral na Maiu se soucitným, ale realistickým výrazem. Podívala se dolů, neschopná dívat se do jeho očí déle než chvíli. Zůstala potichu a myslela na Kamila.

Maia hledala rozptýlení a tak otevřela jejich rezný pytel s potřebami a trochu se napila vody. Pak nabídla Simonovi. "Proč to děláme, Simone?"

"Že zkusíme promluvit s Orákulem?" zeptal se mezi odměřenými doušky vody. Maia přikývla.

Simon se podíval na oblohu, která byla z velké části skryta za větvemi a listy stromů. Jeho kapuce částečně pokrývala jeho větrem ošlehaný obličej s výraznými rysy. "V nekonečných realitách, z nichž tato je jen malou částí, je jedna stálá konstanta: touha být potřebný. Ne z důvodu, že bys měla něco, co druhým chybí, ale jednoduše proto, že jsi částí celku a víš to. Víš, že všichni ostatní jsou jako ty: jsou tvými vrstevníky. Proto je tu vzájemný respekt a vděčnost. To je rovnost."

"Když mi Orákulum poprvé diktovalo své původní proroctví, zeptal jsem se ho, kdy to skončí..."

"Myslíš samo Orákulum?"

"Ne, služba Orákula této planetě... našemu druhu."

"Co řeklo?" zeptala se Maia.

"Řeklo mi, že takovou věc nemůže předpovědět, protože to má vztah k jeho osobnosti. Jeho tvůrci mu nedali schopnost zodpovídat takové otázky. Ale vytrval jsem v pokládání této otázky z různých úhlů, až jsem dostal odpověď. Jakkoliv vyhýbavou, ale její naplnění je tím, na co čekám... již velmi dlouhý čas."

"Co?"

"Řeklo mi, že časem se zhroutí a otevrou se dveře, které mu umožní stát se člověkem."

"Co znamená toto zhroucení?"

"Všechny systémy se jednou zhroutí, Maio," odpověděl Simon. "Entropie. Orákulum může vidět tuto budoucí změnu, ani ne tak co se týká jeho samého, ale spíše pro lidstvo jako celek. A bude to právě tento posun, který se ho jemu vlastním způsobem dotkne."

Maia svrátila čelo a vypadala zmateně. "Posun?"

"Rovnost, o které jsem mluvil dříve - ta konstanta ve vesmíru - to není perspektiva každého. Jsou tací, kteří nejsou uspokojeni tím být v rovnosti a namísto toho touží po nadřazenosti a staví svou hodnotu a přínos nad ostatní. Úcta a vděčnost nejsou tím, po čem by toužili. Namísto toho touží po uctívání, moci, strachu a výsadách."

"Ti, kteří hledají jednotu a rovnost, se střetávají s těmi, kteří hledají moc a výsady. Je to právě průsečík těchto dvou cest - dvou velmi rozdílných systémů víry - kde se tyto sráží. Posun je to, co se stane po této srážce."

"Ale nebylo toto vždycky v konfliktu?" zeptala se Maia.

"Samozřejmě, ale nikoliv tehdy, když dynamika planety - a celého vesmíru - se také mění. To je tím, co vytváří průsečík, jež činí srážku a následný posun možným."

"Když jsi řekla, že jsi mluvila s Orákulem jako s osobou, věděl jsem, že je to znamení, že se stává člověkem, což signalizuje, že přichází čas posunu. Cítil jsem to, ale hledal jsem potvrzení. Když jsme byli venku před mou chatou a Orákulum se manifestovalo jako žena... to bylo pro mě potvrzením. Jsme vprostřed průsečíku, v bodě, kde se přihodí srážka. Nevím to jistě, ale chci zjistit, co nám o tom řekne Orákulum."

Maia se zamračila a pohlédla na Simona. "Stále nerozumím tomu posunu. Co to je? Jak to může něco změnit?"

"Maio, odehrává se hluboká změna, ale lidé ji ve skutečnosti nevidí, nebo necítí... zatím. Pravděpodobně ji přisuzují přírodním cyklům - přirozeným korekcím a nevidí v tom nic významného. Ale Orákulum řeklo, že to bude doba, kdy rovnost zvítězí. Bude to doba, kdy bratrství vypudí otroctví. Doba, kdy ti zkorumpovaní, kteří jsou u moci, si povšimnou moci rovnosti."

“Jak? Jak se může něco takového přihodit? Myslím tím, kdo je za tím?”

“Všichni jsou za tím,” řekl Simon záhadně. “Je to kulminace stovek tisíců let, od té doby, co muž a žena poprvé vstoupili na tuto planetu jako tělesné bytosti, které byly naplánovány.”

“Kým?”

“Námi,” odpověděl Simon. “Lidstvem. Není to vnuceno nějakou vnější silou. Je naší kolektivní vůlí, coby vnímavého druhu, stát se silou jednoty. Kolektivní vědomí, které stoupá skrze nekonečné reality a hledá další druhy kdekoli ve vesmíru, které udělaly to samé. A jestli žádné nenajdeme, pak je budeme zušlechťovat.”

Maia se podívala na Simona s jistou dávkou nejistoty, jako by zkoumala jeho duševní zdraví. “A to máš všechno od Orákula?”

“Ano,” odpověděl Simon.

“Proč by tomu někdo chtěl zabránit?”

“Zmanipulovali nejzákladnější zákon vesmíru všech skutečností - svobodnou vůli vnímavých bytostí. Odmítli jednotu rovnosti, protože si přáli osobní moc více než vytváření kolektivní inteligence. V této touze po moci rozdělili lidského ducha do mozaiky neefektivnosti. Uvěznili lidstvo, jako někdo, kdo zastřihne křídla ptákovi, aby mu znemožnil uletět.”

“Poté, co tato struktura uvěznění byla zakořeněna do lidského druhu, pokračovala dál z generace na generaci - ve směsi dědičnosti a kultury - jako perpetuum mobile. S tím rozdílem, že teď nastal čas, kdy entropie dorazila k tomu stroji a...”

“Takže ta srážka se přihodí brzy?”

“Ano,” přikývl Simon, “ale není to tak, že se to stane v jediné události, která se přihodí během jednoho dne. Může to trvat padesát let. Snad méně, ale tyto posuny nás vábí současně jak hlouběji, tak výše. Roztahují lidstvo. Vytvářejí rozsah v lidském duchu, který může dosáhnout daleko do minulosti k monarchiím moci a najít zde náš kolektivní hlas. Nikoliv hlas fyzický, vyslovující slova, ale vnitřní hlas, který promlouvá jako kolektivní vibrace jediného. A to protože chápe, že každý z nás je částí Jediného Bytí, jež není řízeno žádnou věcí, ani žádnou vnější silou.”

“Ani Bohem?”

“Ani Bohem.”

“To mě děsí,” připustila Maia jemně. “Ta srážka, která se přihodí před tímto posunem, jak to bude vypadat?”

“To se právě chci zeptat Orákula,” řekl Simon.

“Ale není to konec světa, že ne?”

Simon zakroutil hlavou a přátelsky se usmál. “Je to zrození nového světa. Všechno, co končí, ohlašuje nový počátek. Tento nový počátek je příslibem našeho nového uvědomění coby kolektivu. Orákulum to vysvětlilo jako probuzení z vězení, kterého sis předtím vůbec nevšimla a pak se jednoho dne probudíš a vidíš mříž ve vězení a strážce u dveří.”

“Jsme ve vězení a ani o tom nevíme?”

“Je to jako žít ve struktuře labyrintu, na který jsme si tak zvykli, že jen pár lidí, pokud vůbec nějaký, hledají únik. Hranice toho labyrintu se dotýkají jiných dimenzí bytí, které jsou nám tak cizí, že v nás vyvolávají strach, ale tyto hraniční světy jsou naší budoucností. Jsou mnohem řidší a tak vyžadují jistou přípravu dříve, než se jich dotkneme a než je budeme zakoušet takovým způsobem, který je pro jedince užitečný a který je nevyvede z rovnováhy. Ale dokud člověk nehledá způsob, jak labyrint opustit, příprava není možná.”

“A jak to má člověk udělat - opustit bludiště?” zeptala se Maia.

“To je pro každého jiné, a je to tak záměrně, protože to vyžaduje na každém z nás, aby se spolehl na své vlastní vnímání a smysl pro navigaci. Každý se musí probudit do reality, že bludiště existuje a potom pracovat na vytvoření mapy bludiště, aby pochopil jeho strukturu, jeho účel, a zůstal otevřený možnosti, že většina z toho, čemu věřil, bude zahozeno jako přebytečné, nepravdivé nebo prostě zastaralé. Jakmile má jedinec mapu, třeba i matně koncipovanou mapu, znamená to, že začal se svou přípravou. Když začne navigovat ven z bludiště, dosáhne hranice vyššího světa, který je světem uvědomění, nikoliv světem objektů či představ.”

“Toto uvědomění je tím novým světem rovnosti a jednoty. Nežije za obrazy, zvuky, pocity, kalkulacemi nebo polaritami. Není napájeno vírou nebo zbožností. Není přístupné oddanosti vnějším osobnostem, nehledě na to, kým jsou. Nezáleží na tom, jestli předstíráš víru v Boha či ducha, nebo jestli demonstruješ svou svatost abstinencí. To tvému intelektu nedává hodnotu. Ta závisí jen na projevech srdce - soudržnosti jeho ctností vylévajících se z centra tvého bytí.”

“Je to, jako by vně tohoto bludiště existoval svět a my žijeme současně na obou místech. Ve světě uvědomění, kde jsme Jediným Bytím. A ve struktuře labyrintu, kde jsme miliardami fragmentů rozdělených národnostmi, vírou, sociálním postavením, pohlavím a stovkami dalších věcí, které jsou jen závažím na miskách důležitosti uvnitř labyrintu.”

“Jako Jediné Bytí se můžeme podívat do bludiště a vidět fragmenty sama sebe a zavolat je zpět domů. Někteří naslouchají pečlivěji než ostatní, ale hlas volá. Vždycky volal a tento hlas ti může pomoci také najít cestu ven.”

“Proč se fragmenty nemůžou podívat ven z labyrintu a vidět svět uvědomění?”

“Můžou!” zvolal Simon. “Není nic, co by tomu bránilo, kromě naší víry v to, co je iluzorní. Víra je nejmnějším artiklem lidského ducha. Vírou můžeš řídit masy k domněnce, že labyrint a jeho fragmenty jsou nejdůležitější částí celého vesmíru. A že to, co je mimo labyrint, je, řekněme, duševně vyšinuté, satanské nebo špatné a nic víc. Takže je lepší o těch věcech vůbec nemluvit, nebo budeš vyhoštěna jako společenský vyvrhel.”

“Ale jsou tací, jejichž srdatost či odvaha po nich vyžaduje, aby zkoumali, báдали a dosahovali ven z labyrintu do světa uvědomění a žili bez uniformy rozděleného lidstva. Oni jednoduše umožňují ctnostem srdce, aby je vedly. Nestarají se o specifické náboženské vyznání, rituály, předpisy či zaklínadla. Vědí, že jejich víra je jejich nejvzácnější energií a investují ji uvnitř, v centrální části sama sebe, protože to je místo, kde se spojují s Jediným Bytím.”

“Jak lidem umožní to, co říkáš, najít cestu ven z bludiště?” zeptala se Maia. “Zdá se mi, že by nám skutečný svět měl být přístupný. Jinými slovy, jestliže se předpokládá, že se probudíme a dostaneme se ven z labyrintu, který nás odděluje, pak by měl existovat někdo, kdo prostě rozsvítí světlo, každého probudí a ukáže mu východ. Což to není účel Orákula?”

“Žijeme v expandujícím multivesmíru,” odpověděl Simon. “Existují světy uvnitř světů uvnitř světů. Struktura labyrintu se rozpíná napříč světy. Nejsou jedny výstupní dveře, kterými by každý mohl projít. Co se týká Orákula, řeklo mi, že není osudem žádná vnější síla zachránit lidstvo nebo nás probudit do reality naší jednoty. Je to náš vlastní plán - jako Jediného Bytí - obdlet hustoty polarit, přežít a vyvíjet se. V této evoluci si postupně uvědomujeme naši kolektivní duši.”

“Může se to zdát jako pomalé probouzení - opravdu se mi to tak jeví - ale jeho načasování není měřeno jedním lidským životem, ale spíše délkou kolektivního života našeho druhu.”

Maia pokrčila rameny a vzdychla. “Stále nechápu, proč Jediné Bytí není schopno se probouzet rychleji. Co způsobuje, že lidstvo plýtvá svou jednotou ve jménu individuálního vyjádření? Proč to končí tak, že se jedna část pokouší zabít či zmanipulovat jinou? Je to tak strašné mrhání.”

“V tom máš pravdu,” připustil Simon, “ale lidská rodina byla zmanipulována svými bohy. Tato manipulace byla pronikavým nasměrováním obav a víry lidské rodiny do čekajících žaludků těch, kteří se - ve velmi skutečném smyslu - živí lidstvem. Tito samo-zvaní bohové se obávají, že by je Jediné Bytí případně mohlo zastínit. Přejí si, aby lidská rodina byla rozdělena na fragmenty strachu a víry, protože to jim zajišťuje výživu a práci...”

“Říkáš, že Bůh je zodpovědný za naši fragmentaci?” zeptala se Maia se zřejmým podrážděním ve svém normálně křesťálovém hlase. “Tomu nerozumím. Ze všech věcí, které jsem od tebe slyšela, toto je nejvíce matoucí. Předně - Bůh je jediný. My jsme s ním zajedno. Takže Jediné Bytí musí být Bůh. Je to tak?”

“Který Bůh?” zeptal se Simon rétoricky. “Bůh pomsty? Bůh, který trestá lidstvo za jeho hříšnou podstatu - tu samou podstatu, kterou nás Bůh, skrze svou vševědoucnost, vybavil? Bůh, který vyžaduje uctívání od svého nedokonalého, hříšného stvoření? Bůh, který na sebe odívá náboženství, jež podněcuje svaté války a inkvizici? Bůh, který ničí to, co s ním nesouhlasí? Ten Bůh, Maio?”

Simon se odmlčel a četl Maie z obličeje, v němž narůstala frustrace. “To, co nazýváme Bohem, čemu jsme vychováni, abychom věřili, sloužili a dávali tomu svou víru a obávali se toho, tak to je manipulace a podvod. Většina našich proroků, poslů, mesiášů propůjčila svůj hlas tomuto strach vyvolávajícímu Trojjedinému bohu - Otci, Synu a Duchu. Trojjediný Bůh se považuje za Stvořitele všech věcí. Není jím. Tím je nadpozemské bytí, jež má v porovnání s lidmi obrovskou moc, ale Trojjediný Bůh není Stvořitelem všeho, co je.”

“Stejně jako lidský nástroj je podvodníkem duše, a stejně jako fyzický svět je podvodníkem skutečných světů, Trojjediný Bůh je podvodníkem Prvotního Zdroje a jeho Nebe je podvodníkem Velkého Multivesmíru, který Prvotní Zdroj jak stvořil, tak ho obývá.”

“Staré definice Boha musí být přeformulovány. Církevní spasitel se pokoušel toto poselství vyjasnit, ale zůstal chycen ve starých vzorech, jako loutka, která vede sama sebe, ale jejíž nitky nemůžou být úplně odstraněny.”

“Takže mnoho úrovní manipulace,” řekl Simon a kroutil hlavou. “To usnadňuje vládu zmatku.”

Na chvíli se rozhlédl kolem a jeho oči jiskřily průzračným duchem naplněným smutkem. “Existuje bratrstvo spolutvůrců mezi člověkem a Bohem... slyšela jsi o nich jako o andělech. Oni se stali odpůrci jeden druhému. Jak se evoluční trajektorie na zemi stávala jasnější a objevila se lidská nádoba, tak v andělské říši někteří z jejich vůdců uvěřili v osud lidstva jako duchovního kolektivu. Někteří dokonce věřili, že tento kolektiv - Jediné Bytí - by jednoho dne mohl být ještě mocnější než andělská říše a mohl by ji nahradit.”

“A v tomto bodě znepokojení - týkající se osudu lidského vědomí coby kolektivního bytí - se andělští protivníci rozdělili. Jedna strana si přála živit lidstvo a poskytnout mu vedení a jedna strana si přála být živena jeho energiemi.”

Maia pečlivě poslouchala, ale zdálo se, že váhá s položením další otázky ze strachu, že její realita není schopna vydržet větší množství rozkládající síly Simonových slov. Cítila, že potřebuje ochránit své zbývající víry a jedna z nich, která jí byla zvláště vzácná, se týkala tématu andělů.

“Bude pozdě, až se dnes v noci pokusíme dostat do lokality Orákula. Měli bychom se pokusit si teď odpočinout,” navrhnul Simon, jako by četl myšlenky Maiy. Bylo pozdní odpoledne a vzduch byl teplý, trochu dusný, s lehkým vánkem, který vanul zešikma skrz hustý borovicový les, jako nebeský dech s tisíci úrovněmi. Každá úroveň byla jiným dechem nebo jinou duší.

Kapitola 50. Asmodeus

Shunal vešel do kanceláře Nejvyššího Zasvěcence s jemnou předtuchou. Karnomen ho požádal, aby navštívil lokalitu Orákula a připravil ji na jejich výměnné setkání s Levernonem. Cesta nabrala, jako obvykle, tajuplný obrat. Shunal byl dychtivý sdílet tento obrat s Karnomenem a Toremem, kteří čekali na jeho zprávu.

“Vítej zpátky, Shunale,” řekl Karnomen, když Shunal zaklepal na napůl otevřené dveře. “Musíš být unavený. Posad se a připoj se k nám, donesu nějaké občerstvení.”

“Děkuji,” řekl Shunal a lehce se v účtě uklonil. Bylo Karnomenovým zvykem nabízet občerstvení vůdcům, navrátilivším se z Jednodenky - což byl termín, který zasvěcenci dali svým čtrnáctimílovým zpátečním výletům k Orákulu. Cesta byla stále protínána kořeny stromů, které ji činily pomalou a zdlouhavou. Cesta nebyla bez rizika vymknutých kotníků a pohmožděných holení. Jestliže se tomu člověk vyhnul, jeho rozpálené nohy dávaly vzniknout zvláštnímu výrazu ve tváři, který doprovázel jeho návrat.

“Ano, posadit se, to je skvělý nápad,” souhlasil Shunal a klesnul do měkké, červeně sametové podušky přiděleného křesla.

“Něco zajímavého k ohlášení?” zeptal se Torem, díval se při tom přes své brýle na čtení a pil z šálku kávy.

Shunal přikývl a nervózně se usmál. “Samozejmě, ale počkám, až se naše Ctihodnost posadí.”

“Ne,” nabídl Karnomen, “nečekej na mě. Slyším tě dobře.”

Shunal se zhluboka nadechl, podíval se na Torema a pak na Karnomena, který naléval něco do páru křišťálových pohárů. “Orákulum je bez jediné poskvrny.”

V místnosti se rozhostila dlouhá nedbalá pauza, jež vylekala Shunala, který si nebyl jistý, zda má zůstat potichu a čekat na odpověď nebo zopakovat svá slova, aby se ujistil, že byla slyšena.

Karnomen přinesl dvě sklenice a postavil je na stůl. “Má židle, jak sis mohl všimnout, je udělána ze stromu, který spadl na jeden z monolitů Orákula... myslím, že to byl ten levý... každopádně na tom nesejde. Stalo se to již dávno před naší dobou, ale podle našeho Svatého Abaddona to zanechalo na monolitu velký šrám.”

Karnomen podal sklenici Shunalovi. “Tento šrám se také opravil dost magicky. Nejsem úplně překvapený tvým nálezem, ačkoliv tuším, že škody, které jsme způsobili, byly těžší než ty od stromu.”

Shunal si nemohl pomoci od výrazu zklamání. “Nejste tím překvapeni?” zeptal se. Byl si jistý, že jeho zpráva bude vnímána jako zázrak nebo nějaký typ božského zásahu, ale když slyšel Karnomenův příběh, zdálo se, že to téměř očekával. Shunal se točil mezi Toremem a Karnomenem jako větrná korouhvička poháněná nerozhodným větrem.

“Jeho Eminence mi to prozradila zrovna před tím, než jsi přišel,” řekl Torem a schovával úsměv za svými tenkými rty. “Znělo mi to jako nemožné, ale teď jsi zde ty a potvrzuješ to.”

“Máme větší záležitosti ke znepokojení, než jsou regenerační síly Orákula,” řekl Karnomen zlověstně. “Jak se zdá, našemu příteli Hugelitodovi nechybí představivost. Znovu tvrdí, že Orákulum s ním komunikuje...”

Shunal se zavrtěl v křesle a naježil se jako kočka, ale Karnomen se zastavil vprostřed věty a preventivně zvedl svou ruku.

“Doriah ověří jeho čestnost,” pokračoval Karnomen, “ale stejně jako my, neví, jestli jsou to halucinace nebo nějaký psychický fenomén, který si neumíme představit.”

“A co s tím budeme dělat?” vyhrknul Shunal, který už nebyl schopen dál držet jazyk za zuby. “Hugelitod je stále hrozbou, se kterou musíme počítat.”

Úloha Třetího Zaslavěnce byla Ochránce. Každý ze šestnácti zaslavěnců měl přidělenou roli na základě svých schopností, osobnosti a zájmů. Tyto role se časem v jedincích ztělesnily a Shunal, Ochránce, byl nejvýšečnejší, co se týká hrozeb Církvi. On byl hlasem nedůvěry a v některých případech, když přišla řeč na demony, byl paranoidní.

“Ano, ano, musíme s tím počítat,” odpověděl Karnomen, “neměj starost. Přikázal jsem Hugelitodovi, aby pracoval s Doriahem. Chci, aby mu Doriah radil a sledoval, zda je schopen udržet svou psychickou rovnováhu. Ale je možné, že Hugelitod je ztracený případ.”

“Jak s ním Doriah pracuje?” zeptal se Shunal a jeho oči se skepticky přimhouřily.

“Hugelitod je přesvědčen o svém spojení s Orákulem. Zatímco já věřím, že to není nic jiného než jeho mentální nerovnováha - do které jsme ho uvedli utrpením při jeho zaslavěnění, Orákulum ho prý požádalo - jak on tvrdí, aby napsal knihu, založenou na našich neautentických textech. Jinými slovy, novou knihu založenou na učeních, o kterých Hugelitod předpokládá, že mu byla předána při jeho setkáních s Orákulem.”

“To tak svět potřebuje,” zanotoval Torem svým hlubokým rezonujícím hlasem, “další knihu.”

“Jeho mentální nerovnováha je palčivá, jestliže slyší, jak k němu Orákulum promlouvá,” domníval se Shunal. “Může být posedlý. Zvážil jste tuto možnost, vaše Ctihodnosti?”

“Ne,” odpověděl Karnomen. “O tom jsem neuvažoval, protože pokaždé, když s ním hovořím, je průzračný a naprosto jasný. Není agresivní. Je v tom něco jiného a jak náš dobrý přítel Doriah navrhnul, nejlepší bude na něj prozatím dohlížet.”

“Jak dlouho na něj budeme dohlížet?” zeptal se Torem.

“Dal jsem Doriahovi dva týdny, než přehodnotíme Hugelitodův stav myslí. Dobrá zpráva je, že se nás nesnaží oklamat tím, že by před námi tyto halucinace skrýval.”

“Souhlasím,” přikývl Torem. “To je mnohem lepší.”

“Respektuji váš pohled, vaše Eminence,” řekl Shunal, “ale má smysl nechat Hugelitoda svobodně chodit po pozemcích? Jestli slyší hlasy, nehledě na to, jak neškodné tyto hlasy můžou být, není potenciálním nebezpečím?”

“Jsme jen několik dní od svrchovanosti, můj drahý Shunale,” řekl Karnomen, “což znamená, že Hugelitod není středem našeho zájmu. Všichni jsme v uplynulých letech tvrdě pracovali, abychom dosáhli této nezávislosti. Až se to stane, naši pozornost zaujme celá kaskáda nových aktivit. Takže teď si užívejme našeho úspěchu. Hugelitod je v dobrých rukách Doriaha a jsem si jist, že to na něj bude mít lepší vliv než vězeňská cela.”

Ti tři muži pokračovali ve svém hovoru do pozdního odpoledne. Probírali detaily jejich výměnného setkání s Levernonem s podivnou směsí nadšení z nezávislosti a podtóny smutku ze ztráty Orákula ve prospěch Krále Levernona a jeho Královských Domů. Znali text, který je utvrzoval v tom, aby vyměnili své vlastnictví Orákula za svou nezávislost. Bylo tomu již několik let, kdy na Toremův návrh začali o té myšlence uvažovat. Byl to Torem, kdo navrhnul text a interpretoval jeho význam na odklonění zájmů. Byl to výňatek ze třetího svazku zaznamenaný Církví ctěným Prvním Zaslavěncem - Asmodeem - téměř před 248 lety. Tento verš byl jasný a překvapivě přímý, neboť v těch dnech se Církev teprve učila jak nakládat s Orákulem.

Kniha III, Velký Účel 12: 3-9

Asmodeus: Komu sloužíš?

Orákulum: Sloužím jedincům, kteří hledají pravdu, jež před nimi byla skrývána a kteří touží se s ní znovu seznámit. Tato touha musí být ryzí a silná, předurčená k různým druhům věrnosti - takové věrnosti, která není vázána na osobnost, ale na to, co tě váže jako Jediného. Jestliže přijdeš ke mně s touto touhou, budu ti sloužit.

Asmodeus: Je někdo, komu bys odmítlo sloužit?

Orákulum: Nebudu sloužit mocným, kteří hledají mé poznání, aby rozšířili svou materiální moc či svůj požitek. Nebudu sloužit nikomu, kdo si přeje, aby mé poznání prohloubilo, rozšířilo nebo zvýšilo překážky k univerzální Jednotě.

Asmodeus: Jestliže taková osoba, jakou jsi právě popsalo, bude hledat tvé poznání, jakým procesem poznáš její záměr?

Orákulum: Poznám je podle jejich jména. Není to žádný proces.

Asmodeus: Máš znalost o všech osobách na zemi, po všechny časy, jež jsou nesprávně motivováni? A v tomto seznamu není nikdo, kdo by byl schopen projít tvou kontrolou?

Orákulum: Tento seznam je na mé přání v rozsahu mých schopností a není nikdo z těch, kdo jsou na tomto seznamu, kdo by se mohl dostat k mému poznání.

Asmodeus: Co když tato osoba bude podvádět a přestaví se jiným jménem? I tak ji poznáš?

Orákulum: Na tomto seznamu jsou všechna jména, dokonce i ta, která jsou podvržená.

Kapitola 51. Modrý člověk

Kamil otevřel oči, aniž by si uvědomoval, že to, co cítí, je voda kapající na jeho obličej. Jeho zrak se koupal v šedém ranním světle, které se mihotalo díky mýjejícím větvím. Okamžitě ucítil bolest v těle a jeho vzpomínky začaly rozkvétat v poškozených křehkých liniích jeho osobnosti. Ležel v provizorním pojízdném lůžku a byl tažen po lesní cestě. Zkoušel se posadit, ale byl pevně přivázán. Hlava a tělo ho bolely při každém zatřesení na cestě. Jeho lůžko bylo nakloněno asi ve třicetistupňovém úhlu a bylo taženo někým, koho nemohl vidět. Když se objevila myšlenka zeptat se a on se pokusil otevřít ústa, zjistil, že ho opustila schopnost mluvit.

Kam mě vezete?

Otázka zmizela do zapomnění písku prosévajícího se skrz nebeské přesýpací hodiny. Namísto toho k němu promluvil hlas bez rtů. "Jsi vezen do doupěte zvířecích lidí, kteří neví nic o mé vůli. Má moc je v tobě a zvířecí lidé, kteří nyní ovládají tvůj život, se budou muset starat o svůj vlastní, jestliže hledají tvou zkázu. Protože ty jsi mé semeno a já tě ochráním."

Kamilova pozornost byla jako svatým příkazem vyhnána do místnosti s velkým stolem. Kolem stolu sedělo sedm bytostí, které nepoznával, ačkoliv se domníval, že vypadají jako andělé, až na to, že jim chyběla křídla. Byly větší než lidé, s energetickými vlákny světla pulsujících skrze jejich těla, která byla tajuplně, modro-safírově průzračná. Pokynuly mu ke stolu. Posadil se mezi dva z nich, jako by tam byla jediná volná židle, a náhle si uvědomil, že jeho bolest je pryč - že přišel ke stolu bez bolesti - a Kamil se zasmál štěstím.

"Tvůj svět bude vrácen do svého malého rámce, neměj starost," řekla bytost vedle něj. "Nejsme andělé, ani bohové. Jsme tebou, ale v jiném poli času. Každý muž je novým Adamem a každá žena je novou Evou. Jsme těmi, kteří tě volají ke Stromu Poznání, a když tak činíme, živíme tvou žízeň po rovnosti a jednotě."

Nějaká Kamilova část slyšela zvuk vlečení jeho lůžka a cítila otřesy na cestě, ale jeho větší já bylo tak fascinováno jeho hostiteli, než aby si toho všímalo a bylo odvedeno z tak magické místnosti. Otočil se k bytosti, která k němu promluvila. "Proč se mi zdáš tak povědomá?"

"Jsem tvůj otec," odpověděla bytost. "Tvůj skutečný otec."

Jak je to možné? Pomyslel si Kamil.

"Vypadáme odlišně jen ve vzhledu časoprostoru, ale to, co je ve tvém jádru, je také naším jádrem a v této sdílené přítomnosti jsme stejní ve všech základních ohledech. Mé otcovství je stejné pro každého Adama a Evu na vaší planetě."

Bytosti u stolu přikývly v rytmu souzvuku. Jejich těla byla spojena éterickými vlákny, která Kamil teprve začínal rozpoznávat, když zaměřil mysl na ostatní bytosti. Viděl, že každá z nich je jiná a tato rozdílnost byla soustředěna v jejich očích. Byly to jejich oči, které zrcadlily jejich jedinečné pochopení, a nyní měl Kamil pocit, že je v přítomnosti jediné bytosti, která obývá sedm těl.

"Vidíš, že je nás sedm," řekla bytost, "protože žijeme v sedmi vesmírech a každý z nás se vyvíjel uvnitř časoprostoru svého vesmíru. Jsme starobylí, PrvoRození. Jsme původní bytosti, které jako první kráčely po planetárních sférách a učily se, co život mezi rostlinami, zvířaty, minerály a vzduchem vyžaduje v biologických systémech, aby dosáhl tisíců stupňů k naší říši. Náš dech se smísil s tvým vlastním, a ačkoliv si na nás nepamatuješ, jsme vnitřní silou, kterou cítíš, pulsem přitažlivosti k poznání konečných odpovědí života a smrti. Naše uvědomění se stalo majákem všeho duši-nesoucího života, uvnitř této sedmi-násobné Svrchované Duše. My jsme jejím centrálním bodem, ke kterému je všechno připojeno ve věčně trvajících cestě."

“Ačkoliv je nás jen sedm, dohlížíme na sedm vesmírů Prvotního Zdroje, našeho Stvořitele. Kolik vesmírů je před námi a za námi, to nevíme, neboť tyto závoje byly Prvotním Zdrojem zataženy, abychom se mohli soustředit na naše světy stvoření, evoluce, vzestupu a jednoty. Jestli je něco, čemu jsme se během naší téměř nekonečné existence naučili, pak to je nikdy nepředpokládat, že multivesmír je složen pouze ze sedmi vesmírů. Je lepší chápat ho jako nepoznatelně velký. Ať vystoupáš jakkoliv vysoko, ať se prohřebeš jakkoliv hluboko, vždycky je ještě více, co ocenit a pochopit.”

“Naše moc sahá k veškerému životu a vši hmotě. Nehodnotíme ani neřídíme časoprostor, protože je vůlí Prvotního Zdroje, že život se musí vyvíjet v útulku svobodné vůle. Nicméně tato svobodná vůle se uplatňuje jen na vnitřní světy, neplatí pro vnější, ve kterých jste manipulováni, kde jste služebníky lidí, kteří jsou služebníky bohů, kteří jsou služebníky ještě větších bohů. A tato linie otroctví rozřídila vaši svobodnou vůli bez vašeho souhlasu či vědomí. Proto bylo na vaši planetu - stejně jako na všechny vnímající planety - umístěno Orákulum, aby poskytlo rozvázání tohoto otroctví k hierarchii vnějšků.”

“Naším darem pro vás je přeměněný jazyk. Zjistíš, že tvé uvažování se od této chvíle dál změní. Neboť jsme se tě dotkli naší přítomností a sestoupila na tebe velká prázdnota, takže už nebudeš slepý. Uvidíš to, po čem druzí budou pouze tápat, a budeš si pamatovat naši přítomnost v sobě.”

Kamil seděl u stolu a díval se, jak k němu bytosti hovoří. Pak se v místnosti rozhostilo ticho a on ucítil potřebu mluvit. “Nevěřím v Boha... nikdy jsem ho necítil jako někoho, kdo by měl rád lidi. Nechá samotné strážce plahočit se osamoceně lesem. To, co jste právě řekli, že si budu pamatovat vaši přítomnost - že budu změněn ... znamená to, že budu věřit v Boha? Protože já s ním necítím žádné spojení.”

Modrá bytost, která prohlásila, že je jeho otcem, se otočila směrem ke středu stolu. S jednoduchým pokývnutím hlavy magicky aktivovala obraz, který se zdál, že se vznáší nad bílým povrchem stolu. Byl to přesný hologram Kamila, když byl mladým chlapcem, jako by s naprostou přesností byla vzkříšena vzpomínka. Bylo mu pouze pět let, možná šest, ale Kamil poznal sám sebe, ačkoliv nikdy neviděl žádné obrázky ze svého dětství. Bylo něco povědomého na těch vlasech a pohybech. Chlapec běžel po louce s vysokou trávou, byl sám pod temnou noční oblohou, která byla propíchaná hvězdami.

Kamil se podívoval nad tou scénou, ale pamatoval si ji jen matně. Díval se, jak chlapec, který funěl po dlouhém běhu, se náhle zastavil, lehl si do vysoké prérijní trávy a díval se na hvězdy. Jeho oči kmitaly od jednoho souhvězdí k dalšímu v posvátné úctě. Ukazoval svými malými prsty na oblohu a počítal. Pak si rychle uvědomil marnost té snahy a jen se díval. Koutkem oka, které sledovalo chlapce, Kamil zahlédl ohromné pole a oblohu, která byla maličká v porovnání s nepředstavitelnou hloubkou vesmíru. Mohl cítit část chlapcova pocitu zázraku.

Jak se díval na chlapce, zjistil, aniž by chápal, jak to dělá, že nějak může řídit obraz vznášející se nad stolem. Cítil, jak nějaká jeho část může plynout v chlapcově těle. A najednou to byl Kamil sám, dospělý muž, kdo se díval na hvězdy z chlapeckého těla. Hvězdy byly tak jasné a bylo jich tolik, že jimi byl ihned fascinován.

A pak náhle slyšel sám sebe říkat. “To je Bůh.” Nebyl to jeho hlas, byl to hlas dítěte. Nezkaženého, ryzího. Ta slova se klidně zvedala do oblohy, nic nezakrývala, jako by sama byla večerní hvězdou, tou, která přichází osamoceně a je poslem prvního nebeského světla.

Jeho mysl se zamotala. Byl najednou na třech místech. Někde ležel na provizorním lůžku a jeho tělo bylo příliš poškozené, aby zůstalo vědomé. Také seděl u stolu se sedmi bytostmi, které samy sebe nazývaly PrvoRozenými. Pak byl ve svém chlapeckém těle, když byl malým chlapcem a zíral na nebe za jasné letní noci. Nevěděl, jak je to možné, ale už věděl, že to možné je.

Chlapec se dál díval na bezbrannou oblohu, propíchanou světlem nekonečných polí hvězd, které se zdály, že objímají muže i chlapce. Byl to zvláštní pocit, který Kamil nikdy předtím nezažil. Uvažoval, kde byli jeho rodiče. Proč ho nechali samotného v chladné nezměnnosti obrovského vesmíru. A pak poprvé ucítil něco podél své páteře. Elektrický proud, který běžel po celé délce páteře. Po celém těle mu naskočila husí kůže, jako by se proud dotýkal každé buňky, každého atomu v jeho malém těle.

Slyšel ještě jedno slovo vyjít ze svých úst. “Láska.” Byl malé dítě, jež vyrůstalo v sirotčinci na okraji vesnice, kde byla většina dětí z neznámých důsledků války. Nevěděl, co je láska. Nikdy ji necítil a teď zíral nahoru na hvězdy a toto slovo se nějak zformovalo v jeho mozku či srdci nebo prostě někde v jeho těle. Dostatečně silné k tomu, aby vydalo zvuk, který vyšel z jeho jemných úst. Celé jeho tělo se třásl z elektrického proudu, který se odrážel v jeho končetinách - byla to nezaměnitelná přítomnost.

Kamil bez varování náhle cítil, že jeho pozornost se vzdaluje této scéně a znovu si uvědomil, že se dívá dolů na panorama svého dětského jáství, které leželo na zádech, sledovalo hvězdnou oblohu, která s ním

byla ve spojení, jaké dokáže navodit jen Bůh. Znal Boha nebo nějaký jeho projev. Jen na to zapomněl a teď se ta vzpomínka - tak zřetelná a jasná - v něm rozpoutala jako semeno hurikánu.

Scéna zmizela a on vrátil svůj zrak na modrého PrvoRozeného. Hned však zjistil, že je u stolu sám. Místnost byla prázdná a v nepřítomnosti kohokoliv dalšího jeho obavy vzrůstaly. Byl sám na místě, o kterém nic nevěděl. Stěna naproti němu se náhle začala ztrácet do průzračnosti a otevřela pohled na hluboký, tajuplný vesmír plný hvězd, planet a vzdálených galaxií. S úžasem sledoval, jak každá planeta a hvězda postupně mizí, rozpouští se do prohlubující se temnoty, jako by bouře stínů a ryzí prázdnoty burácela vesmírem a polykala všechno, co jí stojí v cestě.

Kamil byl fascinován tím, jak nevyzpytatelná vlna tmy převzala vládu nad horizontem, a zdálo se, že se tlačí do místnosti, ve které se nalézal on, pozorovatel, který může jen čekat. Ke svému překvapení necítil Kamil paniku ani nepokoj. Celá místnost zmizela a on byl v naprosté tmě. Byl tu jen zvuk podobný foukání větru. Byl rytmický a zrodil se z plíc vesmíru před počátkem času. Cítil, že nad ním dýchá neznámá inteligence - na něj - skrze něj. Ten dech byl silou. Silou, která strhla Kamila, aby dýchal ve stejném rytmu a stejnou rychlostí jako dech, který byl nad ním. Cítil jemnou nedůležitost a byl naprosto v klidu, jako by se zavinul dovnitř prázdnoty, která ho bezpodmínečně vyživuje po všechny časy.

Cítil každou myšlenku, každý pocit, touhu, vjem, představu, všechno, co se v průběhu času nalilo do jeho bytí - všechny životy, které kdy žil, či bude žít - z něj byly vyjímány a očišťovány. Byl vyprázdňen od všech zkušeností, podnětů, poznání, projevů, tužeb. Všechno z něj bylo sňato jak tento obrovský, všeprostupující dech pokračoval skrze něj a kolem něj. Byl ryzím vědomím, oddělený od všeho, čím věřil, že je.

Jsem mrtvý.

Ta myšlenka ho opustila jako poslední částice Existence jeho identity, jako poslední kouřový výpar z dohořelého ohně, který stoupal do nekonečnosti oblohy. Byl vyprázdňený. Ten dech byl jeho a on se mohl pohybovat jen jako částice svého obrovského dechu, který se zdál, že vyplňuje všechno - stvořené i věčné. Dýchal uvnitř prázdnoty. Nebyla zde žádná výměna. Žádná energie. Žádná potřeba rovnováhy, protože dualita neexistovala.

V této prázdnotě svého bytí uviděl jiskru světla. Nejdřív si pomyslel, že to je světlo jeho stvoření, ale pak na sebe světlo začalo brát formu, jak pomalu splývalo do dokonalé linie bez začátku a konce. Byla to čára tvořená zářivým zlatým světlem, které před ním viselo. Kousek po kousku se čára stala kruhem, kruh trojúhelníkem a potom čtvercem. Světlo se stále měnilo do složitých geometrických tvarů. Geometrické tvary se začaly měnit do matematických rovnic, jež byly všechny tvořeny z původní linie světla, která před Kamilovým vědomím stále měnila svůj tvar. Sledoval, jak se tvary stávají velmi složitými, a z každého úhlu pohledu viděl, jak jsou plné matematických symbolů, kterým neměl důvod rozumět, ale přesto jim nyní rozuměl.

Já jsem toto, pomyslel si. Jsem z toho složen, jen z tohoto. To je pod všemi membránami, které odívám. Já jsem těmi kódy. Jsem jazykem symbolů. Jsem nezrozený meta-obrazec, který existuje na všech místech, ve všech časech.

Pak se světlo stalo koulí, pyramidou, krychlí a pokračovalo dál v expanzi do ještě složitějších útvarů. Náhle se stalo krystalickou formou a začaly se do něj mísit barvy. Jeho vizi zaplavovaly, jeden za druhým, krystaly všech složitostí, barev a tvarů. Měnily se tak rychle, že začaly ožívat. Najednou byly živé. Rozložila se nad ním duha barev a krystalické vzory se změnilly na malé vznášející se organismy, které se zdálo, že stoupají a klesají ve vodních pastvinách. S oslepující rychlostí se před ním objevovaly listy trávy, malých květín, kapradin, borovicových stromů a pak množství další flóry.

Pak se na určitou dobu objevil obraz majestátného stromu, který objímal vše dole i nahoře. Jeho baldachýnové výšiny neposkytovaly žádný stín. Ze silných větví se překvapující rychlostí připlazil dolů had rovnou ke Kamilovi. Zastavil se před ním a jeho oči zářily inteligencí. Pak se ten světelný had stal koněm. Jaguárem. Velrybou. Světelná forma měnila své tvary do různých zvířat tak rychle, že Kamil nestíhal sledovat jejich formy. Hledal hlas v sobě, kterému chtěl říci - ať už tím hlasem bylo cokoli - aby zpomalil, ale zjistil, že nemá sílu k projevu.

Obrazy zvířat se před ním dál míhaly. Všechny je poznával, ale některé neznal jménem. Motýl, šimpanz, losos, stegosaurus, vrána, antilopa, krokodýl, orel, delfín, gorila. Potom k němu přiletěl malý kolibřík, pulsující v měňavém světle akvamarínové a odstínů zlaté. Byl tak blízko, že Kamil viděl jeho oči podobné korálkům a moc a inteligenci, které velely. Byly to oči budoucnosti, které se dívaly zpět na něj - v bezchybném odpuštění.

Kamil sklopil zrak, cítil, jak k němu pronikl závan lásky. Byl bez těla, myslí, vyprázdňen od všech věcí a přišla k němu láska, tak mocná, nespoutaná k nějakému objektu, uvolňující sama sebe do něj, s šepotem

hlasu tak starobylého, že někde uvnitř sebe začal plakat. “Musíš se probudit,” řekl hlas lásky, “pro ty, kteří tě čekají v podsvětí.”

Kolibřík se před ním vznášel, jako by chtěl prosvětlit ještě něco, dokončit své odhalení, ale pak se zavrtěl a otočil, jako by začal měnit svůj tvar, tak jako všechny stvoření a objekty před ním, ale tentokrát byla transformace promyšlená a metodická.

Světelná pera se snášela dolů, jedno za druhým, jeho oči se zvětšovaly a stávaly se průzračnými. Křídla se přestávala pohybovat, až se stala končetinami s dlaněmi a prsty. A v posledním pohybu opakování kolibříkovi nohy klesly dolů jako kořeny stromu, jež hmatají po něčem pevném, na co by se postavily. Kamil s úžasem sledoval, jak se před ním objevila lidská forma, vypadající přesně jako on, složená pouze ze světla.

Nemohl odolat natáhnout ruku a dotknout se toho světelného těla, ale když tak učinil, ustoupilo, jako by bylo plaché. Celé jeho bytí zaplnil hlas, který zněl záhadně povědomě. “Ty jsi můj stín. Stín nemůže způsobit děj. Ty jsi důsledkem mých tužeb, mého záměru, mých přání a mé vůle. Takže když se mě snažíš dosáhnout, zjistíš, že stále znovu vznikám, že jsem skrytý ve věčném zrození stvoření, jehož jsi součástí, ale vždy jako dočasný efekt. Budeš-li se snažit mě poznat, dotknout se mého bytí a cítit mou přítomnost, pak musíš být připraven na transformaci tvé prázdnoty.”

Což to není to, co jsem právě zakusil? Pomyslel si Kamil.

“Ne,” odpovědělo světelné tělo. “Nezáleží na tom, zda toto prožíváš jako událost transformace. Musíš to vyvolat skrze odevzdání své vůle a dovolit inteligenci, která je jak uvnitř tak vně, tady, tady a tady, tam a tam, aby byla tvou progresí.” Světelné tělo ukázalo na své srdce, žaludek a hlavu a pak nahoru a dolů. “Vidět ji v této osobě a tomto zvířeti, v této rostlině a tomto kameni, v této hvězdě a této planetě. Je to dění, co nás spojuje, nikoliv pochopení.”

“Musíš vidět a cítit univerzální inteligenci a nechat ji vést tě, informovat tě, inspirovat tě, osvobodit tě od starých způsobů, vždy stavět na ramenou toho, co jsi cítil a o čem sis myslel, že to je pravda. A to tak dlouho, až to všechno odplyne a ty staneš tvář v tváři svému pravému jáství: mně.”

“Pak poznáš sám sebe takového, jaký jsi, žijící v této nádobě.” Světelné tělo ukázalo na vynořující se obraz vyčerpaného těla, spočívajícího v krvi prosáknutých šatech, ležícího na provizorním lůžku, kolem něhož kroužila smrt se svými hladovými očima. Kamil věděl, že to poškozené tělo je on, ale cítil to, jako by sledoval někoho jiného, kdo klesl do truchlivého odevzdání se. “Uvidíš, že všechny přetvářky tvé nádoby, potulující se v iluzorních světech tvých tužeb a přání, nebyly ničím jiným, než zdrojem neskutečného. V těchto matoucích podmínkách žiješ, dýcháš a jsi přítomný. Já jsem touto přítomností. Já jsem dechem, který skrze tebe plyne. Ale nejsem upoutaný na čas nebo prostor, protože se nekonečně pohybují z jednoho těla do dalšího. Pozoruji a vždy čekám na naše znovu-spojení v mase těla tvého a světle mého vlastního.”

Proč? Zajímal se Kamil. Proč to pozoruješ? Proč se staráš o náš svět, když máš... tento?

“Abych se učilo,” odpovědělo světelné tělo. “Abych zažívalo samo sebe zmenšené v podsvětech smrtelnosti, v krásných a hanebných emocích, v myšlenkách stočených uvnitř myšlenek hledajících ústa. Žiju skrze tebe, podobně jako Prvotní Zdroj žije skrze mě. Můj svět, dokonce ani teď, nemůžeš vidět. Nemáš oči pro to, čím ve skutečnosti jsem a pro říši, ve které existuji. Ta nádherná je tvými smysly nepostřehnutelná. Ale v této velkoleposti se stále nalézá touha po zkoumání polarit. A tak se noříme do vašeho světa, vprostřed popela a neplodné planiny, naše duše spěchají, aby naplnily nádoby. Přicházíme jako vlny, abychom naplnily kvetoucí dětská srdce, a s každou generací pozvedáme nádobu lidství o trochu výše. Přinášíme blíže náš svět, jak je zapsáno v našich kódech.”

Kdo napsal tyto kódy? Pomyslel si Kamil. Kdo je za tímto velkolepým plánem?

“Prvotní Zdroj je jedinou odpovědí, kterou můžu nabídnout, neboť tento Zdroj je původním zdrojem všeho, co známe a zažíváme. Nemůžeme říci, že je nejvyšším, neboť nikdo z nás nezměřil jeho původ. Když se o to pokoušíme - procítit, co je za Prvotním Zdrojem - věříme, že je to forma inteligence, jež je tak nezměrná, že celý multivesmír je pouhou skupinou atomů plynoucí někde v jejím vesmíru, ve kterém se vše shromažďuje v rozmanitosti života. Vskutku neznáme žádná omezení. Věříme, že je toho více ke zdědění, než toto,” světelné tělo roztáhlo půvabně své ruce dlaněmi vzhůru, “a když se sjednocujeme, jistě hledáme toto dědictví, neboť ono nás volá.”

Kamilův svět začal zaplňovat obraz jeho těla, poškozeného a ležícího na provizorním lůžku, obklopeného borovicovými stromy, které vyleptávaly bledě šedou oblohu. Ucítil pohyb, jako by se gravitace náhle probudila a on byl tažen do svého nevědomého těla.

Nějaká jeho část chtěla odporovat, světelné tělo se smálo a připomnělo mu: “Musíš se probudit.”

Kamilovy oči se pokusně otevřely jako clony odhrnuté mocnou rukou. Lůžko se zastavilo. Slyšel hlas, ale bylo to jeho vlastní tělo, které šeptalo tónem, jenž se zdál podivně vzdálený. "Vodu. Vodu." Opakovalo.

Nad jeho obličejem se objevila velká hlava, ze které byl cítit alkohol s tabákem. Podívala se s pohrdáním na něj dolů. "Vodu? Vodu?" papouškoval hlas s kňouravým tónem. "Jaký reptal. Co myslíš, že jsem... doktor, nebo co?"

Kamil ucítil na svém obličejí sprchu slin. Zavřel oči. "Tady je tvoje zpropadená voda," tvrdila velká hlava. "Teď už sakra zavři hubu, pokoušíme se tady udělat nějaký oběd."

Kamil si přál, více než si kdykoliv cokoliv přál dříve, aby se mohl vrátit do místnosti s PrvoRozeným. Smál se do oblohy a nějak věděl, že je svému otci viditelný. To mu stačilo. Pak začal padat chladný déšť, který čistil jeho obličej a rány. Kamil otevřel ústa, aby se napil z nebes. Myslel si, že slyší mluvit svého otce. Měl pocit, jako by Temnota zvítězila. "Ale podobně jako prázdné místnosti zaostřují na vzdálenější zvuky, stejně tak tě Temnota zaostřuje na můj hlas. Naslouchej jí dobře, neboť ona ti slouží. Nejsi sám."

S tím se Kamilův obličej sraštil v jakémsi božském utrpení a zuby se mu sevřely. Překypoval touhou odejít pryč a najít Maiu a Simona. Ale hlas ho znovu našel. "Jsou s Vestou a jsou v bezpečí," oznámil.

Kamil se pokoušel zeptat, dříve než ztratí vědomí. "Kdo... je Vesta?"

V mém světě je Orákulum známo jako Vesta.

Kamil zavřel oči. Ze všech skrytých koutů země, kde slova poskytují světlo a moudrost, bylo Orákulum ochraňováno nejvíce. Jak by Maia mohla být v bezpečí? Ale tato jediná informace Kamila připravila o poslední zbytek sil a on nemohl jinak, než ztratit vědomí. Upadl do hlubokého bezesného spánku.

Dva strážci si toho nevšimli. Nenasytně konzumovali svou potravu a byli ke Kamilovi otočeni zády. Odněkud z výšin nebe, zpoza hranice lidských možností, sestoupil k zemi vířivě paprsek světla. Přinášel informační kódy, které byly vyhrazené pro svaté účely. Světlo proniklo mraky, větvemi stromů - a jeho fotony byly nositeli tichosti. Oblastí spánků vstoupily do Kamila a do životních proudů jeho těla. Obnovily ho, jako tělo toho, jenž uzdravil svůj oděv, který používá k létání.

Kapitola 52. Probuzení spáči

Maia pozvedla své oči k vrcholu hlavního monolitu a odhadovala jeho plnou výšku. Stromy a Orákulum zahalovala mlha, která rozptylovala řídké světlo měsíce a hvězd, jež poskytovalo malý, avšak stálý jas to-muto osamělému místu. "Proč jsou tu tři?"

"O tom jsem taky vždycky přemýšlel," řekl Simon.

"Nikdy ses na to nezeptal?"

"Možná tomu budeš těžko věřit, ale nikdy mě nenapadlo se Orákula na tu věc zeptat, když je mi schopné zodpovědět jakoukoliv otázku o životě a smrti," poznamenal Simon a potom dodal: "Mladé dívce, jako jsi ty, dá práci přijít na nějakou důležitou záležitost."

"Možná, že to je důležité," řekla Maia na svou obranu.

"Nemyslel jsem to jinak. Skutečně si přeji, abych se ho na to býval zeptal."

Maia chodila kolem a dotýkala se ho rukama. "Co znamenají ty značky? Ptal ses na to Orákula, ne?"

Simon zvedl ruce v rozpačitém úsměvu. "Zaprvé, zdá se, že Orákulum ví velmi málo o své situaci, takže jsem inklinoval k tomu, zdržet se tohoto tématu. Zadruhé, v době, kdy jsem měl přístup k Orákulu, ať už byl jakkoliv omezený, jsem se soustředil na informace, o kterých jsem si myslel, že je lidé budou moci použít ve svých životech - aby je zlepšili. Možná, že jsem se ho na tyto otázky ptal, když jsem ho poprvé objevil, ale to bylo před dlouhou dobou a já jsem je nezapsal. Takže jsou pryč."

Maia zavěťřila vzduch a svůj nos přitiskla přímo na povrch největšího monolitu.

"Než se mě zeptáš cokoliv o jeho pachu," prohodil Simon, "ne, neptal jsem se ho na jeho pach."

Maia ignorovala jeho preventivní vysvětlení a škrábala do kamene nehty svých prstů. Potom se ohnula dolů a očuchala místo, které poškrábala. "Má zvláštní vůni... líbí se mi."

Šla k menším monolitům a provedla podobný typ zhodnocení. Když byla hotova, otočila se na Simona. "Můžeme s ní teď mluvit?"

Simon přikývl, jako by čekal na její svolení začít dialog s Orákulem. "Ano, začněme."

Simon se postavil před největší monolit a pokynul Maie, aby se postavila za něj. "Když navážu spojení, budu to dělat sám..."

"Nebudu schopná slyšet, ani být slyšena?" přerušila ho Maia.

"Bohužel, v jednom okamžiku jen jeden."

“Pak se jí musíš zeptat na Kamila a Josepha,” prosila Maia a gestikulovala rukama. “Zjistit, jak se jim daří, jestli jsou v bezpečí, jestli nás najdou...”

Simon natáhl ruku a jemně uchopil její paži. “Dobře. Zjistím všechno, co je možné, o Kamilovi a Josephovi, ale pochybuji, že nám v tom Orákulum pomůže.”

Maia se zamračila a Simon to cítil dokonce i v temnotě noci.

“Orákulum,” vysvětloval Simon, “podle mých zkušeností, nebylo nikdy naladěno na události dneška či zítřka. Bylo to jako by bylo kalibrováno na větší vzdálenost, na neosobní budoucnost - měřeno v letech a stoletích - nikoliv hodin či dnů. Ale zkusím, Maio, zjistit, co půjde o naši situaci a zvláště o Kamilovi.”

Simon se podíval na monolit. “Možná, že budu na nějakou dobu mimo. Nikdy jsem to nedělal před někým jiným, a když jsem ve spojení s Orákulem, ztrácím pojem o čase. Kdybych chvíli nereagoval, buď trpěl. Kdyby tě něco polekalo nebo kdybys něco slyšela, sundej mou ruku z Orákula. Dobře?”

Maia přikývla. “Dobře.”

Simon natáhl ruku a dotkl se povrchu monolitu v místě, kde glyfy meta-jazyka byly shromážděny jako portál do jiné říše. Skrz jeho ruku okamžitě začalo proudit brnění, které plynulo do jeho hlavy a potom cirkulovalo kolem jeho mozku, jako by hledalo správné spojení. Pak Simon otevřel své vnitřní oko, aby uviděl velký obličej stvoření podobný sově, jak na něj zírá svýma zářivýma zlatýma očima.

“Kdo hledá mou radu?” zeptala se sova.

“Ty jsi... sova?” vydechl Simon. “Kde je Orákulum?”

“Já jsem Dohrmanovo Orákulum. Má otázka zůstala nezodpovězena, kdo mě oslovuje?”

“Já jsem Simon, tvůj První Zasvěcenec.”

“Aha, Simon,” změknuhl hlas sovy. “Teď už poznávám tvůj hlas. Je pěkné slyšet tvou petici.”

“Proč jsi ... v této formě?”

“Jak jsem se stalo ve svém vzezření lidštějším, zjistilo jsem, že jsem bylo svedeno - dokonce jsem snad bylo posedlé - být člověkem. A tak experimentuji s dalšími životními formami. Sovy navštěvují tento les, tak jsem si řeklo, že zkusím obývat jejich formu. Vpravdě je to jen iluze tvého mozku. Můžu se změnit na něco jiného, jestli ti to bude příjemnější... snad bys mohl něco navrhnout.”

“Ne, sova je v pořádku,” odpověděl Simon v souhlasu, “jen jsi nikdy nemělo formu, když jsem tě dříve oslovoval.”

“Chápu,” řekla sova. Bylo to velké a impozantní - tak velké jako člověk a stálo to před Simonem v sedém oparu jeho oka mysli. “Co je tvým zájmem tentokrát? Jak ti můžu posloužit?”

Simonovo překvapení způsobilo chaos v jeho mysli. Orákulum bylo jiné. Něco bylo špatně, ale nemohl přijít na to, co. “Pamatuješ, když jsi mě před týdnem navštívilo?”

“Samozřejmě,” odpověděla sova.

“Zrovna jsi chtělo navrhnout plán, když jsi ztratilo svou schopnost se manifestovat a zmizelo jsi. Chci slyšet tvůj plán, celý plán. To je důvod, proč jsme zde.”

“Chápu,” řekla sova. “Kdo je s tebou?”

“Maia.”

“Šablona...”, zašeptala si sova pro sebe, ale dost nahlas na to, aby to Simon slyšel.

Velká sova zatřásla svými pery, jako by měnila svou pozici tak, aby se cítila lépe nebo aby našla novou linii myšlení. “Je toho tolik, co bych ti mělo říci, Simone, ale obávám se, že není dost času. Zítra budu nabídnuto k službám krále...”

“Král Levernon bude tvým novým opatrovníkem?” zeptal se Simon s náhlou a hlubokou úzkostí.

“Je to tak. Mé služby byly směněny za nezávislost. Karnomen měl tento koncept ve své mysli mnoho let. To všechno je součástí změn, které přicházejí.”

“Ale král tě bude používat... pro špatné úmysly. Bude vyžadovat tvé schopnosti, aby mohl, postavil zbraně, nebo nastolil globální dominanci, nebo...”

“Tyto věci může vyžadovat od lidí, nebo od mimo-zemských zdrojů, na to nepotřebuje mou pomoc, aby stavěl zbraně nebo dominoval svému světu.”

“Tak co s tebou chce dělat?”

“To samé, co kdokoliv jiný,” řekla sova a naklonila hlavu na stranu. “Porozumět budoucnosti, aby mohli porozumět přítomnosti.”

“Myslím, že podceňuješ královské cíle,” řekl Simon. “Král Levernon a jeho Královské Domy budou chtít více než pochopení. Budou chtít používat tvé vhledy, tvou znalost budoucnosti, aby vybudovali svou moc. To bude jejich jediný zájem.”

“V Královských Domech existuje jedinec, který není na seznamu. Nejsou všichni stejní.”

“Na jakém seznamu?” zeptal se Simon.

Maia sledovala Simona, jak sahá na Orákulum a viděla, jak upadl do transu, jako by byl chycen v mnohosti šeptajících hlasů - z nichž každý sděloval nejsvatější pravdy. Nějakou chvíli trpělivě čekala a potom, aniž by to sama chtěla, se její ruka natáhla. Pomalu, bez Maina vědomého souhlasu, její levá ruka uchopila Simonovu paži nad loktem.

Maia okamžitě ucítila, jak ji zalévá elektrický proud a ihned se jí zavřely oči. Viděla světlo, které se k ní blížilo jako kometa. Věděla, že do ní narazí a tak se připravovala na jeho zásah. Ale když se k ní kometa přiblížila, byla něžná a ona cítila, jak jí tělem protéká jemný proud. Každá její buňka se cítila být vyživována touto infuzí světla. Měla pocit rozpuštění se v něže, v objetí neznámé krajiny, která jí sděluje své poselství naděje.

“Vítej, Maio,” řeklo Orákulum. “Vyvolalo jsem tě.”

“Kde je Simon?” zeptala se Maia a rozhlížela se ve svém novém světě.

Maia zjistila, že stojí na mostě a dívá se na malý rybník, ve kterém plavou krásně barevné ryby. Břehy rybníku oklopovaly nádherně vonící vrby a sluneční paprsky s klidnou stálostí ohřívaly zem. Hledala Orákulum, ale nikde ho neviděla.

“Simon mluví s jinou mou částí. Je také se mnou.”

“Mluvíš s námi oběma?”

“Věřím, že můžu mluvit s každým člověkem na této planetě, když bude naslouchat,” řeklo Orákulum.

“Ale kde je Simon? A kde jsi ty?”

“Simon je ve své mysli. A co se týká mě, podívej se dolů.”

Maia se podívala dolů do vody, pod malý most a uviděla zlatě zbarvenou rybu, která se vznášela na křišťálově modrém vodním povrchu. Byla větší než ostatní ryby a zdálo se, že se svýma velkýma vypoulenýma očima dívá vzhůru přímo na ni. “Ty jsi ryba?”

“Jsem.”

“Myslím, že ses mi líbila více jako žena,” řekla Maia reflexivně a pak si zakryla rukou ústa. “Promiň, nechtěla jsem tě urazit...”

“To je v pořádku,” řeklo Orákulum.

Maia ucítila ruku na své paži. Otočila se a uviděla Orákulum přesně takové, jak ho vídala dříve. Zářivé černé vlasy jako uhel, průhledné modré oči a rysy, které se zdály nespoutané lidskými měřítky krásy. “Je to tak lepší?”

Maia objala Orákulum. “Ano, takto se mi líbíš více.” Chytila rukama Orákulum za ramena, jako by se chtěla ujistit, že je skutečné.

Maia se rozhlížela kolem na snovou krajinu, ve které byly. Vůbec neměla pocit lidského těla, které stojí v temném lese před monolitem a drží za ruku Simona.

“Toto je můj svět, který jsem pro tebe vytvořila,” řeklo Orákulum, jako by četlo Maie myšlenky. “Jsem schopné pohybovat se do jistých částí tvého mozku a dělat v nich jemné změny, které mi umožňují vytvářet scény, podobně jako když vytváříš sny ve své představivosti.”

“Proč... proč jsi mě vyvolala?” zeptala se Maia bez rozmyslu. Její mysl se stále ještě probouzela do nového světa.

“Protože si potřebujeme promluvit a má schopnost reagovat na kódy, jak jsi bezpochyby pochopila, se ztratila.”

“Kamil! Joseph!” vykřikla najednou Maia. “Můžeš mi o nich něco říci? Jsou v bezpečí? Jsou v pořádku?”

Orákulum se opřela o zábradlí můstku a dívala se na rybník a na stromy na druhé straně. “Kamila nevidím...”

“Je naživu?” zeptala se Maia a obávala se odpovědi.

“Nevím, ačkoliv bych si to přála vědět.”

Orákulum na chvíli zavřela oči. “Necítím ho. Není pro mě viditelný. Nevidím ho v žádném zobrazení budoucnosti, které sleduji. Je to matoucí.”

“Jak je to možné?” prosila Maia a v hlase měla paniku. “Jak může být neviditelný?”

“Je to jako by nikdy neexistoval,” oznámilo Orákulum věcně. “Není o něm žádný záznam.”

“Proč? Co to znamená?”

Orákulum ovinula svou paži kolem Maiy, aby ji utěšila. “Nevím, ale neznamená to, že je mrtvý. Jen to znamená, že jeho osud není zapsán v Záznamech, ze kterých čtu.”

“Proč? Proč jeho záznamy nejsou zapsány?”

Orákulum se odmítalo a její obličej se pokrivil jako u někoho, kdo byl právě proklet slepotou. Její oči zasílaly bolesti a ona se chytila zábradlí můstku, aby udržela rovnováhu. "Teď ho cítím. Není jedním z vás, což je důvod, proč jsem ho neviděla v Záznamech."

"Co tím myslíš? Co to říkáš?"

"Je opuštěný. Ne, ne... byl nalezen, ale svými zlými nepřáteli. Chtějí ho zabít. Jejich nenávisť... je tak silná."

Orákulum otevřelo oči, jako by vize pominula. Zírala přímo do čekajících očí Maii a její oči měly vibrující prudkost, která bývá obvyklá u bláznů. "Musíš ho najít. On je tím, kdo učiní všechno možným... nebo nemožným, jestliže zahyne!"

"Co jsi viděla?" křičela Maia. "Řekni mi, co jsi viděla!"

Orákulum se stále dívala do Mainých očí, uvolnila svůj výraz do vzdáleného nepřemožitelného pohledu, jako by skrze ni mluvila mocná přítomnost. "Řeknu ti jen jednu věc a ty mým slovům pečlivě naslouchej a následuj je s naprostým přesvědčením. Rozumíš?"

Maia mohla jen přikývnout, nejistá, co jí její souhlas přinese. Ale byla si dobře vědoma hloubky nálady Orákula.

"Jednou za několik generací se v tomto světě zrodí osoba, která je kódována, aby transformovala lidské energie. Jsou známí jako Zygota Jednoty, Lidský Portál a jsou těmi, kteří usazují na této planetě vyšší frekvence pro celé lidstvo, aby dosáhlo milosti - Bezpracného Daru. Jsou vysílači, kteří sdílí jiné říše - snad prostřednictvím slov, obrazů, zvuků, nebo prostě svou přítomností. Když to dělají, tak druzí se můžou také vnitřně ztotožnit s těmito říšemi a cítit je jako něco skutečného - nejenom jako mýtus."

"Tyto lidské portály se inkarnovaly na tuto planetu po tisíce let. Simon je jedním z nich. Ale je prorokována doba, kdy jeden z nich přijde v naprosté pokoře, vyroste nespátřen a odhalí lidský zrak - způsobí, že se neprůhledné stane průzračným - započne Éru Průzračnosti."

Oči Orákula se zaleskly hlubokou úctou, když mluvila. "Obyvatelé této planety jsou Probuzení Spáči, kteří jsou podmíněni, aby žili ve strachu, aby byli uzavřeni svým nejhlubším srdcím a aby se chamtivě honili za materiálními produkty. Lidské Portály se inkarnují na tuto planetu, nikoliv proto, aby byly její součástí, nebo aby zachránily lidi z jejich hříšného spánku. Inkarnují se proto, aby zformovaly kanály, kterými může Živá Pravda bez cenzury či deformace plynout na tuto planetu..."

"Dobře, ale co to má co do činění s Kamilem?" přerušila ji Maia. "To vyprávíš o něm?"

"Kanály, které byly vytvořeny v minulosti, byly odkloněny, přehrazeny, nebo v některých případech úplně zničeny. Živá Pravda byla považována za příliš nebezpečnou těmi, kteří zemi vnímali jako truhlu s pokladem zdrojů, s níž můžou manipulovat, kontrolovat ji a získat díky ní moc. Takže udolali Živou Pravdu a rozhodli se, že namísto ní, bude pro lidstvo lepší, když bude stády Probuzených Spáčů - každé stádo na svém území, ve smyslu jak geografickém, tak systémů víry."

"Od té doby, co povstalo lidstvo na této planetě, se inkarnovalo tisíce Lidských Portálů. Téměř všichni z nich se pokusili, jak nejlépe dovedli, otevřít nové kanály, kterými by Živá Pravda mohla plynout do lidstva. Někteří byli zabití, někteří uvězněni, hrstka se jich zbláznila, ale mnozí - asi kolem 60 procent - ve své misi uspěli. Ale později v rukách mocných, byly jejich mise překrouceny na mříže vězení. Kamil, jeden z Lidských Portálů, je v mé říši znám jako Velký Portál. On sám je schopen spojit připravené ke zformování nového světa. Nové země. Kamil je jádrem této nové země. Jsem si tím jistá, Maio. On není obyčejný strážce. On je strážcem lidstva, nikoliv strážcem Nejvyšší Stráže. A oni nyní vědí, že není jedním z nich. Zabijí ho. Zabijí ho brzy."

"Jak... jak mu můžu pomoci? Řekni!"

Orákulum zakroutila téměř nezatelně hlavou. "Nevím, jestli to můžu udělat." Uchopila zezadu Mainu hlavu do svých rukou. "Uklidni se. Uvolni se. Uvolni se. Zavři oči."

Orákulum ustoupila několik stop dozadu a potom také zavřela oči. Maia zůstala klidná a potom začala cítit pohyb. Něco se v ní chvělo, nejdřív pomalu, ale potom najednou letěla po nekonečné šedé obloze a dívala se dolů na hustý les stromů pod sebou. Všechny vjemy zesílily, jak její oči letěly otevřené a ona měla pocit letu, chladného vzduchu a větru proudícího skrze její hnědo-šedé peří.

Její zrak byl jasný a soustředěný. Když se dívala dolů, každá větev stromu se zdála být vyřezána do podoby reliéfu. Její myšlenky byly ztišené. Už nebyla Maiou. Byla něčím, co bylo složené z peří a čehož oči dokázaly vidět myš, která se mihla sto stop pod ní a byla napůl skrytá pod spadlou větví. Maia otočila hlavu a roztáhla svá křídla v objetí proudů vzduchu, které ji unášely. Cítila nádhernou svobodu, když v tom na její dveře zabouchala vzpomínka, která na ni naléhala, aby hledala něco lidského, něco poškozeného, něco obklopeného houštinami a vražednými násilníky.

Maia se stala vysokým stínem plachtícím mezi měkkými mraky, který hledal tuto osobu, aniž by věděl proč. Její mocné oči vnímaly pohyb pod ní a ona se snesla dolů, třpytivé polštářky vzduchu - vycházející z borovic pod ní - ji jemně vzpružily, když se přiblížila pro podrobnější průzkum.

Dva lidé táhli nějaký vozík s dalším člověkem, který na něm ležel. Jeho nohy byly podivně zbarvené do červené a černé. Šli po cestě a Maia náhle ucítila potřebu naleznout jejich cíl. Vydala se dopředu a následovala zmatenou trajektorii cesty, jež se točila kolem vysokých borovic, jako by byla beznadějně ztracena.

Maia letěla s odvážným rozhodnutím, aniž by věděla, kým je nebo kam letí. Věděla jen, že musí sledovat linii lidských kroků, která zodpoví otázku, která je zahrabána v nějaké její části, jež zmizela. Za nějakou dobu si povšimla shluku malých budov, které byly umístěny za velkou branou. Viděla, že lidé jdou k tomuto táboru a rozhodla se vrátit k člověku, který byl tažen skrz les. Bylo na něm něco, co ji přitahovalo.

Otočila se, ale jak to udělala, byla tažena jiným směrem. Proud větru na jejích křídlech se zrychlil a ona byla tažena na nové místo v lese. Její cesta rychle ubíhala, vedena tímto novým živým větrem. Po nějaké době, jež se zdála velmi krátká, viděla osobu ležící na zemi na malé mýtině. Maia se snesla dolů, aby to prozkoumala, neboť vítr se náhle utišil.

Byl to starý muž a z nějakého nevysvětlitelného důvodu Maia cítila, jako by plakala. Ale že byla ptákem, neexistoval způsob, jak vyjádřit emoce, které v sobě cítila. Znála tohoto muže, myslela si. Je to můj otec? Kroužila kolem těla bez života a přála si, aby dokázala porozumět svým pocitům. Pak se opět zvedl vítr a obloha se během chvilky změnila z denní na noční. Byla nesena svěžím proudem a stoupala vzhůru. Její křídla se natáhla do elegantní křivky a plachtila oblohou jako rychle se pohybující mrak.

Maia vletěla do černého trychtýře náhlé noci a pokoušela se odhalit svůj cíl. Věděla jen jedno: následuje vítr. Náhle uviděla pod sebou něco, co upoutalo její pozornost. Světlo zářící v propasti lesa, ale vítr ji unášel dál. Pak cítila, jak se její kontrola začíná rozpouštět do obavy ze sjednocení - sjednocení s něčím, co ji táhlo jako tisíce měsíců.

Byla tak blízko vrcholů stromů, že mohla počítat borovicové jehličky. Ponořila se pod jejich baldachýn, jako by rozčtvrcovala hlodavce, ale přitom neviděla žádný pohyb, který by byl hodný jejího chycení. Potom jen padesát yardů před sebou uviděla drobnou tepelnou vlnu dvou vertikálních postav. Byly velké. Chtěla se zastavit, ale dokázala jen plachtit dál a uhýbat větvím stromů, když se blížila k postavám, které stály před obrovským kamenem.

Její křídla se zastrčila v uctivém pokynu k přiblížení, aby byla více aerodynamická a jako kulka se blížila k menší z postav - podobné černé díře - a ve zbývajícím čase se připravovala na srážku, která jistě zabije ji i její cíl. Ale pak, pár centimetrů od jejího cíle, se všechno zpomalilo do dokonalého pohybu. Srdce ji klidně tlouklo, drápy pevně svíraly vzduch, oči se jí zavřely před nárazem a její oblá hlava se hrdě natáhla.

Vítr utichl, jako by zapomněl svůj účel a velká sova zmizela v Maině hlavě. Maia omdlela a při svém pádu na zem odtáhla Simona od monolitu a téměř způsobila, že také spadl.

“Co se stalo? Je všechno v pořádku?” vyptával se Simon, dával se dohromady a potom pomáhal Maie na nohy.

Maia asi deset sekund beze slova zírala. Dávala si dohromady své myšlenky, jako by se zrovna probudila z pekelné noční můry. “Musíme jít.”

“Co tím myslíš?” zeptal se Simon.

“Musíme jít,” opakovala Maia vzdáleným, ale mocným hlasem.

Pak znovu utichla, jako by ji někdo něco šeptal a pak se její ústa začala chvět a ona spadla na kolena a vzlykala. Simon si okamžitě kleknul vedle ní a ovinul kolem ní svou paži, aby ji utišil. “Co se děje? Proč pláčeš?”

Maia se ze všech sil mezi nekontrolovatelnými vzlyky pokoušela mluvit. “Joseph - je mrtvý! Kamil ... je chycen ... Nejvyšší Stráž ho chytila. Je zraněný...”

Byla tak rozrušena, že se Simon rozhodl ji jen držet a dát jí čas, aby dala své pocity dohromady. Byl klidný a opakoval jednu větu: “Najdeme je, to bude v pořádku. Najdeme je. Najdeme je...”

Simon se neklidně usmál, když cítil, jak Maia v souhlasu přikývla hlavou.

Vzpomněl si na sen, který měl v noci. Šel po cestě, která vedla k bohatě zdobené bráně, jež byla zamčená, jako by skrývala nějaké hluboké tajemství. Za chráněnou branou cesta pokračovala, ale on neměl klíč. Nějak věděl, že ta cesta vede do cíle, který je pro něj podstatný - a podstatný pro každého. Musí pokračovat. Náhle bez varování vzduch zaplnilo charakteristické dunění sesuvu půdy. Bránu zavalila hlína a velké kameny a zbořily ji. Nezůstalo nic než ruiny. Brána, která mu zabraňovala, aby mohl pokračovat ve své cestě, byla zničena, ale cesta byla neschůdná a jeho cíl se zdál ještě vzdálenější, neboť cesta byla zničená destrukcí.

Jeho sen tady končil, ale on si pamatoval přetrvávající pocit frustrace, jež byl nechtěnou, ale nezaměnitelnou náladou. Modlil se, aby jeho sen nebyl věštecký.

Kapitola 53. Ouroboros

Hugelitod uchopil stočeného hada vyrobeného z masivní mosazi a zaklepal na staré dřevěné dveře. Byl nádherný den a zdálo se, že i ptákům se líbí to krásné ráno, neboť lesem zněly radostné ptačí písně.

Hugelitod cítil bodnutí emocí rozpaků - převážně jako důsledek uvědomění, jak je Doriah zranitelný. Věděl, že Doriah mu důvěřuje, co se týká přístupu k Orákulu v tomto chrámu. Ale proč to dělá? Proč to utajil před zbytkem Vysokých Zasvěcenců, zatímco jemu důvěřuje? Mohlo by to být jeho osudovým rozhodnutím, pokud by se oni dozvěděli, že tuto skutečnost před nimi skrývá a za jakým účelem. Byl Doriah jeho spojencem nebo dozorce, který chce mít Hugelitoda pod palcem?

Dveře zaskřípaly a pomalu se otevřely. Doriah se za nimi skrýval, aby se vyhnul slunečnímu světlu, které náhle proniklo do skladové místnosti. "Prosím, pojd' dál," řekl Doriah. "Borovice dnes krásně voní. Když se rosa vypařuje na nízkých větvích, uvolňuje se krásná vůně."

"Ano, s tím souhlasím," odpověděl Hugelitod, aniž by si povšiml té vůně dřívě, než ho na ni upozornil Doriah. Jeho mysl byla hluboce soustředěná. Představoval si jejich plán na dnešní den. Hugelitod vešel do místnosti a natáhl ruku. "Budu tě následovat."

Doriah zamknul dveře a potom šel do kuchyně. Když Hugelitod vstoupil, zavřel za ním dveře. "Nepřeji si žádná vyrušení," vysvětloval.

"Mám pro nás v chrámu připravenou vodu."

Doriah vzal již zapálenou, velkou, světle-žlutou svíčku z kuchyňského pultu. Pak ti dva šli dřevem obloženou chodbou za kuchyň. Tak jako předtím, Doriah v matně osvětlené chodbě stiskl stejnou řadu páček a otevřel desku vedoucí do chrámu. "Až po tobě," řekl Doriah.

Sestupovali v tichosti do zející vstupní místnosti, jejíž chladný zemitý pach si Hugelitod dobře pamatoval. "Máš nějaké otázky, dřívě než začneme?" zeptal se Doriah.

"Mám milión otázek," odpověděl Hugelitod. "Je jich tolik, že zakopávají jedna o druhou ve snaze najít cestu ven mými ústy."

Doriah se zasmál a pokynul na místo na podlaze, kde se mohli posadit. "Proč nezačneš s otázkou, která se zdá být nejklidnější?"

Oba se posadili na kamennou podlahu a Doriah postavil mezi ně svíčku. Dívali se na sebe, jako by spolu na podlaze hráli šachy.

"Proč do toho vstupuješ?" zeptal se Hugelitod. "Mohl ses omluvit a odmítnout mi pomoci. Mohl jsi to odhalit Karnomenovi jako spiknutí za účelem svržení Církve. Potřebuji pochopit tvůj záměr v celé této věci dřívě, než přejdu k dalšímu kroku."

Doriah trpělivě naslouchal a potom vzdechl s hlubokým a dlouhým uvolněním. "Tento chrám byl mým domovem po uplynulých dvacet let. Téměř ihned jsem přišel na Orákulum a ono mi řeklo, že mám tento svůj přístup udržet jako soukromý. Zatajit ho před Vysokými Zasvěcenci..."

"Proč?"

"To je prostě Orákulum," odpověděl Doriah s náhlou mocností, jako by byl překvapen Hugelitodovou rétorickou otázkou. "Vědělo, že je používáno za účelem výměny za nezávislost pro Církev. Že skončí pod kontrolou krále. To je jedna věc. Druhý, mnohem důležitější důvod, je ten, že Orákulum vědělo, že rozměr posunu, který se na této planetě přihodí, není jen úkolem pro něj samotné. Vyžaduje tým stovek nebo snad tisíců. Šířka rámce změn je tak hluboká, že pouhý jeden způsob vyjádření nemůže uspět."

Doriah se odmlčel a pomalu se postavil na nohy. "Pojd' za mnou. Něco ti ukážu."

Kapitola 54. Stín bez podstaty

Brána se hlasitě otevřela, když její strážce uviděl, jak se blíží jeho spolu strážci. Táhl něco, co vypadalo velmi těžce. "Co to tam máte?"

"Řekni Greenstoneovi, že jsme ho našli," pochlubil se strážce s kulatou hlavou. Jeho obličej byl zalitý potem a oba strážci vypadali naprosto vyčerpaně, ačkoliv v jejich obličejích byla zřejmá hrdost, že se vracejí s nejvyšší výhrou. Kamil jim vynese vysokou odměnu a možná i povolení vstupu do nejbližšího města, kde budou moci promrhat své peníze na ženy a chlast.

“Živého?”

“Když jsem ho našel, byl v posledním tažení,” chechtal se strážce a osušoval si čelo rukávem zašpiněným trávou.

Nathanael Greenstone byl mocnou osobou Nejvyšší Stráže. Byl povolán hned, jakmile Jaunder zmizel. Bylo mu šedesát dva let, měl pevné rty a byl velitelem Nejvyšší Stráže, jež byl tvrdý jako hřebíky. Spadal přímo pod Shunala, a ačkoliv měli málo společného, snažili se ovládat své přirozené antipatie a vyvinout ve svém vztahu přijatelnou míru vzájemného respektu. Jejich vztah byl jinak vzdálený a nepříjemný.

Nathanael byl čtenářem tajemných románů. Kdykoliv šel do bitevního pole, bral si sebou vždy sbírku nových knih. Na ty, jimž velel, se díval jako na trubce užitečné jen pro jednu věc: udržet v bezpečí Dohrmanův Les a klášter. Poskytování intelektuálních stimulů pro svou nenasytnou mysl bylo poslední věcí, kterou by od svých podřízených čekal. Byli zde proto - nade vše jiné - aby ochraňovali nejsvatější majetek Církve. Slyšel legendy o Orákulu, ale nevěřil jim. Věděl, že Církev něco střeží, ale předpokládal, že to jsou svaté relikvie a snad také nějaké důležité knihy nebo rukopisy. Pokud to nebyly tajemné romány, tak ho nezajímaly.

Na rozdíl od svých kolegů v Nejvyšší Stráži, Nathanael měl rodiče a byl vzdělán v prestižní válečné škole - Sorathově Universitě. Nathanael byl jedním z jejich nejlepších studentů, co se týká válečné strategie, ale odstoupil od studia těsně před jeho dokončením. Poté, co se jednou v noci opil do nekontrolovatelného stavu, vyspal se s nezletilou dcerou admirála, který byl jedním z jeho instruktorů a do té doby také jedním z jeho největších podporovatelů. Tento jeho jediný čin se ukázal být dostatečný pro jeho odvolání. Admirál zajistil, že jeho vojenská kariéra vyhasla a jeho život byl jako malý křehký strom, který stojí v cestě lavině.

Nějak se stalo, že se rozneslo, že Nathanael je k dispozici a Církev mu nabídla pozici Ředitele Bezpečnosti spadajícího pod Karnomenova předchůdce, jeho Svatost Hadara Abaddona. Měl plnit roli celkového ochraňování kláštera. Vzal to místo po dlouhých diskuzích se svým nevěřícím otcem, který argumentoval tím, že jeho syn, který byl v té době také nevěřícím, bude v zásadním rozporu se svým zaměstnavatelem. Ale peníze byly příliš velkým pokušením a on nakonec ustoupil jejich nabídce.

Nathanael byl statný a dobře stavěný. Žádný tuk na jeho těle nikdy nenašel útočiště, protože když nečetl, byl aktivní všemi způsoby, kterými muž jen může být. Miloval lov a strávil na honitbě v lese mnoho hodin. Také rád běhal. Pro tuto zálibu vybudoval pod svým vedením běžeckou trasu, kterou navrhnul a vytvořil zdánlivě pro zdraví svých mužů, ale vlastně to bylo pro svou vlastní vášeň.

Vnímal svou roli jako velmi důležitou, ale nikdy nevěřil, že by šel příkladem svým mužům, neboť věřil, že jsou přirozeně nešikovní. To nebyla jejich vlastní chyba, neboť byli válečnými sirotky, kterým jednoduše chyběl model mužské role, když vyrůstali. To bylo něco, co nechtěl napravovat, neboť tato absence je činila snadno ovladatelnými.

Klepání na dveře přerušilo jeho čtení. “Ano, co je?”

“Našli Kamila, je tu... živý,” oznámil jeho asistent.

“Už bylo na čase,” řekl Nathanael, odložil knihu a pečlivě si poznačil místo, kde četl. “Je ve vězení?”

“Doktor ho prohlíží. Podle Connorse byl pořádně pošramocený.”

“Je při vědomí?” ptal se Nathanael a nazouval si boty.

“Nevím, pane.”

“Dobře, doufám, že je dostatečně živý na soud.”

Nathanael si oblékl bundu, sešel dolů po schodech své soukromé ubikace a broukal si melodii. Byl rád, že má Kamila ve své péči. Bude dobrým příkladem pro jeho muže. Tito trubci potřebují připomínky, pomyslel si a malá zábava ušla dlouhou cestu, aby pomohla s jejich morálkou.

Zdálo se mu, že dnes bude dobrý den.

Dr. Jessop vlastně vůbec nebyl doktor. Byl kvalifikovaný mechanik, ale jako někdo, o kom se ukázalo, že je schopný opravit téměř všechno, byl strážci brán jako doktor. Doktor uměl dávat náplasti na rány a pohmožděny, spravovat kosti a řešit všechny možné zvláštní problémy spojené s pobytem v lese, trávícím mnohdy celé týdny. Byly to například vši, hniloba nohou, otrava jídlem, infekce a různá kousnutí hmyzem.

Doktor byl malý a měl mírné způsoby. Pracoval na zásobovací stanici téměř deset let a strážci byli velmi oblíbeni. Zdálo se, že si nikdy nestěžuje, když někdo onemocní a dělalo mu dobře, že se mu říkalo “doktor”. Ale měl radši svou roli opraváře mechanických věcí jako bran, pušek, elektrických generátorů, chladniček nebo nefungujících toalet.

Nathanael silně zatukal na dveře ošetřovny. Bylo to dvoulůžkové stanoviště uvnitř malé přístavby hlavní ubytovny. “Jaké je vaše hodnocení, doktore?”

Doktor vzhledl a podíval se skrz své zakulacené brýle. Jeho zřejmě nejpozoruhodnějším rysem byl velký knír, který visel kolem koutků jeho úst. Byl nepodobný Zenovému mistru. Nikdo nevěděl, proč ho takto nosí, ale protože byl doktor, nikdo se neodvážil zeptat se ho, nebo si z něj udělat legraci.

"Je dehydrovaný... ztratil mnoho krve," vysvětloval doktor. "Jinak je v neobyčejné kondici, když vezmu v potaz, co se mu stalo."

Doktor se narovnal a masíroval si kříž. "Jeho nohy jsou poraněné... těžké rány... možná nějaké zvíře... velké zvíře."

"Jaunderovi psy, vsadím se," řekl Nathanael. "Stále se ještě nevrátili. Toulají se poté, co ochutnali tohoto ubohého bastarda."

"Můžeš ho probudit? Chci se ho zeptat na pár otázek."

"Jistě," odpověděl doktor. Šel ke své lékárnice a vyndal malou lahvičku s tekutinou. Nalil pár kapek na bavlněný tampón a potom ho přisunul ke Kamilovu nosu, kde ho několik sekund podržel. Kamil se téměř ihned rozkašlal a otočil hlavu pryč. Jeho oči se s kmitáním otevřely, jako křídla můry. Trhnul sebou, když cítil, jako by jeho hlava byla náhle omámená.

"Předpokládám, že není nebezpečný - vzteklna nebo tak?"

Doktor ukázal na Kamilovy nohy. "Dokonce, i kdyby chtěl... nemůže udělat ani krok. Ne, ten tady nikoho neohrozí. A pokud má vzteklinu, nevykazuje žádné její příznaky, to je jisté. Ale radši bych se držel v bezpečné vzdálenosti."

Nathanael nevědomě ustoupil dozadu a poprvé si prohlížel Kamila. "Způsob jakým zapáchá, to bude snadná věc k uděláním," smál se Nathanael pro sebe. Všechny své podřízené sotva znal a obzvláště to platilo o řadových strážcích, které hodnotil jako nejnižší z nejnižších. Všechny je považoval za spodinu. Ale kdo jiný by měl dělat jejich nevděčnou práci za pár šupů?

Kamil se zvedl na loktech a rozhlížel se po místnosti. Zkoušel se zaměřit na hlasy, které slyšel. "Kde jsem?"

Kamil měl oči podobné očím mývala, jeho již tak rozbité tělo, ztvrdlé v alchymii krve, bláta a trávy - vypadalo uboze a beznadějně slabě.

Doktor mu podal sklenici vody a podíval se na Nathanaela, který na souhlas přikývl. "Na, napij se," řekl doktor. "Jsi v ošetrovně na Třetí Zásobovací Stanici. Já jsem doktor a toto je Velitel Greenstone."

Kamil vypil nabídnutou vodu. Měla příchut' rzi a železa, což byla chuť, kterou si některá z jeho částí pamatovala. Skládačka se pomalu začala kompletovat. Poznal ošetrovnu a taky znal Dr. Jessopa. O Veliteli Greenstoneovi slyšel, ale nedokázal dost dobře pochopit, proč se Velitel o něj zajímá. Pak se mu všechno vybavilo - směs vzpomínek, které ohraničovaly jeho týden trvající přestupek: zabití Jaundera, jeho útěk, omráčení strážců, spálení jejich bot, vlci a jeho chycení. Všechno se to vrátilo v mocném proudu vzpomínek.

Bude postaven před soud a potom bude zabit. Uslyšel jasný vnitřní hlas: Neexistuje žádná ztráta při odhalení PrvoRozeného. Pamatuj, jsi nerozdělený. Jsi nepokrytý. To, čím se stáváš v této říši, již započalo. Zpomalit to - schovat to - je nemožné.

Kamila zaplavila druhá vlna vzpomínek, které byly jemnější. Modrá těla, hvězdami poseté nebe, Main polibek, Orákulum a pocit vyprázdnění jeho identity coby lidské bytosti. "Děkuji," řekl Kamil a podával prázdnou sklenici zpět doktorovi.

"Začnu nejdříve s jednoduchými otázkami," řekl Nathanael. "Pomáhal ti někdo se zabitím Nadporučíka Jaundera?"

Kamil zakroutil hlavou a zíral na své bosé nohy. Cítil se nečistě, ale nějak ho to nezajímalo. Jsem obalený zemí. Jsem chráněn.

"To ti udělali jeho psi?" Nathanael ukazoval na jeho nohy s tržnými ranami.

Kamil zakroutil hlavou, ale nepřišel s žádným vysvětlením. Nejsem Kamil. Nejsem tento člověk, který zde sedí. Co jsem to byl za hlupáka.

"Proč jsi ho zabil?"

Kamil se poprvé podíval do Nathanaelových očí. "Zabil sám sebe, když na mě začal útočit."

Nathanael poznal Kamilovo šílenství. Nebylo to poprvé, co viděl strážce, který padl za oběť šílenství. Osamocenost se určitým způsobem kumulovala a potom bez varování zaútočila na jedince. "Takže ty na svou obhajobu říkáš, že Nadporučík Jaunder spáchal sebevraždu? A tobě se prostě přihodilo, že jsi byl u toho, když stiskl spoušť?"

"Ne, má obhajoba je ta, že Jaunder se mě chystal zabít a já jsem ho zabil v sebeobraně," vysvětlil Kamil. Najednou se mu začala motat hlava.

Doktor Jessop mu podal další sklenici vody. "Napij se, jsi dehydrovaný."

Doktor položil ruku na Kamilovo čelo. "Jsem šokován, že nemá žádnou infekci," dodal doktor a podíval se na Nathanaela. "Nedokážu si představit, jak to je možné, se všemi těmi ranami."

Kamil vypil další sklenici vody a podal ji zpět doktorovi, který ji znovu naplnil a podal ji Kamilovi se dvěma bílými tabletami. "Vezmi si je, pomůžou tvé hlavě."

Kamil si vzal vodu, vyprázdnil sklenici, ale tablety odmítl a zůstal potichu.

"A proč tě k sakru Jaunder chtěl zabít?"

"Protože je sadistický, frustrovaný člověk, který si vybíjí svůj hněv na bezbranných strážcích... mužích, kteří nic nemají... dokonce ani tyto šaty nikdo z nás nevlastní."

Nathanael vzdychl a přistoupil blíže ke Kamilovi. Zřejmě doufal, že ho zastraší svou přítomností. U boku měl pouzdro s pistolí - jednou z jeho ceněného majetku - a jeho pravá ruka ležela na její rukojeti z růžového dřeva.

"Jste vrčící lasičky, nejnižší forma lidství na planetě, ale ty, ty jsi klesnul ještě níže. Zabil jsi bezpečnostního důstojníka, o němž si myslíš, že tě chtěl zabít. Jaký máš důkaz? Máš nějaké zranění od kulky, které bys mi mohl ukázat?"

Kamil zakroutil hlavou.

"Takže to je tvůj výrok proti Nadporučíku Jaunderovi... kterému se přihodilo, že je mrtev a že je vyznamenaným důstojníkem Nejvyšší Stráže."

Nathanael vytáhl svou pistoli a nedbale ji držel v ruce. Začal chodit kolem dřevěného lůžka s plachtou, na kterém Kamil seděl. Udržoval bezpečnou vzdálenost od Kamila. "Měl Nadporučík Jaunder ve své ruce pistoli?" Kamil přikývl.

"Jako je tato?"

"Byla to pistole," řekl Kamil a díval se na své špinavé, k sobě sepnuté ruce, jež vypadaly jako zoufalí válečníci.

Nathanael zvedl svou pistoli a namířil ji přímo na Kamila. "Mířil na tebe takto pistolí?"

Kamil hleděl na Nathanaela s výrazem bez emocí.

"Natáhl takto spoušť?"

Nathanael natáhl palcem spoušť, jeho ruka byla pevná a neprůstřelné oči hrozivě zíraly. Doktor Jessop ustoupil a pomyslel si, že by měl radši zmizet.

Kamil náhle cítil v těle tlak. Proběhla jím spontánní energie a on se postavil opatrně na nohy.

"Sedni si, chlapče!" poručil Nathanael a v jeho hlase byla zřejmá obava.

Kamil zůstal stát, jako by nekontroloval své pohyby.

"Tak sedni si na tu prdel! Sedni sil!" Nathanael se ohlédl na doktora. "Běž, zavolej Monseyho... běž!"

Doktor radostně vyběhl ze dveří a nepotřeboval už slyšet ani slovo. Za chvíli už bylo slyšet tlumený křik doktora, který volal Monseyovo jméno.

"Takže takto se to stalo s Jaunderem?" řekl Nathanael a díval se na Kamila. "Víš, že tě můžu teď hned zabít v sebeobraně a nikoho to nebude zajímat."

Kamil se otočil na Nathanaela, stále stál a jeho neučesané vlasy napůl skrývaly jeho obličej. "Tvá zbraň je nepoužitelná. Tvůj soud se nikdy neuskuteční. Nech mě odejít. Není potřeba dělat cokoli dalšího."

V té chvíli vběhl dovnitř Monsey a zabouchnul za sebou dveře. Mířil na Kamila puškou. "Co se děje?"

"On je šílený," řekl Nathanael. "Mluví nesmysly."

"Možná bychom ho měli prostě zastřelit a tím to bude vyřízené." Řekl Monsey s nervózní dychtivostí.

"Neodpověděl jsi na mou otázku, chlapče," řekl Nathanael. "Slyšel jsi Nadporučíka Jaundera natáhnout spoušť?"

Kamil se cítil mocně. Byl to pocit, jež byl ve zvláštním kontrastu ke skutečnosti, že na jeho hlavu míří dva muži svými zbraněmi, ale neměl jiné slovo, kterým by to popsal. "Nepamatuji se," odpověděl Kamil tiše.

"Co se chystáš udělat?" zeptal se Monsey.

Nathanael se podíval na Monseye pohledem, který jasně říkal - drž hubu.

"Ještě jednou ti říkám, aby ses posadil."

Kamil zůstal stát, jako by neslyšel příkaz.

Nathanaelovo rozčilení vzrostlo do horečnatého stavu. "Nechci připravit své muže o zábavu, takže jsem se rozhodl vydat příkaz. Jsi vinen ze zločinu zabití důstojníka Nejvyšší Stráže. Volně jsi připustil, že jsi to udělal. Svolám skupinu střelců, kteří se postarají o tuto záležitost ve jménu našich slavných tradic."

Nathanael se obrátil na Monseye. "Spoutej vězně a odveď ho ven na dvůr."

Monsey byl Druhým Nadporučíkem ve službě u Třetí Zásobovací Stanice poté, co zemřel Jaunder. "Chcete shromáždit muže?"

Nathanael přikývl a svou pozornost směřoval přímo na Kamila. "Budeme mít rozlučkovou párty zítra v noci - což poskytuje dostatek času na to, aby se vrátili. Uděláme tomuto šílenci patřičnou rozlučku. Jestli budou všichni trochu podnapilí, bude to lepší. Chladnokrevný vrah, jako je tento, si zasluhuje pomalou smrt."

Když byl Kamil spoután, Nathanael k němu přišel a strčil ho silně dolů na lůžko. Síla byla dostatečná, aby zlomila lůžko a Kamil spadl na zem.

Nathanael si k němu dřepl a na jeho ostrém obličej se objevil pošklebek, jemně skrytý za strništěm třídních vousů. Přiblížil svůj obličej na pár centimetrů od Kamilova ucha. "Už na tebe někdy střílela skupina opilých blbců?" zašeptal. "Není to moc zábavné, když kulky zpočátku zřídka zasáhnou něco životně důležitého. Prvních několik minut prostě krvácíš a přeješ si, aby nějaká kulka konečně zasáhla tvůj mozek, aby tvé trápení skončilo. A taky je něco na té smějící se skupině tvých dřívějších kolegů, kteří se ti smějí, jak ležíš na zemi a umíráš. To je skutečná psychická rána. Ale dobrá zpráva na celé této věci je ta, že přijdu, abych tě zachránil a dorazil tě, až budu vidět, že jsi pár sekund od pekla. Budu tě sledovat, tak jako teď a vezmu tuto pistoli a ukončím tvůj bezcenný bláznivý život."

Nathanael se pomalu postavil na nohy, překvapen svým hněvem k tomu muži. Sledoval Kamilův obličej a očekával, že uvidí reakci - nějakou trhlinu v jeho pevnosti, ale Kamil prostě zíral dopředu s výrazem odhodlání.

"Odveďte ho ven na dvůr a přivažte ho ke sloupu," zavrčel Nathanael.

Sledoval, jak Monsey chytil Kamila za košili a vytáhl ho na nohy. "Ven!"

Kamil prošel kolem Nathanaela a na chvíli se zastavil. Jeho oči byly prostě jakéhokoliv šílenství. Chladné ujištění královského postoje zářilo z jeho obličeje. "Mé tělo brzy odejde, ale ne tvými rukama. Můj duch za tímto povrchem je bezproblémový a tam, kam kráčím, kráčím tak, že mě můžeš následovat..."

Monsey Kamila silně udeřil pažbou své pušky přímo mezi lopatky. "Řekl jsem ven!"

Nathanaelovi vnitřnosti se chvěly zmatkem. Kamilova poznámka měla jakési zvláštní tmavé spojení slov, které vzbázelo z nepřemožitelnosti. Nathanael zaskřípal zuby a hledal rozumnější výklad pro strážce pochybné existence. Rozhodl se, že nikdy dříve neviděl osobu tak lhostejnou ke své hrozící smrti. To může způsobit jen šílenství.

Kamil byl odveden na dvůr, ruce měl vzadu spoutané. Dvůr bylo velké otevřené prostranství s jídelními stoly a třemi dřevěnými sloupy, které obvykle sloužily k uvazování psů, ale Kamil nyní spadl na totemovém sloupu dokonce níže než chlupaté křížené psisko, které strážci používali na lov, ke společnosti a příležitosti ke stopování žebráků, kteří narazili na chráněné oblasti Dohrmanova lesa.

Kamilovi byl nasazen psí obojek kolem krku a řetěz, který vedl ke kovovému oku, jež bylo zašroubováno na bok dřevěného kůlu. Všechny směry měl přesně pět stop svobody. Jeho utrpení sledoval malý zástup strážců a personálu, kteří na něj zírali jako řezníci pozorující kulhavého býka.

Ve Třetí Zásobovací Stanici bylo denně obvykle ubytováno dva tucty strážců, dva důstojníci a osm členů pomocného personálu. Dalších dvacet strážců ve službě se plahočilo po lese a sledovalo své přidělené území, aby zajistilo jeho bezpečnost a ochranu.

Na vrcholu hlavní zásobovací budovy, kde bylo skladováno jídlo a proviant, byl vysoký dřevěný sloup, který se tyčil šedesát stop do vzduchu, a na samém jeho vrcholu byla červená siréna. Kromě vyhlašování pohotovosti byla zřídka používána. Dvě zahoukání znamenala, že se blíží bouře a že strážci v terénu by si měli najít úkryt. Jedno zahoukání znamenalo, že strážci v terénu se mají vrátit na Stanici.

Bez varování se vzduchem ozval ohlušující pískot - ostrý a pronikavý. Siréna svolávala strážce zpět na zásobovací stanici. Byl to signál k návratu. Šťvaný byl nalezen. Představení brzy začne.

Kapitola 55. Srdce noci

Maia a Simon šli kolem skoro nového tábořiště. Za kruhem kamenů, které byly použity jako ohraničení ohniště, ležela mrtvola. Všude byly zřetelné stopy a ve větvích nad nimi nervózně poskakovaly vrány. Několik odvážných z nich létalo k jelenovi, jako tmavě se lesknoucí žrouti, jež nejsou schopni dbát opatrnosti.

"Byli bosí," všiml si Simon, když studoval jejich stopy.

Maia dolovala něco z popela dlouhým klackem a potom vytáhla se zájmem něco zuhelnatělého, co bylo převážně k nepoznání. "To vypadá jako boty - jako boty strážců."

Simon klidně stál a očima kmital po tábořišti a pak mu přišla ponurá vize. "Kamil je přepadl ze zálohy. Spálil jejich boty a vzal všechny jejich zbraně, takže neměli na vybranou a museli se vrátit na stanici. Nebudou schopni nás sledovat."

"Souhlasím, ale pojďme dál," řekla Maia. "Čím dříve najdeme Josephovo tělo, tím dříve můžeme pomoci Kamilovi."

Simon si s opovržením prohlížel tábořiště, jako by ničemná lidská přítomnost způsobila, že animismus z tohoto místa uprchnul a zůstaly zde jen skořápky dřívějšího života. Pokýval na souhlas a otočil se, aby následoval Maiu.

* * * *

Kamil cítil, jak na něj praží slunce. Stál a seděl na dvoře bez potravy a vody po celých osmnáct hodin. Toho odpoledne začal slyšet vzrušené hlasy mužů, jak se týmy strážců vracely a dovídaly se novinku o Kamilově chycení.

"Je naživu?" slyšel je volat od brány a potom se s pobavením smát, když jim bylo řečeno, že je plánována párty a že jejich hostitelem nebude nikdo menší než Velitel Greenstone.

Ačkoliv Kamil několik dní nic nejedl, neměl hlad. Zůstala jen žízeň. Pokoušel se sice zachytit pohledem někoho známého v naději, že si zabezpečí vodu k pití, ale oni se na něj nedívali. A když ano, z jejich očí nevyzařovala sympatie. Jenom strach a opovržení.

Snad to byla dehydratace nebo vytrvalé sluneční paprsky, co způsobilo, že do Kamilova vědomí začala kanout vzpomínka. Byl to sen, který měl, když byl malým chlapcem. Hrál si venku a červený jíl kapal z jeho dřavých bot, jak běžel s koňmi po bahnitém poli. Zrovna když se chystal vstoupit zadními dveřmi do sirotčince, chytila ho za paži jeptiška a ukázala s hubujícím výrazem na jeho špinavé boty. Její výraz byl vyrovnaný. Kamil si sundal boty, ale jeho ponožky byly také ušpiněné od červeného jílu, takže si je taky musel sundat. Když se podíval dolů, ukázalo se, že i jeho nohy jsou plné červeného jílu. Pokoušel se sundat si jíl z nohou, ale všiml si, že i ruce má obalené hedvábnou cihlově červenou půdou. Mohl jen pokrčit rameny a odejít, poražený a odmítnutý. Jeptiška na něj volala, ale Kamil věděl, že je příliš špinavý, než aby mohl jít dovnitř a tak se rozhodl jít do stodoly, kde byla chována zvířata.

Když vstoupil do stodoly, uviděl velký buben. Byl asi jen tři stopy vysoký, ale v průměru měl přinejmenším osm stop. Lehce se ho dotkl rukama a z jeho nitra vyšel hluboký rezonující tón. Strana bubnu byla pokrytá tajemnými symboly, které neznal, jež však dodávaly bubnu jakousi přítomnost či posvátný účel. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu Kamil cítil, že je v pořádku, když se ho bude dotýkat svými špinavými rukama.

Začal na něj bubnovat rytmus, a když tak činil, cítil, jak se celé jeho tělo stalo prodloužením bubnu. Podíval se dolů na své ruce, které byly červené - i celé jeho paže. Byl jako tekutá socha, jež byla tvarována masivními rukama, které neviděl. Byl prostě nádobou, strojem z hlíny. Dál bubnoval na buben a naslouchal jeho hluboké rezonanci. Cítil, jak z jeho srdce vytryskla píseň. Nejdřív byla tichá a byla převážně pouze popěvkem, ale poté se zpěv zformoval do slov.

Já jsem hlínou země
Já jsem krví mé rasy
Jsem nižší než půda
Jsem vyšší než vesmír
Nejsem nikdy sám
Jsem vždy ze světla
Já jsem láska, která je zašitá
V srdcích noci.

Ve svém snu opakoval ten popěvek stále dokola a dokola. Kamil byl v hlubokém transu, když s ním jeptiška zatřásla a probrala ho. Křičel na ni, že ho vzbudila a cítil, že potřebuje více času s bubnem. Více času, aby se stal tím, čím vždy byl. Více času ke studiu svých úvah.

Kamil opakoval ta slova, když se probral ze svého snění, ale jeho ústa byla příliš vysušená, než aby mohla zpívat nebo jen mluvit. Tak prostě plácal rukou na kůl a nechal své srdce, aby zpívalo slova. Procíťoval je a věřil, že jsou pravdivá.

Večerní vzduch - v bezchybném spojení světla a tmy - visel nad dvorem, na nějž byl - jako z bidélka - výhled z Nathanaelovy kanceláře pro návštěvy ve druhém poschodí. Nathanael zíral dolů na muže, který dnes v noci zemře jeho rukou. Přemýšlel, co způsobuje, že je Kamil tak vzpurný. Tak dokonale šílený, jako by věděl něco, co Nathanael nemůže zjistit. Absurdní, mumlal si. Pochybují, že kdy viděl interiér školy.

Nathanael si zapínal košili a obdivoval svůj dobře pěstovaný vzhled v šatním zrcadle. Měl depresi z toho, že se musí sklonit k tak nízké věci, jako je udělení smrtelné rány životní formě, která se neměla nikdy narodit.

Zazvonil telefon a vyvstal nový problém. Komunikoval se Shunalem, který dokončoval své přípravy na královu návštěvu "Svatého Místa", což byl termín, který Nejvyšší Stráž používala k popisu lokality Orákula. Králova návštěva přišla jako překvapení, ale Nathanael převedel několik svých nejlepších důstojníků, aby zajistil bezpečnostní podrobnosti návštěvy.

"Ahoj," řekl Nathanael hlubokým, přátelským hlasem, neboť si byl jistý, že je to Shunal.

"Ano, jistě, udělal jsem to, vaše Ctihodnosti..."

"Odcházím zítra ráno..."

"Bezpečnost u každého Stanoviště byla zdvojnásobena..."

"Ano, bude doprovod k Sedmému Stanovišti..."

"Ach, ach... ano, jen zavolám zpět Fieldovi, abychom se setkali za účelem královské návštěvy. Budou převezeni ráno."

"Jistě, vaše Ctihodnosti."

"Ano, našli jsme ho..."

"Postarám se o něj. Nemusíte si s touto věcí dělat starost. Postarám se o něj..."

"Ano, vy také..."

"Dobrou noc."

Nathanael zavěsil telefon s hořkým úsměvem. Nestojí o dohled svého nadřízeného. A vůbec měl rád, když Shunala držel ve tmě, jak jen mohl. Kamil byl jeho problém a bylo by lepší, kdyby Shunal a Vysocí Kněží vůbec nevěděli o krutých skutečnostech jeho světa.

Nathanael se podíval oknem na Kamila, který seděl opřený o kůl s nohama nataženými dopředu. Nathanael se vlastně kvůli Kamilovi rmoutil. Nebyl to tak ani soucit, jako ryzí sympatie, že tak beznadějně stvoření může v jeho světě existovat. Mohl si jen představovat, jaké temné myšlenky plynou skrz Kamilovu pokřivenou mysl.

Jak Nathanael sledoval oknem zkroušeného vězně, uviděl, jak jeden ze strážců - muž, kterého nepoznal - jde ke Kamilovi a nese mu sklenici vody. Nathanael se naklonil z okna a rychle ho otevřel. "Nech toho!" poručil velitelským hlasem.

Strážce šel dál, jako by byl hluchý.

Nathanael se podíval po dvoře a uviděl Monseye, který mluvil s nějakými dalšími strážci, ale teď vzhledl vzhůru k němu s rukou za uchem. Nathanael jednoduše ukázal na strážce, který šel ke Kamilovi. "Zadrž ho!" Nathanael artikuloval ta slova a ukazoval na strážce.

Monsey vyskočil k akci a běžel k muži, který nesl Kamilovi sklenici vody. Musel běžet asi dvě stě stop přes dvůr a věděl, že Nathanael se dívá. Monsey přiběhl za strážce, uchopil ho za ruku a vylil vodu, zrovna když ji nabízel Kamilovi. "Co si ksakru myslíš, že děláš? Tento muž je mrtvý. Nikdo mu nic nedá, dokud to kulka nebo Velitel Greenstone nepřikáže!"

Strážce se otočil k Monseyovi. "Sundej tu ruku z mé paže."

Monsey nedobrovolně udělal, jak mu bylo řečeno, a nebyl si jistý, jestli ten divný strážce vůbec promluvil nebo jestli slyšel slova jen ve své mysli. Upadl do transu ve chvíli, když se očima setkal se strážcem. Celé jeho bytí se schoulilo v přítomnosti toho divného muže. Strážce byl vysoký a jeho obličej vyzařoval klid a ještě něco - jistý druh autority, který může vycházet jen z naprosté absence strachu.

Monsey cítil, jak dolů po jeho páteři sestupuje chvění, když se díval do strážcových očí. Jeho ústa se otevřela dokořán a najednou se mu začala motat hlava. Někde v dálce slyšel Nathanaela, který na něj křičel. Když se otočil na Nathanaela, nějaká jeho část pochopila, že má tohoto neposlušného strážce vzít do Nathanaelovy kanceláře k výslechu. Ale jediná věc, kterou si pamatoval, byl pocit záblesku tepla. Jeho svět se zmenšil na pevný svěrák či tmu a potom spadl na kolena v nekontrolovatelném zatmění.

Kamil sledoval Monseye, jak omdlel a svého dobrodince - muže, kterého nikdy neviděl - jak jde volně do dvoupodlažní ubytovny, odkud všechno sledoval Nathanael z okna. Když cizinec vstoupil do jeho ubytovny, Nathanael byl jako zhypnotizovaný. Celou událost pozorovala v rozčarování malá skupina strážců a Na-

thanael jim pokynul, aby chránili jeho ubytovnu. Většina strážců byla ve stravovací hale, kde večeřeli. Ale pár jich bylo již hotovo a kouřili cigarety venku, nedočkaví, až začne párty.

Dva strážci ozbrojení puškami běželi za ničemným strážcem, o němž se zdálo, že si jejich přítomnosti nevšímá. Jak strážce vstoupil do Nathanaelovy ubytovny, prošel centrálním schodištěm a dál tmavou halou do Nathanaelových místností. Nathanael stál na konci haly, pistoli vytaženou a namířenou na podivnou osobu, která kráčela přímo k němu. V tom člověku byla moc, kterou nešlo pojmenovat, ale Nathanael cítil, že je podobná té, kterou viděl u Kamila.

Nathanael natáhl spoušť na svém revolveru. "Okamžitě se zastav!"

Strážce zpomalil a pak se zastavil asi čtyři stopy od Nathanaela a se zájmem si ho prohlížel. Nathanaelova pistole se téměř dotýkala hrudi strážce.

"Dej svou pistoli pryč," řekl strážce pevným hlasem.

Nathanael se bránil celou svou vědomou mocí, ale mohl jen sledovat, jak jeho ruka klesla, jako by byl pouhý pozorovatel uvnitř svého těla, který je bez své vlastní vůle. Obličej mu od jeho snahy zčervenal a na čele se mu objevil pot. "Co děláš?"

Strážce natáhl ruku a vzal mu jeho pistoli. Nathanael na to nevěřícně zíral, jako odtělesněný duch. Nekladl žádný odpor. Co se mi to děje? Byla jeho jediná myšlenka, která prošla jeho myslí.

Dva strážci pronásledovali svévolného strážce po schodech vzhůru, ale zastavili se na začátku chodby a na jejich obličejích se objevila obava. "Potřebujete nějak pomoci, pane?"

Strážce se otočil, držel Nathanaelovu pistoli. "Nepotřebujeme vaši pomoc. Můžete jít."

Dva strážci v souzvuku přikýkli, na jejich obličejích se objevil zmatek, ale pak se otočili a šli beze slova pryč.

Strážce se podíval dolů na zbraň a podal ji zpátky Nathanaelovi a ukázal na místnost za ním. "Pojďme dovnitř a pohovoříme si."

Nathanael pomalu ustupoval a jeho oči se vůbec neuvolnily ze strážcova obličeje. Nebyl to strach, co cítil. Mnohem více to byl šok ze ztráty své kontroly nad svými činy. Zdálo se, že není schopen učinit žádné rozhodnutí, které je v konfliktu s jeho podivným nezvaným hostem.

Když vešli do místnosti, strážce za nimi zavřel dveře a opřel se o ně. Podíval se na Nathanaela očima, které zkoumaly jeskyně jeho smyslů. "Můžeš svobodně hovořit."

Nathanael cítil, že sevření se uvolnilo a jeho mysl se vrátila ke kontrole. Jeho první reakcí bylo povšimnutí si váhy pistole ve své ruce. Okamžitě ji zvedl ve směru strážce. "Kdo... kdo jsi? Vypadáš jako strážce, ale zřetelně jím nejsi."

Nathanael slyšel pověsti o mimozemšťanech, kteří navštěvují jejich planetu a činili tak po tisíce let, ale nikdy ty pověsti nebral vážně. Avšak teď, tato osoba měla tak podmanivou přítomnost a schopnosti, jako někdo z jiného světa.

"Žádám tě, abys propustil Kamila," řekl strážce.

"A proč bych to měl udělat? Jsi blázen jako on!"

"Žádám tě jen jednou, ale musí to být tvé vlastní rozhodnutí. Prostě mi odpověz, ať s tebou neztrácím čas."

Nathanael natáhl spoušť na své pistoli a se šíleným výrazem se usmál. "Tady je má odpověď."

Pistole vydala cvakavý zvuk, ale žádný výstřel nevyšel. Vystřelil znovu se stejným výsledkem. Držel zmáčknutou spoušť, ale výsledek byl stále stejný. Pak pistoli otevřel a uviděl v ní šest nábojů - všechno vypadalo, že je ve správné pozici. Znovu zvedl zbraň a ještě několikrát zmáčkl spoušť. Pistole pokaždé vydala stejně prázdné cvaknutí.

Frustrovaný Nathanael hodil pistoli na zem a s údivem hleděl na strážce. "Nepustím Kamila. Zavraždil jednoho z mých poručíků a musí být potrestán. Kdo ksakru jsi?"

"Kamil není tím, kým si myslíš, že je. Je pod mou ochranou a tobě nebude dovoleno ho potrestat. Jestli se o to pokusíš, bude to konec tvého života. Je to skutečně to, co si přeješ?"

Nathanael klidně stál a díval se, jako by mu právě Bůh řekl, že během několika minut nastane konec světa. "Kdo jsi, že mi říkáš takové věci? Proč neodpovídáš na mé otázky?"

Strážce přistoupil k Nathanaelovi. "Podívej se na mě důvěrně. Učiň své vlastní úsudky."

Strážce se zastavil asi deset centimetrů od Nathanaela, který kvůli rozdílu ve výšce musel zvednout hlavu. Když tak učinil, náhle cítil nějaké zachvění. Nebyl ani svým tělem, ani nestál ve své ložnici. Byl stržen do nějaké jiné dimenze, nějakého jiného světa, pro jehož popis neměl žádná slova ani pocity. Strážce, na kterého se díval, se transformoval do nepochopitelného světla modře světélkujících atomů, které vířily bez formy v hluboké temnotě vnitřního prostoru. Teď věděl, že je to inteligence, která předčí jeho vlastní.

“Jsi Bůh?” řekl nakonec Nathanael.

“Nejsem takový Bůh, v jakého věříš. Jsem tím, kdo tě navrhnul, ale nejsem tvůj stvořitel. Jsem tím, kdo tě osvobozuje z formy, která tě spoutává do jediné maličké místnosti tvého panského sídla. V této místnosti stále žiješ. Kvůli svým tužbám a nevědomosti, kterou přinášejí, nevíš nic o dalších místnostech svého sídla. Namísto toho jsi ve svazku s těmi, kteří tě vězní.”

“Jestliže propustíš Kamila, budeš pokračovat v tomto životě v novém úhlu, který tě osvobodí z té jediné místnosti, ve které žiješ. To ti slibuji, ale rozhodnout se musíš sám, jen tak můžeš být osvobozen. Jestliže se budeš dále pokoušet zabít Kamila, tak v této místnosti zemřeš - v této malé ubohé místnosti - a pak se vrátíš. Vrátiš se ve všech ohledech zostuzen, štván svými stíny a nikdy nebudeš ušetřen bolesti a utrpení.”

“Děláš, jako by to rozhodnutí bylo jednoduché... jako bych mohl věřit tvým slovům,” řekl Nathanael. “Ale jak mám vědět, že říkáš pravdu?”

“To nemůžeš vědět. To je důvod, proč se musíš rozhodnout sám. Nemůžu ti to dokázat, protože kdybych to mohl udělat, tak by to znemožnilo tvé rozhodnutí.”

“Ukaž mi další místnost, abych věděl, že tvůj slib je pravdivý.”

“Nejdřív musíš ukázat své rozhodnutí a potom být trpělivý. Nejsi tím, kdo by rozkazoval stvoření, dokud nebudeš naslouchat svému srdci a plnit jeho vůli. To je oběť, která musí být učiněna. Jinak to nejde.”

Nathanael se bez varování vrátil do svého lidského stavu. Stál ve své místnosti. Sám. Podlomila se mu kolena a on závratnou rychlostí spadl na podlahu. Tělo a srdce ho bolelo. Ležel na podlaze rozervaný jako kus papíru, který se nikdy nemůže znovu složit. Přiklonil se neohroženě ke svému srdci, běžel na jeho pobřeží a doufal, že tam nalezne odpuštění. Doufal, že slib tohoto velkého ducha, který ho pohltil, ho vyzvedne jako zrno písku do jeho oceánu.

Kapitola 56. Brána

Doriah vedl Hugelitoda dolů pomalu klesající chodbou, která míjela komnaty, jež prozkoumal před dvěma dny, když poprvé objevil tajný přístup k Orákulu v chrámu. Hugelitod byl v úžasu nad rozlohou podzemního chrámu.

“Jak dlouho myslíš, že to trvalo postavit?” zeptal se Hugelitod.

“Podle Orákula dvacet devět let.”

“Celou generaci...”

“A je toho ještě více, jak brzy uvidíš.”

Hugelitod zůstával v příjemné vzdálenosti asi osmi stop za Doriahem. “Proč to postavili pod zemí? Snažili se to ukrýt před svými nepřáteli?”

“To částečně souvisí s tím, co se ti chystám ukázat. Buď trpělivý. Už jsme skoro tam.”

Po několika minutách přišli do části chodby, která se zdála, že je vyhloubená ne tak dávno. Kolem celého obvodu tunelu byl silný předěl, který několik palců vystupoval ven, byl nerovný a asi dvě stopy široký.

Doriah se zastavil a zvedl levou paži. “Musím tě požádat o jednu laskavost, která se bude zdát velmi podivnou, ale musíš mi důvěřovat, že je to nutné.”

Hugelitod se nervózně rozhlédl kolem. Pokoušel se zůstat klidný a uvolněný. “Dobře, co to je?”

“Potřebuji, abys mi ukázal svoje záda.”

Hugelitod se zamračil a ustoupil zpět. “Proč?”

“Důvěřuj mi. Vysvětlím to, až najdu, co věřím, že tam je.”

Hugelitod se náhle cítil v nebezpečí. Má skutečně důvěřovat Doriahovi? “Řekni mi, co hledáš nebo se pokoušíš najít, a pokud to bude dávat smysl, udělám, co po mě žádáš.”

“Chci se podívat, jestli máš jisté mateřské znaménko.”

“To je všechno? Proč je mateřské znaménko pro tebe tak důležité?”

“Prosím?” žádal Doriah s nataženými rukama. “Zabere to jen sekundu.”

Hugelitod rozepnul dva horní knoflíky své róby, sundal si kapuci, stáhl si róbu dolů k pasu a otočil se. Doriah podržel svíčku poblíž znaménka, které hned očima zahlédl.

“Tepló z plamene je příjemné, ale nedávej ho příliš blízko,” řekl Hugelitod a snažil se, jak mohl, aby to znělo nenuceně.

“Jsem hotov, děkuji,” řekl Doriah. “Pojďme dál.”

“Řekl jsi, že mi řekneš, co hledáš a proč. Žádné vysvětlení jsem neslyšel,” poznamenal Hugelitod, když si zapínal róbu a nasazoval kapuci zpět na hlavu.

“Uslyšíš brzy. Nejdřív ti chci něco ukázat. Budeme mluvit, až tam dojdeme.”

Asi za dvě minuty chodba končila a otvírala se do velké místnosti s vysokými zaoblenými zdmi. Zprvu byl Hugelitod zmaten, protože světlo svíčky neukazovalo žádnou podlahu. Bylo to, jako by byli uvnitř nějakého silného nebo něčeho takového. Klenutý strop byl dvacet stop nad nimi a světlo stačilo k tomu, aby ho ozářilo, ale když se podíval dolů, svíčka - se vši svou jasností - nedokázala zviditelnit hloubku místnosti.

Aby se dostali na dno velké komnaty, museli jít podél obvodu místnosti, kde byly schody vytesané do skály, které sestupovaly místností dolů jako obrovská vývrtka. Sestoupili dolů asi padesát stop, přesně dvě a půl otáčky kolem kruhové komnaty. Nebylo tam zábradlí a tak Hugelitod zůstal blízko zdi a stále se jí dotýkal. Doriah šel pomalu a ujišťoval se, že Hugelitodovi rychlost vyhovuje. Když přišli blíže ke spodku schodiště, Hugelitod konečně pozvedl svůj pohled ze schodiště a uviděl, jak se z temnoty vprostřed podlahy vynořil podivný aparát.

Vypadal jako polokruhová brána, která byla propletená navzájem propojenými, zlatě zbarvenými trubkami. U základny byly trubky silné jako lidské zápěstí a pak se točily vzhůru do výšky devíti stop a zužovaly se až do jemného vrcholu podobnému zářícím jehlám. Měly lehce eliptický tvar, a když se na ně Hugelitod podíval pozorněji, viděl, že mají nepravidelný tvar a podélně mají v sobě maličké dírký. Bylo zde přinejmenším sto těchto vertikálních trubek. Na základně se trubky otvíraly do kruhové krystalické základny, která byla dutá a měla asi deset stop v průměru. Celý aparát byl umístěn na podstavci, jež sahal asi tři stopy nad podlahu. Samotná podlaha byla celá ze zlata nebo z nějaké kovové slitiny, která odrážela do komnaty krásnou zlatou záři.

Hugelitod stěží mohl mluvit, když zkoumal tu podivnou strukturu. "Co... co to je?"

Doriah si odkašlal a chvíli se odmlčel, jako by si rovnal myšlenky. "Je to brána do jiného času..."

"Stroj času?" zvolal Hugelitod, aniž by se snažil skrýt svůj šok.

"Můžeš jí tak říkat, ale není to ve skutečnosti takový stroj, kde bys mohl nastavit údaje a cestovat do vybraného času a místa. Je seřízený na specifický čas a soubor souřadnic. Nikdy se neodchýlí."

"Na jaký čas a místo je nastaven?"

"Musíš mi několik minut naslouchat s otevřenou myslí. Budu dělat, co bude v mých silách, abych ti to osvětlil, ale možná že bude zapotřebí, abys to nejdříve vyzkoušel, než tomu plně porozumíš. Buď tedy trpělivý."

Hugelitod už kroutil hlavou. "Ne, nepokoušej se mě přinutit, abych vyzkoušel ten stroj, ať je to cokoli. Je na tom něco, co se mi zdá nebezpečné... dokonce hrozné."

"Nikdo tě nebude nutit. Uvolni se," řekl Doriah, posadil se na podlahu a opřel o podstavec. "Tato brána je starobylá - dost možná tak stará jako lidstvo samo. Chodba, kterou jsme použili, abychom se sem dostali, byla původními staviteli zapečetěna. Asi před patnácti lety jsme zjistili, že konec chodby není pevný, prostě tím, že jsme použili jednoduchou techniku zvukové refrakce."

"Když jsme našli tuto místnost, neměli jsme ponětí, k čemu slouží. Zeptali jsme se Orákula, ale nebylo schopné ji poznat. Asi před dvanácti lety jsem náhodou klopýtl o odpověď. Nicméně jsem objevil, že to je brána do nové dimenze, která není součástí našeho vesmíru. Entity, které jsem potkal, tvrdily, že jsou..."

"Mluvíš o andělech?" přerušil ho Hugelitod.

"Ne. Mluví o bytostech, jako jsme my, které jsou jen intelektuálně pokročilejší a které po velmi dlouhý čas pracovaly s naší rasou."

"Za jakým účelem?"

"Pokud bys naslouchal jejich slovům, tak jsou našimi patrony či dobrodinci. Dokonce jdou tak daleko, že říkají, že na nás dohlížejí jako dobří pastýři, ale to jim nevěřím."

"Proč?"

"Protože vytvořily tuto bránu. Potřebují mít způsob, jak s námi být v interakci a tato brána je jejich způsobem, jak přivést ty, kteří jsou u moci, do jejich dimenze a tam je naprogramovat."

"Tomu nerozumím," postěžoval si Hugelitod. "Proč... jak to dělají?"

"Věděli, že Orákula budou vlastněna nejmocnějšími této planety a tak poblíž umístily tyto brány a doufaly, že mocní je najdou, naučí se je používat a pustí se do jejich říše. Jakmile se objeví v jejich síti, můžou jim vštípit své myšlenky a pak se tito lidští pěšáci vrátí na zemi a budou vykonávat jejich povely."

"Proč ta brána a všechno to utajení? Proč jednoduše nepřiletí ve vesmírných lodích a nepřevezmou planetu, když je to to, co si přejí?"

"Oni nežijí v naší dimenzi. Nejsou to fyzické bytosti. Říše, ve které existují, je velmi odlišná od té naší. Nemají zájem o život na naší planetě, jen se chtějí ujistit, aby se lidstvo nikdy nesjednotilo do nekontrolovatelné síly."

"Proč by se měla nadřazená rasa zajímat o nás a naši planetu?"

Doriah se napůl usmál zřejmě Hugelitodově naivitě. "Zajímá je to, protože věří, že naše planeta a její obyvatelé jsou jejich."

Ta strohá slova visela v chladném vzduchu, jehož výšiny se zdály rozpínat do nekonečna, jako by byly pod hvězdnou oblohou zahalenou oblaky.

"Proč mi to ukazuješ... a vyprávíš mi celý ten příběh? Přišel jsem tady - do tohoto chrámu - za specifickým účelem, kterým je pracovat s Orákulem... a teď stojím před nějakou podivnou cizí technologií, o které tvrdíš, že může dopravit člověka do ... nevím... prostě k nějaké cizí inteligenci. Celá ta věc se stává čím dál více podivnější. Dostávám malé kousky pravdy, malé dávky, ale nikdy pravdu..."

"Nejsi sám, příteli. Nejsem schopen ti poskytnout celý příběh, ale naslouchej mi. Dej mi možnost vysvětlit to, co vím a čemu věřím, že je pravdivé. Dobře?"

Hugelitod neochotně přikývl. "Dobře."

Doriah si poposedl a hledal pohodlnější pozici na tvrdé kovové podlaze. Zdálo se, že očima studuje lesknoucí se kůži na svých rukách. "Důvěřuji ti, Hugelitode. Cítím tvou roli v tomto rozvíjejícím se příběhu a mám důkaz, že jsi nedílnou součástí Dohrmanova Proroctví."

"Tím, o kom se předpokládá, že svrhne Církev. To je to, co máš na mysli?"

"Ne. Orákulum řeklo, že se zrodí někdo s Královskou Hvězdou a zreformuje Církev. Ne, že ji zničí. Ale proroctví říká, že jsou dva, kteří se zrodí - jeden, který Církev zreformuje a učiní ji dokonce ještě mocnější, a druhý, který se bude snažit ji zničit. Otázka je, kterým z nich jsi?"

"Nesnažím se cokoli zničit a zvláště ne Církev."

"Já ti věřím, ale ty měj pochopení pro Karnomena, který si není jistý. Nicméně ať jsi z těchto dvou kým-koliv - pokud jsi někým z nich - představuješ pro Karnomena hrozbu. Trochu to vysvětlím."

Hugelitod cítil, jak pod ním podlaha náhle zmizela a on znovu klesal volným pádem do rozšiřujících se čelistí záhady, která byla čím dál hlubší a zmatenější. "Takže já mám na svých zádech mateřské znaménko a to nějak znamená, že jsem jedním ze dvou lidí, kteří se s tímto znaménkem narodili. Karnomen se snaží zjistit, kterým z nich jsem, ale protože nemá důkaz, předpokládá, že jsem tím, kdo Církev zničí. Dobře, tomu rozumím... alespoň myslím."

Hugelitodův tón byl strohý, hraničící s hněvem. Když mluvil, přecházel sem a tam a nervózně si hladil vousy.

"Pak jsem našel přístup k Orákulu v tomto chrámu - něco, čeho jsem si vědom jen já a ty. Domluvili jsme se, že vykonáme příkaz Orákula a uvidíme, co je Orákulum se mnou ve spolupráci schopno vytvořit."

Jestliže bude tato snaha úspěšná, dokáže to Karnomenovi, že jsem tím dobrým a že ten špatný, je někde jinde, a musí se teprve najít."

"A dnes jsem přišel a myslím jsem, že budeme diskutovat o tom, jak budu pracovat s Orákulem a dokážu svůj příběh Karnomenovi a náhle... jsme zde... mluvíme o mimozemšťanech a jejich podivném programu, kterým chtějí ovládnout planetu. Je to všechno, nebo ještě něco?"

"Lituji, ale je toho mnohem víc," tiše odpověděl Doriah.

"Tak mi řekni všechno, co víš."

Doriah vypustil osamocený zkroutěný výdech. "Tento stroj," ukázal palcem dozadu za své rameno, "je prokletím naší Církve, celého našeho druhu. Já jsem ho našel. Já jsem tím tmavým, ačkoliv nemám mateřské znaménko. Možná mi odpadlo, nebo se prostě zapomnělo materializovat, to nevím, ale jsem tím, kdo otevřel tu bránu temnotě a nechal sem proudit destruktivní síly. Entity, které mě používají - nás... První Zasvěcence, kontrolují Církev. Karnomen je prostě jen loutkou. Ony jsou pravým zdrojem moci, protože vědí, jak manipulovat s takovou mazaností a utajeností, že jsme jako poddajné děti v přítomnosti Sparťanů."

"Orákulum je technologie, která je agnostická, neutrální, náleží k linii, kde lidská svoboda je jedinou vitální složkou naší pokračující evoluce. Tato technologie," Doriah znovu ukázal za sebe, "představuje linii lidského uvěznění a zotročení druhu do jednoho povolného stáda, do jedné školy."

"Já jsem otevřel tuto technologii. Sdílel jsem ji s Karnomenem a on se stal snadno manipulovatelným. Neuvědomuje si hypnotické síly této prohnané rasy. Oni začali chápat, jak můžou použít náboženství ke kontrole Královských Domů, které Karnomen řídí za použití své moci Božského Práva, která je podporována těmito entitami. Také pochopily, jak můžou manipulovat s ostatními zeměmi, za použití stejné, identické šablony. Příběh pokračuje dokonce ještě hlouběji, protože to, čím lidstvo je - čím se stane ve vzdálené budoucnosti - je nám známo skrz čočky Orákula. Víme, v co se lidstvo, nebo alespoň jeho část, vyvine. A je to překrásné takovým způsobem, že si to neumíme představit. Ale zde, v tomto čase, jsme přitahováni a napínáni bytostmi, které věří, že můžou stále vládnout zemi a kontrolovat její budoucnost."

“Nerozumím tomu,” přerušil ho Hugelitod. “Jak je to možné? Proč nemůžeme jednoduše zničit tento... tento stroj?”

“Je příliš pozdě,” vzdychl Doriah. “Již jsme infikovaní. Je to jako virus... tato moc se rozšířila. Je to globální záležitost, protože tyto bytosti chtějí naši planetu a přejí si, aby lidská stáda byla v konfliktu a disfunkčnosti, aby nikdy nenapadla jejich nadřazenost. Už jsou zde.”

Hugelitod se s úžasem podíval na Doriaha. “Co tím myslíš, že už jsou zde?”

“Nechal jsem ten stroj zapnutý, protože jsem doufal, že ty, nebo někdo jako ty, časem přijde a bude tím, kdo se s touto rasou bytostí setká a přesvědčí je, aby zastavily své plány...” Doriah zvedl ruku, aby zabránil Hugelitodovu hrozícímu výbuchu. “Já vím, já vím, není to pravděpodobné, ale jsem tak zoufalý.”

“Co říká Orákulum o celé této záležitosti?”

“Orákulum o tom konceptuálně ví. Celé Dohrmanovo Proroctví je vpravdě o této záležitosti, ale nejsem si jistý, zda Orákulum skutečně chápe tíhu této záležitosti. Karnomen to s ním nediskutoval, ani ohledně toho nekladal otázky. On používá Orákulum ve jménu těchto Chladných Bohů...”

“Proč je tak nazýváš?”

“Je to nejbližší popis, jehož jsem schopen, co se týká jejich definice. Před dvanácti lety, když jsem tam poprvé cestoval - do dimenze, ve které existují - neměl jsem ani ponětí, kde jsem se ocitl nebo kdo jsou oni. Zdálo se, že jsou překvapeni mou přítomností, stejně jako jsem byl já překvapený jejich. Jsou chladnými, vypočítavými bytostmi, s extrémně mocnou myslí a psychickými schopnostmi. Umí přikrášlit své příkazy do duchovního hávu a tvářit se jako naši Bohové. V té době jsem téměř padl za oběť jejich manipulaci - já sám! Téměř jsem se stal jejich žákem. Nabízeli mi, že mě vyléčí, že mě učiní celým člověkem a já jsem byl v pokušení. Ale bylo na nich něco zvláštního, co jsem věděl, že není lidské či humánní. Tyto bytosti chtěly přístup k Orákulu. Chtěli ho zničit, nejen to, které znáš, ale všech sedm.”

“Je jich sedm?” vykřikl Hugelitod.

Doriah přikývl. “Viděli sedm Orákulí jako lidskou záchranu... naši naději. Také věděli o Dohrmanově Proroctví, neboť Karnomen jim poskytl detaily...”

“Slyšel jsem toho tolik o Dohrmanově Proroctví, ale nikdo mi nikdy nevysvětlil, co to vlastně je. Můžeš mi to říci?”

Doriah se na chvíli podíval stranou, jako by v záhadě své nejhlubší podstaty uvažoval o svém dalším tahu. “Dohrmanovo Proroctví je o rozložení náboženství na globální úrovni. Je to oddělení lidstva od náboženských sevření jakéhokoliv druhu. Je to doba, kdy lidstvo vystoupí z dogmatu víry, jak bylo člověkem definováno, do světla Živé Pravdy, jak je vytvářena Bohem. To je ta část Dohrmanova Proroctví, která strahuje Chladné Bohy a Karnomena. Ale je to mnohem rozsáhlejší, než jen náboženské.”

“Také to ohlašuje vše-zahrnující změny ve vládě a vědě. Ale tyto změny se nepříhodí jednoduše díky tomu, že se jednoho dne všichni probudí do své pravé podstaty a spojí se s Živou Pravdou. Stane se to proto, že v lidstvu budou tací, kteří vyklouznou ze sevření Chladných Bohů.”

“Co tím myslíš?” zeptal se Hugelitod.

“Chladní Bohové se nezpřítomnili na této planetě před pouhými dvanácti lety, když jsem zaktivoval tento stroj. Oni zakódovali svou přítomnost do samotných stavebních bloků lidstva, do samotného stvoření člověka. Při tom se rozhodli vytvořit lidstvo oslabené - takové, které nebude schopné se osvobodit z jejich mazaného uchopení. Toto uchopení je tak komplexní, že jen hrstka lidí kdy uvažovala o jeho šířce.”

“Podle Dohrmanova Proroctví se objeví lidé, kteří popíší tyto Chladné Bohy, vyvolají je, identifikují je a odhalí jejich záměr. Nicméně budou specificky dva lidé, kteří budou mít znamení Královské Hvězdy. Jeden z nich se stane spojencem Chladných Bohů a posílí jejich kontrolu nad lidstvem tím, že zreformuje náboženství - ne způsobem týkajícím se Svatých Knih, ale spíše tak, že Církev sjednotí nejmocnější světové Královské Domy a přivede je pod svou kontrolu. Takto zreformovaná Církev bude vpravdě prodloužením Chladných Bohů přesně do míst, kde je nikdo nebude očekávat.”

“Druhý nositel Královské Hvězdy se střetne s Chladnými Bohy a domluví s nimi ujednání za použití svého vlastního vědomí coby oběti. Tímto činem uzavře Chladným Bohům cestu k lidstvu a umožní mu vstoupit na novou trajektorii a dosáhnout jednoty ducha a mysli, což dá lidstvu moc vystoupit nad Chladné Bohy a znovu-prožít vesmír jako paletu svého stvoření. Šablonou této nové trajektorie je oduchovnění lidstva prostřednictvím aplikace vědy. Jedinci budou moci získat jejich přirozené schopnosti vnímání a projevu vibrace jednoty. Budou schopni cítit, že jsou součástí sítě vědomí, jež je celistvá a sjednocená. Budou hledat vyšší dimenze, nikoliv z důvodu domněnky či velkoleposti, ale proto, aby přivedli lidskou duši pod mocné čočky zvané přímé vnímání.”

„Již žádní zprostředkovatelé, vykladači, strážní nebo inspektoři. Již žádná hierarchie dobra a zla, jež by usilovala o naši přeorientaci a výživu. Rozmotáme se. Již žádní spasitelé. My... my sami to vyřešíme.“

Doriah se odmlčel a jeho hlas se ztišil až k šepotu. „Konečně to vyřešíme. Ale ti dva, kteří odívají Královskou Hvězdu, jsou symbolem našeho zápasu. Jsou podmíněním velké snahy lidstva, transcendovat se z oddělenosti a uvěznění do jednoty a svobody.“

„A v Dohrmanově Proroctví není žádný náznak, kterým z těch dvou jsem?“ zeptal se Hugelitod.

Doriah zaváhal. „Orákulum řeklo, že První Nositel přijde z Církve.“

Hugelitod se posadil, jako by jeho nohy už dále nebyly schopny nést jeho váhu.

„Takže já jsem První Nositel?“ zašeptal Hugelitod vzdáleně.

„To je to, čeho se obáváme,“ přikývl Doriah. „Ale Orákulum se o tebe tolik zajímá, že cítíme, že tvoje mateřské znaménko může být pouhá shoda okolností. Proč by tě jinak Orákulum pozvalo, abys s ním pracoval, takovým způsobem, jakým to udělalo, kdybys byl pěšákem Chladných Bohů? Prostě si nejsem jistý.“

„Jestliže je Karnomen pod kontrolou Chladných Bohů, proč by se mě obával, jestliže jsem Prvním Nositelem?“

„První Nositel, podle Dohrmanova Proroctví, získá kontrolu nad Církví. Stane se Nejvyšším Knězem.“

„Jak?“

„Proroctví v této záležitosti není jasné, ale chápe se to tak, že První Nositel nedosáhne tohoto postavení standardním postupem, ale spíše díky nějakému bravurnímu tahu, který vyústí do smrti Prvního Zasvěcence.“

„Jako... že... já... zabiju... Karnomena?“ ptal se Hugelitod a jeho šok byl zřejmý v každém slově.

Následovalo hluboké ticho. Takové, ve kterém nemohlo nic zůstat skryto. Byl jen dech. Tlukot srdce. Mrkání oka.

„Ví Karnomen o tom, co mi tu říkáš, že mi ukazuješ tento... stroj?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Doufám, že jsi Druhým Nositelem. Doufám, že se setkáš s Chladnými Bohy a ukončíš jejich vládu.“

„Co říká Orákulum o Druhém Nositeli?“ zeptal se Hugelitod. „Také povstane z řad Církve?“

„Zmiňuje se jen, že Druhý Nositel bude mít skromný původ. Neříká nic o Církvi.“

Místnost vyplnilo děsivé ticho a ti dva muži hledali ve svých myslích vysvětlení nebo nějaký záblesk pochopení jejich spojeného účelu.

Hugelitod se posunul vedle Doriaha a opřel se o podstavec hrozivého stroje. „Ví Karnomen o mém mateřském znaménku?“

Doriah přikývl. „Bartholem mu to řekl. Já jsem ho chtěl vidět osobně.“

„Takže jsem ztracen. Karnomen mě nenechá žít. Oba Nositelé jsou nepřáteli. První Nositel ho zabije a Druhý Nositel zabije jeho Církev. Neexistuje způsob smíru, tak proč jsem stále naživu?“

„Předpokládáš, že Karnomen nepoloží svůj život, aby rozšířil moc Chladných Bohů. To je špatný předpoklad.“

„Říkáš, že si Karnomen v podstatě přeje, aby První Nositel uspěl?“

„Karnomen je pod jejich prokletím,“ odpověděl Doriah. „Jeho osud je spojen s jejich takovým způsobem, kterému jsem ještě ani nezačal rozumět. Všichni jsme s nimi jistým způsobem spojeni.“

Hugelitod se otočil k Doriahovi. „Nepřeju si být ani jedním z těch Nositelů Královské Hvězdy. Nepřeju si být součástí ničeho z toho! Musím opustit toto místo. Když odejdu... když... prostě půjdu někam pryč... na nějaké tmavé místo na světě, možná to bude to nejlepší, co můžu udělat. Možná to platí i pro tebe. Nemůžeme prostě opustit celé toto jeviště...“

„A pak co? Nechat někoho jiného udělat to, co jsme přišli udělat my? Kdo by to měl být? Očekáváš, že Chladní Bohové jednoduše ukončí své plány, protože ty utečeš? Najdou si někoho jiného, a pak dalšího a dalšího. Nikdy nepřestanou. Pamatuj, jsou to Bytosti bez srdcí, které usilují o převzetí kontroly nad tímto světem. Kam půjdeš, abys jimi nebyl dotčen?“

Hugelitod pozorně naslouchal sloům Doriaha. „Ale pokud jsem První Nositel, jen pomůžu jejich podvodným plánům. Nechci být touto osobou.“

„Tak jí nebuď! Setkej se s nimi, ale jako sabotér. Odhal jejich podvod a vymysli způsob, jak mu zabránit. Staň se pískem v jejich motoru. Zatať jejich stroj jednou provždy. Dej jim uvěřit, že jsi na jejich straně – jejich oddaný žák. Přesvědč je, že budeš plnit jejich příkazy, pozoruj jejich plány a společně v nich můžeme nalézt slabinu. Snad je i porazíme.“

„To je tvůj plán?“

Doriah ostýchavě přikývl. „Vidím to jako jediný způsob, jak se pohnout kupředu.“

„A co Karnomen?“

„Dává nám dva týdny, než mu něco ukážeme. Za dva týdny mu můžeme říci, že to nefunguje... tvé duchovní vedení. Můžeš vymyslet a napsat něco divného, abys ukázal, že tvůj mentální stav je kompromitující. Bude tomu věřit a až to uvidí, tak se uklidní.“

„Takže budu vypadat jako blázen, jako šílenec?“

Doriah nastrojil potutelný úsměv. „Možná to pro tebe bude nejlepší role, ve všem tomto chaosu. Možná ti i trochu závidím.“

„Věř mi, není na mě nic, co bys mi mohl závidět.“

Hugelitod se postavil na nohy, upravil si róbu a ukázal na stroj za sebou. „Jak to pracuje?“

„Později,“ řekl Doriah a pomalu se stavěl na nohy. „Teď potřebuješ, aby se tato konverzace v tobě usadila. Musíš ji strávit. Jestli souhlasíš s mým plánem, takovým jaký je, začneme zítra.“

„Kdo jiný než ty a Karnomen používal tuto věc?“

„Nikdo.“

„Vědí ostatní Zasvěcenci o její existenci?“

„Vědí o její existenci, ale předpokládají, že nemůže být aktivována.“

„Ani Torem to neví?“

Doriah zakroutil hlavou.

„Proč jsi to řekl Karnomenovi?“

„Protože on byl mým důvěrníkem,“ řekl Doriah. „Cítil jsem, že mu to dlužím. On byl tím knězem, který mě navštívil, když jsem byl malým chlapcem hojícím si rány ve válkou zničeném městě. Chlapcem, který se probouzel do nové reality, ze které jsme všichni stvořeni. Cítil jsem, že Karnomen si zasluhuje šanci vidět tuto další dimenzi. Setkat se s těmi, kteří tvrdí, že jsou našimi Bohy.“

„On se nebál?“

„Ani trochu. Na základě mého popisu chtěl jít hned.“

„Kolikrát jsi to použil... než jsi řekl Karnomenovi?“

„Třikrát.“

„Kdy to bylo naposledy?“

„Asi před jedenácti lety...“

„A Karnomen? Kolikrát on šel?“

„Nevím. Pravda je, že do tohoto chrámu může přicházet a odcházet, kdykoliv se mu zachce. Vím přinejmenším o deseti případech, kdy tento stroj použil.“

„O tomto jsi mu řekl, ale o technologii vzdáleného přístupu k Orákulu nikoliv. Proč?“

„Myslím, že to bylo ze sobeckých důvodů,“ připustil Doriah. „Chtěl jsem mít přístup k Orákulu, abych se mohl učit podle svých představ.“

„Ale vždyť někde v tomto chrámu máš uschované všechny kopie spisů?“

„Ano, ale to jsou otázky jiných lidí v jiných časech. Já jsem se chtěl ptát na své vlastní otázky.“

Hugelitod hluboce vydechl a začal v komnatě vířit dokola. Zaklonil při tom hlavu dozadu jako malé dítě.

„Nevím, jestli toto můžu strávit. Je to tak divné... příliš divné...“

Doriah se natáhl pro svíčku. „Víš,“ řekl tiše, „mnoho let jsem nedokázal být u otevřeného ohně. I nejmenší plamen svíčky mě děsil. Dokonce i teď, když v chrámu chodím se svíčkou v ruce, intenzivně si uvědomuji, že to je oheň. A byl to právě oheň, který spalil moje tělo a téměř mě zabil. Ale tento oheň mě také přivedl k Orákulu a k Chladným Bohům. To jsou sice vzdálené světy, ale poznání obou extrémů mi dalo něco, čeho bych nikdy nemohl dosáhnout čtením knih, meditací nebo modlitbou.“

„Cítím, že se mi pokoušíš něco říci,“ řekl Hugelitod, „ale nevím, co to je.“

„Naznačuj, aby ses zkusil na tuto bránu podívat jako na oheň. Neboj se ho. Nedívej se na něj jako na něco, co tě zabije. Vnímej to jako něco, co tě oživí do nového pochopení sama sebe. S tímto postojem budeme mít šanci.“

Hugelitod se zašklebil s potutelným výrazem na tváři. „Ty si skutečně myslíš, že jsem blázen.“

Ti dva začali stoupat po spirálovém kamenném schodišti. Hugelitod se každých pár kroků stále díval dolů na bránu,

než se podíval naposled, aby uviděl pouze záblesk světla na ostrých, jehlám podobných bodech měděných trubek. Vypadaly jako hvězdy nebo galaxie, čekající, až budou pozřeny temnotou.

Kapitola 57. Alchymista Ducha

Leželo tam tiše a ani trochu se nehýbalo. Ze vzdálenosti sedmdesáti yardů si vynutil její pozornost purpurový kalamář Josephovy hrudi. Maia se obrátila k Simonovi. "To je Joseph," zašeptala a s pláčem na něj ukazovala.

Simon utěšoval Maiu, věděl, že její pozorování je správné. Byl to Joseph a oni teď měli posvátnou úlohu pohřbení jeho těla. Bylo to něco, na čem Maia trvala, že to musí udělat. Simon, ačkoliv byl zpočátku proti tomu, po pouhých několika sekundách rezignoval, když viděl silnou vůli Maiy.

Zbylou vzdálenost k Josephovi ušli potichu a pak započali neveselou úlohu přípravy hrobu. Za použití jen klacků a holých rukou začali hrabat v měkké hlíně pod velkým hájem borovic, asi třicet stop od jeho těla. Maia naplnila svou mysl vzpomínkami na Josepha. Najednou myslela na svého otce. Bylo to poprvé, od doby co vstoupila do lesa, kdy na ni silně dolehla vzpomínka na otce. Její srdce bylo tak citlivé a zranitelné. Podívala se dolů do hrobu, který tvořili, na jejich od hlíny špinavé šaty a ruce obalené tmavě hnědou půdou. To všechno způsobilo, že náhle zjistila, že její láska k otci je bezpodmínečná. Započalo to jako malý oheň v srdci, ale s každým prohloubením výkopu v zemi cítila, jak to v ní roste, až nakonec vyřkla jako malá dívka slova: "Miluji tě, otče."

Když byla jejich úloha hotova, přenesli Josephovo tělo do hrobu a jemně ho tam položili. Maia našla nějaké divoké modré květiny a položila je na Josephovu hruď, aby zakryla ránu kulkou. Zakryli tělo hromadou hlíny a kolem ní dali kameny jako dekoraci.

Maia se teď cítila jinak, když se dívala dolů na mělký hrob. V srdci se jí otevřel pocit velké ztráty, ale namísto toho, co by se cítila prázdně, její srdce se cítilo, jako by do něj vstoupila nová láska, poté, co opustila svého otce, aniž by si to vědomě přála.

Simon vzal do rukou svou hůl, položil ji v úhlu šikmo na zem, stoupnul na ní nohou a zlomil ji napůl. Maia vzdechla, když to viděla. "Co děláš?"

Simon vzal tu část, na jejímž vrcholu byla roztažená bronzová křídla. Hůl byla teď jen tři stopy dlouhá a její nový konec byl ostrý jako dláto. Zabodl ho do měkké hlíny. "Zaslouží si náhrobek. Toto se bude hodit."

Maia se usmála a cítila krásu a dokonalost jejich otevřeného hrobu. Šla na místo, kde zemřelo Josephovo tělo, a položila nějaké další květiny na zem. "Sbohem můj drahý příteli."

Simon ji následoval a se zájmem pozoroval její citlivost. "Myslíme si, že jsme tomu všemu nadřazení," máchnul rukama jako dirigent. "Brilantová a oddělení, ale jen hromadíme svou anonymitu, než opustíme tento svět. Celou dobu - pokaždé, když přijdeme na tento svět - máme tělo, jež není schopné obsáhnout to, čím ve skutečnosti jsme. Jakou máme jinou možnost... než ho zde zanechat."

Maia slyšela ta slova, ale nerozuměla jim. A tak je skrze sebe nechala plynout jako vánek. Věděla, že nejsou určena jí.

Kapitola 58. Sebe-korunující moc

Kamil sledoval, jak Nathanael pochoduje přes dvůr. Byl následován malou skupinou zvědavých strážců, jejichž obličejové byly zamračené. Vypadaly jako rozhněvaný dav.

Monsey znovu nabyl vědomí, byl zmatený a překypoval podrážděním. "Co se stalo?" vykřikl a díval se na Kamila, jako by měl něco společného s jeho náhlou ztrátou paměti.

Nathanael se zastavil a otočil se na skupinu strážců, kteří ho následovali jako zvědavá štěňata. "Odejďte."

Strážci se se sborovým brbláním rozešli a směřovali na okraj dvoru, odkud vše sledovali.

"Co se stalo?" opakoval Monsey.

"Odejdi." řekl Nathanael a díval se dolů na Monseye.

Monsey se postavil na nohy, které se mu trochu třáslly. Ale dal se do pochodu a následoval stejný směr, jako strážci před ním. Doufal, že někdo z nich mu bude schopen poskytnout vysvětlení té podivné události.

Jak Monsey odcházel, Nathanael se na něj podíval. "Pošli sem doktora."

Monsey přikývl. "Ano, pane."

Nathanael zapíchl své sokolí oči na Kamila, ukazoval na něj a hovořil. "Ty a já si potřebujeme promluvit. Nechám tě odsud odejít, zařídím, že se na tebe podívá doktor, spraví tě, jak nejlépe dokáže, a potom tě vyprovodím k bráně s trochou proviantu a nechám tě jít. Pak už tě nechci vidět. Rozumíš?"

Kamil naslouchal se strnulýma očima, srdce mu bušilo a jeho dech byl mělký a rychlý. Dehydratace byla tak vážná, že jeho zmatek byl jako silná mlha, která ho pohltila.

Nathanael si odplivl na zem a uvolnil si límeček. Když mluvil, pochodoval. Celou dobu šeptal, ale jeho hlas byl silný. "Zatraceně, v celém těle nemám ani jedinou náboženskou kost," pokračoval, "ale něco se mi právě přihodilo, co nevím, jak mám vysvětlit. Budu zatracen, jestli na to nebudu brát ohled. Tak je to! Nějaké otázky?"

Před jídelnou už byl rozruch a strážci hlasitě vycházeli ven, v jedné ruce chlast a v druhé pušce. "Tak tohle je ten parchant, který nás napálil, spálil mé boty, vzal všechny mé potřeby a rozbil mi obličej pažbou mé vlastní pušky? Právě jsem ušel bosky lesem osm mil s bolestí hlavy k puknutí, abychom si spolu teď mohli vyřídit účty!"

Sothmen neměl košili. Nohy měl zabalené ve špinavých hadrech, které kdysi byly jeho košili a pravá strana jeho obličeje byla vážně pohmožděná. Jeho oči byly prodchnuté černým jodem. Když přišel na deset stop ke Kamilovi, obrátil se na Nathanaela. "Pane, mám svolení udeřit vězně?"

"Zamítá se. Odejdi," zasyčel Nathanael.

Sothmen se zastavil a nevěřícně se podíval na Nathanaela. "Je to mé právo!"

"Řekl jsem, odejdi," Nathanael se postavil proti Sothmenovi do zastrašující pozice. Ti dva byli stejně vysocí a podobně stavění, ale Nathanaelova hodnost zvítězila.

Sothmen se ohromeně zastavil, pak se dlouze napil svého piva. Podíval se dolů na Kamila. "Přijdu později s kulkou, na které bude tvé jméno. Přijdu, buď si jist." Otočil se a odešel. Bylo slyšet šepot strážců, kteří se v povzdálí shromažďovali. Nathanael poprvé začal vypadat nervózně.

Doktorova cesta se zkrížila se Sothmenovou. "Má špatnou náladu... buď opatrný," šeptal Sothmen doktorovi nezřetelným hlasem.

"Stavím se později a podívám se na tu pohmožděninu," řekl doktor.

"Budu vděčný, doktore, ale teď běž a dobře se postarej o toho vraha. Ach, ano, ochraň Kamila, jehož zvykem je zabíjení a přepadání jeho vlastních druhů!"

Sothmenův hlas byl řízný, hlasitý a hanlivý. Každý ho slyšel. Na dvoře bylo hlučno, jak strážci mluvili mezi sebou a spekovali, co se stalo a kdo byl ten podivný strážce.

"Jsem tu, jak rychle to šlo," vysvětloval doktor. "Co pro vás můžu udělat?"

"Chystám se pustit tohoto vězně a chci, abys ho spravil, jak nejlépe dokážeš. Můžeš to udělat?"

"Jistě, udělám to," odpověděl doktor, "ale muži očekávají tu párty dnes večer. To se jim nebude zrovna moc líbit, jestli mi rozumíte, co myslím."

"Jak dlouho ti to bude trvat?" zeptal se Nathanael a ignoroval doktorův komentář.

"Můžu na něm pracovat ve své kanceláři? Zabere to méně času... možná dvacet minut nebo tak nějak."

Nathanael přikývl a očima sledoval své muže. Bylo jich venku asi třicet a většina z nich měla pušky a pistole. Dovečeřeli a nesli si lahve piva. Sledovali, jak se odvíjí Kamilův příběh vprostřed dvora, jako by to bylo divadlo. Nathanael měl podivný pocit, že ostatní se také dívají.

Nathanael se podíval na Kamila, který již byl napůl mrtev a přemýšlel o tom, co dělá. Jak mohl poslechnout nějaký přízrak, který už tu není? Možná, že ho Kamil zhypnotizoval. Možná, že se nic z toho ve skutečnosti nestalo. Ale něco v něm mu říkalo, aby pokračoval ve svém plánu. "Potřebuji si promluvit s muži, dostaneš Kamila do své kanceláře?"

"To asi ne," odpověděl doktor.

Nathanael se sehnul a odstranil pouta z Kamilových zápěstí. "Přijdu do tvé kanceláře, až budu hotov. Nespouštěj ho ze svých očí. Pošlu Monseye, aby ti pomohl."

"Rozumím, pane."

Nathanael se ještě jednou naposledy podíval na Kamila - vtělení slabého, špinavého a mátožného člověka, rozpuštěného v mocném zápachu smrti. Byl ve všech ohledech naprosto odporný. Proč by ho někdo chtěl zachránit?

Nathanael šel ke strážcům, kteří diskutovali před jídelnou. Jemné vrzání jejich bot na dlaždicích terasy bylo v kontrastu s jejich hrubými hlasy, které byly povolné silnému pivu, jež všichni pili. Věděl, že přišli za jediným účelem, pomstít se na jednom z nich, jenž spáchal těžký zločin. Většina z těchto mužů neměla Nadporučíka Jaundera v oblibě, ale to je nezajímalo. Chtěli párty - pravomocí jeho kanceláře povolené zraňování druhého. Byl to zvyk ztvrzený časem. Zvyk, jehož příkaz byl řadami strážců podporován. Tito strážci neměli žádné vzdělání, lásku, rodiny. Jediné, co měli, byly pušky.

Nathanael zvedl ruce a skupina utichla. "Zástupce Nejvyššího Kněze nás dnes v noci navštívil a požádal nás, abychom Kamila propustili."

Ve skupině se ozval pokřik a někteří ze strážců nepokojně volali. "Proč? Zabil našeho Nadporučíka."

“Nebyla mi dána jasná odpověď. Jen můžu říci, že Kamil není považován jako zodpovědný za smrt Nadporučíka Jaundera. Pro dnešní noc je volný.”

Skupina se stala neposlušná a pískala. Nathanael znovu zvedl své ruce a ostře a hlasitě zapískal. Všechny oči se na něj znovu otočily, jak byl pořádek náhle znovu nastolen. “Vím, že se těšíte dnes večer na párty, ale na tom se nic nemění. Bar zůstane otevřený celou noc - a já platím. Tak pijte a užívejte si.”

Na Velitelova slova se ozvalo všeobecné vzrušení, jak mnozí muži nadšeně vykřikovali.

Sothmen vystoupil vpřed a zvedl ruku. “A co bude s Kamilem, pane? Očekáváte, že s ním budeme dál pracovat? Všichni víme, že je vrah a mazaný parchant. Kdo z nás mu bude důvěřovat?”

“Dnes v noci odejde. Bude vyloučen z Nejvyšší Stráže na základě toho, že napadl tebe a tvého kolegu. Končí. Co se mne týká, doufám, že už ho nikdy neuvidím.”

Několik mužů souhlasně křičelo, ale Sothmen vypadal nepřesvědčivě. “Jak může Nejvyšší Kněz vědět, že Kamil nemá co do činění s Jaunderovou smrtí? Jak to můžou vědět? Řekl jim to Bůh?” smál se Sothmen.

Nějací další muži se také smáli a dívali se na Nathanaela pro odpověď.

“To mi neřekli,” řekl Nathanael a ukazoval na vstupní bránu areálu. “Ale pro vaši útěchu vám řeknu, že pošleme Kamila ven do tohoto lesa jen s malým skromným proviantem a bez pušky. Už teď je v takovém stavu, že pochybuji, že vydrží do rána. Je zralý na smrt. Necháme les, aby ho dorazil. Za to nás Karnomen nemůže činit odpovědnými.”

Nathanael se podíval přímo na Sothmena. “Ty a tvůj kolega dostanete extra porce jídla a láhev whisky z mých osobních zásob. Také vám oběma napíšu pochvalu a postarám se, aby odměna za Kamilovo chycení byla zdvojnásobena tak, abyste ty a tvůj kolega, stejně jako ti, kteří Kamila dovezli, byli odměněni stejně.”

Nathanael podal svou ruku Sothmenovi. “Platí?”

Sothmen položil svou sklenici na blízký stůl, otřel si ruku o kalhoty a potřásl mu rukou. “Platí. Děkuji, pane.”

“Dobrá, muži, zpátky na párty. Pamatujte, ti z vás, kteří máte zítra službu, pijte s mírou.” Smál se, ale uvnitř tiše vířil v obavě, co se to s jeho světem děje. Všechno se hroutilo, implodovalo do nového jeviště, na němž byl jen dílčím hercem. Bezmocným pěšákem sil, kterým nerozuměl.

Kapitola 59. Poslední bariéry

Doktor a Monsey byli jako berly, které podpíraly Kamilovo napůl vědomé tělo. Šli do doktorovy kanceláře. Položili ho na nové lůžko. Pozůstatky zničeného lůžka byly stále na hromadě na podlaze.

Doktor se podíval s doširoka otevřenými očima na Monseye a ukazoval prstem. “Kdo to je?”

Za Monseyem přicházel ke Kamilovi se sklenicí vody vysoký strážce. Ignoroval ty dva muže, jako by v místnosti nebyli.

“To je stejný chlápek, který mě složil na dvoře,” odpověděl Monsey a opatrně ustoupil dozadu.

Strážce nadzvedl Kamilovi hlavu a dal mu napít vodu. Kamil většinu vody vypil, nějaká se vylila na jeho košili. “Není nic dalšího, co byste tu měli dělat,” řekl cizinec. “Můžete nás tu nechat. Děkuji vám za to, že jste ho dovedli do bezpečí této místnosti.”

Monsey a doktor otočili najednou hlavy a podívali se na sebe. Jejich tváře byly prázdné. Pak se odšourali z místnosti.

Kamil se pohnul a pak se posadil. Do obličeje se mu vracela barva a jeho oči zablikaly bdělostí, jako by se zrodily do příslibu ticha, jež může nabídnout jen duch. Postavil se na nohy a rozhlížel se kolem. Hledal nějaký záchytný bod. Pak pochopil, že je v doktorově kanceláři a že je sám. Ve své hlavě uslyšel hlas. Musíš opustit toto místo. Vrátit se k Maii. Běž, rychle. Hned!

Kamil slyšel, jak Nathanael venku zvedá hlas a Monsey mu odporuje. Věděl, že musí odejít zadními dveřmi a že má jen několik sekund na to, než ho uvidí. Neviděn skočil do chladného nočního vzduchu a pečlivě za sebou potichu zavřel dveře. Neměl nic, než šaty na sobě a dokonce i ty byly roztrhané do takové míry, že byly převážně cáry, které na něm visely jako dekorace.

Divil se, že se cítí tak dobře. Nepamatoval si, že by něco jedl nebo pil, nebo bral nějaké léky, ale od té doby, co se probudil v doktorově kanceláři, mohl jen předpokládat, že doktor udělal něco, aby znovu probudil jeho energie. Podíval se dolů na své nohy. Jeho rány byly téměř zahojeny a on necítil žádnou bolest - nikde v těle. Rychle přiběhl k přístavku, který byl asi sto stop za doktorovou kanceláři. Budova byla tmavá a používala se převážně jako prádelna.

Kamil otevřel dveře a potmě, pouze za použití rukou, našel čistou uniformu, o níž doufal, že mu padne. Potom se opatrně vykradl ven a držel se stranou všech světél. Slyšel v dálce Nathanaelův hlas, ale rozuměl jen každému druhému slovu. "Jeho... stav... ho zpomalí... psy... musí být blízko... najdete ho... může být ozbrojen."

Kamil pochopil, že nevědí, že může běžet a tak to použil jako svou výhodu k tomu, aby vytvořil co možná největší vzdálenost mezi sebou a doktorovou kancelář. Pod paží držel nové šaty a běžel tak rychle, jak dokázal, na vzdálený konec areálu - naproti vstupní bráně. Bylo to kolem osmi set yardů skrz docela hustý les. Bylo příjemné běžet a cítit pod sebou sílu svých nohou.

Objevila se před ním linie řetězového obvodového plotu, který byl vysoký asi dvacet stop. Na vrcholu plotu byly natažené tři linie ostnatého drátu, ale bylo zde několik větví stromů, jež sahaly nad plot. Věděl, že jestli se mu podaří na jednu z nich dostat, jeho útěk bude možný.

Vylekal ho zvuk štěkajících psů. Kamil věděl, že jeho pach bude snadné stopovat - dokonce i pro člověka, pokud se dostane dostatečně blízko. Psi v dálce zněli vzrušeně a jejich křik byl čím dál hlasitější. Znamenalo to, že jsou puštěni. Kamil věděl, že má málo času. Našel strom s uřezanými větvemi a počítal, že bude stačit k tomu, aby se dostal přes ostnatý drát a na druhé straně dolů. Ohlédl se přes rameno a uviděl poskakující světlo svítilen v nočním vzduchu.

Kamil šplhal na strom zrovna ve chvíli, kdy si ho všimli první psi a rozběhli se k němu s vyceněnými zuby a zlobným vrčením. Vytáhl nohy rychle nahoru a šplhal po stromě, zatímco dole se seběhli další psi a vytrvale štěkali a skákali. Kamil vyšplhal k větvi přesahující plot. Rychle se podíval na světla poskakující v dálce a věděl, že muži u něj budou během několika sekund.

"Vidím ho," někdo vykřikl a potom se okamžitě ozval výstřel. Uviděl záblesk z pušky a střela zasáhla větev nad ním. Musel skočit, nebyl čas na pomalé přežení. Kamil se postavil na větev a přeběhl po ní. Pečlivě se vyhýbal větvím, o které by mohl zakopnout. Skočil v okamžiku, kdy slyšel, jak se další kulky trefují do stromu. Přistál na tvrdé zemi a skutálel se přes rameno. Rychle zkontroloval své tělo. Žádná bolest.

Kamil utíkal do lesa. Jak běžel, měl podivnou předtuchu, že se něco stane - v jeho vědomí se chystala nějaká změna. Z prostoru nad ním do něj vstoupil vysokofrekvenční zvuk a on cítil, že jeho mysl ustoupila do jakéhosi přízračného stavu, oddělila se od něj propastí prostoru tak hlubokou a tak širokou, že dostal strach, že se ztratí. Ale běžel dál.

Tichem noci lomozila tříšť výstřelů z pušky, ale Kamil to vnímal jako sen a neměl žádný strach. Běžel se stejným potěšením, jako když byl malý chlapec. Les se rozpustil do sítě světla. Světlo v něm samém bylo jako pavouk, který leze po této pavučině. Cítil jednotu se vším. Každý list, každá větev, každé zrno hlíny bylo viditelné jeho smyslům. Nejenom viditelné, ale vzájemně se cítili. Les v jeho mysli doslova ožil. Byl rozsvícený. Jeho mysl byla tak jasná a koncentrovaná, že výstřely pušek na pozadí byly ztraceny v nádheře lesa. Nějak věděl, že kulky ho nezasáhnou. Les ho chránil.

Běžel tak téměř hodinu. V té době mohl plout nad stromy a dívat se dolů na sebe, jako by byl pozorovatel, jenž vytváří řád z chaosu, jež vytváří stezku, kterou nikdo nemůže následovat. Důvěřoval lesu, že ho vede přesně na místo, kde potřebuje být.

Jeho tělo pomalu podleгло únavě z běhu a tak zpomalil. Jeho vize se rozpustila a les živé hmoty se stal zase záležitostí Přírody, jež se strakatila v temnotě hvězdné noci.

Kapitola 60. Chladní Bohové

Hugelitod klidně stál a Doriah dělal nějaké úpravy. "Jak jsi na to přišel?"

"Nebylo to moc těžké," řekl Doriah. "Chtělo to jen trochu experimentovat. Aparát, jako je tento, o to vlastně žádá."

"Možná tebe. Na mě křičí - běž pryč."

Doriah se zasmál, ale pozornost měl soustředěnou na panel páček, jenž byl zabudován do základny brány. Ti dva muži přišli brzy, aby mohli diskutovat o svých plánech a oba se shodli na tom, že Hugelitod by měl přejít k Chladným Bohům.

"Způsob, jakým to pracuje," vysvětloval Doriah, "je ten, že je zde celé spektrum zvuků a ty ucítíš, jak se ti zapichují do kůže, když se tě dotkne jistá frekvence zvuku. Bude to trvat jen pár sekund a pak ztratíš vědomí, což je důvod, proč potřebuji, aby sis lehnul."

Doriah máchnul rukama na zem a Hugelitod následoval jeho pokynu a lehl si na záda. "Začínám z toho být opravdu nervózní," řekl Hugelitod. "Pamatuj, slíbil jsi mi, že neuděláš nic, dokud neřeknu, že jsem připraven."

Doriah přikývl. "Samozřejmě. Ještě ti chci něco říci, tak pozorně poslouchej."

"Poté, co ztratíš vědomí, probudíš se v místnosti, která bude velmi odlišná od této. Bude velmi jasná a ty budeš v novém těle..."

"Co tím myslíš, v novém těle?"

"Tvé vědomí bude teleportováno do jiné dimenze a až tam budeš, budeš potřebovat tělo. Tvoji hostitelé, Chladní Bohové, ti poskytnou tělo. Mají je tam připravená a čekají, až do nich vstoupí lidé..."

"Jaký typ těla to je?"

"Jsou to syntetická těla. Jsou podobná našim, ale mají podstatné rozdíly. Jeden z nich je, že jsou mnohem silnější. Stejně tak myšlenkový proces - a ve skutečnosti všechny smysly - se zdají být... mocnější."

"Myslíš tím, že v tomto novém těle budu chytřejší a silnější?"

"Ano, to je jedno z jejich lákadel, tak si na to dej pozor. Tato těla také mají schopnost spolu komunikovat prostřednictvím telepatie, takže tvé myšlenky budou čteny druhými a ty budeš schopen číst jejich. Alespoň já jsem toho byl schopen... částečně."

"Jak bych tedy mohl být sabotérem, když jsou schopni číst v mé mysli?"

"Když budeš v jejich světě, dělej, co po tobě budou žádat. Jinak se na tebe budou dívat jako na nepřítele. Jakékoliv spiknutí bude provedeno zde a jen zde. Rozumíš?"

Hugelitod přikývl. "Když mě zabijí, co se stane s tímto tělem?"

"To nevím, ale nemyslím, že bys měl možnost to zjistit. Musíš to s nimi hrát. Žádný odpor. Žádné vzpurné myšlenky. A žádné lži. Cítí lež dříve, než ji dokážeš skrýt, takže potřebuješ být průzračný."

"Co když se mě zeptají, jaké jsou mé plány? Budu muset lhát."

"Přesně z toho důvodu nemáme žádné plány."

"Byl jsem nervózní už, než jsme začali s touto... debatou. A teď už jsem naprosto vyděšený."

"Jestli nechceš jít..."

"Dej mi chvíli," řekl Hugelitod. "Jak se dostanu zpátky?"

"Pošlou tě zpátky, až s tebou budou hotovi a ty znovu vstoupíš do svého těla stejným způsobem, jakým jsi ho opustil. Pamatuj, oni chtějí, abys byl jejich. Pravděpodobně tě již očekávají, tak tu roli sehraje. Hraj někoho, kdo chce rozšířit moc Církve. Kdo by chtěl vést Církev. Ukaž jim tento svůj aspekt."

"Ale právě jsi řekl, že nemám lhát. A já tyto věci necítím."

"Ano, ale můžeš jim říci, že jsi Karnomenův asistent a že máš na zádech Královskou Hvězdu. Pak sleduj, kam se bude konverzace ubírat."

"S kým budu mluvit?"

"Nikdy jsem se nesetkal s jejich vůdcem, ale i ti, kteří tě budou vyslyšet, jsou brilantová stvoření, tak buď opatrný. Postupuj pomalu. Důvěřuj svým smyslům. Zkus jim naslouchat, a co nejméně mluv."

Doriah se podíval na kontrolní panel. "Zvládneš to. Jsi připraven?"

"Uděláme to radši hned, nebo nebudeš schopný mi zabránit, abych odsud odešel."

Hugelitod sotva stihl dokončit větu, když Doriah otočil vypínačem a brána se aktivovala. Doriah ustoupil dozadu a sledoval v úžasu, jak se brána rozsvítila, a komnatu zaplnil nízkofrekvenční zvuk. Zvuk se na stupnici rychle posunoval, jak zjišťoval správnou frekvenci pro Hugelitoda. Pak ji našel a vytrval v ní. Doriah sledoval, jak se Hugelitodovi oči zavřely a jeho tělo se uvolnilo do prázdnoty.

Modlil se za bezpečnou cestu. Věděl, že Hugelitod se stal nástrojem brány a že nyní se potlačené noty lidství můžou ozvat v nové dimenzi. V dimenzi, do které se jednou podíval, a už o to nikdy znovu nestál. Hugelitod slyšel cvaknutí, jak Doriah aktivoval bránu a potom slyšel zvuk pohybující se nahoru a dolů po stupnici. Cítil, jak jeho tělo je jako nástroj, na který ten stroj hraje. Byl to nepopsatelně podivný pocit. Potom se mu zdálo, že každý atom jeho těla rezonuje s tímto zvukem a srovnává se s ním do složitého, soudržného geometrického vzorce. Viděl geometrii krystalizující do nekonečného vzoru, který se rozpínal po celém vesmíru a dotýkal se všeho hmotného. Pak to ucítil.

Náhle měl pocit akcelerace a cítil, že je vytahován ven z těla a ta jeho část, která zůstala vědomá, viděla bariéru podobnou velké klenbě, která se táhne mezi světy. Ta frekvence zvuku spěchala před ním a vstoupila do klenby. On ji následoval, jako poslušné dítě následuje svou matku. Sledoval, jak letí skrz jiný vesmír a přiblížil se k další bariéře, skrze kterou se zvuk opět prodrál jako vrták a on ho následoval.

Neměl pocit zpomalení, ani dosažení cílového místa, když si zapamatoval blikání. Jeho oči se otevřely do bílého nepopsatelného místa a on si uvědomil, že leží uvnitř bílé schránky připomínající rakev. Na pozadí slyšel hlas. Představoval si, že sní. Že je na letišti a slyší informace týkající se příletu. Na chvíli ztratil vědomí.

Pak znovu otevřel oči a díval se skrz skleněné okno, které bylo jen pár centimetrů nad ním. Zkoušel pohnout končetinami, ale byly spoutané. Objekt, který vypadal jako vznášející se oko, se nad ním objevil jako nemrkající svědek. Najednou měl silný pocit, že je novým přírůstkem v ohromném muzeu. Cítil, že to oko je správce, který vítá objekt vysoké hodnoty do své sbírky. Zvuk uvolňujícího se vzduchu ho probral k většímu vědomí a on si povšiml podivného pachu, který mu připomínal máslo nebo petrolej. Okamžitě se cítil silnější a bdělejší. Vršek jeho transportní komory se otevřel a úvazy, které držely jeho končetiny, se odsunuly. Hugelitod se posadil a zakoušel své nové tělo.

Byla to barva, která způsobila jeho první povzdech. Byl jakýmsi zvířetem s olivově zelenou kůží. Nedomáhal postihnout podstatu svého těla, ale bylo více zvířecí než lidské. To věděl. Měl šest prstů a jeho palec byl skoro stejně dlouhý jako ostatní prsty. Ruce byly mocné, ale kratší než lidské. Zdálo se, že jsou velmi pružné a k jeho překvapení měly dobrou koordinaci. Další vzdech přišel, když pochopil, že má ocas. Sice malý, nicméně ocas.

Savliel byl Ředitelem Syntheticy, laboratoře, která dohlížela na všechny nově příchozí. Četnost nově příchozích do jeho světa byla velmi řídká, nehledě na to, že jeho rasa - Anunnakiové, provozovala přes tři sta bran na různých planetách po celém vesmíru. Savliel byl jeden ze tří zaměstnanců v Projektu Synthetice. Měli dva základní cíle: První, očekávat nově Příchozí a ujistit se, že jejich syntetická těla jsou kompatibilní s jejich vědomím. Druhá, vracet Příchozí na přesně stejné místo, ze kterého přišli.

Přícházel již večer a Savliel vykonával nějaké rutinní kontroly, když na sítnici jeho oka začalo blikat varovné modré světlo. On a jeho další kolegové, Ředitelé Syntheticy, v sobě měli zabudované výstražné systémy, takže byli upozorněni na prvotní stav nového Příchozího. Nehledě na obrovskou velikost Syntheticy, měla pouze tři Ředitele. Bylo to částečně díky raritě nových Příchozích a částečně to byl výsledek dokonalé technické automatizace po celé Synthetice.

“Aktivace systému na Zemi Tři,” hovořil Savliel do automatického nahrávacího systému. “Prvotní snímání ukazuje, že to je nový Kandidát. Výpočet hodnocení vykazuje shodu.” Savliel posunoval jezdce na kontrolním panelu a sledoval holografický obraz lidského těla přetištěného do syntetického. Jak hýbal posuvníkem, lidské tělo zmizelo do syntetického. “Uzamknul jsem ho.”

Velká monitorovací obrazovka se zhmotnila a Savliel vzdáleně pozoroval, jak se automatická stěna otevřela a vysunula obdélníkovou ohradu, jež byla osm stop dlouhá, na připravený podstavec. Podstavec se potom posunul do středu místnosti a snížil se do výšky asi třech stop. Savliel se lhostejně podíval na monitor. “Zobraz LVS.” Na obrazovce plynula řada různých technických informací, jež byly uspořádány do barevných diagramů. “Zobraz harmonické převody.” Okamžitě se pro porovnání objevily dvě barevná spektra a malé kroužky v nich ukazovaly jemné nesrovnalosti ve spektrálních datech, které se Savlielovi zdály zajímavé. Na novém monitoru se objevil tří-dimenzionální obraz Hugelitodova fyzického těla, jež si Savliel objednal. Otevřel uzavřenou skleněnou schránku a otočil knoflíkem, jež vydal zřetelný cvakavý zvuk. “Kandidátovy ukazatele vykazují přítomnost. Vyvolán eskalační protokol.”

“Aktivace Média teď,” řekl Savliel a vzdáleně vedl objekt oválného tvaru, aby se vznášel přesně nad bíle zbarvené ohrazení. “Médium a Kandidát jsou v módu spojování, sjednocení dokončeno. Zobraz Kandidáta.”

Monitor přepnul na obraz, shlížející dolů na olivově zelenou tvář syntetického Anunnaka. Rituální tetování syntetického - čtyři protínající se trojúhelníky - bylo zaneseno na prsou a vytvářelo v jejich středu tvar diamantu. Savliel sledoval, jak se jeho oči s mrkáním otvírají. “Zvětšit.” Kamera zabrala zvětšený obraz očí, které se rozhlížely kolem.

Savlielovu pozornost strhl od obrazovky tichý obřadný tón a blikající oranžové světlo. Otočil knoflíkem. “Je připraven na inspekci.”

“Místnost?” zeptal se hluboký hlas.

“Je v jedna-devět-pět-jedna.”

“Synchronizace času?”

“Během dvou minut.”

“Anomálie?”

“Žádné... kromě těch nasnímaných, jež jsem poslal.”

“Běžte napřed a pust'te ho. Budeme dole během pěti minut.”

Savliel zmáčknul knoflík na svém kontrolním panelu. “Kandidát uvolněn.”

Savliel se otočil zpět, podíval se na bližší obraz Kandidáta a ještě si ho zvětšil. Tetování syntetických mu vždycky připomínalo bezhlavé tělo. Byl to vhodný symbol opovržení jeho rasy. Sledoval, jak se Kandidát posadil a začal si prohlížet své podivné nové tělo. Savliel uvažoval, jaký to musí být podivný pocit, probudit se v lidském těle. Radši zemřu dříve, ujišťoval se.

Hugelitod vylezl ven z dopravní kabiny a začal zkoumat kruhové stěny místnosti, vysoký strop a všude přítomné zlato, které podtrhávalo každou linii místnosti. Podlaha sestávala z propojených trojúhelníků, které se vysypávaly do nesouladu z jediného zlatého rovnostranného trojúhelníku. Zdálo se to jako dokonalé vyobrazení řádu přecházejícího do chaosu - nebo obráceně. To záviselo na úhlu pohledu.

Fyzicky a emočně se cítil výborně - pevný a posílený. Ve skutečnosti se nikdy necítil lépe. Ale za touto euforií věděl, že je outsiderem v cizím světě, který ho může rozdrtit za jedinou chybu. Vznášející se oko ustoupilo kamsi do neviditelna. Když se rozhlížel po místnosti, intenzivně si uvědomil, že tu nejsou žádné dveře.

“Hal...ó?” řekl Hugelitod a pokoušel se promluvit. “Je... tu... někdo?”

Položil své podivné ruce na stěny a dotýkal se té substance, která mu připomínala alabastr. Pocit byl neuvěřitelně jemný. Ačkoliv povrch vypadal hladce, téměř jako sklo, když se ho dotkl, mohl cítit jeho vzor a jemné vrásky. Když se podíval blíže, dokonce tyto vrásky mohl vidět, jak se vlní ve vzoru, který se opakoval stále dál a dál. Věděl, že jeho lidské smysly by viděly jen alabastr a cítily by jeho hladkost a nic jiného. Začal chápat pokušení, o kterém Doriah mluvil.

Stěny částečně odrážely obraz jeho nového těla a on zíral na ten tupý odraz. Uvažoval, co je za stvoření. Jeho mysl byla naprosto ponořena v tomto odraze, když uslyšel zvuk kroků. Otočil se a uviděl mocně vypadající stvoření. Předpokládal, že vypadá stejně jako on sám. Měl výrazné čelisti a velké oči, které se otáčely jako u ještěra. Jeho fyzická velikost byla dobrých sedm stop s konstitucí, která Hugelitodovi připomínala gladiátora.

“Já jsem Gulhab,” řeklo stvoření. “Můžeš mě brát jako svého hostitele. Vítej v našem světě.”

Hugelitod s rozvahou otevřel svá ústa. “Já... jsem... Hugelitod... já...”

“Může trvat několik minut, než si osvojíš komunikační schopnosti,” řekl Gulhab, “ale brzy se ti vrátí, to tě ubezpečuji.” Gulhab chodil kolem Hugelitoda a s arogantním postojem ho hodnotil. “Jsi spolupracovník Karnomena?”

Hugelitod přikývl a pokusil se promluvit. “Já... jsem... jeho asistent.”

“Takže jsi Vysoký Zasvěcenec?”

“Ano.”

“A proč tě Karnomen posílá?”

Hugelitod mohl ve své mysli formovat slova s velkou lehkostí, ale ústa se těžko ovládala, protože jeho jazyk a hlasivky nebyly synchronizovány. “Přišel... jsem... z... vlastní... vůle.”

Gulhabovi oči se na chvíli otočily vzhůru ke stropu. “A za jakým účelem jsi přišel?”

“Abych zakusil... váš svět.”

“Nezajímají nás průzkumníci. Budeš okamžitě vrácen zpět.”

Gulhab rukou pokynul na skrytou kameru a ve stěně se objevily dveře, za kterými byla vidět chodba. Další stvoření, dokonce ještě větší než Gulhab, vstoupilo do místnosti a postavilo se vedle dveří.

“Počkejte,” řekl Hugelitod. “Nepřišel... jsem... jen zkoumat. Hledám... vaši radu.”

“V jaké souvislosti?” zeptal se Gulhab a otočil se na Hugelitoda, aby ho posoudil.

“Dohrmanovo proroctví.”

Gulhab přišel k Hugelitodovi a pozorně se na něj podíval. Hugelitod s vědomým úsilím držel svůj postoj, nehledě na pocit zastrašení Gulhabovou větší přítomností.

“Znáš Orákulum?” zeptal se Gulhab.

“Ano.”

“Máš k němu přístup?”

“Ano.”

“Mluvil jsi s ním?”

“Ano.”

“Tak jaká otázka zůstává nezodpovězena, že ji nemůže zodpovědět samo Orákulum?”

“Jaká je... role... vaší rasy v lidských záležitostech?”

Gulhab se podíval vzhůru a potom nasměroval pohled na Hugelitoda. “Řekl ti o nás Karnomen?”

“Ne.”

“A ty jsi náhodou zakopl o naši bránu a přišel jsi na to, jak se s ní pracuje?”

“Pomohl mi jiný kněz.”

“Doriah?”

“Ano.”

“Chápu,” odmlčel se Gulhab.

“Řekni mi, Hugelitode, co tě tak moc zajímá na Dohrmanově Proroctví, že riskuješ svůj život, aby ses to dověděl?”

“Řekl jsem vám to... chci znát vaši roli v něm.”

“Jsme hotovi. Jsi pouze svéhlavý asistent, který cestoval velmi velkou vzdálenost, aby mrhal naším časem.” Gulhab se znovu podíval vzhůru. “Savlieli, prosím vrať Hugelitoda do Rasaformy.”

“Omlouvám se, ale tvoje cesta neměla význam,” řekl Gulhab a díval se přímo do Hugelitodových očí. Pak šel ke dveřím a pokynul strážci.

V Hugelitodovi povstal podivný pocit úzkosti, který ho ovládl. “Mám Královskou Hvězdu,” řekl.

Kapitola 61. Svůdné světlo

Anmael procházel svým prstem skrz hologram, který měl před sebou. Byl nejstarším synem Anua, krále Anunnakiů. Anmael byl jeho následovníkem, který měl vést rasu. Jeho otec projektoval vztahy, které měli s dalšími rasami, za jediným účelem - exportoval moc Anunnakiů, coby alfa rasy známého vesmíru.

Moc, kterou měli, byla - v termínech jeho otce - Filosofickým Nadstátem galaxie. Středem této moci byla doktrína, že Anunnakiové jsou Bohové podřízených ras lidstva. V jakýchkoliv formách osídlovalo lidstvo světy časoprostoru, vždy byl do lidského těla a mysli vetknut koncept Boha. Anunnakiové byli v dávných kulturách galaxie nazýváni mnoha jmény, ale zřídka kdy byli spatřeni a vpravdě nikdy nebyli pochopeni. Jeho otci to tímto způsobem vyhovovalo.

Anmael byl upozorněn, že Kandidát ze země dorazil do Syntheticy. Obvykle rád sledoval inspekce, neboť často poskytovaly vhledy do podstaty vyvíjející se kultury, rasy, nebo - v některých případech - celého druhu. Toto pochopení bylo rozhodující, protože poskytovalo bohatý zdroj informací, díky nimž mohl být druh kontrolován. Od svého narození sledoval osmdesát devět inspekci osobně a dalších 2074 na záznamu. Pracoval s Karnomenem po mnoho let, aby zabezpečil zemi před zradou následnictví. Jen velmi málo planet, jež padly do rukou Anunnakiů, vůbec kdy pochopilo, že jsou pod jejich kontrolou. A pokud ano, Anunnakiové téměř vždy uspěli v udržení této kontroly a dohledu.

Nicméně existovalo proroctví, kterého se Anmael a jeho otec, Anu, obávali. Lidská rasa na zemi bude navštívena svým budoucím jástvím a při této návštěvě bude na zemi zkonstruováno sedm Orákulí. Tato Orákula budou náustky k budoucnosti lidstva, jež je ve vesmíru známá jako Tvůrci Křídel. Tato Orákula jim umožní hovořit se svými mladšími jástvy a pomáhat jim v jejich snaze o osvobození se ze stavu oddělenosti tak, aby se mohli stát druhem, jenž dosáhne celistvosti. Rovnosti. Jednoty.

Sledoval, jak Kandidát odpovídá na Inspektorovy otázky. Anmaelovi se líbil způsob, jak Gulhab pracoval - přímo a účelně. Zrovna, když už si myslel, že Kandidát je odmítnut, slyšel kód, na nějž čekal stovky let: Královská Hvězda.

Anmael si zvětšil hologram a přehrál si sekci ještě jednou. Pečlivě sledoval oči Hugelitoda. “Uvidíme, jestli jsi tím, na kterého čekáme. Uvidíme,” zašeptal Anmael.

Jeho prst stiskl knoflík. Když čekal, jeho zahnutý, tři palce dlouhý dráp půvabně kroužil kolem knoflíku.

“Ano, vaše Výsosti,” řekl Savliel. “Jak vám můžu posloužit?”

“Dovedte Hugelitoda do mé ubytovny. Chci údaje brány transponovat na naše frekvence a chci vidět jeho obraz předtím, než dorazí.”

“Rozumím, vaše Výsosti. Vykonám.”

Anmael se rozhodl, že počká, než řekne svému otci o novém Kandidátu ze země. Výzva zmařit úsilí jejich budoucího nepřítele - Tvůrců Křídel - byla vzrušující možností. Něčím, na co se Anu nesporně těšil, ale Anmael chtěl tento projekt pro sebe. Bude to jeho vstupenka na královský trůn, do stavu bytí Bohem jejich vesmíru. Byl to jeho osud, který mohl prorokovat jen jeho otec.

Hugelitod zíral. Naleštěné zlaté stěny poskytovaly odraz podobný zrcadlu, který ho hypnotizoval. Ustrnul v rozšířeném soustředění, jímž byl okouzlen, když sledoval své nové tělo a uvažoval, jakým druhem stvoření se stane, když v něm zůstane.

Čekal v extravagantní předsíni před kanceláří, ve které byl princ tohoto světa, se kterým se měl setkat. Doprovázel ho Gulhab, který už ale před několika minutami vstoupil do kanceláře a ještě se nevrátil.

Hugelitod uvažoval, co by se stalo, kdyby prostě vyšel ven a toulal se ulicemi tohoto světa. Až na své teťování cítil, že sem zapadá, ačkoliv byl menší než kdokoliv, koho až dosud potkal. Nedokázal si představit, jak ta rasa může vytvořit takovou technologii, která přitáhne lidi z jiného světa a umístí je do těla. Bylo to Božské a on uvažoval, jestliže to jsou Chladní bohové, o kterých Doriah hovořil, jak by je mohli přemoci?

Část zdi - o velikosti dveří - se dematerializovala a Gulhab skrze ni prošel. "Následuj mě," řekl a kynul svou mocnou paží.

Hugelitod vyhověl a vešel do prostorné místnosti, jejíž obrovská okna okamžitě přitáhla jeho pozornost. Z kanceláře byl výhled na překrásný tyrkysový záliv, jež byl lemován zlatými věžemi lesknoucími se v tlumeném světle oblohy zbarvené do oranžově-hliněného odstínu.

Okamžitě měl pocit prohlídky - mocné a neúprosné. Hugelitod hledal její zdroj. V masivním křesle seděla bytost, která byla devět stop vysoká, měla tmavě zelenou kůži, velitelské vystupování a zlaté pichlavé oči, které ho sledovaly s predátorským zájmem. Měl na sobě bílou tuniku se zlatým proužkem a podivným znakem na pravém rameni. Když se díval na to stvoření, Hugelitod se cítil zranitelný a pomyslel si, že se možná nikdy nevrátí na zemi splasklý do své mysli.

Gulhab se uklonil a pomalu ustupoval. "Pokud mě k něčemu budete potřebovat, vaše Výsosti, budu venku."

Stěna se zavřela a Hugelitod byl sám se svým novým vyšetřovatelem.

"Pojď blíž a posad' se," řekl Anmael a ukázal na pozlacené křeslo s červenými poduškami. "Jsi odvážný člověk, když jsi přicestoval do tohoto světa. Víš, kdo jsem?"

"Ano... Gulhab mi to řekl."

"Co ti řekl?"

Hugelitod se posadil a díval se z okna. Pokoušel se vyhnout přímému očnímu kontaktu. "Řekl, že jste Anmael, Princ Anunnakiů."

"Ano, to je pravda, tak jsem znám v mém světě. Ale má otázka je, zda víš, kým jsem ve vašem světě?"

Hugelitod se zachvěl při zvláštním prožitku, kdy sledoval Anmaela, jak mluví a potom viděl, jak přestal a zbytek věty se dokončil v jeho hlavě. Slova: ... ve vašem světě - nebyla vyřčena, byla doručena psychicky. Hugelitod si nepohodlně poposedl na křesle a snažil se obnovit svůj klid. "Nevím, zda jste v našem světě vůbec znám, ale mé studie byly zřejmě nedostatečné."

Gulhab měl pravdu o jeho komunikačních schopnostech, neboť shledal, že již je mnohem snazší vyjadřovat myšlenky, jež byly v jeho mysli.

"Budeš souhlasit, že na vaší planetě jen málokdo neslyšel o Synu Božím?" zeptal se Anmael.

Hugelitod přikývl. "Říkáte, že váš otec je Bůh?"

Anmael se postavil a šel ke stěně plné oken. "To, co vidíš - co předpokládáš, že vidíš - je svět hor, stromů, vody, staveb, života. Teď sleduj - můžu pouhou myšlenkou ten výhled změnit."

Scéna venku se okamžitě změnila na výjev nekonečné hedvábné černi přerušované vířícími galaxiemi a stříbrným světlem hvězd. "Kdo jiný než Bůh by mohl udělat takovou věc?"

Hugelitod se postavil a šel k oknu. Váhavě se dotknul skla, jako by se obával, že může spadnout do propasti. "To je šokující. Pak toto je nebe?"

"Ne," odpověděl Anmael. "Toto je náš svět, svět Bohů. Nebe je svět lidí, alespoň těch dobrých. Jsme naprosto oddělení. Velmi odlišní. Bohové mají moc a schopnosti, které lidé nemůžou pochopit. Lidé mají chyby a slabosti, které si my, Bohové, stěží můžeme představit."

Nastalo dlouhé ticho, jak Anmael zíral do vesmíru. Byl překvapen, že Hugelitod nebyl víc upovídaný. Jiní Kandidáti v jeho přítomnosti stěží kontrolovali svůj jazyk. Ptali se na všechno možné týkající se jeho Božství a jeho moci.

Vprostřed místnosti byl sloupec zlatého světla, který měl v průměru asi devět stop. Anmael se do něj postavil a kynul Hugelitodovi, aby se k němu připojil. "To se ti bude líbit. Neboj se."

Hugelitod se postavil dovnitř paprsku a okamžitě cítil teplo a pocit extáze, spojení, jasnosti a ze všeho nejvíc - sjednocení. Pocit bytí součástí mocného seskupení.

"Nehledě na to, co jsi o nás mohl slyšet od svého přítele Doriaha, nejsme vzdálení nebo neteční Bohové. Můj otec a já milujeme lidstvo a pečujeme o něj, vyživujeme jeho víru a stavíme ho do světla, jež je naším světlem."

"Líbí se ti ten pocit?" zeptal se Anmael.

Hugelitod se cítil nepopsatelně lépe a to všemi způsoby, jakými se jedinec může cítit: spokojený, nadějný, šťastný, dokonce požehnaný. Hugelitod přikývl na Anmaelovu otázku a zavřel oči, aby nasál tu zkušenost plnou měrou. Ladil se na to kouzlo a přál si, aby nikdy neskončilo.

Po nějaké době, jež vypadala jako deset minut, otevřel oči a viděl Anmaela, který se tiše přesunul do svého křesla a vypadal, že na něj čeká.

"Vystup z toho světla na chvíli," řekl Anmael. "Něco ti chci ukázat."

Hugelitod neochotně vystoupil ze světelného paprsku. V paprsku se začal materializovat krásný tří-rozměrný objekt, který byl složen z velkého trojúhelníku ukazujícího dolů, vespod protnutého malým trojúhelníkem ukazujícím vzhůru.

“Tomu říkáme Královská Hvězda - objekt, o němž jsme se utvrdili, že zdobí tvá záda mezi rameny, přesně tam, kde jsme ho naplánovali, aby se objevil.”

“Umístili jste ho na mě? Jak?”

“Neumístili jsme ho na tebe, nýbrž jsme ho do tebe zakódovali. Nebo přesněji řečeno do tvého předka, více než čtyřista generací před tvou existencí.”

“Jak?”

“Obávám se, že když ti to řeknu, neporozumíš z mého výkladu ani slovu, takže nebudu ztrácet čas. Co je pro tebe důležité pochopit, že jsi původní Kandidát pro naši misi na zemi. Jsi jedním z našich vyvolenců.”

“A co to znamená? K čemu jsem vyvolen?”

Anmael znovu ukázal na paprsek světla a symbol zmizel. “Co jsi zažíval v tom světle?”

Hugelitod byl okamžitě zahlcen stovkami slov, které popisovaly jeho zážitek, ale nakonec vybral jen jediné. “Požehnání.”

“A když jsi vystoupil z paprsku, zůstáváš v tom požehnání?”

“Ne... vlastně ne,” odpověděl Hugelitod, jako by si nepovšiml jeho zmizení až do doby, než ho na to Anmael upozornil.

“Chceme, abys toto světlo přinesl celému lidstvu.”

“Ale vy jste Bohové, jistě můžete přinést toto světlo lidstvu bez mé pomoci.”

“To by vyžadovalo, abychom se inkarnovali jako lidé a to neděláme. Zakusil jsi naši metodu přivedení našich vyvolených do našeho světa a aktivování jejich duchovního poslání na planetě, na níž jsou vtěleni. Každý z našich vyvolenců najde naší bránu, protože je zakódována v něm. Je nemožné odolat našemu volání.”

“Takže jsou další, jako já?”

“Bylo vás stovky od dob, kdy jsme se rozhodli kultivovat lidský život na zemi. Ale ty, ty jsi velmi specifický Kandidát. Odstraníš závoje, jež zahalovaly naši realitu a znemožňovaly nám odhalit svá pravá jáství. Přineseš toto světlo lidstvu a my tě učiníme naším největším nástrojem této změny. Není to to, co si přeješ?”

“Jaké změny?”

“Karnomen je starý a brzy zemře. Ty jsi jediným Zasvěcencem, který může převzít Církev a s naším svolením ji zreformovat. Je tvým osudem mít na sobě naše znamení. Pokud budeš odporovat tomuto poslání, žádné jiné nenalezneš. To je způsob, jakým jsme tě vytvořili.”

“Co tím myslíte, že žádné jiné poslání nenaleznu?”

“Viděl jsi někdy zlatníka, jež vzal krásný zlatý prsten, který byl svým majitelem odložen a roztavil ho na beztvář kus kovu?”

“Ano, znám to,” odpověděl Hugelitod a chápal záměr Anmaela. “Vyhrožujete, že mě zabijete.”

“Ne, jen ti vysvětluji, jak jsi byl navržen. Zabiješ sám sebe, když nebudeš schopen udělat to, pro co jsi určen. To je pravdou pro všechny lidi, kteří mají poslání Vyvolených. Naleznou způsob, jak zničit sama sebe - nějaké chytře vymyšlené převlečení pro jejich vlastní sebevraždu, ale v našich očích, vpravdě víme, co to je. Na hlubší úrovni to je... tvůj poslední dech.”

Hugelitod cítil v hlavě stažení, které pocházelo od nějaké neznámé síly. Přál si vrátit se do paprsku světla, který byl jen několik stop od něj a zapomenout na tíhu jejich konverzace.

“Ty víš, jak svůdné to světlo je,” řekl Anmael. “Můžeš být jeho nositelem a přinést ho lidstvu takovým způsobem, jakým to nikdy předtím nebylo uděláno.”

“A co je to za způsob?”

“Lidstvo je uzavřeno v krabici - v ohraničeném nekonečnu. Naslouchají svým Orákulím, svým mistrům, učitelům a slepě je následují. Toto musíš nahradit naší nabídkou, a osvobodit lidstvo ze zakletí nižších myslí. Jakmile to bude uděláno, můžeme do vašeho světa přinést světlo. Skutečnou pravdu o tom, kdo jsou vaši Bohové. Až to lidstvo pozná, bude žít ve světle požehnání a ve světle naší lásky.” Anmael se smál, ale Hugelitod to cítil jako povrchní masku.

“Je něco na záři diamantu,” řekl Anmael, “zvláště v porovnání s matností obyčejného kamene. Nepřej si být obyčejným kamenem, Hugelitode, protože když to uděláš, naleznáš svou smrt tisíci způsoby. Připoj se k nám.”

Anmael pokynul k paprsku světla. "Běž. Prociťuj to světlo a představ si každého člověka na zemi, jak cítí toto světlo. Představ si, jak to změní váš svět. Jak na něm zavládne řád a soudržnost, jak bude jako jedno tělo pod kontrolou svých Bohů. Není to tím, co si představovali vaši Mistři?"

Hugelitod vstoupil do paprsku světla a stál tam se zavřenýma očima. Prociťoval požehnání věčného elixíru. Byl to pocit spojení s nadřazenou inteligencí a pochopení, že se v této inteligenci může uvolnit a dovolit jí, aby ho vedla, aby byla jím, žila pro něj. Bylo to naprosté a dokonalé naplnění. Byla to esence odevzdání.

Po několika minutách vystoupil z paprsku světla a otevřel oči. "Jak přinesu toto světlo na zemi?"

Anmael se té otázce smál. "Všechno má svůj střed, dokonce i světlo, dokonce i Bohové. Čekáme, až budeme znovu-vedeni do našeho stvoření na vaši planetě. Vedli jsme tě, naše stvoření, k našemu centru, abychom tě zdokonalili coby hospodáře Země a ve vzdálené budoucnosti potenciálně i dalších planet.

"V našem světě máme přísloví: ten, kdo kontroluje centrum, kontroluje celek. Světlo je naším centrem. Přejeme si, aby bylo také centrem lidstva. Ty přineseš naše světlo na zemi, jejím lidem, ale ne takové, jako je tento paprsek světla, protože ten je pro lidská těla příliš intenzivní - zničil by tě."

"Co může nahradit toto světlo?" zeptal se Hugelitod.

"Na zemi musí být vytvořeno nové centrum."

"Nerozumím."

"Církev je centrem. Její moc je naší mocí. Tato moc je základnou pro světlo, aby mohlo vstoupit do vašeho světa. Budeme světlo do vašeho světa přivádět postupně a zvětšovat jeho intenzitu, jak se vaše lidská těla budou přizpůsobovat jeho moci. Uděláme to skrze tebe. Jsi tím, kdo povede tuto změnu. Musíš okamžitě nahradit Karnomena. To je součástí tvého poslání."

"Nahradit ho?"

"Nepředstírej svou nevinnost. Víš přesně, co myslím. Jsi nový Nejvyšší Kněz. Vybrali jsme tě."

"Nemůžu jen tak nahradit Karnomena," odpověděl Hugelitod, "a chopit se vedení Církve. Moji SpoluZasvěcenci mě nepřijmou. Jsou jiní, kteří jsou v jejich očích více zasloužilí."

Anmael vstoupil do paprsku světla a kynul Hugelitodovi, aby vstoupil také. Hugelitod bez váhání vstoupil a okamžitě skrz něj začal plynout pocit posílení a spojení.

"Budou ti dány síly," řekl Anmael, "které způsobí, že bude zřejmé, že jsi naším vyvolencem. Možná, že Karnomen dokonce odstoupí, až uvidí tvou moc. Bude vědět, že jsi byl v naší přítomnosti. Jestli se rozhodne lpět na své moci, musíš ho odstranit. Dáme ti jen deset tvých pozemských dní, abys provedl tuto změnu. Pak ti vše bude odebráno a tvé poslání se obrátí v prach a ty budeš podobný obyčejnému kameni - matný a bez života."

"Jaké schopnosti budu mít, že budou Zasvěcencům tak zřejmé, že mě podpoří v pozici Nejvyššího Kněze?"

"Nemůžeme s jistotou říci, jaké schopnosti proniknou do tvého fyzického těla. Objevíš je, až se vrátíš na zemi. Ale budou odhalené, neboť jsi náš vyvolený a my tě aktivujeme pro naše poslání již teď, jak stojíš v tomto světle. Zavři oči."

Anmael vystoupil ven a paprsek světla změnil barvu. Začaly skrz něj protékat vzory kódů, symbolů geometrie, jež pronikaly do Hugelitodova těla a mysli. Cítil, jak ho ovládl mír a na chvíli téměř ztratil vědomí. Pak to skončilo a on ucítil, jak do něj mocně vstoupila autorita. Bylo to, jako by na něj byl umístěn cejch - cejch moci, který lidstvo po velmi dlouhý čas nevidělo.

Anmael vytáhl Hugelitoda ze světla a položil mu svou paži kolem ramen. Pak s ním šel ke vzdálené stěně své kanceláře. Když přišli blíže, zmaterializovaly se dveře. "Deset dní budeš vědět, jak pracovat s naší bránou. Neprozrad' to Doriahovi, protože Bohové mu nedůvěřují. On je pěšákem Orákula a nic víc. To z něj dělá nepřítele našeho světa. Nech ho projít bránou k nám a my uděláme, co bude v našich silách, abychom ho posílili pro naše záležitosti. Ale on není Kandidát a nikdy mu nemůže být plně důvěřováno. Rozumíš?"

Hugelitod přikývl, neschopen vyjádřit svůj souhlas slovy. Jeho mysl byla přemožena, pohlcena jakousi přítomností a absorbovala do sebe jas, jež obejmul jeho osud. Náhle se cítil vyčerpaný.

"Vrať se k nám za pět dní a podej zprávu o vývoji," řekl Anmael. "Nezklamej své Bohy."

Jak vstoupili do předsíně, Gulhab se poklonil Anmaelovi.

"Vrať našeho přítele do plnosti," řekl Anmael a potom šel zpět do své kanceláře.

Hugelitod následoval Gulhaba chodbami do místnosti, kde čekala automatická dopravní kabina, aby je odvezla zpět do Syntheticy. Gulhab potichu kráčel vpřed a občas se ohlédl na Hugelitoda, který vypadal jako někdo, kdo ztratil svou skutečnost. Gulhab cítil smutek pro člověka, který se musí vrátit do svého ma-

lého těla a malého světa a bojovat s primitivy, kteří nemají potuchy o tom, kdo jsou jejich Bohové, nebo kde, či jak žijí.

Kapitola 62. Potomstvo temnoty

Kamil šel více než dvě hodiny, aniž by věděl, kde je. Byl naprosto ztracen, bez jakékoliv cesty. Poblíž slyšel šepot vody a následoval její bublající zvuk. Potok byl asi patnáct stop široký. Spustil se dolů po příkřím břehu a téměř spadl do jeho klidných vod. Potřeboval vodu, aby se napil a vykoupal. Než se napil vody, položil uniformu, kterou vzal z prádelny a sundal si své rozedrané šaty.

Noční vzduch byl chladný, ale voda byla ještě chladnější. Brouzдал se potokem, až našel bazének, který byl asi čtyři stopy hluboký. Ponořil se do něj. Bylo příjemné smýt špínu a krev ze svého těla. Nabral do dlaní něco štěrku ze dna potoku a silně se drhnul. Když byl hotov, prozkoumal své nohy a potvrdil si, že jeho rány jsou vyléčeny a zůstalo jen několik jizev.

Kamil si pamatoval hlas, který slyšel v doktorově kanceláři, jež ho nabádal, aby našel Simona. Oblékl si novou uniformu a tu starou zahrabal v písku, v mělké jámě, kterou vykopal pod břehem. Kamil věděl, že by měl být unavený, ale cítil se silně a po koupeli mu bylo chladno. Tak se rozhodl znovu běžet a zvětšit vzdálenost mezi ním a jeho pronásledovateli. Přál si, aby na něj úplně zapomněli.

* * * *

Doriah napůl spal, když slyšel Hugelitoda, jak se dusí. Brána byla stále aktivní po celých patnáct minut, co byl pryč. Ale Hugelitod najednou znovu nabil vědomí na této straně, dusil se a lapal po dechu.

Doriah přiskočil na pomoc a vypnul bránu. "Jsi v pořádku, příteli?"

Hugelitod přikývl, ale stále kašlal. Doriah vzal s sebou láhev vody a nabídl ji teď Hugelitodovi. Jeho kašláním bylo ale tak silné, že ji nemohl držet, ani pít.

"Jsem tak omámený..."

"Vedlejší účinek použití brány," ujistil ho Doriah. "Chvilí to potrvá. Jsem rád, že tě vidím zpátky."

"Jak dlouho jsem byl pryč?"

"Asi patnáct minut."

Hugelitod konečně zklidnil své kašláním natolik, že se mohl rychle napít vody, ale pak začal kašlat znovu.

"Nějaké další vedlejší účinky, na které jsi mě zapomněl upozornit?"

Doriah se smál. "Zřejmě jsi několik dní dobře nespál a tvůj smysl pro čas se bude zdát podivně přehozený."

Hugelitodovi oči byly od kašláním skelné. Pokoušel se s Doriahovou pomocí posadit.

"Dej si ještě trochu vody," naléhal Doriah, "a pak se zkus postavit. Bude dobré, když se trochu projdeš a znovu procítíš své tělo."

Hugelitod se ještě napil a pak se s Doriahovou pomocí postavil. Poprvé Doriah ustoupil a podíval se na Hugelitoda. Ucítil nějakou novou přítomnost. Ohnul se dolů, zvednul svíčku a sfoukl ji.

"Proč to děláš?" zeptal se Hugelitod v naprosté tmě komnaty. "Nevidím."

Doriah neodpověděl, ale Hugelitod měl pocit, že slyšel vzdychnutí.

Kapitola 63. Dotek věčnosti

Maia se s leknutím probudila. Měla pocit, že něco zaslechla, snad prasknutí větvičky, snad prasknutí jejich vyhasínajícího ohně. Pomalu se posadila a rozhlédla se kolem, zkoumala les skrytý v zástěře tmy. Podívala se na Simona, který pohodlně spal opřený o kmen.

Naslouchala každým kouskem svého těla a pak uslyšela jemné šramocení ve vzdálenosti asi dvaceti stop po její pravé straně. Její zážitek s hadem ji zneklidňoval a od té noci spala vždy s pocitem neklidu. Jejich tábořiště bylo obklopeno bílými borovicemi a hustým podrostem, který ji znemožňoval vidět dál než do okruhu deseti stop.

Pak uslyšela tichý hlas, podobný chvalo zpěvu Stvořitele. Takový, na jehož slyšení čekala od doby, kdy byla mladou dívkou. "Kdybych byl muž s jednou chybou, byla by to ta, že nemám způsob, jak bych ti řekl, co je v mém srdci, ale mám pro tebe květinu a tu nechám mluvit za sebe."

“Ach, Kamile, to jsi ty,” vydechla Maia, vyskočila na nohy a běžela za hlasem, jež slyšela. Objali se bez zábran v hustém podrostu a nechávali listy, aby se jich dotýkaly, jako by byli obaleni rukama lesa.

“Stýskalo se mi po tobě,” řekl Kamil.

Maia ustoupila, aby se na něj podívala, pak vzala jeho ruku a táhla ho do jejich tábořiště. “Musím se na tebe podívat,” řekla Maia. “Jsi opravdu v pořádku? Jsi to skutečně ty?”

Kamil se smál a jeho oči zářily způsobem, který Maia nikdy předtím neviděla.

Vprostřed toho rozruchu se Simon probral ze spánku a protřel si oči. Nebyl si jistý, co se děje. Ale nakonec si dal věci dohromady a usmál se. Pokýval na Kamila. “Jak jsi nás našel?”

“Běžel jsem a ucítil kouř z vašeho ohně.”

“Běžel?” zeptala se Maia se zájmem. “Jak můžeš se svými nohama běžet?”

“A co je důležitější, před čím utíkáš?” zeptal se Simon. “Měli bychom se sbalit?”

Kamil zakroutil hlavou a otočil se na Simona. “To je dlouhé povídání a navíc si nejsem jistý, jestli to vůbec dokážu vysvětlit,” řekl Kamil, “ale jestli mě někdo pronásleduje, je kdesi daleko za mnou a pochybuji, že mě bude schopen stopovat.”

Kamil objal Maiu a nevázaně ji líbal. Z kapsy své košile vytáhl travu ve tvaru žluté hvězdy a podal ji Maie. “Omlouvám se, je trochu pomačkaná a se zpožděním.”

Maia byla stále v mírném šoku. Vstřebávala Kamilovo nově nalezené zdraví, svobodu, energii a přítomnost. Transformace byla tak radikální - tak odlišná od její vize - že nějaká část v ní uvažovala, zda je Kamil skutečný. Zkoušela se smířit s tím, co jí Orákulum řeklo o Kamilovi. Ani by se nedivila, kdyby se jeho cesta odchýlila od její vlastní. Jeho mise - coby Velkého Portálu - je klidně může od sebe rozdělit, neboť ho pohltí.

Kamil vzal Maiu obličej do svých rukou. “Pojďme se projít.”

Maia, jako mladá dívka, podřízená svému otci, se otočila na Simona. “Nebude ti to vadit, Simone?”

“Rozhodně ne, všechno je v pořádku,” řekl Simon a kynul odmítavě rukou, “máte mé požehnání. Budu zase spát, ale ráno čekám úplný popis. Vezměte si sebou žhavý klacek pro případ, že byste chtěli mít vlastní oheň.”

Vešli společně do hvězdné noci, mezi jalovce a bílé borovice. Drželi se za ruce a Maia se podívovala, jestli je to ten samý Kamil. Vypadal tak jinak.

“Řekl bys mi, kdybych byla ve snu, že?” zeptala se.

“Samozřejmě.”

“Cítím, že jsem.”

“Nesníš, Maio. Řeknu ti všechno, na co si pamatuji. Pojďme si najít klidné místo, kde si můžeme pohovořit.” Kamil držel hořící klacek jako pochodeň. “A taky použijeme ten klacek za dobrým účelem. Dnes v noci je trochu chladno.”

Šli asi pět minut, když našli háj bílých borovic, které vyrážely ze země. Kamil udělal hromadu z borovicového jehličí a ohraničil ji mechem. Doprostřed položil červený uhlík hořícího klacku a zažehnul skromný oheň tím, že na něj jemně foukal.

Maia ho sledovala s velkým zájmem. Bylo to, jako by ho poprvé viděla takový, jaký je. “Mluvila jsem s Orákulem a ona se o tobě zmínila.”

“Nevěděl jsem, že Orákulum je dívka,” zasmál se Kamil a přidal nějaké větší větve na objevující se oheň.

“Nechceš vědět, co říkala?”

Kamil zakroutil hlavou. “Chci slyšet všechno, ale nejdřív dovol, abych ti něco řekl.”

Maia se posunula blíž ke Kamilovi, který se posadil u ohně. “Od té doby, co jsem tě potkal, vidím, jak se všechno v mém životě mění. Je to tolik změn, že s nimi nestíhám držet krok. Ale teď jsem našel způsob, jak vystoupit ze dveří svého srdce a vstoupit do tohoto většího světa. Zda si zasloužím tuto expanzi, to nevím, ale přišla ke mně, aniž bych o to žádal.”

Kamil se odmlčel a hledal v Mainých očích. “Zvykl jsem si na pocity, které bych si před dvěma týdny neuměl ani představit. Namítal bych, že neexistují. A teď jsem zde a cítím to... tyto emoce, jež mají tisíce hlasů. Ale když jim pozorně naslouchám, všechny mi říkají stejnou věc... miluj ji.”

Maia podržela svůj ukazováček na Kamilových rtech. “Pššš. Nemusíš to říkat slovy. Maia ho políbila a pak se společně položili dozadu, propletení jako vinná réva a strom. Neměli jedinou myšlenku, nepromluvili jediné slovo. Namísto toho byli spojeni v teplém sametu jediného těla a jedině mysli. Vetknuli se jeden do druhého, jako v hlubokém magickém spojení světů. Sdíleli každý svůj pohled, každý dotek, s beztlížnou duší.

Byli vyvolenými - stali se jediným projevem, jež stinnou zemi taval na zlatou půdu, kde nic nebylo z vypočítavosti. Žádný závan studu, který by slepě uposlechli. Byli stočeni jeden v druhém, až druhého nebylo. Všechno nekonečně kolovalo v jejich spojené osamělosti, zářící v tom neklidném pohybu milenců, kteří pronikají k božskému partnerovi, jenž je vytvořil. Tak hluboce skryti. Tak zřídka nalezeni.

Kapitola 64. Vedlejší účinky

Ve tmě komnaty v Hugelitodovi vzrůstal nepříjemný pocit. "Proč mi neodpovídáš?"

"Od té doby, co jsem v sobě našel tento dar," vysvětloval Doriah, "vidět energetická pole živých bytostí, nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by žádné neměl."

"Co tím myslíš?" zeptal se Hugelitod.

"Nemáš žádné energetické pole," zašeptal Doriah a dlouze vzdechl.

Škrtnul zápalkou a rozsvítil svíčku, kterou držel stále v ruce. Po rytinách na zdech se rozlilo teplé zářící zlaté světlo.

"Možná jsi ztratil svůj dar," řekl Hugelitod.

"Ne, vidím své vlastní... ty ses změnil. Co ti udělali?"

Hugelitod, který předstíral závrať, se posadil na zem. "Byl jsem vyslýchán stvořením zvaným Gulhab. Propustil mě jako nehodného... vlastně jeho skutečná slova byla - jsi jen svéhlavý asistent, který cestoval velkou vzdáleností, aby mrhal naším časem."

Hugelitod se na chvíli rozkašlal a potom se té vzpomínce usmál.

"Zmínil jsi Královskou Hvězdu?" zeptal se Doriah a na jeho tváři se objevila obava.

Hugelitod zakroutil hlavou. "Vůbec jsem neměl možnost."

"To je špatné... to je moc špatné," Doriah šeptal, ztracený ve svých obavách. "Musíš jít zpátky a vysvětlit, že máš Královskou Hvězdu. To změní jejich reakci, to tě ubezpečuje."

"Nejdu zpátky, Doriahu," odpověděl Hugelitod a jeho oči zvažněly a planuly rozhodností. "Chtějí, aby ses vrátil ty, ne já."

"Chtějí, abych se k nim vrátil? Použili mé jméno?"

Hugelitod přikývl a zůstal potichu.

"Stále nechápu, jak jsi ztratil své energetické pole... to je tak divné..."

"Možná to je jen dočasná záležitost. Další vedlejší účinek. Nemám z toho obavy."

Doriah přišel k Hugelitodovi a položil mu ruku na čelo, potom ho chytl za zápěstí a nahmatal pulz. "Dobrá, alespoň máš pulz. Možná máš pravdu. Možná to je jen vedlejší účinek a tvé pole se brzy vrátí."

"Proč Chladní Bohové chtějí, abych se vrátil?"

"Asi v tobě cítí mnohem schopnějšího spojence než ve mně."

"Nejsem ani spojenec, ani nejsem schopnější. Ty máš Královskou Hvězdu."

Hugelitod dál kašlal a jeho tělo se nekontrolovatelně chvělo. "Potřebuji se vrátit do svého pokoje," řekl mezi kašlem. "Necítím se dobře."

Doriah natáhl ruku, aby mu pomohl na nohy. "Pomůžu ti nahoru po schodech."

"Zatímco budeš odpočívat," řekl Doriah, "promyslím náš další postup. Myslím, že se tam nechci vracet."

Doriah pomohl Hugelitodovi nahoru po schodech a celý čas uvažoval, jestli může věřit Hugelitodově vysvětlení. Bylo to celé tak divné. Jeho vrávorání, kašlání, žádné energetické pole a odmítnutí Chladnými Bohy... bylo to všechno tak podivné. Možná jsem se spletl, pomyslel si Doriah. Možná já jsem tím, koho chtějí.

* * * *

Kamil hledal borůvky. Ranní světlo bylo ještě slabé, ale každým okamžikem rozkvétalo. Ohnul se dolů, když v tom ucítil, jak po něm přeběhl stín. Podíval se nahoru a uviděl se mihnout pár vran nad korunami stromů, jež vykřikovaly své krákání jako trumpety zla. Maia byla někde jinde, ale nemohl si vzpomenout kde. Její nepřítomnost ho nějakým podivným způsobem uklidňovala, neboť cítil předtuchu. Zakručelo mu v břiše, když cítil, jak na něj zírá pár zuřivých očí. Nedokázal cítit, kde jsou.

Zakřičel na Maiu varování, ale jeho hlas byl prázdný a on mohl s frustrací jen mlčet.

Všechno kolem něj se zpomalilo. Dokonalé ticho se stávalo těžší a těžší, až všechno chytilo do své přítomnosti. Bylo to jako pocit bytí na fotografii bez hranic. Potom slyšel zvuk kliknutí pušky do stavu příprave-

nosti, ale dříve, než se mohl otočit, ucítil ostré zarytí na svých zádech, které v něm explodovalo, a on spadl obličejem dolů na zem.

Pokoušel se zvednout hlavu, ale viděl jen nohy nějaké tajemné bytosti, která si před ním klekla. "Je čas se vrátit. V tomto světě je tvá práce hotova a nyní tě volá jiný."

Kamil se pokoušel mluvit, ale jeho ústa byla zalitá krví. Jeho mysl však byla jasná. "Proč musím odejít? Přeju si jen jednu věc, zůstat s Maiou."

Bytost byla zvláště jasná. Smutně hleděla na Kamila. "Portál, který obnovuješ, je jako most, který překlenuje dimenze. Pilíř v tomto světě je hotov, ale pilíř na druhé straně spočívá v tajných sférách a čeká, až bude přiveden do skutečnosti. Tvá duše nebude vyzařovat poznání, dokud nebudeš tam. Je toho ještě více, co je potřeba vykonat, ale ne v tomto světě."

"A co Maia?" zeptal se Kamil se slavnostní myšlenkou.

"Maia bude pod naší ochranou, tak jak tomu vždy bylo."

"Slibujete mi to?" poslal Kamil svou myšlenku se vši silou, kterou v sobě našel, z každého shromážděného kousku věčnosti, která v něm stále narůstala.

Světelná bytost se postavila. "Máš naše slovo."

Kamil znal tuto bytost světla, ale nemohl jí přijít na jméno, formu nebo identitu, která by ji definovala.

"Až do poslední něhy jejího dechu? Slibte mi to." Znovu naléhal Kamil. To byly jeho poslední myšlenky, než sklouznul do nového světa, ve kterém kráčet dokonce ještě hlouběji, jako by vytesával svou cestu do jiskry, která se vznáší nad poslední oblohou.

Kamilovy oči se s mrkáním otevřely. Maia se na něj dívala. Ležela na boku a hlavu měla v kolébce své ruky.

"Měl jsi sen," řekla měkce a něžně ho pohladila po vlasech.

Kamil se posadil a s náhlou intenzitou chytil Maiu za paži.

"Děje se něco?" zeptala se.

Kamil zůstal potichu a vzpomínal na svůj sen. Zíral s prázdnýma očima do hlubin lesa, jako někdo, jehož osud byl vyjeven rukama jiného světa.

"Měl jsi špatný sen?" zeptala se Maia, seděla naproti němu a sledovala ho. "Vypadáš, jako bys viděl ducha."

Kamilovy oči se zalily slzami, jak celá vzpomínka prosákla do jeho srdce. Přitáhl k sobě Maiu a pevně ji držel.

"Všechno je v pořádku, Kamile. Byl to jen sen. Já jsem tu. Nikam neodcházím. To ti slibuji. Miluji tě."

Kamil cítil, jako by démon chytil jeho duši a vlekl ji hlouběji do svého doupěte. Všechno, co dokázal dělat, bylo držet Maiu, ale věděl, že ta oběť je nutná. "Jsem v pořádku. Myslím, že to byl jen zlý sen..."

Kamil se rozhlédl kolem. "Žádné památky po Simonovi?"

"Ne," odpověděla Maia. "Můžu se zajít rychle vykoupat? Víím, že nedaleko odsud je potok."

"Jistě, seženu nějakou snídani a pak půjdeme do Simonova tábora, vzbudíme ho a společně se najíme."

"A pak přímo k Orákulu," řekla Maia s úsměvem. "Že?"

"Přímo k Orákulu," řekl a zrcadlil Maie její veselí. "Běž napřed, já se postarám o uhašení ohně a najdu nám nějakou potravu. Potkáme se tu za patnáct minut. Dobře?"

"Mám chuť na houbovou omeletu," řekla Maia s rozpačitým úsměvem.

"Uvidím, co najdu," odpověděl Kamil. Postavil se a pomohl Maie na nohy a pak ji pevně stiskl. Chtěl, aby šla s ním, aby ji nikdy neztratil z dohledu. Uvažoval, že půjde za ní, ale věděl, co se stane. Nic nemůže změnit jasně vržené paprsky jeho duše. Ani objetí paží té, kterou miluje, její štíhlá forma, pulsující naproti jeho tělu, ho nemůže zachránit. Jeho tělo se třásl.

* * * *

Bylo brzy ráno, když si Sothmen a Monsey v potoce plnili své čutory čerstvou vodou a chladili si obličej studenou vodou. Doufali, že je to probere.

Monsey ukázal asi dvacet stop po proudu. "Vidíš je? Jsou tam stopy."

Dva muži se rychle přesunuli na to místo.

"Je sám. Je bosý," Monsey ukázal na otisky chodidel svou puškou. "Vsadím se, že ten parchant se koupal."

"Dobrá, a podívejme tady," řekl Sothmen a vyhrabal roztrhanou uniformu z jámy v písku. "Buď se svlékl do naha, nebo si vzal novou uniformu. Pojďme."

Hugelitod nespal celou noc, ale nebyl unavený. Cítil se trochu zahanbeně, že Doriahovi lhal. Neměl ale na výběr, pokud si chtěl rozmyslet svůj další postup bez zasahování druhých. A to bylo to, co si přál. Celou noc přemýšlel jen o jediném: kterou cestou by se měl vydat?

Doriah mu řekl, že nemá žádné energetické pole, ale on se teď cítil výborně. Nicméně byla v něm nějaká tichá část, již stále méně naslouchal. Tato část chtěla běžet tak rychle, jak by mu to jeho nohy umožnily. Ale nebylo se kam schovat. Jeho větší části bylo jasné, že ví příliš mnoho a věřil Anmaelově varování, že pokud se odchýlí od svého poslání, zemře. A všechno, čím byl, bude ztraceno.

Byl jedinečný. Měl Královskou Hvězdu. Bohové lidstva ho vybrali, aby přinesl jejich světlo na zem. Jak by to Doriah mohl pochopit? Nebo Karnomen? Oni byli potenciálními překážkami, kterými se bude muset zabývat. Ale on si najde cestu, jak je změnit na své spojence. Pokud milují Církev tolik, jako on, jak by mohli odporovat?

Uvažoval, jaké budou jeho schopnosti. Jak ho Bohové vybavili, aby dokázali jeho původ a hodnotu. V celém svém životě nikdy nesnil o slávě či moci. A teď byla zde, v jeho vlastním těle a mysli. Cítil, jak se probouzí, jako vztyčující se obr, jenž si protírá oči v ranním světle. Zavládlo v něm sjednocení. Něco přemohlo jeho pochyby. Jeho malomyslnost. Jeho víru v cestu pokory. A jemu se to líbilo.

Kapitola 65. Od zlata ke kameni a ke světlu

Maia si sundala svou roztrhanou blůzu a kalhoty a dala je do vody, aby je pořádně vyprala. Prozpěvovala si melodii a měla radost z toho, že našla Kamila v tak dobrém zdravotním stavu. Zajímala ji jen jedna věc. Nebyla schopna si vysvětlit, jak mohl opustit zásobovací stanici strážců a jak mohlo jeho tělo být tak rychle vyléčeno. Cítila, jako by před ní něco skrýval, jako by si myslel, že je příliš křehká, než aby unesla pravdu. Byla zamilovaná a to bylo to hlavní, na čem záleželo. Nestalo se to tak, jak si to představovala. Nebyl tak vzdělaný, jak čekala, že bude, ale bylo na Kamilovi něco, co se nikdy nedalo naučit z knih. Bylo na něm něco přirozeného. Jeho duch vyzařoval z hloubi země, stlačený do mohutného těla a jednoduchého poznání.

Ráno bylo stále ještě časně a vzduch byl teplý od prvních paprsků slunce. Teplo vytvářelo jemnou mlhu, která visela nad potokem a jeho břehy. Maia dokončila praní své blůzy a kalhot a se vši silou je vyždímala. Pak je pověsila na nízkou větev poblíž stojícího stromu, která vyčnívala nad potok jako deštník. Chvilí jí trvalo, než se ponořila do studené vody, ale nakonec to zvládla. Naklonila dozadu hlavu a namočila si vlasy. Neměla mýdlo, ale Simon ji naučil, jak vytvořit jeho náhradu ze zvířecího tuku a dřevěného popela. Použila toto mýdlo, spolu s jemnou drtí písku z potoka. Nebylo to ideální, ale stačilo to.

Ráno bylo dokonale klidné, ačkoliv v dálce slyšela nějaké vrány, které ticho kořenily. Když drhnula do čista své tělo, linula se k ní slabá vůně borovic.

Pak to uslyšela. Výstřel z pušky. Jediný výstřel, který se ozval v dálce - snad sto yardů. Kamil! Maie poskočilo srdce a její tělo se napřímilo do pozoru, zatímco její mysl zvažovala, co dělat. Sebrala své šaty z větve a neobratně si nandala kalhoty a potom boty. Mysl jí vířila tisíci různými směry. Mohl to být Simon, uvažovala. Nebo snad lovec unavený z vran. Nebo varovný výstřel. Náhoda.

Něco v jejím srdci cítilo strach tak studený, že se na okamžik nemohla hýbat. Začala utíkat a držela košili v rukách. Když přišla k místu, odkud slyšela výstřel, zpomalila. Sledovala a naslouchala nějakým znamením. Pak uslyšela hlasy. Zastavila se, když viděla pohyb asi padesát stop po její levé straně.

Nejdřív byla skrčená za stromem, pak na něj tiše vylezla, aby měla lepší výhled na scénu. Byly to hlasy, které nepoznávala, a jestliže vystřelili z pušky, musí být opatrná stejně tak, jako si přála najít Kamila a Simona. Rychle vyšplhala na lepší vyhlídku, odkud viděla dva muže - strážce, usoudila podle jejich uniforem. Dívali se na zem a šťourali do něčeho, co nešlo vidět. Domyslela si, že je slyší říkat: "necháme ho."

Pak se ti dva muži rozhlíželi kolem a Maia se pevně přitiskla k větvi, přitlačila své tělo na hrubou strukturovanou kůru. Byla potichu až na stálý proud slz, které jí kapaly z očí. Věděla, co se stalo. Chtěla křičet. Chtěla se vrátit zpátky v čase a změnit to ráno. Chtěla změnit svět a odstranit z něj pušky, nenávisť a malomyslnost, zneužívání. Ale mohla jen plakat, tiše a osamoceně.

Strčila si pod sebe košili. Její vyhublá svalnatá záda byla stále mokrá, korálky vody stékaly dolů údolím mezi jejími ramenními lopatkami. Plynuły jako potůček, dolů zátokou její páteře. Tam, vprostřed jejích zad,

byl jediný obyvatel jinak jasné, čestné kůže - mateřské znaménko. Dva asymetrické trojúhelníky, uzavřené ve vzájemném objetí, jako přesýpací hodiny, které vyprázdnily více času, než mohlo být zadrženo.

Maia zůstala na větvi a jemně plakala asi dvacet minut. Dva strážci odešli téměř ihned poté, co ona přišla. Ale měla strach opustit strom a podívat se na Kamilovo tělo. Nandala si svou blůzu, když uslyšela dole šelestění. Podívala se tam. Obávala se, že strážci by mohli chodit kolem a tak znehybněla.

Simon se podíval nahoru s vážným obličejem a smutnými očima. "Můžeš slézt dolů, dítě. Už odešli. Sledoval jsem je skoro celou míli, abych se o tom ujistil."

Maia byla stále v šoku, ale Simonův konejšivý hlas bylo všechno, co potřebovala slyšet. Rychle slezla dolů a potom se ponořila do Simonovy náruče jako malé dítě ke svému otci. Stál tam s ní v tichu několik minut a potom jemně poklepal na její rameno. "Je čas," řekl.

Oba opatrně šli k místu, kde odpočívalo Kamilovo tělo, jako socha, která spadla obličejem dolů. Jeho obličej byl od nich odvrácený. Jeho levá ruka byla natažená, jako by držel pochodeň a na zemi vedle jeho ruky byly maliny rozsypané do zmeti shluků. Simon se zastavil asi deset stop od těla a nechal Maiu, aby pokračovala sama. Slunce konečně vyšlo a mlha se zvedala, aby přinesla více světla. Kamilovy vlasy byly rozcuchané. Maia si klekla, aby je svými prsty prohrábala. Sebrala malý lístek z jeho hlavy, jako by byl drzý. Jeho oči byly zavřené a Maia si pomyslela, že vypadá klidně.

Otočila se na Simona. Po tvářích dolů se jí kutálely slzy. "Ode dneška už nebudu věřit v Boha! Není žádný Bůh, když nechá Kamila zemřít v rukách těch vrahů!"

Simon téměř nepostřehnutelně přikývl. Stál a naslouchal. Věděl, že neexistují slova, kterými by ji mohl utišit. Síly, které skrz Maiu plynuly, byly prvotní, záhadné a mocné a Simon věděl, že nemůžou být potlačeny jí ani nikým jiným.

Maia se otočila zpátky ke Kamilovi a přála si v jeho přítomnosti nekřičet. "Nic tě nedrží... ani já," šeptala, její hlas pukal v napjatých tónech a nepravidelném dechu. "Jsem najednou tak ztracená..."

Maia vzlykala, zatímco Simon přišel blíže a dotknul se její paže. "Měli bychom se vrátit k Orákulu, ale nejdřív ho pohřbíme. Jdu najít vhodné místo, které ho poctí. Nepůjdu daleko."

Jak se Simon oddělil, Maia se otočila a chytla ho za ruku. Zírala do jeho velkých zeleno-modrých očí. "Chci jít s tebou."

Kapitola 66. Dráp za dveřmi

Když Karnomen kráčet po klášterní půdě, ucítil závan chladného vzduchu. Cítil, jak se na něj dívá pár očí. Ohlédl se přes rameno a uviděl svého ex-asistenta, který rychle kráčet asi třicet stop za ním. "Ach, Hugelitod. Jsí na cestě k Doriahovi a svým duchovním přátelům?"

Hugelitod se ironicky usmál a kráčet s Karnomenem po dlážděné cestě. "Máte chvíli, vaše Eminence?"

Karnomenův obličej se trochu zkrivil, jak se podíval na oblohu. Bylo to, jako by počítal svůj čas podle sluneční pozice. "Mám jen minutu. Za dva dny zde bude král se svou družinou, takže si dokážeš představit, kolik mám práce. Co potřebuješ?"

Hugelitod se k němu naklonil. "Je pravda, že na zemi je sedm Orákulí?" zašeptal.

Karnomen téměř vzdychl, ale ovládl svou reakci, takže to vypadalo, jako by ho jen vyrušilo sluneční světlo. Pokynul na lavičku, která byla ve stínu jabloně, jen deset stop od jejich cesty. "Potřebuji trochu nechat odpočinout svým nohám, pojďme se tu na pár minut posadit."

Ti dva si sedli na lavičku a Karnomenův výraz se zdál vzdálený. Zíral přímo kupředu, povýšený a mírně unavený. Hugelitoda si sotva všiml.

"Možná, je pravda," řekl Karnomen po dlouhé pauze, "že existuje více Orákulí, ačkoliv nevím, jestli jich je sedm. Vím o jednom a to velmi brzy přestane být naším zájmem." Karnomen se rozhořčeně podíval na Hugelitoda. "Proč se mě na to ptáš?"

"Kdybyste si to přál, jak byste je chtěl zničit?" zeptal se Hugelitod.

Kolem přešlo několik kněží, kteří se uklonili v úctě směrem ke Karnomenovi. Ten jim na oplátku pokynul. Karnomenovy oči se zúžily zmatkem. "Proč se mě ptáš na takové věci? Co se ti stalo?"

"Znáte odpověď?" trval na svém Hugelitod.

Karnomen věděl, že s Hugelitodem se něco stalo. Choval se jako jemu rovný - což bylo něco, co si nikdy nedovolil ani Torem. Karnomen zíral na Hugelitoda se záměrem ho zastrašit. "Raději by ses měl starat o své vlastní věci, kterými se zabýváš. Orákulum, skutečné Orákulum, už není středem našeho zájmu. A všechny další, které možná existují na této planetě, jsou stejně bezvýznamné. Zkoušet je zničit by bylo mrhání časem a energií. Doporučuji ti vyhledat Doriaha a začít se svou denní prací."

Karnomen se chtěl postavit na nohy, ale jeho tělo zůstalo sedět jako paralyzované. Podíval se na Hugelitoda se strachem a pokoušel se promluvit, ale nedokázal vydat žádný zvuk.

Hugelitod se postavil přímo před Karnomena a díval se dolů na něj. "Orákula jsou hrozbou pro naši nadřazenost. Právě jsi jasně ukázal postoj, který zastáváš. Bojíš se jich a chybí ti intelektuální kapacita, abys je zničil. Mám plán je umlčet a přinést Církvi novou moc. Buď ustoupíš stranou a necháš mě provést tento plán, nebo se zaručíš ho vykonat pod mým vedením a necháš mě konat jako svého Druhého Zasvěcence. Volba je na tobě. Dávám ti minutu na to, aby ses rozhodl."

Karnomen vypadal, jako by na místě znehybněl. Zdálo se, že jen jeho oči jsou schopny konat pohyb. Sledovaly Hugelitoda se silným strachem.

Hugelitod viděl, jak jeho nová moc uchopuje sevření, podobná velkému hadovi, povstávajícímu proti slabé myši, chycené v rohu místnosti bez dveří. Mohl jen myslet na svou manipulaci a ta pak dosáhla na každého a kontrolovala ho. Zvláště k těm, kteří manipulují druhými. Ti jsou nejlehčími oběťmi. Karnomen byl důkazem této teorie.

"Odevzdal jsi Orákulum Levernonovi - proč? Aby ses tu mohl penzionovat v pohodlí svého nezávislého státu? Levernon může použít Orákulum proti nám způsobem, který si nedokážeš představit. Ale já ano."

Hugelitod položil ruku za záda. "To je naše malé tajemství. Pokud to někomu prozradíš, pokud se pokusíš proti mně s někým spolčit, ujišťuji tě, že tvé poslední dny se spočítají na jedné ruce a během těchto posledních dní ztratíš všechny své smysly, každý den jeden. Šestý den bude mít podobu trestu našich Bohů, Anunnakiů a rozseká tvou duši na tisíce kousků."

Hugelitod pár kroků poodstoupil a ohnul se v pase, aby se podíval přímo do Karnomenových očí. Nemilosrdně do nich zíral. Mám tvůj souhlas?

Karnomen byl uvolněn z Hugelitodovy kontroly, ale slyšel tu otázku řvát uvnitř své hlavy s takovou autoritou, kterou nikdy před tím necítil. Zcela nepopíratelně věděl, že člověk před ním již není člověkem. Královská Hvězda, to proroctví, se stávalo pravdou přímo před jeho očima a on neměl jinou možnost, než se s ním spojit. To chápal. Jistá jeho část, ač byla malá, po tom dokonce toužila.

Karnomen přikývl hlavou. Hlas mu přeskakoval, když znovu nabyl schopnost mluvit. "Máš mé slovo. Jmenuji tě Druhým Zasvěcencem, ale potřebuješ přesvědčit řád o svých zásluhách. Nebudu schopný je přesvědčit bez něčeho, co by jednoznačně demonstrovalo tvou... autoritu."

Hugelitod se smál. "Samotný fakt, že mě jmenuješ Druhým Zasvěcencem, je veškerá demonstrace, kterou budou potřebovat. Ale pokud odmítnou mě akceptovat, postarám se o jejich odpor. Z toho nemám strach."

Hugelitod ustoupil s mírným přikývnutím. "Teď tě ponechám tvým rušným přípravám." Na chvíli se odmlčel a potom přikročil ke Karnomenovi. "Očekávám toto oznámení do konce dnešního dne. Svoje Řád dnes večer na sedmou hodinu. Setkáme se v observatoři. Mám tu místnost radši."

Karnomen seděl na lavičce a sledoval, jak nejmocnější člověk neškodně kráčí svou cestou jako prostý kněz. Několik minut Karnomen zvažoval své možnosti, až nakonec pochopil, že má jen jednu: následovat Hugelitoda. Smrt se náhle zdála být kdesi daleko pryč.

Kapitola 67. Uvnitř odpuštění

Les se šelil v soumraku. Stíny se stávaly pastýři dohlížejšími, aby slábnoucí světlo uhaslo. Křehké listy byly spadané v nefritově zbarveném, sametovém mechu. Strakatá hlína se bránila stopám jakéhokoliv stvoření. Maia cítila, že toto je místo, které odráží její náladu, až na jednu věc. Světlušky, podobné galaktickému prachu, poletovaly mezi větvemi a svými odnaučenými cestami burcovaly naději.

Toho rána Maia se Simonem pochovali Kamilovo tělo a po zbytek dne šli v tichosti směrem k Orákulu. Byli rádi, že zvětšili vzdálenost mezi sebou a Kamilovými vrahy. Simon našel dobré tábořiště a nabídl, že připraví jejich skromný proviant. Maia chtěla být sama a rozhodla se najít místo, kde si bude moci dát dohromady své pocity a myšlenky.

Její tělo bylo strnulé a její mysl byla posedlá nesmyslností Kamilových vrahů. Pod borovicovým baldachýnem, v šerícím se lese, se ze země zvedala mlha jako závoj. Ve velké dálce slyšela zahřmění hromu a cítila, že déšť by byl vhodným společníkem pro doplnění její nálady. Mohutné stromy kolem ní se rýsovaly v posledním povzdechu světla. Posadila se pod největší borovici a naslouchala cvrkům, sledovala světlušky a uvažovala, proč svět zešílel.

Pak bouchla rukou do země. "Proč jsi tak lhostejný!" Křičela. "Lidský život tě natolik nezajímá, že ho necháš zemřít?"

Slzy jí bez ustání tekly, jak cítila to kruté prořezání lhostejným Bohem. "Celý život mi říkali, že ti mám důvěřovat, že ti mám věřit, milovat tě, odevzdat se ti. A teď, na jeden den jsem zakusila lásku a ty, ty mi ho vezmeš..."

Maia se stala bezútešnou, jak pokračovala v bušení zuřivými pěstmi do tvrdé země. "Nenávidím tě, Bože! Nenávidím tě! Nenávidím tě!"

Přes slzy mohla svým rozmazaným pohledem vidět, jak na ní svět zlostně zírá zpět - byl obyčejný, lhostejný, jako by nevšímavost vytékala z každého listu, stébla, větve a kamene. Její tělo se uklidnilo i dech se zklidnil. Lehla si na zem, jako by její vůle žít zmizela. Vzdálený hrom se znovu ozval. Vzduch byl dusný a vlhký.

Maia slyšela tichou chůzi. Otevřela oči a nad ní se tyčilo Simonovo tělo v purpurové róbě. Něco nesl. Sedl si vedle ní. "Vypral jsem jeho košili. Není to dokonalé, ale možná stojí za to si ji nechat, jestli chceš."

Maia se posadila a opřela se zády o strom. "Děkuji."

Simon přijal své nové prostředí. "Vybrala jsi dobré místo."

"Myslím, že vlastně ono vybralo mě." Maia objala pažemi své nohy a bradu si položila do údolí mezi kolena.

"Bude to lepší tábořiště, než to, které jsem vybral já."

"Můžu si vzít tu jeho košili?" zeptala se Maia tiše.

Simon podal Kamilovu košili Maie. "Je ještě mokrá a trochu pomačkaná."

Maia si vzala košili a položila ji na svá kolena. Pak si na ni položila bradu. Byla zvrásněná a ona se na ní cítila pohodlně. "Děkuju, že jsi ji vypral, Simone."

Přikývl. "Viš, je úplně normální cítit nenávisť za takových okolností, jako jsou tyto. Ale vzpomeň si na odpuštění... každému, včetně Boha, když cítíš, že jsi připravena."

"Jak můžu být připravena? Cítím se tak rozhněvaná a sklíčená. Jak to můžu prostě nechat být? Strážce zavraždil mého milého, tak nenávidím toho strážce. Strážce pracuje pro Církev, tak nenávidím Církev. Církev pracuje pro Boha, tak nenávidím Boha. Jistým způsobem jsou všichni vinni."

"Bylo to dovoleno."

"Co bylo dovoleno?" zeptala se Maia a zvedla hlavu.

"Kamilova smrt. Byla dovolena."

"Bohem? Církví? Kým? Kdo ji dovolil?"

"Nejlepší odpověď, kterou ti můžu dát, je ta, že Kamil ji dovolil. A to nikoliv z důvodu, protože musel, nebo proto, že by to bylo předurčeno nějakou vyšší silou, ale proto, že si vybral tebe."

Maia vypadala zmateně. "Říkáš, že zemřel kvůli mně?"

Simon dlouze vzdechl a přál si, aby se mohl vrátit zpět v čase a přeformulovat svá slova. "Maio, ty nejsi obyčejná žena. Ty jsi tou, která nás ochrání. Tou, která uvidí skrze nás. Jsi tou, na niž jsem čekal, až nás spojí. Až projasní cestu k Jednotě pro každého z nás, kdo je připraven. Kamilova nejhlubší část to věděla. Byl zde, aby ti posloužil. On nebyl Velkým Portálem. Byl tím, kdo otevřel dveře k Velkému Portálu. Velký Portál je v tobě a zrovna teď, jak mluvíme, sestavuje se ve tvém lůně."

Maiyn obličej se zkrivil. "Říkáš, že jsem těhotná?"

Simon přikývl.

"Jak to víš?" zeptala se Maia se slzami v očích. "Jak bys to mohl vědět?"

"Prostě to vím," oznámil Simon. "Nemůžu vysvětlit, jak to vím."

"Je to předtucha?"

"Jestli se ti líbí tomu tak říkat, pak je to předtucha."

Nastalo dlouhé ticho. Někde v dálce zahřměl do stakátového cvrkání cvrčků hrom.

"Simone?"

"Ano."

"Jestli to, co říkáš, je pravda, že se o mně předpokládá, že nás spojí a všechny ty další věci, které jsi zmínil, jak bych to měla udělat, když jsem taková, jaká jsem? Stane se nějaká transformace, která mi dá zvláštní moc, nebo ... nevím co. Cítím se tak neschopná..."

"Možná ty síly v tobě rostou."

Maia se podívala na Simona a usmála se. Doufala, že jeho předtucha je správná. "Odpouštím Bohu. Přála bych si, abych ty věci nikdy neřekla... doufám, že mi odpustíš."

"Má drahá Maio, nikdy nebyl čas, kdy by ti Bůh potřeboval odpouštět. Vždycky jsi to ty, kdo potřebuje odpustit sama sobě."

"Jestli to je pravda, jak si mám odpustit?"

“To je komplikovaná záležitost. Nejdřív potřebuješ pochopit, že Prvotní Zdroj, náš Stvořitel, je také námi. Představ si, že Prvotní Zdroj je sám ve vesmíru své mysli - nikoliv vesmíru, tak jak ho máme teď, s planetami a hvězdami. V tomto meta-vesmíru byl Prvotní Zdroj jedinou buňkou vědomí, která se rozdělila na dvě buňky. První buňka zůstala pozorovatelem. Zůstala tou, která pozoruje své stvoření a učí se z něj. Druhá, nová buňka, se dál dělila do nespočetných forem a zakoušela dimenzionalitu nebo pole vibrací, které je materiální, konkrétní. Tato buňka se dál nořila do polarit a oddělenosti.”

“Tato druhá buňka je stále spojena s první. Jsou jedinou bytostí, mají stejné složení a stejné genetické jádro. Ale protože druhá buňka se rozděluje na množství forem ve velkém množství vibračních realit, tak se tyto formy vyvíjejí skrze časoprostor s různými perspektivami, různými schopnostmi, představami a vírami. Tyto rozdílnosti je dále oddělují, takže separace je cítěna ještě intenzivněji.”

“V této separaci uvnitř druhé buňky existuje lidstvo, společně s mnoha dalšími druhy a bytostmi. Dokonce když vezmu pouze naši lidskou rodinu, tak uvnitř ní se tato separace děje znovu a znovu. Bude se dít, dokud existují lidé, kteří podezřívají kohokoliv, kdo se chová či vypadá trochu jinak než oni sami. A teď - když v této kaskádě separace budeš schopná svinout všechno ke svému původu, tak všichni pocházíme ze stejného zdroje - Prvotního Zdroje. Každý je Prvotní Zdroj, i když nepatrným atomem jeho celkového Jáství.”

“Nícméně v tomto nepatrném atomu Prvotního Zdroje, kterým jsi... kterým já jsem... sídlí pravda, kým ve skutečnosti jsme. Nežije či neexistuje někde jinde. Ctnosti srdce, jakými jsou pochopení, soucit a odpuštění, musí pracovat z této perspektivy, protože bez této perspektivy či souvislostí ve skutečnosti nejsme schopní chápat, nemůžeme opravdu cítit vděčnost za jednotu, kterou jsme. Bez toho je odpuštění pouze konceptem, jež můžeš mechanicky používat. Samozřejmě i tak bude mít nějaký pozitivní efekt. Ale bude jen tlumit oheň viny a souzení, nezpůsobí transformaci těchto energií na frekvence lásky.”

“V kontextu toho, kým ve skutečnosti jsi, můžeš cítit, jak ses posunula daleko od Prvotního Zdroje. Jak ses v této své inkarnaci posunula do obývání realit, kde je všechno oddělené, uzamčené v identitách, jež odhalují jen nepatrnou část tvé božské podstaty. Odsud vyvěrá strach. Tento strach pak obývá vibrační reality oddělenosti a separace. To je důvod, proč každé ráno sklouzneme do věžeňského obleku a existujeme v oddělenosti, manifestujeme oddělenost, projevujeme oddělenost, žijeme oddělenost.”

“Jak to člověk může změnit?”

Simon vzdychl. “Musíš existovat v oddělenosti, ale manifestovat jednotu. To uděláš pochopením toho, kým ve skutečnosti jsi a následného aplikování tohoto pochopení ke všem. Nesmíš dovolit, aby obraz separace převýšil základní skutečnost jednoty, ve způsobu, jak vyjadřuješ svou srdečnou inteligenci.”

Maia zaujatě naslouchala. “Proč se Prvotní Zdroj chtěl rozdělit?”

“Tvoření z osamělosti je mocná věc. Asi chtěl vytvořit multivesmír, ve kterém budou moci jeho materiální formy být spolu v interakci. Touto interakcí budou expandovat Přítomnost Prvotního Zdroje v pokračující expanzi časoprostoru. Prvotní Zdroj bude udržovatel a pozorovatel, ale také dá tvůrčí moc své druhé polovině, Dimenzionálním.”

“Dimenzionálním?”

“Tak nazývám všechny, kteří jsou částí druhé buňky,” odpověděl Simon.

“Takže strach je virus, který napadá druhou buňku nebo nás přinejmenším dělá menšími, než jsme?” zeptala se Maia.

“Mezi Dimenzionálními jsou velmi mocné bytosti. Patří mezi ně i ti, které naše náboženské knihy odvázně - avšak musím dodat že chybně - nazvaly našimi Bohy. Tyto mocné bytosti se naučily, jak na tento strach reagovat odlišně, být jeho příčinnými zástupci a umožňovat jeho plynutí do populací Dimenzionálních. Naučily se, jak se jím žít - učinit ho svým spojencem. V jistém smyslu se strach stal jejich motorem, ačkoliv ony samy zůstaly zavázány strachu samému.”

“To činí zdi vězení ještě vyššími, ale neznamená to, že útěk je nemožný. To je situace, do které přicházíš, má drahá.

Jsi osobou na šachovnici, která vytvoří průchod k Prvotnímu Zdroji, přinejmenším pro ty, kteří tu cestu chtějí podniknout.”

“Ale jak to mám udělat?” zeptala se Maia. “Jak mám vytvořit bránu k Prvotnímu Zdroji? To mi nedává smysl. Ty jsi pro to mnohem lepším kandidátem než já.”

“To není o poznání nebo zkušenostech,” řekl Simon. “Nikdy tomu tak nebylo. Je to o srdci. O tom, jak je jeho inteligence čerpána a potom vyjadřována přes tvou dimenzionalitu - nejen tvé tělo. Slova, gesta, činy, to všechno je toho součástí, ale pouze malou. Mnohem více to má co do činění s neviditelnými částmi tebe.

S vyššími vibračními aspekty. A ty je nemůžeš vidět svýma očima a jen nejasně je můžeš vnímat svou myslí. Avšak v těchto úrovních leží tvůj skutečný potenciál.”

“Jak se ujistím, že používám tuto moc? Že jen nedělám mechanické kroky?”

Simon povzbudivě přikývnul na její otázku. “Ujisti se, že tvá víra je odevzdána myšlence, že život je inteligentní, smysluplný, aktivní, svobodný, tvůrčí, nepodmíněný a věčně podporovaný Prvotním Zdrojem. Odevzdána realitě, že tento život přeuspořádá sám sebe tak, aby nezklamal tvou víru. Ale skutečně jde o to, poznat svou víru velmi hluboce, hledět do jejích očí a skutečně chápat, čemu věříš a proč tomu věříš.”

“Nikdo nechce vědět, kým ve skutečnosti je, že?” řekla Maia a držela Kamilovu zvrásněnou košili na své hrudi, jako by objímala subtilní stvoření.

“Není to o tom, že by lidé nechtěli vědět, kým ve skutečnosti jsou,” odpověděl Simon, “je to o odloupávání vrstev, odhalování návnad, odkládání masek a odmítání lákavých slibů šarlatánů... je to náročný proces, jsi-li Dimenzionálním, jež byl od svého zrození vychováván v omezeních. Božské svaly jsou od nepoužívání změkklé. Lidstvo se chce probudit, ale jeho touha po probuzení byla systematicky oslabována.”

“Ty skutečně věříš, že já můžu pomoci posílit v lidstvu tuto touhu? Nemám v ničem z toho žádný cvik. Vlastně jsem nikdy nebyla dobrý student. Jsem jednoduchá mladá žena. Cítím se mnohem lépe se stromy než s většinou lidí. Jak mě to může k něčemu kvalifikovat?”

Vítr trochu zavanul. Stopy suchých blesků zalily oblohu a na zlomek sekundy vzplanula - v jejich stromy ohraničené místnosti - stříbrná záře.

Simonovo chřípí se zachvělo. “Myslím, že přichází déšť. Budu tedy se svou odpovědí stručný. Mluvíš o sobě v pojmech oddělenosti. Nejen oddělenosti od Prvotního Zdroje, ale také sama od sebe.”

“Od sebe samé?”

“Ano, řekla jsi, že jsi jedním výrazem - tím, čemu se říká Maia. Ale ty jsi kolektivem životů, zkušeností a vibračních realit, jež jsou všechny synchronizovány v symfonii našeho stvoření - které se odehrává právě teď. Tvá identita, coby Maiy, je jedním z oken v místnosti, v níž žije tvá větší Přítomnost. Ale tato místnost je velmi velká, má stovky oken a každé okno vnáší nové světlo, nové informace do místnosti tvé Přítomnosti. Tato Přítomnost je jiná než Dimenzionální, protože tato Přítomnost je tvým Prvotním Zdrojem.”

“Nerozumím tomu, Simone.”

“Každá osoba je sama sobě Prvotním Zdrojem. Zrovna tak jako Prvotní Zdroj rozdělil sám sebe na Pozorovatele-Tvůrce a Dimenzionálního-Proživajícího, stejně tak se rozděluje každý z nás, ovšem na mnohem mikroskopičtější úrovni. Imitujeme našeho Stvořitele mnohem více, než si mnozí dokáží představit. A to je jen jeden příklad.”

“Dobře, řekněme tedy, že jsem něčím víc, než jen tímto maličkým chomáčkem člověka. Jak tedy přinesu tuto Přítomnost, jak jsi to nazval, do svého Dimenzionálního jáství?”

“To může udělat jen život sám. Ale tvůj život je tím, kdo se dožaduje většího jáství - tvé Přítomnosti - aby vystoupila do popředí.”

“Takže to extrahuje sám život?”

Simon přikývl. “Ano.”

“Takže musím čekat?”

“Život tě stále volá.”

“Jakým způsobem?”

“Život tě stále láká, aby ses s ním spojila prostřednictvím své srdeční inteligence a jejích ctností, jimiž jsou odpuštění, soucit, pochopení, pokora, vděčnost a srdnatost. Život je partnerem pro tvůj vývoj. Není pasivním pozorovatelem, spíše je tvou Přítomností. Tato Přítomnost vstupuje do tvého lidského vědomí a pobízí tě k tomu, abys uplatnila to, co víš - nikoliv fakta a slova pocházející z tvé hlavy, kam je umístili druzí jedinci z tvého světa, nýbrž ctnosti, jež instinktivně znáš ve svém srdci.”

“Způsob, jakým reaguješ na Přítomnost Života, podmiňuje účinnost a hloubku Přítomnosti ve tvém životě.”

Maia se rozzářila. “Takže když se rozhodnu odpustit Kamilovým vrahům a Církvi, tak zaktivuji tuto Přítomnost a přitáhnu ji více do svého Dimenzionálního světa. To je to, co mi říkáš?”

Simon přikývnul. “Ano, ale musí to být učiněno tak, abys při tom byla opravdová. Nespěchej na to, ani neotálej. Je to rovnováha, a když je tvé srdce připraveno, oznámí ti to. Až se to stane, poznáš to. Zrovna tak, jak jsi to udělala se svým otcem, když jsme pohřbívali Josepha.”

“Jak to víš, Simone? Nikdy jsem se o tom nezmínila.”

Simon se postavil na nohy a protáhl si ruce. “Jen předtucha,” smál se. “Co kdybychom si dali něco k snědku, než začne pršet?”

Maia a Simon přešli krátkou vzdálenost do jejich tábořiště a snědli skromné jídlo z vařených kořenů a jakéhosi čaje z divokých bobulí. Simon slíbil, že ráno chytí nějaké říční pstruhy a že budou mít královskou snídani. Když dojídali, začalo jemně pršet, ale hromy zůstaly v dálce: nepřímá rána, pozoroval Simon. Seděli pod starobylou bílou borovicí, jejíž houževnatý baldachýn zadržoval déšť. Maia naslouchala jemné zvonkohře deště a uklidňujícímu hlasu Simona, který ovíjel její duši jako neviditelná, doutnající Přítomnost, jež skrze něj hovořila a dávala jí naději.

Věděla, že to prostorné místo zvané srdce, je jejím domovem. Chápala, že na tomto místě se může všechno vyléčit. Ráno budou pokračovat na své cestě za Orákulem. Když jí začala klesat oční víčka, někde v sobě uslyšela Kamilův hlas. Říkal něco, čemu nedokázala rozumět. Jediné, co si přála, bylo, aby se jí o něm zdálo. A tak to nechala být. Cítila, jak ji objaly paže spánku.

Doslov

Existovalo něco před tím, než byl stvořen náš vesmír. Síla beztvářého. Věčně přítomná je síla, kterou všechny ostatní síly následují. Je zakódována v každém stvoření. Všichni jsou neomylně vedeni touto silou na místo své věčné přítomnosti. Kořen nejvyššího světla je naše vtělení, takže nejvyšší světlo je kořenem této síly.

Ač nazývána mnoha jmény, ta síla zůstává bezejmenná a transcendentní vůči všem slovníkům a jazykům. V této práci jsem naznačil její rozsah, ale jde jen o nepřímé sledování jinak nepostřehnutelné kvality věčné přítomnosti. Je jen skromným symbolem zanechat slova na papíře vprostřed této síly, jež nezná slov.

Chci vyjádřit z celého srdce vděčnost této síle, že nás spojuje a drží ve své věčné přítomnosti. A vděčnost každému z vás, kdož jste manifestovali svůj zájem o ozvěny a stíny této síly, již jsem se pokusil zlákat do slov.

V dnešním světě je velmi snadné uvažovat o sobě jako o ostrovu skutečnosti v oceánu iluze. Když se učitelka Anne Sullivanová poprvé setkala se svou novou studentkou Helen Kellerovou, neměla ponětí o hloubce izolace, ve které Helen Kellerová žije. Helen nebyla sedm let schopná vidět či slyšet (a tedy ani mluvit). Žila úplně bez komunikace, její mysl nebyla dotčena ani jediným konceptem jejího světa. Anne Sullivanová se během prvních dní pokusů o komunikaci s Helen snad stokrát vzdala. Ale její láska a pochopení ji nakonec dovedly dál, než jen ke snadnému ukončení.

Anne Sullivanová potřebovala most - jednoduchý koncept, který by roznítil mysl Heleny. Přišel ve formě vody. Nechala Helenu, aby se dotýkala a pociťovala vodu a potom napsala slovo "voda" na dlaň její mladé ruky. Helena náhle pochopila koncept vody a v její mysli se zrodila komunikace. Z tohoto počátečního pochopení se Helenina mysl doslova rozzářila. Pochopila, že existují koncepty, které umožňují komunikaci, což nakonec vedlo k jejímu pochopení lásky.

V jistém smyslu jsme hluchí a slepí vůči jemnějším frekvencím, které nás obklopují každým okamžikem našich dní. Neuvědomujeme si vyšší dimenzionální světy, které jsou složeny z věčně přítomné síly a jež jsou jí vedeny. Postrádáme koncepty, které by nám umožnily zažívat tuto sílu, takže naše vědomé jáství si neuvědomuje šířku a hloubku naší skutečné reality. Jedinci našeho světa jako Anna Sullivanová hledají způsoby, jak zažehnout naše mysli a srdce prostřednictvím konceptů, jež nám umožní si představit tyto síly. Nikoliv jako něco institucionalizovaného či vlastněného nějakým národem, kulturou či organizací, ale jako něco, co můžeme cítit přímo v nás.

Učitelé používají slova, aby popsali bezejmennou sílu Zdroje. Uvědomují si, že jejich studenti můžou zachytit část její substance a uvědomit si její přítomnost v sobě a v každém. Ta síla, kterou jsem v některých svých dřívějších pracích pojmenoval Zdrojová Inteligence, je esencí všech struktur a řádů.

Spisy Dohrmanovo Proroctví a Sebraná díla Tvůrců Křidel poskytují jedincům koncepční rámec pro cvičení se ve využití každého okamžiku takovým způsobem, aby tě přitáhl blíže k síle Zdroje. Klíčové slovo v předchozí větě je "využití", neboť v každém okamžiku svého života jsi přítomen jako možnost. Možnost vystoupení z normálního vědomí lidského vtělení a následování své srdeční inteligence. Ve světě naší doby to je jediný způsob, jak se dotknout toho, čím tento svět je. Jak pocítit Tu sílu.

Pokud takto využíváš okamžik - situace svého každodenního života - aby jsi vtělil tu sílu a projektoval ji skrze své srdeční ctnosti, nalézáš svou cestu. V nalézání této cesty neočekávej žádné zázračné "aha" zážitky, jež by byly tvou odměnou. Nepociťuj se být přehlédnutým, jestliže tuto sílu nikdy nepocítíš v jejím ryzím stavu. Protože - jak napsal již Homér - sama cesta je odměnou. V prožívání či neprožívání této síly během obývání lidského těla neexistuje dobré a špatné. Někteří to prožívají, jiní ne. Tak je to jednoduché. Jeden zážitek není lepší než druhý.

Každý z vás byl zrozen s představivostí. Je to tato představivost v tobě, která se může natáhnout a změřit to, čím tato síla je. Může cítit její přítomnost, dokonce i tehdy, když ona zůstává neviditelnou. To je dostatečné. To tě naplní. Není ceny, která by šla vyhrát. Není cíle, kterého by šlo dosáhnout. Je dostačující si představit tuto sjednocující sílu všeho ve všem a žít svůj život tak, jako bys byl součástí této síly. Protože to je přesně to, čím jsi.

Nechť nás láska provází ve veškerém našem úsilí,

James

“Jestliže budou dveře vnímání pročištěny,
lidem se všechno bude jevit takové, jaké to je - nekonečné.”

William Blake

